

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY TURN

A DARK STALKER ROMANCE

MADILYN DEROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Sıram

Benim Sıram

Madilyn DeRose

Telif Hakkı© Madilyn DeRose 2024
Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 9798336920895
Bağımsız Yayınlanmış

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Madilyn DeRose, Canva ve Adobe Stock kullanarak
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Adanmışlık

Maske mi? Tamamdır. Büyük penis? Tamam. Sağlıksız takıntı ve ahlakın tamamen yok edilmesi? Bu kesin. Sadece ardına kadar açın ve size sahip olduğu her şeyi vermesine izin verin. Teşekkür unutmayın.

Yazarın Notu

İçerik Hakkında Önemli Açıklamalar

Muhtemelen bunu söylememe gerek yok, ama lütfen tüm tanrılar aşkına, bunu herhangi bir şey için el kitabı olarak kullanmayın. Bu kitaptaki içerik rahatsız edici ve kesinlikle herkes için olmayacaktır. Her zaman tetikleyici uyarıları dikkate alın ve gerçek bir takipçiniz varsa *polisi arayın*.

Bu kitabın iki ayrı sonu var ve hangisini okuduğunuzu bilmeniz için her birinin başında bir not var. İyi bir HEA olmayan sonu seviyorum, ancak bunu sevmeyen çok sayıda insan olduğunu biliyorum, bu yüzden iki tane yazdım. İkisi de kanon değil. Hangisine isterseniz ona inanın. Bu oluşum aynıdır, ancak sonuç farklıdır.

Başka bir kitap olacak mı? Kesinlikle olacak ve tek başına olacak. Sonunda anlayacaksınız.

Lütfen kendinize ve sağlığınıza öncelik verin

Tetikleyici Uyarılar

Tüm okuyucuların sağık ve güvenliğini sağılamak için lütfen burada listelenen tetikleyici uyarıları gözden geçirin. Bunun güvenli bir kitap olup olmadığını belirlemek için en iyi kararınızı kullanın Okumanız için. Bu kitabın içeriğinde ve temalarında farklı derecelerde yer alabilecek olası tetikleyicileri belirlemek için elimden geleni yaptım.

Bu kitapta açıkça NONCON var. İşaretlenmekten kaçınmak için kapsamlı listemi web siteme taşıdım. Bağlantıya tıklayın aşağıya veya <https://authormadilynderose.square.site> adresine gidin
[Tetikleyici Uyarı](#)

Lütfen tanrı aşkına sitemdeki uyarıları dikkate alın! Bu bok KARANLIK. terimlerin ne anlama geldiğini bilmiyorsanız, lütfen araştırın ya da önceden bana ulaşın.

İçindekiler

[İthaf Yazarın](#)

[Notu Tetikleyici](#)

[Uyarılar Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Sonsöz](#)

[SonsözBölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[46B 44B 45B](#)

Önsöz

Jayce

Bazen iki insan birbirini sever ama onları ayrı tutan durgun bir durumda kalırlar. Belki de durgunluk Alana ile yaşadıklarım için doğru bir terim değildi. Her zaman ilerliyorduk ve her zaman birlikteydik ama romantik bir şekilde değil.

Neden diye sorabilirsiniz? İki sebepten.

Birinci neden: lise yıllarımız, üniversite ve sonrası boyunca bir ilişki içindeydi. Ona göre onlar 'son oyun'du. Alana ve Jake birinci sınıfta çıkmaya başladılar ve fıstık ezmesi ile jöle gibi birbirlerine yakıştılar. Ben fıstık ezmesi ve Nutella'ya düşkündüm.

İkinci sebep ise artık birlikte olmamalarıydı. Ve bu hiç hoş değildi.

Sebepler iki nokta beş, sanırım: Jake benim kardeşimdi. İkiz kardeşim. Bu, onun daha iyi, daha çekici, sporcu vs. olduğunu söyleyeceğim durumlardan biri değildi. Hayır, birbirimize çok benziyorduk. İkimiz de spor yapıyorduk ve aynı diplomaya sahiptik. Koyu dalgalı saçlarımız, parlak mavi gözlerimiz ve kadınların nedense yaltaklandığı çene hatlarımızla sevimli, çekici ve çapkınca yakışıklıydık. Garipti ama bundan şikâyet etmezdim. Fark yaratan tek şey onunla ilk onun tanışmış olmasıydı.

Elini sıkmak için uzandım. Çenesini eğdi, bana bakmadı. Gözlerimi siyah elbisesinin üzerinde gezdirdim, sonra da muhtemelen haberi aldığından beri yıkanmadığını gizlemek için topuz yaptığı kestane rengi saçlarına hayranlıkla baktım. Küçük dubleksleri oturulabilir olmadığı için benim evimde kalıyordu. Varlığından şikâyetçi değildim ama keşke her gece ağlayarak uyumasına neden olmayacak daha iyi koşullar altında olsaydı.

Bakışlarımı ön tarafa kaydırarak, bir kaide üzerinde duran portresine kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Bazı insanlar hâlâ tabutuna dokunmak ve o anda akıllarına gelen saçma sapan sözleri söylemek için sahneye doğru ilerliyordu.

Çok saçmaydı. Ölülere söylenecek sözler senin içindi, onlar için değil. Zaten seni duyamazlardı. Duysalar bile bir işe yaramazdı. Ölmüş olsaydım ve insanların söylediği onca şeyi dinlemek zorunda kalsaydım, gülerdim. Bu insanların yarısı muhtemelen yıllardır onu düşünmemişti bile ve bir kısmı da ölmüş olmasını umursamıyordu.

Rahip yerini alırken kendimi tutamayarak kolumu Alana'nın omuzlarına doladım. Hiçbirimiz dindar bile değildik ama cenazeyi ben planlamamıştım.

Başımı öne eğdim ve içime çektim. Kendine dikkat etmemiş olması önemli değildi. Onunla ilgili her şey beni çağırıyordu. En karanlık halinde bile o bir leş gibiydi ve ben de beslenme sırası bana gelene kadar onun üzerinde dolaşan bir akbabaydım.

Sıra bendeydi.

Aslında bu noktaya kadar hiçbir hamle yapmamış olmamın üçüncü bir nedeni daha vardı. Hepimiz on dört yaşındayken ağabeyim onu eve getirdiğinden beri içimde bir şeyler kaynıyordu. Belki de bir saplantı. Ona kafayı takmıştım. Sadece ona değil, onun kaçamayacağı ve nihayetinde kaçmak istemeyeceği bir şey olma fikrine.

Kafamda bunun nasıl sonuçlanacağına dair bir imge vardı. Uzun vadede bir önemi var mıydı? Nesnel olarak hayır, ama bu oynamayı bırakmadığım bir oyundu. Benim için yalvarmasını, yapabileceğini bile bilmediği bir şekilde kendini bana vermesini istiyordum. Onu izlediğim onca yıldan sonra içimde bir karanlık oluşmuştu. Belki daha önce de vardı, ama o metastaz yapmasına neden oldu.

Alana hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. Onu kimsenin izlediğini bilmediği anlarda görmüştüm. O anlar benim en sevdiğim anlardı. Benim bakışlarım altında, bilmeden benim için soyunur, sadece yalnızken türden gözyaşları döker, işler kötü gittiğinde duvarları yumruklar ve kendi kendine konuşurdu. Tatlı amına dokunmuş, parmaklarını tatmak için can attığım uyarılmayla kaplamıştı. Sahip olmak için. Sebebi olmak için.

Henüz değil.

Eğer şimdi bir hamle yaparsam, sadece *onu* görecekti. Sabırlıydım. Çok uzun zamandır sabırlıydım. Önceki yıllarda olduğu gibi bekleyecek ve izleyecektim. Bilmiyordu ama Alana'nın on dört yaşından beri hiç boş vakti olmamıştı.

Her şeyi gördüm. Onun bana ihtiyacı vardı, benim de ona. Benden asla kaçamayacaktı.

Alana Monroe benimdi. O zaman, şimdi ve sonsuza dek.

Bölüm 1

Alana
Ekim 2024

Cehennemden gelen yıl aptalca bir deyimdi. Cehennem, yaşadıklarımın daha iyi bir zaman gibi geliyordu. En azından cehennemde sonsuza kadar azap çekmeyi bekleyebilirdiniz. Ayrıca, oradaki yerini hak etmiş olurdun. Tabii eğer dindar delilere inanılacaksa.

Hayat aslında çok daha kötüydü çünkü sizi yönlendirdi ve işlerin sizin için yoluna gireceğine inandırdı, sonra da açgözlü bir sürtük gibi bu boku ellerinizden kaptı.

Nişanlım on bir ay önce aniden öldü. Trajik ve yürek parçalayıcı bir olaydı elbette ama bir kazaydı. Dupleks evimizde yaşayan komşularımız evden çıkarken mumların yandığını unutmuşlar ve kedileri mumlardan birini devirmiş gibi görünüyordu. Perdeleri tutuşturdu ve işte, travma için bir reçete ve yaklaşık on iki yıllık ilişkimin sonu oldu.

O sırada bir okul gezisindeydim ve Jake, şey... Toksikoloji ekranına göre sarhoştı. Çok kötü yanmamıştı ama itfaiyeciler geldiğinde, duman solumak onun ebedi ruhunu ya da her neyse onu ele geçirmişti. Hepsi bir mum ve bir kedi yüzünden. Yaşayıp yaşamadığını hiç sormadım. Kurtulmadığını öğrenseydim, muhtemelen tamamen çıldırırdım.

Tahtadaki kelimeleri silerken, gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Döndüğümde, sınıfı benimkinin bitişiğinde olan öğretmen Jane'i buldum. Koyu renk saçları kendine özgü atkuyruğu şeklindeydi ve Jake'in ölümünden beri nefret etmeye başladığım o ürkütücü şekilde bana bakıyordu - kederli bir gülümseme, elleri

Garip bir pozisyon, hüznü gözler ve göz çukuruna bir expo marker sıkıştırmayı başarıp başaramayacağımı merak ettirecek kadar yoğunluk.

Yazık oldu. Ondan nefret ederdim. Neredeyse bir yıl sonra ortadan kaybolacağı düşünülebilirdi, ancak bazı insanlar bunu çok uzun süre sakladı ve nedenini bilmiyordum.

"Nasılsın Jane?" Görevime dönerek sordum. "İyiyim, iyiyim," diye mırıldandı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Oh, kontrol istedim. Uzun oldu." "Bu hafta başında konuşmuştuk."

Bir adım daha yaklaştı. "İş hakkında, evet. Nasıl olduğunu görmek istedim. Neredeyse bir yıl oldu."

Dişlerimi sıktım ve tahtadaki son kelimeleri temizlemeye odaklandım. Temizlendiğinde spreyi kullanmayı düşündüm ama Jane'in ben gidene kadar burada kalacağından oldukça emindim, o yüzden boş ver.

"Her şey yolunda," dedim gülümseyerek. "Dedikleri gibi zaman tüm yaraları iyileştirir."

"Bu doğru mu?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum, Jane. ."

Masamın altından sırt çantamı aldıktan sonra kapıya doğru ilerledim. O da beni takip ve kapıyı kilitlememi bekledi. Koridordan geçerek kaçabileceğimi düşündüysem yanılmışım.

Ne istiyor olabilir ki?

"Cadılar Bayramı iki gün sonra," diye cıvıladı yanımdan. "Evet, öyle."

"Şeker ya da sandık etkinliği için gönüllü olarak kaydolmadığınızı fark ettim."

"Hayır, planlarım var."

Haftada beş gün, bazen daha fazla buradaydık. Sadece öfkeli hormonlardan muzdarip gençlerle uğraşmakla kalmıyorduk, aynı zamanda az maaş alıyor ve çok çalışıyorduk. Birinin burada *daha fazla* zaman geçirmek için gönüllü olmak istemesi beni şaşırtıyordu. Hem de bedavaya.

Belki de kötü bir insandım. Jake öldüğünden beri bu konu hakkında çok düşündüm. Giderek daha fazla kendimi alaycı bulmaya ve genel olarak insanlığa karşı hoşnutsuzluk hissetmeye başladım. Olaydan sonra pek çok insan nazik davrandı ama aslında umurlarında olmadığına kendimi ikna edemedim. Onlar bu olaydan sonra

fedakârlığın ne anlama geldiğini ve biri öldüğünde bekleneni yapmak olduğunu anlamışlardır.

Daha da kötüsü, samimi davranıyor olabilirler. Bu da midemi bulandırıyor. Onların merhametini ve nazik jestlerini istemiyordum. Bektan güveçlerle dolu bir buzdolabının 'karanlık zamanlar' boyunca bana yardımcı olması gerekiyordu. Hiç yardımcı olmadılar. Hatta en iyi arkadaşım Jayce çoğunu çöpe attı çünkü ilk ay zar zor yemek yedim ve o güveçten nefret ederdi. Ona göre bunlar insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu ve yas tutanlara saygısızlıktı. Biraz dramatik olabilir.

Yiyecekleri bilerek israf etmedim ama yine de bu konuda kendimi kötü hissettim. Ailem her zaman dünyada açlıktan ölen çocuklar olduğunu hatırlatarak beni suçlardı. Üzgünüm, çocuklar. O zamanlar keder benim için daha büyük bir canavardı.

"Gerçekten uğramalısın," diye devam etti Jane. Otoparka kadar yol boyunca konuşmuş olabilirdi ama bunu asla bilemezdim. "Müdür McKay çok fazla saat çalışıyor. Omuzlarından alabileceğimiz her türlü stres onun için bir lütuf olacaktır."

Ona hastalıklı bir gülümseme sunarak cipimin kilidini açtım. "Bunu kesinlikle düşüneceğim."

Kapıyı hızla kapatıp geri geri "Yarın görüşürüz," diye seslendi.

"Evet, yarın görüşürüz," diye mırıldandım. "Maalesef."

Son sınıf öğrencilerimden biri projesini bitirememek için yine saçma bir bahane uydurmaya kalkarsa, ruhumu Lucifer'e kurban etmenin bir lisede çalışmaktan daha iyi bir seçenek olduğuna karar verebilirdim. Cidden, neden yan dal öğretmenliğinin benim için iyi bir yol olduğunu düşünmüştüm ki? Her zaman daha yüksek bir derece için okula geri dönmeyi planlamıştım, böylece üniversite düzeyinde öğretmenlik yapabilirdim, ancak bu hayal şimdi imkansız görünüyordu, bu yüzden on yedi yaşındaki çocuklarla sıkışıp kaldım gibi görünüyordu. Çocuklardan daha iyi ama yine de.

Dairemin önüne geldiğimde yüzümü buruşturdum. Jake'le birlikte yaşadığım eski dubleks dairem büyük bir yer değildi ama en azından bir araba yolu ve küçük bir arka bahçesi vardı. Ayrıca, etrafım bir sürü başka kiracıyla çevrili değildi. Burada ikinci katta bir daire tutmayı başarmıştım ve bunun için çok kararlıyım. Biri bana gerçekten zarar vermek isterse, caydırılamayacağından emindim, ancak bu, evimi kolaylık suçları için daha az cazip hale getirdi. İddiaya göre.

Jake öldükten sonra birkaç ay Jayce'in yanında kaldım. Yalnız kalmamak için onun yanına taşınmam konusunda ısrar etmişti ama

Kendi evime ihtiyacım vardı. İnanılmaz biriydi ve kaybımın ilk acısını atlatmamda bana yardımcı olmuştu. Birbirimizi her hafta en az iki kez görüyorduk. Yine de birlikte yaşamak ilişkimizi mahvedecekti. Oda arkadaşı olmaya çalıştıktan sonra araları bozulan arkadaşlar görmüştüm ve bunun bizim başımıza gelmesi fikrine katlanamıyordum.

Ayrıca yirmi altı yaşındaydım. Tek başıma yaşamak bütçemi zorluyordu, ancak kendi başınıza dışarı çıkmak hayatın doğal bir ilerlemesiydi.

Benim için endişelendiğinden, biri içeri girmeye çalışırsa ikimizi de uyaracak dijital bir kapı kilit sistemi kurmasına izin verdim. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Şifreye sahip olan sadece iki kişi vardı: ben ve o. Sadece birkaç mil ötede yaşıyordu, yani bir şey olursa on dakika içinde burada olurdu - muhtemelen polisten daha hızlı. O da çok iriydi ve bana zarar vermek isteyen herkesi alt edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Ön kapıyı açmak için şifremi girdim ve içeri adımımı attığımda derin bir nefes aldım. Bir gün daha bitmişti. Yarını atlatmak için bir gün daha. Cadılar Bayramı Perşembe günüydü ve okul Cuma günü öğrencilere izin vermeye karar vermişti. İşlerimi yetiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım, böylece ben de boş bir gün geçirebilecektim. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım vardı.

Telefonum titremeye başladı ve inlemeye başladım. Şeytandan bahsetmişken. Eve geldiğimi hep biliyor gibiydi.

"Roadkill café," diye cevap verdim. "Siz öldürün, biz ızgara ."

Jayce'in derin kahkahası beni gülümsetti. "Gördüğüm kadarıyla yine deli haplarını almayı unutmuşsun."

"Ha ha. Neden beni arıyorsun?" Gömleğimi ve odama fırlattım. Yere düştü, ki bu iyiydi. Ona ulaşacaktım. Eninde sonunda.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Sevinçten zıplıyor ve bana teşekkür ediyor olmalısın."

"Pekala, ısıracağım. Neden sana teşekkür ediyorum?" "Çünkü ben yaptım."

"Ne yaptı?"

"Onu."

Donmuş bir pizzayı fırına atmanın ortasında durdum. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Bu bir tatbikat değil. Buraya geleceğim ve bu şeyden yeni bir şişe patlatabiliriz."

"Evet- Bekle." Telefonumdaki tarihi kontrol ettim ve neredeyse ayağımı yere vuracaktım. "Bu gece yapmam gereken bir şey var."

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Bundan daha mı önemli?"

Hayır demek istedim. Beş parasız üniversite öğrencisi olduğumuz yıllardan beri bunun üzerinde çalışıyorduk. Bir haftadır iptal etme konusunda gidip geldiğim düşünülürse, planlarımdan vazgeçmek kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Yine de önemliydi - ölü bir nişanlının gölgesinde kalmayan bir hayata doğru olumlu bir adım. Bu dul olmaktan bir adım ötedeydi ve bunun beni tanımlamasını istemiyordum.

"Evet, özür dilerim. Benim... bir randevum var."

Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmek aptalcaydı. Jake Jayce'in kardeşiydi ama kendimi tekrar ortaya koyduğumda bunun ne kadar boktan olacağını konuşmuştuk. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu ve bu konuda üzüleceğini düşünmemiştim.

Peki, neden şu anda böyle bir utanç duygusu hissediyordum? "Bir randevu," diye tekrarladı. "Son dakika şeyi mi?"

"Hayır, bunu bir haftadır planlıyordum. Emin değildim ama sanırım buna ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Evet." Yine sessizlik. "Evet, evet. Bu bir adım, değil mi? Yine de bana söyleyebilirdin."

"Bunu yapıp yapmayacağımdan emin değildim ve sana söylemem her şeyin kilitlendiğini hissettirdi sanırım."

"Ne yapmaya karar verirsen ver seni destekleyeceğimi biliyorsun Alana." Biraz ürperdim. "Biliyorum, Jayce. Erteleylim mi?"

"Tabii. Belki Cadılar Bayramı'nda kırabiliriz."

Bir kahkaha attım. "Eğer Jane beni fiziksel olarak okuldaki şeker mi şaka mı oyununa gitmeye zorlamazsa."

"Eğer yaparsa, o aptal at kuyruğunu keserim. Ya da seni kaçırırım," diye ekledi gülerek.

"Belki de yapmalısın. Tanrı biliyor ya, hayatımda heyecana ihtiyacım var." "Halat mı, fermuar mı?"

"Hm. Halat."

"Tıkaç mı koli bandı mı?"

Başımı sallayarak dolabımdaki kıyafetleri karıştırmaya başladım. "İkisi de değil. Çılgınlıklarımı duymak istemiyor musun?"

"Pekâlâ, Alana." Sesi, tüylerimi diken diken eden daha karanlık bir niteliğe bürünmüştü. "Maskeli mi maskesiz mi?"

Bir çift güzel siyah dar kot pantolon çıkarırken nefesimi dengede tutmaya çalıştım. Güzel bir gömlek giyersem akşam yemeği için uygun bir kıyafet olurdu. Bunun alternatifi bir elbiseydi ve bu da olmayacaktı.

"Alana," diye sordu, neredeyse müzikal bir sesle.

"Maske, kesinlikle. Adam kaçırınlar aslında asla seksi olmazlar."

Neyse ki güldüğünde sesi her zamanki gibi çıkıyordu. Jayce kesinlikle seksiydi, tıpkı kardeşi gibi tabii ki. Bu düşünce hemen göğsümün ağrmasına neden oldu.

"Tamam, randevuna git ama Cadılar Bayramı için seni talep ediyorum. İstisna yok."

"Bütün gece seninim," diye kabul ettim. "Yine de bana bir partiye gideceğimizi söyleme. Çok yaşıyoruz."

"Bekarız, ateşliyiz ve çocuğumuz yok. Bana 'çok yaşlı' saçmalığı yapma."

Homurdanarak pantolonu kıcımın üzerinden geçirdim. Birkaç kilo mu almıştım? Telefonumdaki tüm yemek dağıtım uygulamalarını silmem ve kendimi işe öğle yemeği getirmeye zorlamam gerekiyordu, ama Taco Bell ile tanıştınız mı? Mutsuz bir kızın ıslak rüyasıydı ve depresyonun bu yıl cinsel dürtülerimi öldürdüğü düşünülürse bu bir şey ifade ediyordu.

"Koşu mu yapıyorsun?" Jayce sordu. "Nefes nefese kalmış gibisin." "Git soğuk şarap şişelerinden birinin tadını çıkar, sürtük surat."

Görüşmeyi sonlandırdığımda hâlâ gülüyordu. Kalp atışlarımın yavaşlaması için yatağın kenarına oturdum.

Lanet olası dar kotlar. Resmen varlığımın belasıydılar.

Bölüm 2

Jayce

bir randevu. Gerçek bir randevu. Bir

erkekle randevu.

Kelimeler zihnimden süzölmeye devam etti ve hiçbir şey onları caydıramadı.

İdeal değildi, orası kesin.

Kimi kandırıyordum ki? Tamamen kabul edilemezdi.

Bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyordum. Yeni biriyle mesajlaşmıyordu. E-postalarını açtığımda göz gezdirdim ama şüpheli bir şey bulamadım. Son bir hafta içinde gittiği yerler sadece kahve dükkânı, okul, ev ve bakkaldı.

Sakin bana kasiyerlerden biriyle çıkmayı kabul ettiğini söyleme. Gerçi gittiğinde kendi kasasını kullanırdı. Rastgele biri ona yaklaşırsa, evet diyeceğini hayal bile edemiyorum.

Onu her yerde takip etmiyordum, aksi takdirde hiçbir şey yapamazdım. Telefonu bana her zaman yerini bildiriyordu ve yeni bir yere gitmediği ya da garip bir zamanda orada olmadığı sürece iyi olduğuna güveniyordum.

Görünüşe göre bir hata. Birinin ona çıkma teklif etmesinin bir yolunu bulmasına yol açmıştı. Kabul edilemez.

Gözümü telefonumdaki haritadan ayırmadan kapüşonlu bir tişört giydim. Daha fazla soru sormalıydım. Onunla nerede tanışmıştı? Adı neydi? Nitelikleri neydi? Onun zamanını hak etmediği kesindi.

Ayakkabılarımı giyerken güldüm. Bir adamın benim olanın peşinden gidebileceğini düşünmesi ne kadar da cüretkârdı. Eğer ona dokunursa, pişman olacaktı.

Belki de onun üzerinde şimdiden hak iddia etmeliydim ama zamanı değildi. Flört hakkında ne düşünürse düşünsün, buna hazır değildi. Görüşmek üzere olduğu bu adam bir lepiştesti, bense onu bütünyle yutmaya niyetli bir köpekbalığıydım.

Onu aldığımda, kardeşime dair tek bir düşünce bile kalmasını istemiyordum. Bana baktığında görmeyecek, düşünmeyecek, hatta hatırlamayacaktı bile. Tamamen *benim* tarafımdan tüketilecekti ve bir kez öyle olduğunda, hiçbir şey onu kurtaramayacaktı. Bunu isteyeceğinden değil.

Ama bu randevu... Belki de böyle korkunç bir karar verdiği için cezalandırılması gerekiyordu. Bana ihanet ettiği için. Bugüne kadar bana bundan bahsetmedi bile.

Oh, tatlı, lezzetli Alana. Evet, bir ısırık tam da ihtiyacım olan şeydi.

Haritadaki simge hareket etmeye başladı, ben de anahtarlarımı kaptığım gibi garaja yöneldim. Bronco'ma tırmandım ve kapının açılmasını bekledim. Birkaç saniye içinde yoldaydım ve telefonumdaki küçük yunus simgesine doğru ilerliyordum.

Bu oyunda çitayı yükseltmenin zamanı gelmişti. On iki yıldır oynuyorduk, yani zamanı gelmişti.

Parmaklar: gitti. O iğrenç şeylerle omzunu fırçalamıştı. Dişler: gitmiş. Ona gülümsemeye devam etti. Dil: Tahmin ettiniz. Komik ve çekici olduğunu düşünüyordu. Şimdiye kadar her gülüşü zoraki olmuştu.

Bakın, ben bir psikopat değildim. Aklım başımdaydı ve olaylara mantıklı yaklaşırdım. Genelde. Alana söz konusu olduğunda değil. Neden? Gerçekten bilmiyordum. Jake onu eve getirdiğinden ve adını söylediğinde bana gülümsediğinden beri hep böyle olmuştu.

Jake ve Alana kulağa aptalca geliyordu. Hormonlu bir genç olarak benim de ilk düşüncem buydu. Jayce ve Alana mı? Bu hemen bir düğün davetiyesine basılmalı.

Jaykob ve Jayson- aynı kıza aşık olan iki ikiz kardeş, ama kimse bilmiyordu. Bu konuda hiç açık olmadım. Birileriyle çıktım ve ilişkilerime yatırım yapmış gibi davrandım ama gözlerim sadece onu görüyordu. Kestane kahvesi saçları ve yuvarlak, delici yeşil gözleriyle, nasıl olmazdı ki? Diğer kızların hepsi alıştırırmaydı. Onları becerdiğimde, onu görüyordum. Onlara zevk verdiğimde, bir gün ona nasıl çılgılık attıracağımı öğrenebilmek içindi.

Onu Jake'ten almak için aklıma gelen her senaryoda kusurlar vardı, bu yüzden hiç denemedim. Eğer onu benimle yatmaya ikna edersem, düşman ben olurum. Onu

bana aşık olur ve kendini parçalanmış hissederdi. Beni seçse bile kendini suçlu hissedecek ve muhtemelen benimle kalmayacaktı. Bir şekilde ayrılırsalar bile Jake'in ikiz kardeşiyle çıktığı için kendini garip hissedecekti. Hiçbiri istediğim gibi yürümeyecekti. Ölüm bile her şeyi karmaşık hale getiriyordu. Herif gitmişti ama ya onu bende görecekti ya da kendini suçlu hissedecekti ki bu hiç mantıklı değildi ama yine de hissedecekti. İkisini de kabul edemezdim.

Onu aklından sil. Benden başka bir erkek düşünmemesini sağlamak. Uzun vadeli hedef buydu.

Bir süre için bunu sağlıklı bir şekilde yapabileceğimi düşündüm. En azından on iki yıldır bir kadını takip eden bir adamın yapabileceği kadar sağlıklı. Bu fikir yavaş yavaş kayboluyordu ve şimdi Alana'yı akşam yemeğinde o sarışın adamla görünce, bu boku bir çöp kutusuna atıp ateşe verdim.

Sağlıklı olmak kimin umurundaydı? Yakında mutlu olduğumuzda, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı - oraya nasıl ulaştığımızın ya da yol boyunca neler olduğunun değil. Bizden başka hiçbir şeyin.

İçeri giremezdim çünkü beni fark ederdi. Beni hemen görmese bile, gündelik kıyafetlerimle dikkat çekerdim. Burası lüks bir yer değildi ama kapüşonlu bir tişört ve Vans giymem hoş karşılanmazdı.

Kamyonetimden harika bir görüş açım vardı. Ne konuştuklarını duymak istiyordum ama zaten önemsizdi. Bu iş bir yere varmayacaktı. Tavırlarından belliydi. Ya umduğu kadar hazır değildi ya da Bay Pek de Sağduyulu Olmayan Taraklı onun için bunu yapmıyordu. Büyük ihtimalle ikisi de.

Bu adam onunla ne yapacağını bilemezdi. Onu tatmin edemezdi. O bir sapık değildi, ama olabilirdi. Daha önce telefonda yaptığımız konuşma dışarıdan bakıldığında eğlenceli ve oyundu, ama altında bazı gerçekler yatıyordu. Oyun oynayıp soruları cevapladığında, onu benim için bağlanmış olarak hayal etmekten kendimi alamadım. Eğer bir maske isteseydi, ona lanet bir maske verirdim. Tıpkı söylediği gibi benim için çılgılık atacaktı ve ağzını bantlamama gerek kalmayacaktı çünkü onu susturmak için daha yaratıcı yöntemlerim vardı.

Sikeyim. Bu randevuda onu izlemem gerekirken sadece Alana sikimi kaldırılabildi. Tanrı aşkına, herkesin içindeydin ve bir tanesini ovalamayın düşünüyordum. Yine de içeride olanlara odaklanmam gerekiyordu.

O adamın uzantılarını çıkarmak istesem de bunu yapmayacaktım. Dediğim gibi, bunun bir yere gittiği yoktu. Onu bir daha asla göremeyecekti, bu da bir gün daha yaşayacak kadar şanslı olduğu anlamına geliyordu. Ben zaten katil değildim.

Şey... Evet, şu anda gerçekten önemli değildi. Önemli olan, etrafta dolaşp insanları öldürmememdi. Bunu hak etmeleri gerekiyordu.

Ayağa kalkıp arka tarafa yönelmesini izledim. Muhtemelen tuvalete. Telefonum çaldığında sııttım.

Alana: *Soru.*

Jayce: *Cevap ver.*

Sinir bozucu olma.

Biri yemeğini bitirmeden randevusunu kibarca nasıl sonlandırır?

Varsayımsal olarak.

Jayce: *Sadece git.*

Alana: *Cidden.*

Jayce: *Tamam. Ona çirkin olduğunu söyle.*

Aletin de kişiliği kadar nahoş olup olmadığını sorun.

Yanlışlıkla ona biber gazı sık.

Cevap vermesini bekledim ama sinirli bir ifadeyle masaya döndü. Bir sigara yakarken bu durum beni kıkırdattı. Kendini bu işe bulaştırmıştı ve benim onu kurtarabileceğim bir şey olmadığına göre, her şeyin çözülmesini izleyecektim. Belki de önce benim tavsiyemi almadan plan yapmaması gerektiğini öğrenirdi.

Alana gevezelik ederken elini havada salladı. Hızlı konuşuyormuş gibi görünüyordu. Çarpmadan hemen önce gözleri şarap kadehine kaydı. *Yanlışlıkla.* Şarap üzerine döküldü ve beyaz üstünü kırmızıya boyadı. Ayağa fırladıktan sonra adama birkaç şey daha söyledi, sonra da restorandan dışarı fırladı.

Zeki küçük tilki. Hiçbir şekilde pürüzsüz değildi ama zarif bir insan da sayılmazdı. Onu topuklu ayakkabıyla yakalayamazdınız çünkü yüz üstü düşerdi. En son elbise giydiğinde rüzgâr elbiseyi savurmuş ve dantelli kırmızı bir tangayla herkese kıcını göstermişti ve bir daha asla pantolona ihanet etmemeye yemin etmişti.

Telefonum , onu uğraştırmak neredeyse cevap vermeyecektim, ama ısırmaya karar verdim.

"Hey, Alana. Randevun nasıl geçti?"

"Sen bir . Senden tek bir şey istedim." "Aw.

Bana kızgın mısın?"

"Son derece."

"Yine de beni arıyorsun, bu yüzden hayatta kaldığını ve benden sandığın kadar nefret etmediğini varsayıyorum."

Öfkeli bir oflamanın ardından arabasının kapısının kapanma sesi duyuldu. Kontak çalıştı ve inlemeden önce bir süre daha sessiz kaldı.

"Korkunç bir fikirdi."

"Bunu sana söyleyebilirdim," diye belirttim sokağa doğru manevra yaparken. "Neden söylemedin?" Sesi gücenmiş gibiydi, ki bu gülünçtü.

"Bana sormadın, değil mi?"

"Bazen böyle şeylerin bana zorla yaptırılması gerekir." Evet, kesinlikle öyle. Zamanı gelince bebeğim. "Yirmi dakika içinde senin evinde olacağım."

"Gerçekten mi?" Sesi yukarı doğru yükseldi ve beni gülümsetti.

"Elinde şarap, kulağında dinleme cihazı. Ve hayır, yarın çalışan umurunda değil. O göt herifler için bir film aç ve bir kitap oku."

"Korkunç bir etkiniz var."

"Ve beni dinleyecek olan da sensin."

Aramayı sonlandırmadan önce anlamsızca homurdandı. Tam bir velet. Onun ukalalığını iyi kullanabilmem için önümde durmasına ihtiyacım vardı.

Bu bana bir fikir verdi.

Arabayı apartman topluluğunun karşı tarafına çektim ve sessiz bir binanın yanına park ettim. Bu tarafta hiç pencere yoktu ve binayı başka bir siteden ayıran bir çite dayanıyordu.

Bugün bu randevu numarasıyla beni çok kızdırdı, ayrıca onu başka bir erkekle görmek beni çok sahiplenici hissettirdi.

Şarap şişelerinden birini aldım ve açtım. Dizlerimin arasında tutarak sikimi çıkardım. Ona bir parçamı vermeyi düşündüğümde kendimi doğru kafa yapısına sokmak kolaydı. Döllerimle dolu olarak uyumasını istiyordum. Belki bir gün onu dölümü yutmadan uyuyamayacak şekilde eğitebilirdim.

Biriyle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Neredeyse bir yıl oldu. Bu onu benim olarak işaretleyecekti. Onu resmen sahipleniyordum.

henüz bilmiyordu. Bu onun dudaklarına değdiği an, sahip olduğu son erkek olacaktım.

Sadece bu düşünce bile sikimin zonklamasına neden oldu. Yavaşça okşadım, başparmağımı precum'umda sürüklemek için tepede durakladım. Şaftımı tekrar tutmadan önce şişenin kenarını onunla daire içine aldım. Hızımı artırdım ve daha fazla sıvı uzunluğumdan aşağı sızarken, sesi kamyonumu doldurdu.

Ağzının üzerimde olduğunu hayal ettim, o güzel yeşil gözleri bana bakıyor ve gözyaşlarıyla parlıyordu. Beni memnun etmek için çaresizce sikimi emerken dudakları şişmişti. Ona kendini kirli hissettirirdim, sanki sadece sikilecek bir delikmiş gibi. Övgülerim için çok istekli olurdu ve sonunda ona verirdim. Onu yıktıktan sonra yeniden inşa ettiğimde, minnettar olacak ve her seferinde bana daha çok aşık olacaktı. Kendine yardım edemezdi. Zaten ona başka seçenek bırakmazdım.

Onun döllerimi yutacağını düşündüğümde, elimi ucuna kadar pompaladım, sonra şişeyi tümünün içine boşalacak şekilde yerleştirdim. Şişeyi tekrar kapatıp ters çevirmeden önce kendimi hızla uzaklaştırdım, sonra da düzelttim. Bunu birkaç kez yaptım ve dağıldığından emin olana kadar döndürdüm. Başparmağımın tırnağıyla mantarın tepesine bastırdıktan sonra koltuğa geri koydum ve Alana'nın binasına doğru yola çıktım. Bunu sistemimden çıkardığıma göre artık daha kolay olacaktı.

Bölüm 3

Jayce

Alana'nın evine her geldiğimde kapıyı çalmazdım. Şifremi kullandım ve doğruca mutfağa gittim. Koridorda duş akıyordu ve onun orada çıplak olduğu görüntülerini uzaklaştırmam gerekiyordu, aksi takdirde kamyonetteki çabalarım pek işe yaramayacaktı. Eğer burada kontrolsüz bir şekilde ereksiyon olursam, oyun biterdi. Bu konuda tuhaflaşır ve ona aşık olduğumu falan düşünürdü.

Bir . Bu çocuk .

Girintili mantarı olan şişeyi aldım ve açtım. Ona bir bardak doldurduğumda, benimkinden farklı görünmediğini görmekten memnun oldum. Şarabımdan bir yudum alırken aklıma 'kuşkulanma' şarkısı geldi ve kıkırdamama neden oldu. Bu şakayı onunla paylaşamamam çok kötüydü.

Kapı açıldı ve bir dakika sonra üzerinde bir çift uyku şortu ve atletle köşeden döndü.

İşte o mastürbasyon seansı gitti. Bana çok yararı oldu.

Bardağını kaptı ve bir nefeste boşalttı. Ona ikinci bir bardak doldururken gülümsedim.

"Bir merhabadan önce şarap," diye not ettim, gücenmiş gibi yaparak.

Burnunu kırıştırdı ve bana alaycı bir gülümseme sundu. "Hey, Jayce.

İş nasıl? Karın nasıl? Güzel eviniz size iyi davranıyor mu?" "Hâlâ hayallerimdeki iş. Karım her zamanki bagajımda kilitli. Olmaz.

Ben dışarıdayken kaçmaya çalışıyor. Ev de üstünde kapak olan bir tahta yığını. Yeni bir şey değil."

"En azından birileri için iyi şeyler oluyor."

Yüzündeki umutsuz ifade beni bir adım öne çıkardı. Kollarını ortama doladı ve göğsüme doğru bir iç geçirdi.

"Büyüme düz bir çizgi değildir," dedim kokusunu içime çekmeden önce. Şeftali. Bu kokuya bayılıyordum.

"Dalgalı çizgiler berbat ve bu yolculuk için para iadesi istiyorum."

"Hayır, hayır. Birlikte biniyoruz ve eğer inersen dehşete düşerim. Muhtemelen çılgılık atmaya başlayacağım ve kendimi utandıracağım."

Gülüşünü kaçırmamak için geri çekildim. Bir süre sonra kendini toparladı ve daha yavaş bir yudum aldı. Gözleri parladı ve dudağını ısırdı.

"Gerçekten ."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana inanmadın."

"Yedi yıl oldu, bu yüzden umudumu yitirmeye başlamıştım."

Ben de neredeyse umudumu yitirmiştim ama onu hayal kırıklığına uğratmayı reddettim. Her şey üniversitede bir gece başladı. Pahalı şarabın ucuz şaraplardan daha iyi olup olmadığını öğrenmeye karar vermiştik. Gerçekten de öyleydi. Beş yüz dolarlık bir şişe tempranilloya aşık olduktan sonra - tabii ki on dokuz yaşında yasal olarak edindik - sarhoşluğun da etkisiyle aptalca bir iddiaya girdik.

Süslü ve pahalı olduğu için şarabı yeniden yaratamayacağıma karar verdi. Bunu kişisel olarak algıladım. Böylece, yedi yıl boyunca şarap yaptım, o mükemmel karışımı yaratmaya çalıştım ve başarısız oldum, böylece en sevdiğimiz şişeyi satın alırken parasız kalmadık. Artık arka bahçemde kendi minyatür üzüm bağına sahiptim, bu daha da fazla zamanımı alıyordu ama inatçıydım. Bunu yaparak tasarruf etmeye çalıştığımızdan daha fazla para harcadığımı kesindi ama önemli değildi. Şu anda yüzündeki o ifade her şeye değerdi.

"Asla umudunu kaybetme," dedim sırtarak. "Yine de bu şeyin bağımlısı olma. On şişe yaptım ve üzümlerin tekrar hazır olması için bir yıl daha geçmesi gerekecek."

"Yuh. Yalınayak ile takviye yapmam gerekecek."

Yüzümü buruşturdum. "O sulandırılmış çöpü içmene izin verseydim senin en iyi arkadaşın olmazdım."

Başını sallarken yüzünde kalıcı bir gülümseme vardı. "Bunun tadı gerçekten de ona benziyor. Resmi bir karşılaştırma yapmak için bir şişe almamız gerekecek."

"Evime doğru gelen bir dava var."

"Jayce," diye azarladı. "Bana o kadar harcadığını söyleme."

"O kadar da değil."

Parmaklarıyla sayarken gözleri bir an için daldı. "Bu... Altı bin dolar eder!"

Saat neredeyse sekizdi ama detaylara ihtiyacı yoktu. Milyoner değildim ama havacılık ve uzay mühendisi olarak iyi para kazanıyordum. Yalnız yaşadığım ve büyükbabamdan kalan mirası evimin peşinatı için kullandığım için durumum oldukça iyiydi. Zamanımın çoğunu evden çalışarak geçirdim ve özgürlüğümü bahçeyle uğraşmak, arka bahçemde bir şeyler inşa etmek ve bariz olan Alana'yı izlemek için kullandım.

"Gerçekten iyi bir anlaşma yapmışlar," diye yalan söyledim, uzun bir içki alırken dudaklarımı bardağın arkasına gizledim.

"Sen bir piçsin."

"Mm. Bana Cadılar Bayramı için bir kostümün olduğunu söyle."

"Kostüm mü? Hayır, neredeyse otuz yaşındayım. Kostüm ."

Dudaklarımı yaladım ve ona dikkatle baktım. Atletinin altına sporcu sütyeni giymişti ama gözlerimi göğsünden uzak tutmak için pek bir şey yapmamıştı. Meme uçları kumaşın üzerinden zar zor görünüyordu ve bu beni bir adım öne çıkarmak için yeterliydi. Gözleri beni dikkatle takip etti. Bakışlarındaki her neyse, bilinçli olarak hissetmesine izin verdiği bir şey değildi, ama vücudu biliyordu.

"Yarın avukatla randevun ne zaman?" Tam önünde durarak sordum.

"Üç," diye yanıtladı biraz nefes nefese. Gözlerini kırıştırdı ve şarabından uzun bir yudum aldı. Tekrar konuştuğunda sesi daha normaldi. "Son dersimden hemen sonra gidiyorum."

"Evimde dur. Seni oraya bırakayım."

"Buna gerek yok."

"Seninle geleceğimi zaten söyledim Alana. Onun ölümüyle ilgili tüm soruşturma çok saçmaydı ve seni bu duruma sokmamalıydılar."

"Ödeme yapmamak için herhangi bir neden arayacaklarından eminim."

"Parayı almaya hakkın var. Saat iki buçukta evimde ol yoksa peşine düşmek zorunda kalırım. Ve bundan hoşlanmayacaksın."

Gözlerini devirerek başını salladı. Şarabı daha fazla içmesini izledim ve içimde bir sahiplenme duygusunun kabardığını hissettim. Tezgâha oturup telefonumu çıkarmadan önce ona bir bardak daha doldurdum.

"Chipotle sipariş edeceğim. Her zamankinden mi istiyorsun?"

Dudağını çiğnedi, endişeli görünüyordu. "Pantolonum yapmamam gerektiğini söylüyor."

"Pekala, ekstra cips ve queso. Anladım."

Bakışlarına aldırmadan devam ettim ve siparişi verdim. Vücudu her yönden mükemmeldi ve eğer pantolonunu bir beden büyütmenin onu daha az görmemi düşünüyorsa, düşündüğünden daha çılgındı.

Alana, sanki tüm yıl boyunca gördüğü en ilginç şeymiş gibi duvara bakarken gergindi. İçten içe muhtemelen saatte milyonlarca mil hızla panikliyordu. Bunun için iyi bir nedeni olması muhtemeldi ama endişelerimi dile getirmemiştim çünkü hepsi bu kadardı. Endişeler. Temelsiz ama haklı şüpheler.

Jake geçen Kasım ayında öldükten sonra, hayat sigortasından para almayı bekliyordu. Ne olsa lehtar oydu. Yine de 'daha fazla araştırmak' istediler.

Görünüşe göre kundaklama, ödemeler söz konusu olduğunda endişeleri artırıyor.

Evet, tabii. Kedi kana ve Alana'nın nişanlısından kurtulmasına yardım etmek istiyordu, böylece bir sürü para kazanabilecekti.

Olayı araştırmaya başladıklarında benim de endişelerim vardı ama her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Uzun bir on bir aydı ama artık zamanı gelmişti. Bu paraya ihtiyacı vardı. Maaşıyla geçiniyordu ama Albany'deki hayat pahalılığı düşünüldüğünde bu para ona yetmiyordu. Ona bakmama izin vermediği için kardeşime güvenmek zorundaydım.

İdeal değildi. Piç herif görüldüğü gibi biri değildi ama şu anda bunun bir önemi yoktu. O önemliydi.

"Hey, nefes al," diye mırıldandım elini tutarken. Kucağımda tuttum ve başparmağımla teninin üzerinde sıkı daireler çizdim. Omuzları hâlâ gergin olsa da gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

Onu sakinleştirmek, aklından çıkarmak istedim. Onu yere yatırıp bacaklarının arasında boğulduğumu hayal ettim. Eğer ona hayatının en iyi orgazmını yaşatırsam, bu kadar heyecanlanması imkânsız olurdu. Düzgün düşünemezdi bile.

Günün nasıl geçtiğine bağlı olarak, belki de yapacağım şey tam olarak buydu.

"Ölümünde şüpheli bir şey yoktu," diye onu rahatlattım. "Sadece şirket pislikleri gibi davranıyorlardı. Her şey yolunda."

Başını salladı ama cevap veremedi bir konferans odasının kapısı açıldı.

"Bayan Monroe," dedi kalem etek ve blazer ceket giymiş bir kadın, bizi içeri buyur ederek. Yerimize oturana kadar kolumu Alana'nın omuzlarına koruyucu bir şekilde doladım.

Elim ona dokunmaya devam etme isteğiyle titredi. Kalçasına yaslamak ya da boynunun arkasını tutmak istedim. Desteğimi sunmak için burada olduğumu sağlayacak herhangi bir şey. Ben hep buradaydım ve hep burada olacaktım. Sadece ölüm beni Alana'dan ayırmaya çalışabilirdi ve o zaman bile cehennemin beni dizginleyebileceğinden emin değildim. Söz konusu o olduğunda değil. Gerekirse onu da kendimle birlikte boşluğa sürüklerdim.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak kadının ve daha genç bir adamın bazı kâğıtları karıştırmalarını izledim. Genç ve memnun etmeye hevesli bir asistana benziyordu. Adam kadına bir dosya uzatırken kadının parmaklarının adamınkilere sürtünmesinden, seviştiklerinden oldukça emindim. Geleneksel stereotiplerin tersine döndüğünü görmek komikti, hatta belki biraz tatmin ediciydi. Zirveye giden yolda uyumaya çalışan bir adam. Modern çağda cinsiyet varsayımlarının yıkılmasını sevdim.

Kim sevmemişti biliyor musunuz? Jaykob, her ne kadar bunu asla açıkça söylemese de. Alana bağımsız biriydi ve bu, ilişkilerinin başlarında onun sevdiği bir özelliğiydi. İşler ciddiye bindiğinde ve birlikte yaşamaya başladıklarında, çalışmaya, faturaları ödemeye ve ev işlerini yapmaya başladıklarında, işte o zaman işler tepetaklak oldu.

Alana kabul etmese de bir süre araları iyi değildi. Yine de rahatlardı. Yerleştikleri bu kolay dengeyi neden bozsunlardı ki?

İki sebepten. Çok sıkıcıydı ve ruhunu asla doyurmazdı. Öte yandan ben, onun aç kalmasına asla izin vermezdim.

Tanrım, kontrolümü kaybediyordum. Geçen her gün onu daha çok istiyordum.

Neden ona sahip olmayayım ki? O gitmişti. Bundan sonra onu ona bağlayan başka hiçbir şey olmayacaktı. Tamamen geçmişte kalabilirdi. Tek yapmam gereken orada kalmasını sağlamaktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı avukat. "Ben Isabella ve bu da asistanım Henry. Bildiğiniz üzere Tidal Sigorta, Jaykob Weste'nin ölümünde herhangi bir cinayet olup olmadığını belirlemek üzere bağımsız bir soruşturma yürütmüştür. Sigorta poliçesini ödeyebilmek için intihar ihtimalini elemek zorunda kaldılar-"

"Bunu biliyoruz," diye araya girdim. Alana'nın beti benzi atmıştı ve bu bende o tutucu kaltağı pencereden aşağı atma isteğı uyandırdı.

"Elbette. Sadede geleceğim. Soruşturma tamamlandı ve şüpheli hiçbir şey bulunamadı. Paradan payınıza düşeni almaya hakkınız olduğı sonucuna vardılar."

Alana minnettar bir nefes verdi. Hâlâ Isabella'nın söylediklerinin bir kısmına takılıp kalmıştım.

"Onun payı mı?" Öne doğru eğilirken kaşlarımı kaldırarak tekrarladım.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Şey, evet. Bölünmenin farkında olduğıu sanıyordum."

Alana başını sallayarak, "Bölünmüş," diye fısıldadı. "Anlamıyorum. Birbirimizin politikalarından faydalanan kişilerdik. Onun isteyebileceğı başka kimse yoktu... Ben... Ben anlamıyorum."

"O herif ne yaptı?" Homurdandım.

Biliyordum. O ana kadar bilmiyordum ama içimde kötü bir his vardı. Parmaklarım Alana'nın ensesini kavradı. Bu jest hakkında ne hissettiğı artık umurumda değildi.

"Bay Weste hisseyi iki yüzdeye böldü. Size bıraktı..." Birkaç sayfa çevirdi ve parmağını satırlarda gezdirdi. "Yüzde on."

Alana'nın dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Başka bir şey söylemedi ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, şu anda bunu yapabilecek durumda olduğıu sanmıyordum. Belki de şoktaydı.

"Eğer zaten ölmemiş olsaydı," diye tısladım.

Isabella şaşkınlığını gizlemeden önce kocaman gözlerle bana baktı. Boğazını temizledi ve profesyonel imajına büründü.

"500.000 dolarlık bir poliçesi vardı, bu da ölümü halinde size 50.000 dolar kazandırıyor."

"Kim?" Alana zar zor duyulabilir bir sesle sordu. ". Alacağın pay bu." "Diğeri kim?"

Isabella birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra parmaklarını tekrar kenetledi. "Kalan yüzde doksanı çocuğına gitti."

"Çocuk mu? Onun çocuğı yoktu."

"Alana," diye mırıldandım, ona yaklaşıırken. Parmaklarım terden boncuk boncuk olmuş ensesinde sıkılaştı.

"Hasta olacağım," diye ağzından kaçırdı ve hızla odadan çıktı. Hemen takip ettim. Kadınlar tuvaletine girmesi önemli değildi.

Tuvalet. Arkasına çömeldim ve o kusarken saçlarını tuttum. Bir yandan da sırtını ovuyor ve Jake'in adını lanetliyordum.

Daha önce ölümüne sevinmemiş olsam da şimdi seviniyordum. Alana'nın onun büyük, kirli sırrını asla öğrenmek zorunda kalmayacağını ummuştum. Eğer bilmeseydi, ondan nefret etmek zorunda kalmazdı.

Ona karşı böyle bir nefret duymasını çok isterdim ama bu benim lehime olmadı. Bu, kardeşimle paylaştığım yüzüme baktığında *beni* görmesini sağlamak için aşmam gereken başka bir engeldi sadece - çok yaklaştığımda ya da çok uzun süre baktığımda benden uzaklaşmasını sağlayan başka bir hatırlatma. O hayattayken de böyleydi ve toprakta çürürken bile aynı kaldı - mecazi anlamda konuşuyorum.

Bölüm 4

Jayce

Ağlamayı bırakalı saatler olmasına rağmen Alana'nın boğazından ara sıra bir inilti çıkıyordu. O ofisten çıktıktan sonra harap olmuştu. Onu randevuya benim götürmemde ısrar edecek kadar ileri görüşlü olduğum için mutluydum. Arkadaşlarımdan birine arabasını daireye bıraktırdım ve anahtarları bana teslim ettikten sonra ön kapıyı kapattım.

"Ah, Alana," diye iç geçirdim ve yanındaki kanepeye çöktüm. Onu yanıma çektim ve önce alnına, sonra da şakağına bir öpücük kondurdum.

Dördüncü kadeh şarabını içiyordu ve üçüncü kez neredeyse döküyordu, onu kesmenin zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm. Bu haliyle belki de bir gece boyunca bu şekilde idare etmesi gerekiyordu. Çılgılık atıp ağlayabilir ya da tamamen içine kapanabilirdi. Her iki durumda da, muhtemelen ayık olmaktan daha iyi hissettiriyordu.

Bardağını aldım ve biraz daha doldurmak için mutfığa geri döndüm. "Konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. İnanılır gibi değil. Ben nasıl bilemedim?"

"Görünüşe göre sırları varmış. Özür dilerim."

"Elli bin," dedi ve sonra alay etti. "Yardıma olur ama yarısı sadece arabamı ödemek için gidecek. Sonra öğrenci kredilerim. Faturalarıma yardımcı olmak için bunları aradan çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Belki okula geri dönerim..." Şarabını içmeden önce ürpertici bir nefes aldı.

"Bunların hepsini . Sana yardım edeceğim."

Onu tekrar kendime doğru çektiğimde rahatladı, sonra birden gerildi. Gözleri benimkilerle buluştu ve biraz daha uzaklaştı.

Jest karşısında çenem titredi. *Onunla*. Bana her baktığında onun yüzünü görürken, onunla nasıl onun tarafından lekelenmemiş bir gelecek yaratabilirdim ki? Şu anda yüz ifadesindeki ihanet benim tarafımdan kazanılmamıştı, yine de bunun için acı çektim.

Bu sadece benim ona olan ihtiyacımla ilgili değildi. O da bana hep özlem dolu bakışlar atardı. Birbirimizin etrafında döndük ama bu konuda hiçbir şey yapamadık, en azından onun zihninde. Her şeyi fazla düşünürdü.

Bir keresinde, sarhoşken, onu sikerken bazen beni gördüğünü itiraf etmişti. Onu orada benim olarak sahiplenmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Ama sorun da buydu zaten. Birbirimizin yerine geçebilirdik. Birbirimize bağlıydık. Birinin mirası diğerininkine karışıyordu.

Beni istemesine ihtiyacım vardı. Yüzü yok. Safir gözleri ya da karanlık dalgaları yok. Jake yok, ama Jayce de yok.

Zihnimde fikirler oluşuyordu, bu iki çok farklı insanı onun gözünde ayrı tutmanın yolları. Belki de benimle başlamadı. Belki de başka biriyle, tanımadığı biriyle başlamıştı - neredeyse hayatının yarısı boyunca onu takip eden adamla, gölgelerinde gizlenen ve her an nerede olduğunu bilen isimsiz varlıkla.

Ben, ama değil.

Şarabın hafifçe lekelediği dudaklarına baktım. Dilim onun üzerindeki tatlılığı tatma arzusuyla kıpırdadı. İçinde dölüm olan şişeden içmişti ama bu yeterli değildi. O güzel pembe ağzına bulaşmasını, sikimle boyarken parıldamasını istiyordum.

O dudaklar şaftımın etrafına sarılmış, şişmiş ve muhtaç olmalıydı. O döllerimi ağzında tutarken, ben de amını döllerimle doldurmak istiyordum. Sonra, yutmasına izin verecektim, sadece bacaklarının arasından her damlayı toplayacak ve diline tükürecektim. O kadar bağımlı olmasını istiyordum ki bunun için yalvaracak, her sabah beni tadana kadar kendini bütün hissedemeyecekti.

Hızla dönen fantezilerim bu gece bir şeyi sağlamlaştırdı.

Jake beynine zarar veren bir tümördü. Onu çıkarmak zorunda kalacakmışım gibi görünüyordu.

Alana'nın dairesinden ayrıldığımda çoktan sızmıştı. Onu güvenli bir şekilde yatağına yatırdım ve güvende olması için kapıyı arkamdan kilitledim. Diğerlerinden.

Kodum olduğu için içeri girmek benim için kolay oldu. Bir uygulama olduğunu bilmiyordu ama ben yine de girişi temizledim. Eğer bunu öğrenirse ve

indirdi, o farkında değilken buraya ne kadar sık geldiğimi görmesine ihtiyacım yoktu. Nasıl göremezdim ki? Her gece buradaydı, yatağında yalnız ve savunmasızdı.

Buradayken ona hiçbir zaman anlamlı bir şekilde dokunmadım. Parmaklarım saçlarında ya da sırtında geziniyordu. Hepsi bu kadardı. Vücudum bu sefer daha fazlasına ihtiyaç duyarak zonkluyordu. Bu, yatak odasına doğru attığım her adımda artan bir acıydı ve onun kırılğan durumuyla daha da arttı. Eğer acı çekiyorsa, ya acısını dindirmek ya da buna sebep olmak istiyordum. Şu anda ilkinde meylediyordum ama ikinci seçenek her gün damarlarımı yakıyordu.

Onu gördüğüm andan itibaren Alana'yı sevmiştim ama bu tatlı öpücükler ve lekesiz bir tenle dolu bir hayat istediğim anlamına gelmiyordu. Bu benim için yeterli değildi. Belki de uzun süre onsuz kalmamdan, ağabeyimin ona sahip olmasını ve değerini bilmemesini izlememden kaynaklanıyordu. İçimde bir nefret uyandırdı - ona karşı ve belki biraz da ona karşı çünkü işler durgunlaştığında o kaldı. Gözlerinde özlemle beni izledi ama kendini inkâr etti. Zayıftı ve ben onun güçlü olabileceğini biliyordum.

Yıllar boyunca yaptığım diğer sekslerden kaynaklanıyor olabilir. Her seferinde beni öfkeliendiriyordu çünkü hiçbir zaman istediğim kişiyle olmuyordu. Onlar vekildi, sonunda ona sahip olacağım an için alıştırma yapıyorlardı, gerçek arzularımın grotesk alaylarıydılar. Bazen onları incittim. Çok iyi hissettiriyordu. Alana'yla bunu istiyordum ama daha fazlasını da arzuluyordum. Onun acısını, zevkini, rızasını ve irademe tam teslimiyetini. *Bana.*

Bu şey çok uzun zamandır iltihaplanmıştı ve patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Bunun önüne geçmek, kendimi yavaş yavaş doyurmak daha iyiydi, böylece kanepede oturup ellinci kez Schitt's Creek'i yeniden izlerken ona sonsuz aşkımı ilan etmek gibi çılgınca bir şey yapmazdım. Bu garip olurdu ve bunu yaparsam gözlerinde ne göreceğimi biliyordum. Bu yüzden o hazır olana kadar canavarı artıklarla beslemem gerekiyordu.

Kapısının önünde durup uyuyan bedenine baktım. Geceleri ısındığı için her zaman yaptığı gibi battaniyeyi üzerinden atmıştı. Yüzüstü yattığı yerden, uyku şortunun altından kışının kabarıklığını görebiliyordum. Kumaş tenine girinti yapıyordu ve parmaklarımın ona böyle bastırıldığını hayal ettim. Orada çürükler bırakabilirdim. Onları fark etmeyebilirdi.

Maskem ve kapüşonumla sadece gözlerim görünüyordu, ama zar zor. Karanlıkta bir hayaletten başka bir şey değildim. Bu siyah kumaş örtü

Ama yarın tam bir maske alırdım - korkutucu bir şey ve yakında beni yatağında görmesine izin verdiğimde hafızamı beynine kazıyacak bir şey. Sadece bu versiyonumla var olacak bir kimlik, bir kişilik oluşturacaktı. Cadılar Bayramı'ndaydık, bu yüzden iyi bir şey bulmak yeterince kolay olmalı.

Uyanırsa, şarap yüzünden sersemlemiş olacaktı. Muhtemelen daha kötüydü. Onu yatağa yatırdığımda tutarsızdı. Hiçbir şey hatırlamaması mümkündü. Ya hatırlarsa? Ben sadece ona dokunan ama ona zarar vermeyen bir davetsiz misafirdim. Belki birazcık.

Bu her şeyi çözdü.

Kendimi cesur hissederek odaya doğru bir adım daha attım. Dizlerimi nazikçe yatağın ucuna yerleştirdim. Hafifçe eğildi ve onu çok fazla sarsmamak için yavaşça hareket ettim.

Parmaklarımı yavaşça kalçalarının arkasında gezdirdim. Ağır bir nefes verdi ve tekrar yatışmadan önce biraz kıpırdandı. Her zaman ölü gibi uyurdu. Eskiden dersler için birimizin onu uyandırması gerekirdi, aksi takdirde geç kalır ya da tamamen kaçırırdı. Yine de sabahları işe yetiştiğinden emin olmak için ona mesaj atardım. Alkol de eklenince kaprislerimin kurbanı oldu.

Bunu düşünmek göğsümde bir şeylerin alevlenmesine neden oldu. O bu durumdayken biri evine girerse, çok geç olana kadar uyanamazdı. Onu merhametlerine bırakırlardı. Elleri onun üzerinde, sikleri içinde olacaktı. *Benim* bedenimde.

Başparmaklarımı kalçalarıyla birleştikleri kık yanaklarının kıvrımlarının altında gezdirdim. Yukarı doğru ittiğimde, yuvarlak, dolgun kalçalara baktım. Nefeslerimi sabit tutmaya çalışarak kumaşın altına daldım. Ellerimi hafifçe kaydırduğımda başparmaklarım aniden vulvasının sıcak tenine dokundu. Onu araladım ve kafamda canlandırdığı görüntü karşısında gözlerim doldu.

Hızlı bir hareketle şortunun tuttum ve aşağı çektim. Hoşnutsuz bir ses çıkardı ve başını yastığının üzerinde diğer tarafa çevirdi.

Onunla oynamak benim için çok kolaydı. Bilinçaltının bana ne kadar güvendiğini merak ediyordum.

Sırtına eğilerek maskemi indirdim ve dudaklarımı kulağına yerleştirdim. Kulak memesini emdim, sonra ısırdım.

"Alana," diye fısıldadım.

"Mm."

Sikim sertleştii, kışına baskı yapıyordu. Kalçalarımı sabit tuttum ve dişlerimle kulağını sıyırmaya odaklandım.

"Alana, bebeğim."

"Ne?" diye nefes aldı.

"Kime ait biliyor musun?" "Mm."

Kulağının arkasındaki deriyi yalamadan önce gülümsedim. Küçük bir inilti çıkardı ve kıcı geriye doğru itilerek sikimi sıyırdı.

Tanrım, kendini bana böyle teslim ederdi. Uyanır mıydı? Uyanırsa, beni durdurur mu?

Henüz öğrenmemek en iyisi.

"Sen benimsin," diye mırıldandım. "O zaman, şimdi ve sonsuza dek. Bunu hep biliyordun. *Her zaman.*"

Dudaklarım boynunun arkasına bastırdı. Dudaklarımı yan tarafa doğru takip ettiğimde tekrar kıpırdandı.

"Jayce."

Donakaldım ama ağzımı teninden çekmedim. Bunun yerine, dilim onu tatmak için dışarı fırladı, onu titretecek kadar yumuşak bir şekilde. Nefesleri yumuşak ve sabitti, bana hâlâ uyuduğunu söylüyordu.

Aklıma adımı söylemesi için sayısız neden geldi. Yaptığım şey yüzünden miydi yoksa rüyasında beni mi görüyordu? Umarım güzel rüyalaradır. Öyle olsa iyi olur.

Hayır, öyle olduklarından emin olurdum.

Dikkatlice onu sırt üstü çevirdim. Dizlerini yukarı kaldırdı ve ayaklarını şiltenin üzerinde kullanarak yatağı daha da yukarı itti. Bacaklarının birbirinden ayrılması için sadece nazik bir dürtme yetti ve onu bana tamamen açık bıraktı.

"Kahretsin," diye biraz fazla yüksek sesle bağırdım. Hâlâ ölü olduğunu doğrulamak için yüzüne baktım.

Uyurken ve sarhoşken bile boşalabiliyordu. Bunu yapmak beni kötü bir insan mı yapıyordu? Umurumda mıydı?

İkisinde de hayır.

Dirseklerimin üzerine çöktüm ve bacaklarının arasına geçtim. Ayak bileklerinden tutarak onu biraz daha açtım. İç uyluğunun yumuşak derisini ısırmak istesem de, onu uyandırma riskine girmemek için bundan kaçındım. Bunun yerine burnumu dizinden yarığına kadar takip ettim. Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı.

İnsanlar bazen evin kokusunu tanıyabilmekten bahseder. Ben bunu yeni buldum ve size şunu söyleyeyim, kesinlikle kalbimin olduğu yer orası.

Bu noktada ihtiyatı elden bırakmışım, bu yüzden dilimi yarığı boyunca yavaşça gezdirdim, sonra klitorisine ulaşmak için tepesinden içeri soktum. Ondan yumuşak bir inilti geldi ve başını pencereye doğru çevirdi. Dilimi düzleştirdiğimde, elleri bir saniyeliğine yatağın üzerinde çırpındı.

"Mm."

Dilimin ucuyla klitorisinin etrafında gezinirken parmaklarım onu yerinde tutmak için kalçalarının üstünden kıvrıldı. Onun kokusundan bunalmışım ve bir tat almak için çaresizdim, bu yüzden aşağıya doğru hareket ettim. Benim için ıslandığını hissettiğimde, ona karşı inledim, bu da kalçalarının sarsılmasına neden oldu. Onun her parçasına sahip olabilmek için daha da ileri gittim. Klitorisine dönmeden önce dilimi kısa bir süre kıcının içine daldırmak için direnci zorladım.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde gözlerini hafifçe açık buldum. Orada tanıma yoktu, sadece şaşkınlık vardı. Başımdaki kukuleta ve burnumdan aşağısı amına gömülü olduğu için gözlerimin rengini görmesi bile mümkün değildi.

"Çok tatlı rüyalar görüyorsun," diye mırıldandım. "Öyle değil ?"

Gözleri kapanmadan ve başı geriye düşmeden önce küçük bir ses çıkardı. Klitorisini emdim ve dudaklarının ayrılmasını izledim. Öncekinden daha akli başındaydı ama kim olduğumu bir kenara bırakın, bunun gerçek olduğunu bile anlayamayacak kadar kendinden geçmişti. Sadece seksi bir rüya. Aklındaki bir hayalet.

Amını doldurmak istiyordum ama onu uykusundan daha fazla çekmek istemiyordum, bu yüzden dilimi kullanmaya karar verdim. Klitorisini yavaşça uyarırken, her keskin nefes alışını dinledim ve kalçalarının daha fazlasını aramak için nasıl hareket ettiğinin tadını .

Tam uçuşumun kenarından yuvarlanmak üzereyken uzun bir inilti çıkardı. "Jake."

Hemen durdum. Öfke içime işlerken dişlerim birbirine çarptı.

Dudaklarında bu isim varken boşalmayacaktı. Eğer zihni onu bu pozisyona sokarsa, sadece hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

"Gitti," diye yüksek sesle fısıldadım ki artık daha uyanık olduğu için sesimi tanımasın.

"Gitti," diye tekrarladı. "Evet."

Dizlerimin üzerine oturarak, çıkıp gitmeyi düşündüm. Onu tatminsiz bırakabilirdim ama ben gittiğimde hâlâ rüyasında onu görüyor olabilirdi. Hayır, uyurken benden bir parçaya ihtiyacı vardı, bunu bilmese bile.

Aletimi çıkararak kendimi okşarken şişmiş klitorisine baktım. Bilinci yerine gelmişti, bu yüzden uyarılmasının bir kısmını toplamak için nazikçe bir parmağımı içine soktum. Islaklığı shaftımın üzerine yaydım, sonra yarığından geçmek için kendimi aşağıya doğru konumlandırımdım. Amcığına çarpmamak için çaba harcadım, ama henüz zamanı gelmemişti, bu yüzden ileri geri hareketime devam ettim. İnlemeleri tekrar başladı, öncekinden daha yüksek sesle.

Uyanma ihtimaline karşı maskemi kaldırdım, sonra ellerimden birini yanındaki yatağa dayadım. Aletimin tabanını tutarak kalçalarımı yuvarladım, hafifçe ileri doğru ittim, sonra geri çektim ve elimi ucuma doğru inmesine izin verdim. Bu hareketi tekrarlayarak orgazmımın yavaşça oluşmasına izin verdim. İleri doğru hareket ettiğimde klitorisine sürtündüm ve onu da yaklaştırdım.

Artık sırlı sıklamı ve her geri çekildiğimde ıslaklığının içinden kayıyordum. Hızımı artırdıkça sesi daha da yükseldi. Bu ses beni sadece teşvik ediyordu. Onu becerdiğimde ne kadar kaygan olacağını ve her vuruşta kıcının kalçalarımın çarpmasıyla ne kadar gürültülü olacağını hayal ettim.

"Siktir," diye tısladım, çünkü sikim boşalma ihtiyacıyla şişmişti. Kendimi bitirmek için elimi kullandım ve şişmiş klitorisine doğru tuttum. Döl ipleri onu kapladı, görünüşe göre sonsuzdu ve ben tükendiğimde, onu kedi aşağı damlamaya başlamıştı.

Başparmağımla tenine masaj yaptım. Doğrudan uyarımla kalçaları sarsıldı ve nefesini tutup çarşafı yumruklaması sadece bir dakika sürdü. Orgazmıyla birlikte nasıl kasıldığını ve spazm geçirdiğini izledim. Yakında sikimi amıyla boğacaktı.

Eğilerek maskemi, son çırpınışlarını yakalamak için dilimi içine daldıracak kadar indirdim, sonra salgıladığım her damlayı toplamak için yukarı çektim. Yüzüne geldiğimde gözleri açıktı.

"Kim?" diye nefes aldı.

Sırıtarak dudaklarımı ayırdığı dudaklarına bastırdım ve spermi ağzına ittim.

"Kurtarıcınız," dedim geri çekilmeden önce.

Gözlerini kırptırdı, sonra göz kapakları kapandı. Bir şey hatırlasa bile, sisli olacaktı. Bilinç kaybı seviyesine ulaşmış olabilirdi.

Bu gece ne kadar şarap içtiğine bakılırsa. Umarım ufak tefek şeyler hatırlıyordur. Onu bir sonraki ziyaretime kadar bunların bir rüya olduğunu düşünecekti.

Korktuğu ama hastalık derecesinde meraklı olduğu düşüncesiyle gülümsedim. Herhangi bir silahı yoktu ve bana güvenene kadar kafası karışık kalacak kadar onu zapt edersem, çelişkiye düşecekti. Bu, onu içine soktuğum bu karanlık ve berbat durumu kabullenmesinin ilk adımıydı.

Onu takipçisine güvenmeye ikna etmek için ne kadarı gerekecekti? Bunu öğreneceğimden emindim çünkü bundan hoşlandığım ortaya çıktı. Kahretsin, hoşuma gitti. O benim olacaktı, önce karanlıkta gizlenen bu kişi olarak, sonra Jayce Weste olarak.

Oyun, set, maç.

Bölüm 5

Alana

Lise son sınıf öğrencilerine öğretmenlik yapmanın en boktan yanı, onları bunun sadece bir film günü olduğuna inandıramamanızdı. Benim içimi gördüler. "Dün gece biri çok sert vurmuş!" diye bağırdı öğrencilerimden biri, Vik, perdeyi indirdiğimde. Çıkan ses, okulun duvarlarına inen bir balyoz gibiydi.

Beyin.

Seslenebilirdim. Uyandığım andan sınıfa girdiğim ana kadar bunu en az yirmi kez düşünmüştüm. Eğer Jayce bu sabah beni aramasaydı, bile. Telefonu açtığımda ona çok ağır hakaretler savurmuş olmama rağmen hayatımı kurtardı. O sadece güldü tabii ki.

Yaptığı şarap gerçekten aklımı başımdan aldı. *Gerçekten* aklımı başımdan aldı. Uyuduğumu bile hatırlamıyordum ama beni oraya götürenin Jayce olduğunu düşündüm. Tekrar söylüyorum, o benim kurtarıcımdı.

Rüyalar çok garipti. Geçen gün kaçırılma ve maskeler hakkında yaptığımız konuşmadan kaynaklandıklarını düşündüm çünkü gördüğüm şey aslında buydu.

Siyah maskeli ve kapüşonlu bir adam yatağında beni tatmin ediyordu, amımı yiyordu.

Bu nasıl inanılmaz? Biri gerçekten evime girmiş olsaydı, içeri girip beni indirdikten sonra gitmesine imkân yoktu. Hatta çıkmadan önce etrafta şüpheli bir şey var mı diye baktım çünkü çok gerçekçi gelmişti. Yine de sisliydi. Aşağıya bakıp onu bacaklarımın arasında gördüğümde başım dönüyordu ve gözlerimi tam olarak odaklayamıyordum bile. Bildiğim kadarıyla üç tane aynı adam olabilirdi.

Garip olduğu kesindi. Seks rüyaları benim için yeni bir olay değildi ama Jake öldüğünden beri hiç olmamıştı. Gerçekten de seks hakkında hiç düşünmemiştim. Belki bir ya da iki kez, ama bunu düşünmekten hoşlanmıyordum çünkü hepsi Jayce'in yanındayken oluyordu. Bu yanlış ve aptalcaydı. Bunu Jake'e benzemesine bağlamak istiyordum ama dürüst olmak gerekirse, ona daha önce de bakmıştım. Nasıl bakmayayım ki? O çok güzeldi.

Evet, bu da garipti. Tek yumurta ikiziydiler, bu yüzden ona bakıp onu kardeşinden farklı bir şekilde güzel bulmamam gerekirdi, ama buldum.

Aralarındaki farkı anlayacak kadar uzun süredir yanlarındaydım. Jayce'in dudağının üzerinde küçük bir yara izi vardı ve yüzü daha ifadeliydi. Çoğu zaman soğukkanlı ve gergin görünürdü ama onu gülümsetmek ve güldürmek çok kolaydı. Dalga geçmeyi ve eğlenmeyi severdi. Jake de severdi ama yıllar geçtikçe daha çekingen ve... sıkıcı demek istemezdim ama öyleydi. Yine de ilişkilerde olan buydu. Her şey sakinleşti. Eskisi kadar oyun oynamıyordunuz ve rahatlıyordunuz. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Ama görünüşe göre varmış. Bir noktada, Jake dışarı çıkmış ve koca bir bebek doğurmuştu. Ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyordum çünkü avukat bana hayat sigortasının diğer alıcıları hakkında kesin bilgi vermedi.

Üniversitede miydi? Son zamanlarda mı? Ölene kadar bu kadınla görüşmeye devam etmiş miydi? Aynı anda hem cevapladığım hem de cevaplamak istemediğim o kadar çok soru vardı ki.

Birinin bilmesi gerekiyordu. Ailesine ulaşmaya korkuyordum çünkü eğer bilmiyorlarsa, onun hakkındaki düşüncelerini zedelemiş olacaktım. Jayce'in ve benim ondaki bu hayal kırıklığını hissetmemiz yeterliymiş gibi geliyordu. Bunu istemedim. Adam ölmüştü ama beni aldatmıştı, bu yüzden elimden bir şey gelmiyordu.

Onlara söyleseydim, bu çocukla tanışmak bile isteyebilirlerdi. Ne de olsa onların torunuydu. Bu düşünce midemi bulandırdı. Jayce bunu ister miydi? Dışarıda bir yerlerde bir yeğeni vardı. Kendi çocuklarını istemiyordu ama küçük kuzenlerini gördüğünde onlarla her zaman etkileşime giriyordu ve onlardan birinin bebeği olduktan sonra, Şükran Günü yemeğinin tamamında küçük şeyi çalmıştı. Çocuklarla arası çok iyiydi. Bu bir parça

ve onun da dahil olmak isteme ihtimali vardı. Bu onun kararıydı ve yapmayı seçtiği şeyi etkilemeye çalışamazdım.

Zil çaldı, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve gözlerimin arkasında keskin bir acıyı tetikledi.

"Pazartesi günü eski uygarlıklar projeniz için sunumlara başlayacağımızı unutmayın!" Herkes kapıya doğru koşuştururken ben seslendim. Oda boşaldığında inleyerek yerime çöktüm. Bu benim boş zamanımdı ve bunu kestirmek için kullanmayı ciddi ciddi düşündüm, ama yarın iş yapmaktan kaçınmak istiyorsam, bu şeyleri aradan çıkarmam gerekiyordu. Dün avukatla olan randevumdan sonra vizelere not vermeyi planlamıştım ama malum nedenlerden dolayı bu gerçekleşmedi.

Telefonum çaldı ve çevirmeden önce gözlerimi kısarak ona baktım.

Boo.

Alana: **Çok korkutucu. Belki de Cadılar Bayramı oyununu geliştirmelisin.*

Kapı uçarak açıldı ve çığlık attım. Telefon yere yuvarlandı ve neredeyse koltuğumdan düşüyordum. Sırtan Jayce elinde iki buzlu kahve ile orada duruyordu. Eğer elinde o kahveler olmasaydı, muhtemelen yüzünü masamın köşesine çalışırdım.

"Senin için yeterince korkutucu mu?" diye sordu içkiyi önüme koyarken.

"Bu tamamen gereksizdi."

" fikirde değilim. Ölümün eşiğinde görünüyorsun."

"Evet, öyleyim ve o küçük gösterinin de yardımı olmadı."

Alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı. "Beni gördüğüne sevinmedin."

"Hem de ." Bunu söylerken bile dudaklarım eğlendiğimi belli etmemeye çalışıyordu.

"Evet, kendinden geçmişsin. Bana yalan söyleyemezsin. Senin içini görüyorum, Alana."

Adımı söylediğinde sesi daha derin bir ton aldı. Bir şey olup olmadığını anlamaya çalışarak onu inceledim. Normal görünüyordu. Siyah tişört, kot pantolon ve şık botlar. Saçlarına şekil vermemişti, bu da birkaç dalgali siyah telin alnına düşmesine izin veriyordu. Saçlarını Jake'ten daha uzun tutuyordu ve bu hep hoşuma gitmişti.

"Şekersiz," dedi kahveye doğru başıyla işaret ederek. "Proteinli ve ekstra shot'lı."

"Ama ben şeker istiyorum."

"O kadar şaraptan sonra ihtiyacın olan son şey bu. Seni hiç yanlış yönlendirir miyim?"

"Evet," diye mırıldandım bir yudum almadan önce.

Kıkırdayarak masaya yaslandı. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Kokusu tütün ve vanilya gibiydi ama iğrenç bir şekilde değil. Çoğu durumda onu tanımlamak için kullanacağım iki kelime olmasa da, sert ve davetkârdı. Tatlı ve karizmatikti ama çoğu insan onu tanımasa yanına bile yaklaşmazdı. Tek bir bakışıyla birini yere serebilirmiş gibi görünüyordu.

Liseden sonra Jake spor yaptığı zamanlardaki kaslarını korumamıştı ama Jayce korumuştı. O zamanlar olduğundan daha iriydi, giydiği herhangi bir tişört için çok büyük görünen pazuları ve bir kaltağa beyin sarsıntısı yaşatabilecek karın kasları vardı. Bunu sadece sıcak aylarda beni göle sürüklediği için biliyordum. Yazları çalışmadığım için beni sık sık göle götürürdü, özellikle de bu yıl. Bunun için minnettar olmuştum. Boş durmak kederime ve depresyonuma iyi gelmiyordu.

"Hey, uzay öğrencisi," dedi. Kafamı kaldırdığımda onu sırtırken buldum. "Kafan nerede senin?"

"Hiçbir yerde," diye yalan söyledim.

"Mhm. Söyle yoksa kahveni elinden alırım."

Fincanı göğsüme bastırdım. "Sadece daha fazlasını bilmek istiyorum." "Bunun ne yararı olacak?"

"İyi olmayacak ama bilmemek beni çıldırtıyor."

Uzun bir süre beni inceledi. İç çekerek beni kollarımdan tuttu ve ayağa kaldırdı. Beni göğsüne bastırdığında neredeyse reddedecektim ama bu o kadar rahatlatıcıydı ki kendimi içeri soktum ve derin bir nefes aldım.

"Bir süreliğine bir şantiyeye gitmem gerekiyor ama bu akşam dışarı çıkıyoruz."

Aklını bu konudan uzaklaştıracaksınız." "Bu hiçbir şeyi düzeltmez."

"Öyle olmak zorunda değil. Bilgi edinerek kendinizi daha da üzme için acele mi ediyorsunuz?"

"Hayır, ama-"

"O zaman biraz boş ver. Onun hakkında daha sonra daha fazla bilgi edinebilirsiniz."

İsteksizce başımı salladım. Sarhoş olmak kulağa çok kötü bir fikir gibi geliyordu ama yine de dışarı çıkabilirdim. Artık üniversite öğrencisi değildik. Ciğerlerimizi mahvetmeden nasıl eğleneceğimizi biliyorduk.

"Bekle," dedim başımı kaldırarak. Bana baktı, etkileyici mavi gözleri yoğunlaşmıştı. "O mu?"

Dudakları aralandı, sonra onları yuvarladı. "Evet, bu kadın her ."

"Bunu mu demek istedin?"

"Tabii ki."

Bir adım geri çekilerek yüzünü inceledim. Eğer onu bu kadar iyi tanımasaydım, dilini nasıl ısırıldığını ve yanağını nasıl hafifçe oynattığını göremezdim.

"Yalan söylüyorsun."

"Alana." Bana doğru uzandı ama ben başımı salladım ve ondan bir adım daha uzaklaştım.

"Jayce, bana bildiğini söyleme. Sakın bana bunu söyleme."

Yalan söyleyecekmiş gibi görünüyordu, sonra başını geriye atıp tavana baktı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Sen de bana neden yalan söylediğini anlatmaya ne dersin? Bu... Siktir, Jayce!"

"Hey, bağırmaya başlama," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Bunun hakkında konuş," diye alay ettim. "Bu ilginç. Belki de bunu aylar önce yapmalıydık. Yıllar mı? Bilmiyorum bile çünkü bu çocuğun ne kadar zamandır var olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bilmek istiyorsan sana söyleyebilirim." "Tabii ki bilmek istiyorum."

"Dokuz yaşında. Annesi bizim liseden biri. Bildiğim kadarıyla çocuğu neredeyse hiç görmüyordu ve her ay nafaka ödediği sürece bu durumdan memnunlardı."

Başım bütün gün olduğundan daha kötü dönüyordu.

"Ne oluyor lan? Bunu benden neden saklasın ki?"

"Çünkü o bir korkaktı."

"Bu seni de korkak yapar."

Çenesi sertleşti. Bana doğru adım attığında, beyaz tahtaya doğru geri çekildim.

"Ölmeden bir ay önce öğrendim ve ona bir ultimatom verdim. Ya o sana söyler ya da ben. Yangından sonra ne yapacağımı bilemedim Alana. Acını daha da arttırmak doğru gelmedi."

"Bana söylemeliydin." Göğsünü ittim ama yerinden kıpırdamadı. "Bu onun hatasıydı. Bunun için şeytanlaştırılmayacağım. *Şimdiye kadar* tek yaptığım senin için en iyisi bu Alana."

"Bu lanet bir yalan! Benim için en iyi olanı yapmadın."

Daha yakına eğildiğinde gözleri karardı, beni o kadar yoğun bir bakışla kıstırdı ki başka tarafa bakmak istedim. Döndüğümde çenemi kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Haklısın. Senin için en iyisini yapsaydım, on yıl önce seni onun kollarından , ama bunun ne faydası olurdu ki? Onu görmeden bana bakamıyorsun bile. Beni her zaman onun gölgesinde bırakacaksın ve onun bitmek bilmeyen hayal kırıklıkları yüzünden kendimi dışarı atma şansım bile yok."

Ben bir yanıt vermeye çalışmadan beni serbest bıraktı. Kapı arkasından kilitlendi ve az önce bulunduğu yere bakakalmıştım. Sanki bir mil koşmuşum gibi nefeslerim hızlanmıştı.

Titreyen ellerimle masamdaki telefonu aldım ve müdürün dahili numarasını tuşladım.

"Müdür McKay," diye cevap verdi neşeli bir sesle.

"Merhaba, ben Bayan Monroe. Bir işim çıktı ve bugün erken çıkmam gerekiyor. Yerime bakabilecek bir yedeğimiz var mı?"

Bir dakika mırıldandı. "Jane'e dersleriniz için bir film koymasını söylesem ve o da iyi olduklarından emin olmak için birkaç kez gelip onları kontrol etse nasıl olur?"

"Kulağa harika geliyor. Zaten onlara bir sinema günü veriyordum." "Harika! Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak. Sadece bazı aile . Nasıl bilirsin." "Tabii, tabii.

Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Söylerim. Pazartesi görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra eşyalarımı topladım ve koşarak kapıdan çıktım. Şu anda ne yapacağımı bilmiyordum ama işte olamazdım. Evde bir şişe şarap her zaman bir seçenektir, ancak alkolle ilgili sorunlarımla tek başıma uğraşmaya devam edersem, bir alışkanlık geliştirecektim.

Cadılar Bayramı'ydı. Beni sarmal düşüncelerimden uzak tutacak bir yer bulabileceğimden emindim.

Bölüm 6

Jayce

Alana ile olan etkileşimim, çalıştığım süre boyunca zihnimde tekrarlanıp durdu. Biri bana bir soru sorduğunda otomatik pilotta cevap veriyordum. Bu projeyi herkesten daha iyi biliyordum. Uykumda bile cevap verebilirdim. Eğer tamamen hazır olmadığımı anladılarsa bile bunu belli etmediler.

Kendime kızmıştım ama ona da kızmıştım. Elbette ona söylemeliydim ama Jake'e itiraf etmesi için bir şans vermeden doğrudan ona gitseydim, buna da kızardı. Şimdi düşününce bu daha iyi olabilirdi, ama yirmi yıl sonrasını görebiliyordum. O zamanlar kendimi bu sorunun içine sokmak istememiştim. Diğer her şeyde olduğu gibi, bu beni sadece aralarındaki her şeye bağlı hale getirecekti. Eğer ona söylerse ve ilişkileri parçalanırsa, Alana'yla aramızdakileri daha kolay kurtarabilirdim.

Onun ölümü işleri kolaylaştırmalıydı. Öyle olması gerekiyordu. Bu kadar çok pürüz çıkacağını bilseydim, yangınla ilgili planımı uygulamadan önce onunla bu konuda tekrar yüzleşirdim. Kızıyla ilgili tüm meselenin bundan sonra ortadan kalkacağını ve belki Alana'nın bilmek zorunda kalmayacağını ya da uzun zaman alacağını düşünmüştüm, ama herifin gidip çocuğu mirasçı yapması gerekiyordu. Ölmüştü ve hâlâ yoluma çıkıyordu.

Kısmen inşa edilmiş rotorlu uçağa kaşlarımı çatarak baktım. "Programın gerisinde kalmışsınız. Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

Hector bakışlarını indirdi. "Çoğunlukla insan gücü. Geçen ay birkaç kişi işten ayrıldı."

Yavaşça başımı salladım. "O sorunu çözdün mü?"

"Evet, öyle. Ekibime arayı kapatmak için bu gece ve hafta sonu geç saatlere kadar çalışacağımızı söyledim."

"Hayır. Gelecek haftadan itibaren her gün fazladan bir ya da iki saat çalışabilirsiniz. Herkes bu akşam çocuklarını dışarı çıkarmak ya da ne yapmak istiyorlarsa onu yapmak için evde olmalı. Onları hafta sonları da çalıştırmayın. Zaten burada çok fazla zaman geçiriyorlar."

Gülümsedi. "Çok yumuşaksın, biliyorsun. Bu yüzden bu takımı yönetemezsin."

"Benim yönetmeme gerek yok. Bu sizin işiniz. Ama birilerinin aileleriyle geçirecekleri önemli zamanları kaçırmalarının nedeni benim projelerim olursa lanetlenirim."

"Cadılar Bayramı'nın büyük hayranısın, ha?"

"Öyle de denebilir. İstedığınız her şey olmanıza izin veren tek tatil. İş yok, sorumluluk yok ve kimlik yok."

"Senin gibi bir kazanan... Sen zaten olmak istediğin kişi değil ?"

Bu soruya hafifçe güldüm. "Elbette, ama hepimizin bazen gerçekliğimizden kopmaya ihtiyacı vardır."

"Bu gece için heyecan verici planların var mı?"

"Belki. Birkaç hafta sonra görüşürüz. Bizi yakaladığından emin ol."

Ekibinin geri kalanına katılmadan önce başıyla onayladı. Eve gitmeye hazır bir şekilde kapıya yöneldim. Buradan arabayla iki saat uzaklıktaydı ve saat öğleden sonra üç olmuştu. Alana'yı dışarı çıkarma planlarım vardı, bu yüzden hazır olduğundan emin olmak için onu aradım. Telesekretere düşünce, onun yerine bir mesaj gönderdim.

Her geçen kilometrede telefonuma baktım. Üzgün olduğunu biliyordum ama beni görmezden gelmesi önemsiz görünüyordu. Öğrendiklerinin şokuyla bile, ben geri dönene kadar bunu atlatabileceğini umuyordum. Eğer biraz daha motivasyona ihtiyacı varsa, bunu sağlamaktan mutluluk duyardım.

Birkaç mil uzaklaştığımda, evde olduğundan emin olmak için telefonumdaki uygulamayı kontrol ettim. Kot pantolonumu ve siyah uzun kollu gömleğimi için hemen evimde durdum. Maskelerden biri yolcu koltuğumun üzerinde dururken diğeri arkaya saklanmıştı. Bu gece onu ziyaret ettiğimde ona ihtiyacım olacaktı.

Tüm seçenekler arasında, alternatif kişiliğim için seçtiğim maske en az klişe olanıydı ve bence en havalı görüneniydi. Bazıları Hayalet Surat ya da Jason maskesini tercih edebilir ama bunlar sıkıcı ve . Benim seçtiğim

siyahtı, gözleri neon mavisi x'lerle kaplıydı ve ağzında dikişler vardı. Doğru miktarda ürkütücü faktörle çekici buldum. Kapüşonla giymesi kolaydı ve özellikle gece onu ziyaret ettikten sonra akılda kalacaktı. Ayrıca, eğer ışıklandırmazsam, çoğunlukla siyah olacaktı.

Gerçi Cadılar Bayramı maskem Jason'dı, yani sanırım şimdilik bir klişeydim. Adım Jason olduğu için Alana'nın bunu komik bulacağını düşünmüştüm. Bazen böyle basit şeyler onu güldürürdü.

Arabayı dairesinin önüne çektim ve kaşlarım çatıldı. Arabası otoparkta değildi. Uygulamayı tekrar kontrol ettim, burada olduğunu onayladım.

Bu garip ve sinir bozucuydu.

Adımları ikişer ikişer atarak hızla ikinci kata çıktım. Şifremi girdim ve hemen önce oturma odasını, sonra da mutfağı kontrol ettim.

Koridorda ilerlerken "Alana," diye seslendim. "Neredesin? Eğer çıplaksan, içeri girip memelerini görmemi istemiyorsan bana söylemelisin."

Omuz silkerek yatak odasına girdim ama orayı da boş buldum. Ne yapacağımı bilemeden kendi etrafımda döndüm. Telefonumu çıkarıp onu tekrar aradım. Titreşim beni yatak odasına geri götürdü ve telefonunu yastığının altında buldum. Uyurken orada tutuyordu, belki de biraz kestirmişti. Ama şimdi neredeydi?

"Lanet olsun. Lanet olsun, Alana."

Telefonunu bırakması büyük ihtimalle bir kazaydı. Bir yere gittiye, telefonunu almak için geri dönerdi. Belki de sadece markete koşmuştur. Oturup beklesem mi diye düşündüm ama sonra şantiyeden ayrıldığımdan beri aramalarıma ya da mesajlarıma nasıl cevap vermediğini düşündüm. Bu neredeyse üç saat önceydi. Okunmamış olarak görünüyordlardı, bu da midemi daha da bulandırıyordu.

Anahtarlarımı parmağımın etrafında döndürerek öylece bekleyemeyeceğime karar verdim. Bu noktaya kadar saatlerce gitmiş olabilirdi ve bu benim için iyi değildi. Onu nasıl bulacağımı bilmiyordum ama bulacaktım.

Bundan sonra, belki de derisinin altına bir takip cihazı yerleştirdim. Muhtemelen bunu yıllar önce yapmalıydım. Yaşa ve öğren, sanırım.

Okulun otoparkı tıklım tıklımdı. Her yerde arı gibi vızıldayan gençler vardı. Manevra yapmaya çalışan arabalar umurlarında bile değildi, hatta bir tanesi beni tersledi. Gençler en kötüleriydi. Ben de onların yaşındayken daha iyi değildim, bu yüzden

Herkesin on üç yaşından on sekiz yaşına kadar yatılı okula gönderilmesi gerektiğine inanıyordum. Geri kalanımız huzur içinde yaşarken, onlara kendi çılgın hallerini yaşayabilecekleri bir yer vermeliydik.

Kötü bir ruh halinde olmam tamamen mümkündü. Alana'yı aramak zorunda kaldığım için çok . Onu bulamadığımda ne kadar endişeleneceğimi bilmiyor muydu?

"Siktir!" Elimi direksiyona vurarak bağırdım. Park edecek tek bir yer bile yoktu. Başımı hiddetle sallayarak kapalı alanın kenarına yanaştım ve kamyonetinden atladım. Birinin onu çekmesine yetecek kadar uzun kalmayacaktım.

Şeker dağıtan istasyonların sıraları arasında ilerledim. Alan boyunca bazı aktiviteler ve içeride birbirlerinin uzuvlarını koparıyormuş gibi ses çıkaran küçük çocuklar için bir şişme kale vardı. Çizgili tişörtlü bir adam beni halka atma oyununa çekmeye çalıştı ama ona tam olarak şu anda nasıl hissettiğimi gösteren bir bakış fırlattığımda hemen vazgeçti.

Sonunda konuşabileceğim birini . "Jane," diye seslendim.

Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı, sonra beni görünce sıırtmaya başladı. "Jayce. Seni burada görmek ne güzel."

"Evet, bu harika. Alana nerede?"

"Alana mı?" diye tekrarladı, kaşları çatılmıştı. "Evet, yardım etmeye geldi, değil mi?"

"Hayır, onu görmedim. Okuldayken ona hatırlatacaktım ama erken çıktı."

"Ne? Ne zaman gitti?"

Bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. Uzaktaki bir öğrenciye el sallarken aptal saç örgüleri sallanıyordu. Tekrar bana odaklandığında, beklentiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Saat birdeki dersinden önce çıktı."

Kahretsin. Bu tartışmamızdan hemen sonraydı. Kalmalıydım ama okulun geri kalanını ekeceğini bilmiyordum.

Eğer burada değilse, nerede ki? "Oh, madem buradasın, belki sen-"

Jane sözünü bitiremeden kamyonetime doğru yürümeye başladım. Çok fazla enerjisi ve tuhaflığıyla sinir bozucuydu. Atkuyruğu ve puantiyeler benim için birkaç dakikadan fazla idare edemeyeceğim kadar fazlaydı. I

kaç kişinin ona katlanamadığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Yine de müdürü beceriyordu, yani görünüşe göre birileri onu seviyordu.

Geri dönerken, belki buradadır ve Jane'in haberi yoktur diye kabinleri taramaya devam . Onu hala bulamayınca Bronco'ma bindim ve aceleyle otoparktan çıktım.

Başka seçeneğim olmadığı için arkadaşım Ben'i aradım. Arkadaş son derece gevşek bir terimdi. Adama borçlanacaktım ama Alana'nın güvende olduğundan emin olmak için hiçbir bedel çok yüksek olamazdı. Aslında bunu bedavaya yapmalıydı ama onun için her şeyin bir bedeli vardı.

"Jayce," diye selamladı kendine özgü neşeli ses tonuyla. "Senden ne zamandır haber alamıyorum, on bir aydır mı?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne sunuyorsunuz ve neye ihtiyacınız var?"

"Bir konum. Size başlangıç noktasını ve bu kişinin ne zaman ayrıldığına dair bir zaman dilimi verirsem, şu anda nerede olduğunu bulabilir misiniz?"

Kıkırdadı. "Aldatan kız arkadaş mı?"

"Fark etmez. Yapabilir misin?"

"Elbette, yapabilirim. Plakası ve arabası nedir?"

"Bir 2022 Mustang Mach-E. Koyu gri. V12HG7. Fern Drive Apartmanı'ndan öğlenle beş arası bir saatte ayrılmış."

"Tamam. Şu anda seni neyin mahvettiğini anlıyorum. Bunun senin için değeri nedir, dostum?"

Dişlerimi sıktım ve burnumdan uzun bir nefes verdim. "Neye ihtiyacın varsa, dostum."

"O zaman dediğin gibi bir iyilik. Aldığımda sana mesaj ."

Görüşmeyi sonlandırdığımda, dönüp kontrol etmek için dairesine geri döndüm. Arabası hâlâ yoktu ve bu midemi ekşitti. Neden bu kadar uzun süre gittiğini bilmiyordum, özellikle de telefonu olmadan. Eğer bir süre dışarıda kalmaya niyetli olsaydı, telefonunu almak için geri dönerdi. Tabii kendisine ulaşılmasını gerçekten istemiyorsa, ama bu çok tehlikeliydi. Başına çok fazla şey gelebilirdi.

Tanrım, doğru düşünemiyordu. Onu o sınıfta bıraktığım için kendime bir kez daha lanet ettim. İyi olduğundan emin olana kadar kendimi bir sülük gibi ona bağlamalıyım.

En azından arabasına bir takip cihazı koyacaktım. Hâlâ derisinin altına bir tane koymayı düşünüyordum ama bunun lojistiğini çözmem gerekecekti.

Bu. Œu anda, herhangi bir olumsuzluk bulmakta zorlanıyordum.

Bölüm 7

Alana

Telefonumu evde unuttuğumda, sorun olmayacağını düşünmüştüm. Sadece bir şişe votka almak için markete uğrayacaktım. Evet, biraz kestirdikten sonra kendimi içinde bulduğum ruh hali buydu. Şarap beni kesmezdi ve içinde bulunduğum durumda çok duygusal olurdum. Votka ise ya dertlerimi unuttururdu ya da öfke patlaması yaşırdım ki bu durumda muhtemelen bunu atlatır ve belli bir noktada kayıtsızlığa geçerdim.

Jayce'in beni havaya uçuracağını düşünmüştüm. Bu gece dışarı çıkmamız gerekiyordu. Detaylar hakkında açık konuşmamıştı ve şu anda o kadar da umurunda değildi. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ve bunun çok fazla bir şey istemek olduğunu düşünmüyordum.

Beklemediğim şey ise öğretmenlerden biri olan Bay Everhart'la karşılaşmaktı. Sınıflarımızın yan yana oturduğu birkaç toplantı ve ara sıra koridorda selamlaşmamız dışında pek fazla etkileşimimiz olmamıştı. Gözlerimin kırmızılığını mı görmüştü yoksa beni tanıyıp sohbet mi etmişti bilmiyorum ama bunu yaptığı için kendimi mutlu hissediyordum. Beni bir yetişkin Cadılar Bayramı partisine davet etti, yani üniversite yaşının üstünde, bu da beni rahatlattı. Güzel bir bölgede, asla karşılayamayacağım bir evdeydi ve zaten burada olanlar şimdiye kadar iyi görünüyordu.

Biramı dudaklarıma götürdüm ve bir süre onu inceledim. Gençti, muhtemelen benden biraz daha büyüktü ve çekici olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kestane kahverengisi saçları güzel bir şekilde şekillendirilebilecek kadar uzundu ve dikkatimi çenesine çekecek kadar kirli sakalı vardı. Çenesi de oldukça güzeldi. İlk başta gözlerinin güzel olduğunu düşünmüştüm.

kahverengiydi, ama oturma odasının ışığında çok koyu yeşil olduklarını görebiliyordum. Daha önce görmediğim ilginç bir renkti.

"Karar nedir?" diye sordu. "Ne kararı?"

Gülümsedi, sonra dilini üst dişlerinin alt kısmında gezdirdi. "Beni ölçüp biçiyordun. Beni bir düelloda yenebileceğini düşünüyor musun?"

Güldüm ve ağzımı kapattım. "Hayır, onu hemen kaybederim. Nasıl dövüşüleceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"İlk vuruşu sen yapabilirsin. Buna ne dersin?"

"Sanırım bu İK ile başımı derde sokacak, Mike." "Oh, seni küçük inançlı. Seni ihbar edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Olabilir. Muhtemelen benim sınıfımı istersiniz. Seninkinden daha büyük."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Beni yakaladın. Bütün öğretmenler seni kıskanıyor ve dinlenme odasındaki resmine dart atıyoruz."

Başımı sallayarak son birayı da içtim. Hemen şişeyi aldı ve bana bir tane daha uzattı.

"Peki, votkaya göz atarken neden bu kadar umutsuz görüldüğünü bana söyleyecek misin?"

"İyiydim."

Bana sert bir bakış attı. "Ben İngilizce öğretiyorum, biliyorsun. Bir melankoli havasını gördüğümde tanıyabilirim."

"Hatırlat da bir daha seninle takılmayayım."

"Bu benim çıkarlarıma ters düşer." "Oh, çıkarların mı var?" Alay ettim.

"Duruma göre değişir. Birinin sana ilgi duymasına açık mısın?"

Ya bu adam çok düzgün biriydi ya da ben uzun süredir bu oyunun dışındaydım. Muhtemelen ikisi de. Biriyle çıkma ihtimaline bakılırsa, onun için çok şey vardı. Genç, çekici, komik ve bir öğretmendi, bu yüzden bunun karakteri için onun lehine bir puan olduğunu düşünmeyi severdim, ama hepsi iyi insanlar değildi.

"Buna açık *değilim*," diye cevap verdim.

"Bu durumda, belki yarın yemeği için ilginizi çekebilirim." "Oh, çok açık sözlü. Bu çok ferahlatıcı."

"Ve konuyu değiştirmekte çok iyi."

Gülümsemek için dudağımı ısırdım. "Tamam, şuna ne dersin? Burada takılırız, beni öldürmen çok daha zor olur."

"Tamam," diye güldü ve devam etmemi işaret etti.

"Ve eğer ayrıldığımızda ikimiz de diğerinden bıkmamış olursak, akşam yemeği yiyebiliriz."

On saniye boyunca bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Meydan okuma kabul edildi. Gerçi bu, bilinçli bir yargıya varabilmen için gece boyunca sana en kötü yanlarımı göstereceğim anlamına geliyor."

"Aletini görmek istemiyorum."

Dudağını çiğneyerek gözlerini kıstı. "En kötü yanlarım derken bunu mu kastettiğimi sanıyorsun? Sen, Alana, beklediğimden daha küstahsın."

"Şimdiden fikrini mi değiştirdin?"

"Hiç şansın yok. Başka türlü sizi sınıfları kendi isteğinizle takas etmeye nasıl ikna edebilirim?"

"Oh, işte böyle. Pekala, Bay Everhart. Bu bir meydan okumaya dönüştü."

Elimden tutup beni diğerlerinin dans ettiği alana doğru sürüklediğinde direnmeye çalıştım. Alaycı bir kaş kaldırdı, belli ki geri adım atamazdım.

Sarhoş muydum? Birazcık. Belki de çok. Bir süre sonra, etrafınız aynı şekilde hisseden başkalarıyla çevriliyken ve her yönde bir şeyler olup biterken bunu söylemek zordu. Nasıl hissettiğimi değerlendirmek için bir an bile ayıramadım ama iyi vakit geçiriyordum, bu yüzden çok da umursamadım.

Yetişkin partileri şaşırtıcı bir şekilde üniversite partilerinden pek de farklı değildi. Herkes çakırkeyif olmaya başladığında, müziğin sesi yükselir ve sert içkiler ortaya çıkarılırdı.

"Bir shot ister misin?" Kendime bir tane doldururken seslendim.

Mike başını salladı. "Birazdan arabayla gelmem gerekiyor. Bebek bakıcım bütün gece kalamaz."

"Oh, kahretsin. Çocuğun mu

var?" "Evet. Bir kızım var."

"Bu, uh, güzel. Boşandınız mı o zaman?"

Dudaklarını birkaç kez yuvarladı, sonra tekrar bana baktı. "Hayır. Aslında o öldü. İki yıl önce."

"Çok özür dilerim."

Bir elimi koluna koydum ve sıktım. Olayların bu tarafında olmak bana yabancıydı ama deneyimlerimden biliyordum ki

diğer kişi için daha da garip hissettiriyordu. En azından benim için böyleydi.

"Nişanlım neredeyse bir yıl önce öldü."

"Duydum. Aslında birkaç kez seninle konuşmayı düşündüm ama bunun ne kadar bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Başınız sağ olsun, başınız sağ olsun, başınız sağ olsun."

"Bunu tökezlemeden üç kez söylemene şaşırdım." Kıkırdadı.

"Biraz hava almalıyız."

Başımı salladım ve onu ön kapıdan çıkarken takip ettim. Veranda çok daha sessizdi. Buna alıştıkça, oldukça çakırkeyif olduğumu fark etmeye başladım. Sohbetin asık suratlı halinden sonra ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden korkuluklara yaslandım.

Mike sanki bir şey arıyormuş gibi merakla beni izledi. Belki de bir şeyler algılıyordu. İkisi de ideal değildi ama sanırım bu birini takip etmenin bir parçasıydı. Birini tanıdığımdan beri çok uzun zaman geçmişti. Hâlâ aynı şekilde mi işliyordu? Zamanla değişen sosyal şeylerden biri olup olmadığını bilmiyordum. Online randevulaşma buna bir örnekti. Bu fikir, sonsuza kadar yalnız kalmanın kulağa geldiği kadar kötü olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Yaklaştığında nefesimi içime çektim. Aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu ve aynı anda hem heyecanlı hem de korkmuş hissediyordum. Biraz da suçluluk duygusu vardı ki bu benim en büyük caydırıcımdı. Jake ölmüştü ama bir şekilde hâlâ yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

"Yarınki yemeğe ne dersin?" diye sordu. Sesi yumuşak ve derindi. Beynimin biraz karıştığını hissettirdi.

"Sanırım tekrar senin etrafında olmayı kaldırabilirim."

"Bu beni bir pislik gibi gösterebilir, ama sadece bunu ortaya atmak istiyorum. Eğer bu gece bana gelmek istersen, sanırım buna katlanabilirim."

Gergin bir kahkaha beni terk etti. "Bu şu anda kaldırabileceğimden daha ileri bir adım olabilir."

"O zaman yarın akşam yemeği. Bundan daha fazlası yok, kemiklerimin üzerine atlamaya çalışsan bile."

"Bu hoşuma giderdi."

"Bir şey daha var."

Dudakları dudaklarıma değince irkildim. Hemen çelişkiye düştüm. Bir yanıml onu öpmek istiyordu çünkü iyi bir adamdı ve ondan etkilenmiştim ama yine de doğru gelmiyordu. Çok erkendi.

Geri çekilmek üzereydim ama önce o çekti. O kadar ani oldu ki tökezledim. Gözlerimi açtığımda Jason maskesi ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış koyu renk bir gömlek giyen birini gördüm. Yumruğunu Mike'ın yüzüne çarparak onu yere düşürdü.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım. Yanına çömelmeye çalıştığımda, diğer adam beni kolumdan yakaladı. Çığlık attım ve elinden kurtulmaya çalıştım.

"Alana," dedi tanıdık bir sesle. Maskeyi kaldırdı ve ağzım açık kaldı.

Mike ayağa kalkmaya çabalamadan önce geriye doğru debelendi. "Aman Tanrım." "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

Jayce kaşlarını kaldırdı ama onun dışında ifadesiz kaldı. Kolumu tutmaya devam etti ve ben onu silkmeye çalıştığımda bile o tutmaya devam etti.

"Peki, bana cevap verecek misin?"

"Planlarımız vardı," diye yanıtladı

basitçe. "Sonra bana ihanet ettiğini

öğrendim." Alay etti. "Ben sana ihanet

etmedim."

"sayılır!"

"Kardeşimin tüm günahlarını aktarmak benim işim değil,

Alana!" "Oh, başka var mı?" Tersledim.

"Eminim aklıma bir düzine geliyordur ama bunların hiçbir önemi yok çünkü o öldü. Sana acı çektirmenin ne faydası var?"

Bu sefer onu silkelediğimde beni serbest bıraktı. Mike'a doğru yürüdüm ve dudağındaki kana baktım.

"Çok özür dilerim," diye söze

girdim. "Hayır, değil. ?"

"Bu benim arkadaşım, Jayce. Anlaşılan bana zarar vereceğinizi falan düşünmüş."

"Ya da başka bir şey," diye tekrarladı Jayce kuru bir sesle.

"Doğru," Mike. "Gidip bakıcıyı rahatlatmam gerekiyor." "Evet, tabii ki. Bunu yapmalısın."

Tereddüt etti, gözleri kısa bir süre Jayce'e kaydı. "Yarın yedi mi?"

Biraz gülümsedim ve başımı salladım. "Bu mükemmel."

Arabasına binene kadar onu izledim, sonra Jayce'e döndüm. "Etrafta dolaşıp insanları yumruklayamazsın."

"Partide rastgele bir adamla öpüşüyorsun. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Bir yetişkin olduğumu ve kimi istersem öpebileceğimi."

"Nereye gittiğini bana söyleseydin belki de tüm bu durumdan kaçınabilirdik."

"Markete gittim ve telefonumu unuttum, sonra Mike'a rastladım."

Başını sallarken çenesini ovuşturdu. "Pekala. Anladım. Okulunda öğretmenlik yapan ve çok az tanıdığın Mike, planladığımız gibi benimle vakit geçirmek için daha iyi bir alternatifti."

"Kim olduğunu nereden biliyorsun?" "Buraya geldiğimde onu gördüm."

İç çekerek sırtımı eve yasladım. "Yaralandım."

Yanıma yerleşti, sonra elimi tuttu ve bizi oturur pozisyona getirdi. Başımı omzuna yasladım ve beni yanına çekmesine izin verdim.

"Bununla başa çıkmanın mükemmel bir yolu yoktu," dedi. "Seni korumak için elimden geleni yaptım. Her zaman da öyle yaptım."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Jayce önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ben daha ne yaptığını sormadan yüzümü ellerinin arasına aldı. Mavi gözleri loş ışıktaki parlıyordu ve aniden her şey yok olmuş gibiydi. Ona bakıp bir şey beklerken hızla çarpıyordu.

Ne bekliyordum ki?

Bir andan diğerine, Jake aklıma geldi. Ve bir kez orada olduğunda, karşımda gördüğüm kişi oydu. O olmadığını biliyordum ama Jayce'in dudağının üstündeki yara izine ve kendini tutuşundaki farklılığa baktığımda bile bu ayrımı yapmak zordu.

"Onu görüyorsun."

Başımı sallarken gözlerim yanıyordu. Bir nefes verdi ve alnımdan öptü, sonra ayağa kalktı. Uzattığı elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

"Hadi buradan gidelim," dedi.

"Ben sürebilirim."

"Siktir, hayır, yapamazsın. İçki fabrikası gibi kokuyorsun."

Beni Bronco'suna sürükledi, sonra ihtiyacım olmamasına rağmen koltuğa yardım etti. O sürücü tarafına doğru yürürken ben nefesime odaklandım.

Neden birbirlerinin aynısı olmak zorundaydılar ki? Jake gitmişti, ama kardeşine her baktığımda hâlâ gözümün önündeydi. Bu, ölü zil sesi terimine daha uğursuz bir anlam kazandırdı.

İkiz olmasalardı belki Jayce'i en iyi arkadaşımın daha fazlası olarak hayal edebilirdim ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyorduk. Zihnimin değiştiği anı gördü. Duygularıma karşılık verdiğini biliyordum ama muhtemelen onun kafası da bir o kadar karışıktı. Ben onun kardeşinin nişanlısıydım. İkimiz de hayatımıza devam etmeliydik ve sanırım o da aynı fikirdeydi, özellikle de bu geceden sonra.

Jayce'i en iyi arkadaş olarak kalabileceğimize inanacak kadar iyi tanıyordum. Beni rahat olmadığım bir şeyi yapmaya zorlamazdı.

Koltuğuna tırmandığında bana kalbimi durduran bir gülümseme fırlattı. Ben de ona karşılık verdim, denesem de kendimi tutamazdım.

Bölüm 8

Jayce

Alana yolcu koltuğunda bağdaş kurmuş oturuyordu ve ne zaman ona baksam derin düşüncelere dalıyordu. Şimdi iyi görünüyordu. Keşke ben de aynı şekilde hissetseydim.

Çok öfkeliydim. Mike denen herifin kafatasına birkaç darbe daha alması gerekiyordu. Yüzündeki kemikleri paramparça etmek ve gözlerindeki kan damarlarını patlatacak kadar sert vurmak istiyordum. Belki onu kör edebilirdim. O zaman Alana'ya bir daha bakamazdım.

Dudakları onunkilerin üzerindeydi. Yemin ederim, kırmızı gördüm. O orospu çocuğunu verandada öldürmek istememin yanı sıra, Alana'yı onun önünde sahiplenmek istedim. Onu parmaklıkların üzerine eğip sikimle doldurmayı düşündüm. Beni durduramazdı, Alana da . Bir kez içine girdim mi, denemezdi bile.

Ama yine de eninde sonunda Jake'i gördüğü bir an gelecekti, tıpkı önünde diz çöktüğümde yaptığı gibi. Her seferinde, bu beni çok kızdırıyordu. Bir an onu öpebileceğimi ve artık diğer şeyler için endişelenmeme gerek kalmayacağını düşündüm ama gözlerindeki değişimi gördüm. Yani hâlâ oynayacak bir oyunumuz vardı.

Jake'i Öldürme Operasyonu 2.0. Alana ile sonsuza kadar mutlu yaşayabilmem için onun varlığının silinmesi gerekiyordu, bu da daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapacağım anlamına geliyordu. Çoğu kişi bu yüzden bana canavar diyebilirdi ama sonunda işe yaradıysa, ahlakımı bir kenara atmamın ne önemi vardı ki? Eğer aşağılık eylemler yapılacaksa, bunlar aşk adına yapılmalıydı.

Bir park yerine girdim ve kamyoneti kapattım. Alana merakla bana baktı ama ben sadece göz kırptım ve onun yanına doğru yöneldim. İnmesine yardım etmek için elini tuttuğumda sinirli görünüyordu ve gözlerimi devirmemek için çaba sarf ettim. Kardeşim bu kadını pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı. Kim bu kadar mükemmel birine sahip olup da ona en önemli önceliğiymiş gibi davranmazdı ki?

Maskemi yüzüme yerleştirip çenemi salladım ve yürümeye başladım. Birkaç blok ilerledikten sonra etrafımızdaki müzik sesi yükseldi ve sokak daha aydınlık hale geldi. Köşeyi döndük ve onun gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

"Yıllardır geçit törenine katılmadım," diye bağırdı müziğin üzerine.

"Biliyorum."

Yarisını kaçırmıştık ama yine de epeyce şamandıra vardı. Bize en yakın olanı insan yiyormuş gibi davranan zombilerle doluydu. İçlerinden biri aşağı atladı ve kalabalıktan birine saldırıyormuş gibi yaptı, bu da birkaç çılgılık ve kahkaha attı.

Üstümüzde, popüler Cadılar Bayramı simgelerinin dev balonları vardı. Bir yarasa, bir Chucky bebeği, Pennywise, bir balkabağı, örümcekler ve kafatasları vardı. Gökyüzünde belirmeleri havanın oluşmasına yardımcı oldu.

Zombi gösterisi geçtikten sonra Alana'nın elini tuttum ve onu daha yakına çektim. Kalabalıkta bir boşluk vardı, bu da kapıya kadar gitmemizi sağladı. Siyah güller satan bir kadın yanımıza geldi ve bir tane alıp Alana'ya uzattım. İpeksi yapraklardan birini nazıkçe okşarken sırtıttı.

"Ah, bu bizim amigo takımımız," diye duyurdu, yaklaşmakta olan bir şamandırayı işaret ederek. Kızlar kırık bebekler gibi giyinmişlerdi ve kollarının gevşekçe sarktığı izlenimi veren bir dans sergiliyorlardı.

"Sen amigo kız değil miydin?"

Bir kahkaha attı. "Bir sezon boyunca. Her zaman herkesin iki adım gerisindeydim. Koç çok kibarca başka bir ders dışı etkinlik seçmemi önerdi."

"Seni bir amigo kız olarak göremiyorum zaten."

"Bunun tek nedeni Jake'in futbol takımında olmasıydı. Aslında ikiniz de."

"Tribünden izleyerek iyi iş çıkardın."

Ona baktım, dudaklarının gerginliğini fark ettim. Bir süre sonra yüzündeki ifadeyi temizledi.

"Vicky Hart her zaman Jake ile flört ederdi. Bir keresinde, bir futbolcunun bir amigo kızla birlikte olması gerektiğine dair bir şaka yaptı. Arkadaşlarıyla konuşuyordu ama bunu söylerken doğrudan bana baktı. Takımda olursam hoşuna gideceğini düşündüm."

Kaşlarımı çatmamak için çaba sarf ettim. "Vicky herkesle flört etti," dedim küçümseyerek.

"Onu hiç siktin mi?"

Bunun üzerine güldüm. "Hayır. Bunu başkalarına bıraktım."

"Lisedeyken birileriyle yattığını biliyorum. Eğer amigo kızlardan hoşlanmıyorsan, senin tipin kimdi?"

Bir süre ona baktım, diğer ayağına geçene kadar bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. "Yüzücüler her zaman eğlencelidir. Nefeslerini bir süre tutabiliyorlar."

Bir kahkaha patlattı ve birkaç kişinin bakışlarını üzerine çekti. "Belki de gençken daha fazla deney yapmalıydım."

"Hâlâ gençsin."

"Evet, ama şimdi farklı hissediyorum. Jake'le birlikte olduğumuzda on dört yaşındaydım. Birlikte olduğum tek kişi o... Kahretsin, bu çok üzücü."

"Fark eder mi? Seks sekstir, kaç kişiyle denemiş olursan ol. İffetine düşkün ya da deneyimsiz biri değilsin."

"Sanırım haklısın. Bu, hayatımın ilerleyen dönemlerinde çapkınlık evresine gireceğim anlamına mı geliyor?"

Yine bir sahiplenme dalgası hissettim. "Belki de bekleyip neler olacağını görmelisin. Acele etme."

Umursamaz bir ses çıkardı. Geçit törenini izlerken ona bir bakış attım. Eğer biri ona dokunursa, Mike'a yaptığımdan daha kötüsünü yapardı. O şerefsizden bahsetmişken, yarın saat yedide ne yapacaklarını bulmam gerekiyordu. Sonra da onu vazgeçmeye ikna etmeliydim. Aksi takdirde, içimdeki öfkeli şey yüzeye çıkacak ve kan dökülmesini isteyecekti.

Alana'nın ışığı birkaç dakika önce kapandı, bunun da yatakta telefonuyla yattığı anlamına geldiğini biliyordum. Ona bağlı olan uygulamama girdim ve kitap okuduğunu gördüm. Korkunçtu. Ne kadar da uygun.

Telefonunun daha önce elime geçmesinin iyi yanı, bana yeni bir numara programlama şansı vermesiydi. İsmi ne koyacağım konusunda bir ileri geri gittim. Sonunda Erebus'ta karar kıldım.

mitolojide karanlık. Tarih öğretmeniydi ve en sevdiği ders eski uygarlıklar, özellikle de din ve kültürdü. Bu ismi tanırırdı ve onu sinirlendirirdi.

Erebus: *İyi kitap mı?*

Mesaj hemen okundu olarak göründü. Keşke yüzünü görebilseydim. Yüzündeki korku çok güzel olmalıydı. Nihayet, on dakika sonra telefonum çaldı.

Kimsiniz?

Erebus: *Hadi bir oyun oynayalım. Tahmin et ve eğer doğru tahmin edersen, seni ödüllendireceğim.*

Alana: *Cidden, bu kim?*

Erebus: *ama. Sen zeki bir tilkisin.*

Beklerken, onun arabasına yaslandım. Benimkini fark etmesin diye birkaç blok öteye park etmişti. Neon ışıkları yanan yeni maskemi takıyordum. Cadılar Bayramı'ydı, yani biri beni görürse çok garip görünmemeliydi, ama her halükarda gerçekten umurumda değildi.

Erebus: *Telefondan okumamalısın. Gözlerin için kötü. Ve gözlerin çok güzel.*

Birkaç dakika sonra, tam da beklediğim gibi pencerede belirdi. Park yerini taradı, sonra bakışları bana takıldı. Hemen küçük bir adım geri çekildi. Başımı eğdim, gözümü ondan ayırmadım.

Pencereden, şortunun bittiği yerde kalçalarının üst kısmını görebiliyordum. Yeterince yaklaşırsam göğüslerini gizlemek için hiçbir şey yapmayacak ince bir atlet giymişti. Gömleğin içinden göğüs uçlarını dişlerimin arasına almak istedim. Eğer birini ısıırırsam, çok güzel bir ses çıkarırdı.

Dudakları aralandı ve göğsü aldığı ağır nefeslerle genişledi. Şüphesiz ona mesaj atanın ben olup olmadığımı merak ediyordu. Bu bir tesadüf olabilir. Bu gece etrafta dolaşan maskeli insanlar mutlaka vardı.

Bir mesaj yazmak için telefonuma baktım.

Erebus: *Bana böyle bakmaya devam edersen, kendime geleceğim.*

Telefonunu kontrol etti, sonra perdeleri kapattı. Hala siluetini görebiliyordum ama bir dakika sonra hızla pencereden uzaklaştı.

Resmen tanışmıştık. Sanırım on iki yıl boyunca bu işi gölgede yaptıktan sonra artık zamanı gelmişti. Düşündüğümde komik geliyordu. Hayatları boyunca takip edilmiş pek çok insan vardı, ama birinin radarında olduğunu hiç fark etmemiş çok daha fazla insan olmalı. Kaç kişi gözleri üzerindeyken uyumuş ya da birilerinin her adımını izlediğinden tamamen habersiz arabasına binmiştir? Şu anda, var olan herkesin kendi gölgesi olabilir ve bunu asla bilemeyebilirler.

Cebimden bir cam kalemi çıkardım ve arabasının sürücü tarafındaki camına yazmaya başladım. Bitirdiğimde bir süre kırmızı harflere baktım. Sokakta yürümeye başlamadan önce odasına bir kez daha baktım.

Benim tatlı, güzel Alana'm. İçinde kalmasını istediğim şeyler kalana kadar onun zihnini alt üst edecektim.

Bölüm 9

Alana

Dün gece zar zor uyudum. Jake, onun gizli aşk çocuğu ve Mike'la yaklaşan randevum hakkındaki yoğun düşüncelerimin yanı sıra, uğraşmam gereken yeni bir sorun vardı. Tam olarak ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Yine de iyi bir şey olamazdı.

Erebus. Kişi telefonumdaydı ama onu oraya ben koymamıştım. Yeni mi eklenmişti yoksa bir süredir mi oradaydı bilmek imkansızdı. Numaraya baktım ve tanıyamadım. Google'a yazdığım da bir şey çıkmadı. Eğer sadece mesajlar olsaydı, bunu bir şaka olarak geçiştirebilirdim. İlk düşüncem Jayce'in benimle dalga geçtiği idi. Sonra dışarıdaki adamı gördüm.

Sarsılmıştım. Gözlerinde X işareti olan neon bir maske takıyordu ve ağzı dikişli gibi görünüyordu. Ve arabama yaslanmıştı. Belki bu bir tesadüftü ama diğer her şeyi göz önüne aldığım da, öyle düşünmüyordum.

Kimdi o? Çoğunlukla sosyalleşmezdim bile. Hâlâ bir şaka olabilir. Kahretsin, yanılıyorsam deli olduğumu düşünecekti ama denemek zorundaydım.

Alana: *Masken yok, değil ?
biliyorsun. Neden?*

Alana: *Neon mu?*

Telefon çaldı, inledim ama açtım. "Selam." "Neler oluyor?"

"Ben... Bunu açıklamak zor."

"Alana, eğer bana söylemezsen senin evine geleceğimi biliyorsun."

"Tanrım. Tamam, dün gece bazı garip mesajlar aldım."

"Tuhaf mesajlar mı?" diye tekrarladı. "Bana ne dediklerini söyle."

"Erebus adında biri bana kitabım hakkında sorular soruyordu. Dışarı baktığımda neon maskeli bir adam vardı. Sadece bana bakıyordu, sonra bana tekrar mesaj attı. Aynı kişiydi."

Birkaç dakika sessizlik oldu. "Lütfen şu anda bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke olsaydım. Belki de benimle taşak geçiyorsundur diye düşündüm." "Tabii ki ben değildim. Buraya geliyorum."

"Hayır," dedim hemen. "Buna gerek yok. Muhtemelen tanıdığım biri benimle uğraşmaya çalışıyordur."

"Bunu kim yapar ki? Alana, bu hiç güvenli görünmüyor. Polisi aramalısın."

"Bu noktada rapor edilecek bir şey yok. Eğer onu tekrar görürsem, haber verebilirim."

"Bu konuda içimde kötü bir his var. Her şeyi kilitli tutuyorsun, değil mi? Ön ve avlu kapılarını, tüm pencereleri. Her şeyi."

İç çekerek yatağıma uzandım. "Ben aptal değilim. Bak, eminim bir şey yoktur."

"Tamam."

Sesi tereddütlüydü ve kamyonetine atlayıp buraya koştuğunu hayal .

"Belki de kameralara ihtiyacınız vardır," diye devam etti.

"Kameralara ihtiyacım yok. Sadece rahatla, tamam mı? Başka bir şey olursa sana söylerim."

"Güzel. Lütfen dikkatli olun."

"Her zaman. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Alana."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra gözümü tavana diktim ve nefesime odaklandım. Kalp atış hızım sabitti ve kendimi eskisi kadar endişeli hissetmiyordum. Tüm bu olanlardan dolayı hala biraz sinirliydim ama şu anda bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Bir apartman dairesinde yaşıyordum ve etrafımda insanlar vardı. Eğer bir şey olursa, birileri çığlıklarımı duyabilirdi ve eğer birilerinin gerçekten bu konuda bir şeyler yapmaya çalışacağını düşünseydim bu beni rahatlatırdı. Araştırmalar, pek çok insanın şüpheli bir şey duyduklarında ya da gördüklerinde polisi aramadığını gösteriyordu.

Belki de son altı ay içinde komşularımla arkadaş olmalıydım. Kim olduğumu bilselerdi yardım etmeye daha istekli olabilirlerdi.

Komşulara kendilerini nasıl tanıtırlandı? Filmlerde kurabiye pişirip getirirlerdi. Biri böyle bir şey yapsa hemen çöpe atardım çünkü zehirli olabilirlerdi. Ayrıca tanımadığım birinin pişirdiği hiçbir şeye güvenmezdim. Mutfaklarının ya da vücutlarının ne durumda olduğunu bilemezdim. Tek bildiğim, vajinal mantar enfeksiyonunu kullanarak ekşi maya yapan o kadın gibi olabilecekleriydi.

Sabah ilk iş olarak bir öğürmeyi tetiklediğime göre, çok sert bir fincan kahve yapmak için ayağa kalktım. Bir kez daha, dün vizeleri notlandırmak için çalışmamıştım, bu da günü uyuyarak geçiremeyeceğim anlamına geliyordu. Hiç havamda değildim ama başka seçeneğim de yoktu. Gelecek hafta öğrencilerim sunumlarını yapacaklardı, bu da ona odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu testler bu hafta sonu bitmek zorundaydı. İstisna yok.

Elimde dev kahve fincanı, önümde bir yığın kâğıtla koltuğa yerleştirdim. Beş sınıf ve her birinde yirmi beş öğrenci, bana not vermem gereken yüz yirmi beş test veriyordu. Her birinde yüz soru olması dışında bu korkunç bir rakam değildi. Bu da bana onay ya da x işareti koyacak on iki buçuk bin yer bırakıyordu.

Sikerler beni. Okulun bana bir T.A. vermesi gerekiyordu ama bunun için bütçe gerekiyordu ve bizim hiç bütçemiz olmadı. Malzemelerimizin çoğunu öğretmenler ödemek zorundaydı. Sene başında verilen listedeki şeyleri alabilen ve almaya istekli olan ebeveynler çok yardımcı oldu, ancak yine de kendimizi karşılamamız gereken çok şey vardı.

Devlet okulu bazen gülünç oluyordu.

Biraz müzik açtıktan sonra işe koyuldum. İşlerin havasına girmem uzun sürmedi. Başım ritme göre sallanıyor ve kendimi şarkı sözlerine eşlik ederken buluyordum. Boynumun diken diken olduğunu hissettiğimde yığının yaklaşık yarısını bitirmiştim. Başımı kaldırıp oturma odasının penceresine baktım ama olağan dışı bir şey yoktu.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve biraz daha kahve almak için mutfığa yöneldim. Fincanım dolunca oturma odasına doğru dönmeye başladım ama yemek odasındaki sürgülü cam kapının dışında bir hareketlenme olunca aniden durdum.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Kafein muhtemelen şu anda hissettiğim endişeye yardımcı olmamıştı ama Tanrı onu cehennemde ellerimden alabilirdi. İleriye doğru temkinli bir adım attım ve bir şey göremeyince daha da yaklaştım.

Güverte, küçük barbeküm ve burada kullanamayacağım rastgele bahçe malzemelerimin bulunduğu sandık dışında boştu. Üfleyerek bir

nefes alarak bardağı dudaklarıma götürdüm.

Pencerede neon mavisi belirdi ve çılgılık attım. Bardak yere düştü ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. Gözlerim maskeye kilitlenmiş bir şekilde donup kalmıştım. Pencerenin tepesindeydi ve baş aşağı duruyordu. Bu herif çatıda mıydı?

Belirsiz bir süre sanki bakışıyormuşuz gibi öylece kaldık. Kaçmak istedim ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Kapıdan çıkarsam içeri gireceğinden korkuyordum. Eğer ön kapıdan kaçarsam, binanın tepesinde bir kedi gibi dolaştığı için onun merhametine kalabilirdim.

Göğsüm, kalbimin pompaladığı güçle ağrıyordu. Yutkundum ve bir adım geri attım, sonra bir seramik parçasına bastığımda neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Yere baktığımda her tarafımın seramik olduğunu gördüm ve beni bir tür mayın tarlasında bıraktılar.

Tekrar yukarı baktığımda boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. O gitmişti. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordum.

Hemen dolaba koştum ve bir süpürge çıkardım. Fırçayı söktükten sonra arka kapıya döndüm ve kapının açılmaması çubuğu raylara sıkıştırdım. İçeri girmek istiyorsa camı kırması gerekecekti. Ön kapının kilidinin şifreli olduğu için kırılabileceğini sanmıyordum. Anahtar için bir acil durum yeri vardı, ama fobunuz yoksa o kısmı kaydırarak açamazdınız.

Burası güvenliydi. İçeri giremezdi.

Artık odaklanamayacak olsam da kanepeye geri döndüm. Hâlâ izlendiğimi hissediyordum, bu yüzden ön pencereden dışarı bakmak için boynumu uzattım.

Oh, Tanrım. Yine arabamın yanında duruyordu. Elleri ceplerindeydi ve sanki nerede olacağımı biliyormuş gibi doğrudan pencereden bana bakıyordu.

O da kimdi ve neden gözünü bana dikmişti?

Dün gece onu ilk kez görüyordum. Beni korkutmakla kimin ilgileneceğini bilmiyordum. Yoksa beni mi takip ediyordu?

Hayır, , hayır. Bir takipçiyi hak etmemiştim. Kimse bir takipçiyi gerçekten *hak etmez* ama çoğu durumda bir şekilde dikkatlerini çekmeniz gerektiğini düşündüm, bu sadece sizinle ilgilenmelerini sağlayan bir konuşma olsa bile. Ben kimseyle konuşmadım.

Belki beni dün geceki partide görmüştür. Birkaç kişiyle ayaküstü sohbet ettim ama kimse bana garip gelmedi.

Bunu yap. Sanırım olay biraz da buydu, değil mi? Bir seri katilin komşuları ve iş arkadaşları genellikle onun en normal insan olduğunu söyler. Spoiler uyarısı: Normal falan değillerdi.

Telefonumu çıkardım, tekrar aramaya basarken gözlerimi ondan ayırmadım. Kulağıma götürdüm ve adam başını eğdi.

"Selam," diye cevap verdi Jayce.

"Geri döndü," diye fısıldadım. Anlamsızdı ama doğru hissettiriyordu. "Kim? Maskeli adam mı?"

"Evet. Şu anda dışarıda."

"Ne yapıyor?" diye sordu, sesi biraz paniklemiş gibiydi.

"Sadece orada duruyordum. Beni izliyordu. Benim balkonumdaydı, Jayce. Çatıda."

"Çatı mı? . Sakın kıpırdama. Geliyorum." "Acele et lütfen. Çok korkuyorum."

"Telefonda kal, tamam mı?"

Adam yere baktı ve telefonunda bir şeyler yaptığını gördüm. Bir an sonra benimki çaldı.

Erebus: *Erkek arkadaşın sana yardım edemez.*

Ben bir gölgeyim, Alana. İstersen onu da karanlığın içinde yok edebilirim.

Bunu bir düşün. O ve kardeşi ikiz gölgeler olabilirler.

"Alana?"

"Ben buradayım. Belki de... Belki de gelmemelisin."

"Siktir et. Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Ya sana zarar verirse?" Sesim çatladı ve gözlerim düşmesine izin vermediğim yaşlarla doldu.

"*Senin için endişeleniyorum. Bir yere ayrılma. Yakında orada olacağım.*" "Kahretsın. Gidiyor."

Adam döndü ve yavaşça sokağa doğru yürümeye başladı. Hangi yöne gittiğini görmek için dışarı çıkmayı düşündüm ama bu gerçekten aptalca olurdu. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum ama savaş ya da kaç içgüdülerim görünüşe göre bozulmuştu. Bayılan keçi moduna geçtim.

"Beş dakika," dedi Jayce. "Neredeyse ."

"Gitmiş."

"Onu bulacağım. Sakın kıpırdama, tamam mı?"

"Tamam."

Muhtemelen istesem bile hareket edemezdim.

Bölüm 10

Jayce

Köşeyi döndüğümde, Alana'nın şüpheli bir şey duymaması için maskeyi dikkatlice çıkardım. Arabayı çalıştırdığımı fark etmesin diye aramayı sessize almadan önce kulaklıklarımı yeniden ayarladım. Olan bitene o kadar dalmıştı ki daha önce yapmadığımı fark etmedi. Ben dışarıdayken gözlerini benden hiç ayırmadı. Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra arabayı sürmeye başladım.

Oraya gittiğimde ayağını kontrol etmem gerekecek. Kahve taşıyacağını bilseydim, onu bu kadar ürkütmezdim. Yine de çılgılığı beni ürpertti - en iyi şekilde. Omurgamdan aşağıya elektrik akımı gönderdi ve içeri girmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Kaçmaya çalışırken gözlerindeki paniği hayal edebiliyordum.

Bu şey aceleye getirilemezdi. Her şey kademeli bir ilerlemeye bağlıydı. Her şeyin istediğim gibi gitmemesi tamamen mümkündü ama hayatta her şey böyledir. Onu uyandıracak ve varlığından haberdar olmadığı yönlerini keşfetmesini sağlayacaktım. Benim geçmişimiz tarafından engellenmemiş versiyonuma aşık olacaktı, sonra onları tek bir kişide birleştirecektim. Bu, diğer her şeyi gölgede bırakacaktı ve sonunda özgür olabilecektik.

Birkaç blok ötedeki dairesine giderken, kardeşimle yaşadığım bir etkileşimi düşündüm. Birkaç yıl önceydi, zil zurna sarhoş bir halde evime gelmiş ve yaşadıkları sorunlar hakkında atıp tutmuştu. Konu seks olduğunda maceracı ya da yeni şeylere açık değildi. Alana onu korkutan bir şeyden bahsetmişti ve nedense onu onaylayacağımı düşünmüştü.

Alana'ya karşı hissettiklerim dışında kardeşime hiç yalan söylemedim. Hiçbir zaman açıkça sormadı, bu yüzden bu konuda gerçekten endişelenmeme gerek yoktu. Bu yüzden bana Alana'nın CNC'den bahsettiğini söylediğinde ve tiksintisini dile , bu fikri kınamadım. Bu konuda kızgındı ama umurumda değildi.

Bildiğim kadarıyla bunu hiç denemediler ama bu, onunla ilgili fantezilerimin bir parçası haline geldi. Bana daha önce yerine getirilmemiş arzuları olduğunu söylemesi yeterliydi. Onun her dileğini yerine getirmekten mutluluk duyuyordum. Onun rızası olmadan bedenini alsam bile, kabul etse de etmese de bundan zevk almasını sağlayacaktım. Bunu kapsamlı bir şekilde planlamıştım ve onu ne kadar zorlayacağımı biliyordum. Doğrudan derin uçtan aşağıya.

Bir park yerine girdim ve merdivenleri hızla çıkmadan önce aramayı sonlandırdım. Kapıyı açtı ve hemen kollarıma düştü. Kanepeye varana kadar onu kaldırdım, sonra oturdum ve onu göğsüme çektim.

"Hey," diye . "Sorun , Alana. Sen iyi misin?" Başını iki yana salladı. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum."

"O sadece... Birdenbire ortaya çıktı. Çok ürkütücüydü. Bir an hiçbir şey yoktu, sonra kafasını kapının önüne uzattı. Kim bu manyak?"

"Bilmiyorum ama kim olduğunu bulacağım. Gelip benimle kalmak ister misin?"

"Hayır, ben burada olmak . Yani, içeri giremez, değil mi?"

"Bir şey kırmadığı sürece hayır. Sana bir alarm alalım. Böylece herhangi bir giriş noktası açılırsa bize haber verir."

"Tamam, ama kamera istemiyorum."

"Neden istemiyorsunuz?"

"Belki de onlara girip beni izlemenin bir yolunu bulabilir. Bu beni daha çok ürkütüyor."

Sırtını okşarken güldüm. "O kadar basit olduğundan şüpheliyim, ama tamam.

Kamera yok. Ama işler daha da kötüye , sana başka seçenek bırakmayacağım." "Daha kötüsü," diye fısıltıyla tekrarladı.

"Olmayacak. Herkes hata yapabilir. Bir polis raporu hazırlamalısınız."

"Pencereme bakan bir adam ihbarda bulunmak için yeterli mi? Çatıdaydı ama balkonumda değildi, yani teknik olarak benim mülkümde değildi."

"Şartların ne olduğunu bilmiyorum ama denemekten zarar gelmez."

Ağır bir nefes verdi. Tenimde gezinerek beni ürpertti.

Onu geri iterek ayağına baktım.

"Kendine zarar verdin mi?"

"Oh, sadece kahve fincanımdan."

Bileğini tuttum ve kucağıma getirdim. Kesik çok kötü değildi ama hâlâ biraz kanıyordu. Temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyordu. Rastgele zamanlarda içeri gireceksem daha dikkatli olmalıydım. Kameraları kabul etse daha kolay olurdu ama yakında kameralar için yalvaracağından emindim. Ve ben, en iyi arkadaşı olarak, onun için onları izleyeceğimden emin olacaktım, böylece herhangi bir şüpheli faaliyetten haberdar olabilecektim.

Uzun süreli bir saplantısı olan bir adamın merhametine kalmasını istemezdik. Bu çok tehlikeliydi.

Ona gitmemesini söyledim. Hatta neredeyse yalvardım. Ama işte buradaydı, onu öptüğü için diri diri derisini yüzmem gereken piçle birlikte orta düzey bir restoranda bir masada oturuyordu.

Son randevudan daha iyi gidiyordu. Birkaç kez gülmüştü ve daha çok konuşuyordu. Yemeklerinin ortasındaydılar ve bana umutsuz bir mesaj göndermek için kendini affettirmemişti.

Sonu iyi bitmeyecekti. Görünüşe göre Alana'ya zor dersler vermem gerekiyordu. Yine de yumuşak tarafından başlayacaktık.

Erebus: *Benden çalmaya çalışanları takdir etmiyorum.*

Telefonunu çevirdi ve dudakları aralandı. Gözleri beni görebilmek için pencereleri taradı ama durduğum yer karanlıktı ve maskemdeki ışıklar kapalıydı. Bir süre sonra dikkatini Mike'a verdi ve gülümsedi. Her şey yolundaymış gibi konuşmalarına devam ettiler.

Erebus: *Yetimler hakkında ne düşünüyorsun?*

Mesaja baktıktan sonra telefonunu kaldırdı. Bu pişman olacağı bir şeydi. Adamı öldürecek miydim? Mecbur kalmazsam öldürmezdim. Tetiği çekmem için tam olarak ne gerektiği hâlâ tartışmaya açıktı. Geçmeye istekli olduğum sınırlar son zamanlarda değişiyordu, bu yüzden bu cevapla da ilgileniyordum.

Bu kadını gençliğimizden beri takip ediyordum, bu yüzden başından beri gevşek bir ahlak anlayışım vardı. Onu en mahrem anlarında izlemekle ilgili bir sorunum yoktu. Kardeşimle asla, sadece kendi başınayken.

Onun için ilk cinayetimi üniversitede işlemiştim. Sanat tarihi sınıfında ona sürekli çıkma teklif eden bir çocuk vardı. Öyle bir noktaya gelmişti ki artık gitmek istemiyordu çünkü her gün oluyordu. Adam sakso çekmekten hoşlanan zengin bir puştı, bu da işi kolaylaştırıyordu. Tek yapmam gereken yurduna gizlice girmek ve zulasını bir sürü fentanil ile karıştırılmış kokainle değiştirmekti. Sonunda o ve arkadaşlarından biri öldü. Bir diğeri neredeyse ölüyordu. Eminim bir daha o boka dokunmamıştır, belki de ona bir iyilik yapmışımdır. Yol boyunca birkaç kişi daha vardı.

Derslerinden birinden neredeyse kalıyordu, final ödevini kendi yazdığım bir ödevle değiştirdim ve bu ödevden A alarak sınıfı zar zor geçmesini sağladım. Kimse bu kadına sadık olmadığımı söyleyemezdi.

Jaykob onun için ne yapmıştı ki? iyiydi, evet, yaptığı şeyler hakkında şüphelerim vardı. Vicky sırf futbol takımında olduğu için onunla flört etmeye devam etmedi. Ben de takımdaydım ve ona defolup gitmesi gerektiğini açıkça söyledim, o da öyle yaptı. Hayır, o da karşılık verdi. Belki daha fazla, ama onu hiç yakalayamadım.

Yıllar boyunca attığı tüm bu yanlış adımlar birikti ve kızını öğrendikten sonra işim bitti. Ona bir şans verdim ama bir ay sonra hâlâ itiraf etmemişti, ben de artık yeter dedim. Kızımın hayatından temelli çıkması gerekiyordu. Ben de öyle olmasını sağladım.

Şimdi, uğraşmam gereken lanet bir bekar babam vardı. Daha da kötüsü, onunla birlikte çalışıyordu, bu yüzden haftanın beş günü onunla konuşması konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Onu çocuğundan , geçmek istediğimden emin olmadığım bir çizgide ilerlemek demekti. Diğerlerini öğrendiğinde beni affedecekti. Birlikte olduğumuzda ondan sır saklamayacaktım. Ama bu seferki onun için çok fazla olabilirdi.

Onu korkutup kaçırabilirim. Erebus işe yarayabilir. Yine de başka birini bu işe bulaştırmak riskliydi. Alana bir dava açarsa polisle uğraşmak yeterince kolaydı. Herhangi bir kanıt olmayacaktı ve muhtemelen bunun için fazla çaba harcamayacaklardı. Hikâyeyi doğrulayacak ikinci bir kişi varsa, işler daha da karmaşıklıyordu.

Maskemi taktıktan sonra onu izledim ve bekledim. Bakalım köşeye sıkıştığında ne kadar zeki olacaktı.

Bölüm 11

Alana

Dünkü öpücük konusunda kendimi garip hissetmeme rağmen Mike'la gerçekten iyi vakit geçiriyordum. Karizmatikti ve nasıl sohbet edileceğini biliyordu, ki bu olması gerekenden daha nadir görülen bir şeydi. İnsanlarla çok sık takılmıyordum ama takıldığım zaman da konuşabiliyor ve sevimli olabiliyordum. Aslında bunu oldukça kolaylaştırdı ve numara yapıyormuşum gibi hissetmedim, Preston'la olan o korkunç randevudan sonra bu beni rahatlattı.

Bana sinir bozucu mesajlar atan sapık siktirip gidebilir. Muhtemelen onu engellemeliyim.

"Hep öğretmen mi olmak istiyordun?" Şarabımdan bir yudum almadan önce sordum.

"Hem evet hem hayır. Bu her zaman bir seçenektir. B planı da diyebilirsiniz." "Bu kulağa bir hikaye gibi geliyor."

Güldü ve kayıtsızca omuz silkti. "Her zaman yazmak istemiştım ama bir yedeğe ihtiyacım vardı. Açlıktan ölen bir yazar olmak bana cazip gelmedi, ben de diplomamı ve öğretmenlik sertifikamı aldım."

"Bitmiş bir taslağınız var mı?"

"Evet, aslında birkaç tane var. Onları çeşitli yayıncılara gönderdim ama girmesi zor bir dünya."

"Her zaman kendi yayıncılığını yapabilirsin," diye belirttim.

"Bu tamamen farklı bir canavar. Tek başıma, bunun için gerekenleri yapacak zamanım yok. Ya tüm temel görevleri devretmek için paraya ihtiyacınız var ya da bir şekilde bir sanatçı, bir pazarlamacı, bir sosyal medya ismi, bir editör ve başka her şey olmak zorundasınız. Bunu daha önce de düşünmüştüm ama kızım zamanımın çoğunu alıyor."

"Mm. Bekar baba hayatı."

Homurdanarak onayladı ve tekrar yemeğini yemeye başladı. Ağzıma bir lokma götürürken pencereye doğru baktım. Çatal elimden düştü ve tabağa çarptığında keskin bir ses çıkardı.

"Alana?"

Birkaç kez göz kırptım ama bir işe yaramadı. Bu benim hayal gücüm değildi. Caddenin karşısında, parktaki bir ağacın altında iki neon mavisini X işareti ve dikişli bir ağız duruyordu. O bölge karanlıktı, bu yüzden maskesinin parlayan üç parçası dışında başka bir şey göremiyordum. Ve beklendiği gibi, sadece bana baktı.

Nerede olduğumu nereden biliyordu? Birdenbire mesajları çok daha uğursuz bir hal aldı. Daha önce onları geçiştirmiştim, neden bahsettiğinden emin değildim. Ondan hiçbir şey çalmamıştım. Belli ki sadece delirmiş ve saçmalıyordu.

Ama hayır. Randevuyla ilgiliydi. Yetimler... Bu Mike'a karşı bir tehdit olmalıydı. Bu adam onu gerçekten öldürecek kadar deli miydi? Ve onun hakkında nasıl bir şey biliyordu? Ya onu tanıyordu ya da partideki konuşmamıza kulak misafiri olmuştu. Ya da bir şekilde biri hakkında her şeyi birkaç dakika içinde öğrenmenin bir yolunu bulmuştu.

Belki de her şeyi bildiğini varsaymalıyım.

Kahretsin, bu randevuya gelmemeliydim. Piç kurusu sürücü tarafındaki camıma 'Nyx' yazmıştı ama bunu ciddiye bile almamıştım. Belli ki benimle alay ediyordu. Beni izlemesi ve arabama yazı yazması endişelerimin en küçüğü olabilirdi.

"Alana."

Mike'ın endişeli yüz ifadesine baktım. Zihnimde alınının ortasında kanlı bir delik olan görüntüsü canlandı. Hepsi benim yüzümden.

"İyi misin?" diye sordu, elimi tutmak için uzandı. Elini hızla geri çektim ve kucağıma bıraktım. Gözlerindeki acı parıltısını görmezden gelmek zordu.

"Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum." "Oh. Pekala. Gitmek ister misin?"

"Evet, sanırım biliyorum." Paltomu aldım ve hızla ön kolumun üzerine attım. "Gerçekten üzgünüm Mike. Yemin ederim bu seni ektiğim falan anlamına gelmiyor."

"Bu cesaret verici," dedi hafif bir kahkaha atarak. Ayağa kalktı ve beni kucakladı, bu sadece daha fazla paniği ateşledi.

Bakışlarım omzunun üzerinden geçtiğinde o X gözlerini gördüm. Bu kez, sanki başı eğikmiş gibi eğilmişlerdi. Birkaç adım öne çıktı, bu da koyu renkli kapüşonunu görmemi sağladı. Gerçek yüzünü bile göremiyordum ama tüm tavrı yırtıcıydı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diye geveledim kapıdan dışarı fırlamadan önce. Arabaya giderken yol boyunca onu en son gördüğüm yere bakıp durdum ama o gitmişti. Keşke gerçekten deliriyor olsaydım da bunların hiçbiri gerçek olmasaydı diye düşündüm. Burada her ne halt oluyorsa, bir psikiyatristten randevu almayı tercih ederdim.

Tam önüne gelene kadar kapının kilidini açmadım. İçeri girdikten sonra kilitlemek için düğmeye bastım, sonra alnımı direksiyona dayadım ve birkaç derin nefes aldım. Nefes aldığımda kaburgalarım ağrıyordu, bu iyiye işaret olamazdı.

Neden Xanax'ı reçetesiz satmıyorlar? Evet, bağımlılık. Kendimi strese sokup kalp krizi geçirmeyeceksem bu riski almaya hazırdım.

"Zayıf bir kaltak olma," diye mırıldandım.

Başımı kaldırarak arabayı çalıştırdım. Farlarım yandı ve ön camdan dışarı baktım. Ellerimle ağzımı kapatmadan önce boğazımdan bir çığlık koptu.

On metre önümde, boş bir park yerinde, ışıklarımın parıltısı içinde çömelmişti. Neon ışıkları aydınlıkta daha az fark ediliyordu ama geri kalanını net bir şekilde görebiliyordum. Şimdiye kadar ona bu kadar yaklaşmamıştım ve keşke bir defans oyuncusu boyunda olduğunu öğrenmemiş olsaydım. Ondan kaçma ya da onunla dövüşme şansım yoktu.

Başını tekrar eğdi, bir alay daha. Titrek bir nefes aldım ve geri vitese takarken gözlerimi ondan ayırmadım. Geri görüş kamerama kısa bir bakış attıktan sonra güvenli olandan daha hızlı geri gittim, sonra direksiyonu kırdım ve park yerinden hızla çıktım. Aynaya baktığımda, o parlayan X'lerin mesafeyle birlikte solduğunu gördüm.

Ölecektim. Bu işin sonunu ancak böyle görebiliyordum. Nerede yaşadığımı, ne kullandığımı ve görünüşe göre nereye gittiğimi bilen kocaman, maskeli bir takipçim vardı. Jayce ve Mike'ı biliyordu. Bir şekilde telefonuma kendi numarasını programlamıştı. Bunların hepsi bu dünyadan ayrılışımın yaklaştığının işaretleriydi.

Takipçiler hakkındaki bilgim oldukça sınırlıydı. Daha önce böyle bir durumla karşılaşmadığınız için yeterince şanslı olduğunuzda olan buydu. Bir

Bildiğim bir şey varsa o da olayların tırmanışa geçtiğiydi. Daha da kötüye gidecekti, bu da bu kişi yüzünden gerçekten tehlikede olduğum anlamına geliyordu.

Kadınlar erkeklerin elinde çok sık ölüyordu ve bunu önlemek için yeterince şey yapılmıyordu. Bu iç karartıcı gerçeğe aldırmadan doğruca polis merkezine gittim. Arabayı çeker çekmez telefonum çaldı. Kalbim otomatik olarak çarpmaya başladı. Bu noktadan sonra ne zaman çalsa paniğe kapılacakmışım gibi bir his vardı içimde.

Erebus: *Bunu tavsiye etmiyorum.*

Seçeneklerimi gözden geçirirken parmaklarım telefona vuruyordu. Cevap vermek çok aptalcaydı.

Alana: *Kimsin sen?*

Erebus: *Senin zeki bir tilki olduğunu sanıyordum.*

Bu da ne demek oluyor?

Erebus: *Sıra sende Alana.*

Alana: *Seni dinlemezsem ne yapacaksın?*

Erebus: *Sana söylemek eğlenceyi mahveder.*

Gözlerim yaşardı. Kendimi bu kararın içinde kapana kısılmış gibi hissediyordum. Polise gitmek yapmam gereken bir şeydi. Tehditleri iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Bunu daha da gerekli kılıyor ama aynı zamanda itaat etmezsem olaklardan korkmama neden oluyordu. Polisin beni ya da diğerlerini ondan koruyabileceğine inanacak kadar aptal değildim. Yine de bu, ona karşı kendim için sahip olduğumdan daha iyi bir şanstı.

Arabadan indim ve doğruca girişe yöneldim. En azından burada bana zarar vermeye çalışamazdı. Burada silahlı düzinelerce insan vardı. Ayrıldığımda ise durum farklıydı.

Uyandığımda kendimi son birkaç gündür olduğu gibi halsiz hissediyordum. Bu sefer alkol yüzünden değildi. Aslında sarhoş olsaydım daha iyi uyuyabilirdim. Bunun yerine, gözlerimi her kapattığımda mavi X'ler gördüm. Bütün gece rahatlayamadım ve kendimi aralıklarla pencerelerden dışarı bakarken buldum, ama o orada değildi.

Bu beni daha iyi hissettirmeliydi. Kesinlikle .

Dün, onun isteklerine karşı geldim. Onun yokluğu daha çok fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Sonra tekrar, bu sadece bir adamdı. Bir an için üzerimde güç sahibi oldu ama belki de gerçekten yakalanmaktan çok korkuyordu. Polisi işe karıştırdığım için benimle uğraşabileceğine olan güveni sarsılmış olmalıydı.

Değil mi?

En azından daha dikkatli olması gerekirdi. Çatılardan sarmak ya da arabamın önünü kesmek yok. Polis, onlara söylediklerime dayanarak yapabilecekleri pek bir şey olmadığını, ancak sık sık apartman kompleksime bir ekip arabası göndermeyi deneyeceklerini söyledi. Adam bana sadece bir telefon uzaklığında olduklarını söyledi. Bu pek cesaret verici değildi. Onlar gelene kadar sırtımda bir bıçakla yerde ölü yatıyor olabilirdim.

Kahve çekirdeklerimi öğütürken bu düşünceyle ürperdim. Kahve demlendikten sonra döndüm ve ellerimi başımın üzerine koyarak gerindim. Oturma odasından bir şey gözüme çarptı ve midemin yeniden çalkalanmaya başlamasına neden oldu.

Sehpanın üzerinde bir buket çiçek vardı. Siyah, cam bir vazoya zarif bir şekilde dizilmişlerdi ve gökkuşağının her tonuna sahiplerdi. Cehennem gibi süslüydü.

Yanındaki masanın üzerinde küçük bir kart duruyordu. Onu aldım ve çevirip açtığımda kağıda bantlanmış bir Hershey's öpücüğü buldum. Kan kırmızısı mürekkep, arabamda bulduğum aynı el yazısıyla kartın üzerinde geziniyordu.

Bir randevuyu bitirmenin doğru yolu.
Size bizim evimizde neler olduğunu göstermek için
sabırsızlanıyorum.

İkincisi.

Erebus

Um, hayır. Hayır, teşekkürler.

Vazoyu alıp ön kapıya yöneldim. Gözetleme deliğinden bir dakika baktıktan sonra kapıyı açtım ve vazoyu yere koydum. Bir dahaki sefere evden çıktığımda, o aptal öpücüğüyle birlikte onu da çöp kutusuna atacaktım.

Kapı çalındığında mutfığa daha yeni dönmüştüm. Sesi duyunca kanım dondu sanki. Bir an sonra kilit açıldı. Çekmeceden bir bıçak aldım ve adanın yanına çömeliip üzerini görebilecek kadar yükseldim.

"Alana," diye seslendi Jayce içeri girerken.

"Ah, Tanrı aşkına," diye nefes aldım.

Mutfağa geldi ve başını eğdi. " oluyor?" "Düşündüm de... Boş ver."
Doğrulduğumda bıçağı nazikçe elimden aldı. "Neden dışarıda çiçekler var?"

"Burada hoş
karşılanmıyorlar." "Bunu
genişletmek ister misin?"
"Pek sayılmaz."

Mırıldanarak dolaptan iki fincan aldı ve ikimize de birer kahve doldurdu. Minnetle bir tane aldım ve oturma odasına döndüm. Burada olmaktan bile örümcekler tüylerimi diken diken ediyordu. Çiçeklerden kurtulduğuma göre, her şey bir anda kafama dank etmeye başlamıştı.

Sapık dairemdeydi. Vazoyu bırakmıştı ve Tanrı bilir başka neler yapmıştı. Beni uyurken izlemiş olma ihtimali neydi? Muhtemelen oldukça yüksek. Bu düşünce midemi bulandırdı.

İçeri nasıl girmiş? Jayce adamın güvenlik kameralarını hackleyebileceğini düşünmenin saçma olduğunu söyledi ama kapımın kilidini aşmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun gerçekten ne kadar zor olduğunu bilmiyordum ama sıradan bir insan bunu nasıl yapacağını bilemezdi. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Dün gece fazla uyumamıştım bile ve etrafta dolaşmadığım bir zamanda buraya girmiş olması beni daha da korkutmuştu. Sanki ben içerideyken bile nerede olduğumu biliyor gibiydi.

"Ah, vizeler," diye mırıldandı Jayce, parmağını yığının üzerine vurarak. "Onlardan her zaman finallerden daha çok nefret etmişimdir. Not vermek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Eğer bunu kastediyorsanız, bu hayat kurtarıcı olur." "Elbette öyle. Jayce kurtarmaya geldi."

Gülerek, yığını kaldırdım. Daha önce iki tane yok muydu? Biri bitmemiş, bitmiş. Onları karıştırırken, hepsinin notlandırılmış olduğunu şok oldum.

Um...

Sapığımı evime girdiğinde benim yerime testlerime not vermiş miydi?

Jayce ellerini heyecanla birbirine sürterek, "Hadi başlayalım," diye önerdi.

"Aslında bunları dün gece bitirdiğimi unutmuşum."

"Bu durumda, gidip kendimizi suşi ile doldurabiliriz. Sonunda Percival Meydanı'nda yeni bir yer açıldı. Sana şimdiden söylüyorum, bugün ne kadar yiyeceğim konusunda seni utandıracağım."

Bölüm 12

Alana

Öğrencilerimden biri olan Marcel, PowerPoint slaytından bir şeyler okurken, söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Söylediği tek bir kelimeyi bile duymazsam ona not veremezdim. Tek bildiğim, çedar peynirini nasıl ve neden turuncu yaptıklarını anlatıyor olabileceğiydi.

En azından vizelerim notlandırıldı. Ben olmasam da notlandırılmışlardı.

Yine de hepsine baktım ve doğru yapılmışlardı.

Teşekkürler, muhtemelen beni öldürüp kalçalarımı yemek isteyen gizemli sapık.

Cuma gününden beri hâlâ yüzünü ya da maskesini göstermemiş olması garipti. Bana ne bir mesaj atmış ne de başka bir hediye bırakmıştı. Bu şüpheliydi. Belki de aylak aylak dolaştığı için polis tarafından yakalanmıştır. Bu tatmin edici bir karma olurdu. Bahse girerim kel kafası ve fare suratıyla maskesiz ve savunmasız bir şekilde bir hücrede oturuyordu.

"Teşekkürler Marcel," dedim son slaydına ulaştığında. "Projene ne kadar emek verdiğini takdir ediyorum."

Beceriksizce gülümsedi ve ayaklarını sürüyerek yerine döndü. Saate baktım ve başka birinin sunum yapması için yeterli zaman olmadığına karar verdim, bu yüzden ayağa kalktım ve dağıtmak için bir yığın vize aldım.

"Çoğunuz bu sınavda başarılı oldunuz," dedim sıralarda ilerlerken. "Geliştirmeniz gereken alanları işaretlediğimi göreceksiniz. Bu bir ileri düzey yerleştirme dersi, yani üniversite kredisi almak istiyorsanız ekstra çaba göstermeniz gerekiyor. Üniversiteye gittiğinde yine böyle bir ders almak ister misin?"

"Hayır," diye seslendi birkaç kişi.

"Ne yani, yine eski Mezopotamya hakkında bir şeyler öğrenmek istemiyor musun?"

Etrafımda birkaç kahkaha duyuldu. Son sınavı da verdikten sonra masama yaslandım. Odada bazı kaş çatmalar oldu ama aslında notlar beni çok şaşırtmıştı. Okul yılının başında, olanlardan dolayı ne kadar etkili olabileceğim konusunda endişeliydim. O zaman dokuz ay olmuştu ama bazı günler hala dün gibi geliyordu.

Kederle ilgili bir şeydi sanırım. Bir günden diğerine nasıl hissedeceğinizden asla emin olamayacağınız şekilde inişli çıkışlı bir seyir izliyordum. Bazen hayatımın geri kalanıyla yüzleşmeye hazır hissediyordum. Diğer zamanlarda, gözlerimi açtığımda bana bakıyormuş gibi yapabilmek gözlerimi kapatıp yatakta kalmak istiyordum. Eğer bakmazsam, yatağın boş tarafı gerçek olmak zorunda değildi.

"Pekâlâ, hepiniz buradan çıkabilirsiniz," diye anons ettim. "Yarın sizi görmek zorunda kalana kadar gidip anne babanızla çılgınlar gibi eğlenin."

"Hoşça kalın Bayan Monroe!" diye bağırdı birkaç ses. El salladım, sonra oda boşaldığında derin bir nefes aldım.

İşimden şikâyet etsem de bu çocukları seviyordum. Yetişkinliğin zirvesindeydiler. Bazıları aslında çoktan on sekiz yaşına girmişti. Onların yerinde olduğum zaman çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

İkinci yılımda bu odada bir dersim vardı. Bay Kauzen tarihe bu kadar takıntılı olmamın nedenlerinden biriydi. Bu benim tutkumdu, çoğu insana pek ilginç gelmeyebilir ama ben History Channel'ı izlerken ya da bir müzeye gittiğimde kendimi ölmüş ve cennete gitmiş gibi hisseden sıkıcı bir kaltaktım.

Pencereye doğru ilerledim ve uzaktaki futbol sahasına baktım, onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Ben ve arkadaşlarım birinci sınıfların seçmelerini izliyor, gülüyor ve hayatımız buna bağlıymış gibi oğlanlara yaltaklanıyorduk. Bir sporcuyla çıkmak isteyip istemediğimden emin değildim çünkü filmler onları hep pislik olarak gösteriyordu, ama sonra Bir Külkedisi Hikayesi gibi, oyun kurucunun aslında başroldeki kıza tapan tatlı bir adam olduğu filmleri düşündüm. Bu arkasına sığınabileceğim bir şeydi.

Kaskını çıkardığında endişelerimin bir önemi kalmamıştı. Çok güzeldi ve onu tanımanın bir yolunu bulmaya karar verdim. Utangaç değildim ve okulda çoğu insan grubuyla konuşabildiğim ve beni kabul ettikleri orta seviye popülerlikteydim.

Sonsuza dek mutlu olmam gerekiyordu. Siyah saçlı ve parlak gözlü o çocuk, en lezzetli şekilde tehlikeli hissettiriyordu. Gülümsediğinde, güneş onun üzerinde parlıyordu. Dudağındaki yara izini gördüm ve bunun yüzüne özel bir şey kattığını düşündüm.

Evet, o çocuk Jayce'di. O zamanlar ikizi olduğunu bilmiyordum, bu yüzden bir gün koridorda Jake'i gördüğümde konuşmaya başladım. Hemen kaynaştık ve beni ailesiyle tanıştırmak için eve getirene kadar hatamı fark etmedim. Jayce merdivenlerden indi ve ben o yara izini gördüm. Bunun dışında tamamen aynı göründüklerini gördüğümde ağzım açık kaldı.

Elbette bunun bir önemi yoktu. Onu ilk ben görmüştüm ama Jake'e aşık olmuştum. Beni dondurma yemeye ve sinemaya götüren oydu. Ailemin bağırıışlarından kaçmak için odamdan sıvıştığım da benimle parkta buluşurdu, ki bu sık sık olurdu. Sonunda ben, Jake ve Jayce olduk. Lise boyunca ayrılmaz bir üçlü olduk. Üniversiteye gittiğimizde, daha çok ben ve Jake ve ben ve Jayce gibiydik. Hala yakındık ama ilişkilerimiz farklı yön lere evrildi.

Ben, Jake ve Jayce. Bunlar bir daha asla bir araya gelemeyecek üç şeydi. Ve bu cehennem gibi iç karartıcıydı.

Hafif bir kapı sesi arkamı dönmeme neden oldu. Mike elleri cebinde kapının önünde duruyordu. Bana gülümsedi ama içeri girmedi.

"Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi.

"Evet, ben iyiyim. Sanırım bir gece önceki alkol yüzünden midem akşam yemeğindeki şarabı reddediyordu."

"Bir dahaki sefere şarabı atlarız."

Dudağımı ısırdım ve eşyalarımı toplamak için masama yön eldim. Dışarıda otobüsler kalkıyordu ve normalde biraz daha kalabilirdim ama hafıza şeridinde yaptığım yolculuktan sonra burada olmak istemiyordum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordum. Başını salladı. "Seninle yürüyeceğim."

Yapmasını istiyordum ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Erebus'un tehditlerinden şimdiye kadar bir şey çıkmamıştı ama onu daha fazla zorlamaktan korkuyordum.

Tanrım, şu anda kafamda ondan Erebus olarak bahsettiğime inanamıyordum. Mitolojiye olan sevgimi çalıyordu ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

"Kızın nasıl? Bahse girerim şekere çok düşkündür."

Güldü. "Çok fazla. Aralıklarla dağıtabilmek için saklamak zorunda kaldım. Tüm bu enerjiyle dünyanın eksenini kaydıracak."

"Enerjilerinin bir kısmını çekmenin bir yolunu bulmalıyız. Bunu kullanabileceğimi biliyorum."

"Belki onları dünyaya güç vermek için kullanabiliriz." "Fena fikir değil. Kız kaç yaşında?"

"On yaşına girmek üzere."

Mırıldandım. "Çok hızlı ilerliyor. Her yıl Jake'in kuzenlerini gördüğümde bir karış daha uzun görünüyorlar."

Ondan bahsedilince boğazımı temizledim ve ileriye doğru baktım. Bu kadar uzun süre bunu yaptıktan sonra birinden bahsetmeyi bırakmak zordu.

Mike yavaşça, "Partideki şu adam," diye söze girdi. "O Jake'in kardeşi." "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Jake seninle birkaç okul etkinliğine geldi. Arkadaşını gördüğümde kafam karıştı. İkizi olduğunu fark etmemiştim."

"Evet. Jayce ve Jake. Alpine Grove Lisesinin futbol yıldızları." "Bu sizi burada ünlü mü yapıyor?"

"Belki," diye güldüm. "Muhtemelen istediğim şey için değil ama. İnsanlar eskiden iki kardeşle de ilişkim olduğunu iddia ederlerdi. Ya da onları yatak odasında hiç karıştırıp karıştırmadığımı sorarlardı. Liseliler iğrençtir."

"Yani Jayce'le hiç böyle olmadı mı?"

Dışarı çıkmak için kapıyı iterken gözlerim biraz kısıldı. "Hayır. O benim en iyi arkadaşım. Rakiplerini mi gözetliyorsun?"

"Beni suçlayabilir misin?"

Durdum ve ona doğru döndüm. Onu asla incitmek istemediğim yumuşak bir ifadeyle bana baktı. Birden sapığımın ilişkilerimin arasına girmek istemesine sinirlendim. Eğer beni rahat bırakırsa, Mike'la birlikte bir şeyler yaşayabileceğimizi düşündüm. Bir çocuğu vardı, bundan emin değildim ama onunla görüşmeye devam etmeye karar verirsem bunu anlayacaktım.

"Ben ve Jayce sadece arkadaşız. Jake'ten sonra, yapamam..." "Bunu anlayabiliyorum."

"Bak Mike, şu anda başımda bir sürü şey var."

"Ah." Ayaklarına baktı ve başını salladı. "Endişelenme. Anlıyorum."

"Bunu keşfetmek istemediğimi söylemiyorum, ama biraz daha yavaşlat. Hem de çok."

Gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Verandalarda öpüşmek yok. Bunu halledebilirim."

"Tamam, güzel. Teşekkür . Gerçekten."

Kollarını bana doladı ve ben de ona sarıldım. Bu, bir gün bundan daha fazlası olabilecek arkadaşlar arasında basit bir jestti. Ayrıca, okuldaydık. Burada güvenlik görevlileri vardı ve maskeli bir adam görürlerse onu hemen uzaklaştırırlardı. Burası güvenliydi.

Evet, doğru. Amerika'da güvenli bir okul. Bu beni neredeyse sesli güldürdü.

"Yarın görüşürüz," dedi ve geri geri otoparkın diğer tarafına doğru yürüdü. "Öğle yemeği sınıfımda. Sadece yemek. Komik işler yok."

Şakacı bir göz kırpmayla arkamı döndüm. Arabama bindiğimde aynaya bakmak için siperliği indirdim. Gümüş bir şey kucağıma düştü ve kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Bir Hershey's öpücüğü.

O piç arabama girebilir miydi? Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu arabanın içinde binlerce bilgisayar bileşeni vardı ve biri kurcalarsa anahtarlığımın alarmı çalacaktı.

Camı açarak çikolatayı dışarı attım. Daha sonra çöpü telafi etmek için iyi bir şey yapacaktım.

Telefonum çaldı ve beni gerdi. Mesajı kontrol etmek için kilidini açarken zorlukla yutkundum.

Jayce: *Akşam yemeğini unutma.*

Oh, lanet olsun. Unutmuşum. Evde yalnız olmaktan daha iyiydi, bu yüzden erken geleceğimi umursamadan onun evine doğru yöneldim. Daha önce içeri dalmamdan hiç şikâyet etmemişti.

Bölüm 13

Jayce

"Ve sonra," diye hırıldadı annem, öne doğru kıvrıldı ve neredeyse şarabını döküyordu. "Charlie ona sadece kızgın olduğunu çünkü sokacak bir deliği bile olmadığını söyledi."

Alana kendi kahkahasını dizginlemeye çalışıyordu. Bana bir bakış attı ve ben de gülümseyerek başımı salladım. Ailemle ilişkilerim hep böyleydi. Artık büyüdüğüm için etrafta olmak eğlenceliydi, ama biz gençken de aynıydılar ve bu bazen utanç verici olabiliyordu.

Çekirdek bir ailemiz yoktu. Ben ve Jake beş yaşındayken annem ve babam Charlie ile tanıştı. Üniversitede üçüncü sınıftaydı ve annem işe geri döneceği için bakıcımız olmak için başvurmuştu. Annem ona işi alamayacağını çünkü bakıcıyla bir ilişki yaşayacağını söyledi.

Uzun lafın kısıası, şaka yapmıyormuş. Annem ve babam onu işe almak yerine çıkma teklif etmişler. Her zaman çok eşli olmuşlar ama sadece biz doğmadan birkaç yıl öncesinden beri birliktelermiş. Altı ay sonra Charlie yanımıza taşındı ve o zamandan beri birlikteler. O bizim için bir anneydi ve ben ergenlik çağındayken bazen ona ailemden daha fazla güvenirdim.

Okulda insanlar bize bunun için bok atmaya çalıştı, ama biz her zaman üzerimizden yuvarlanmasına izin verdik. Evdeki bu dinamik beni hiç rahatsız etmedi. Ben, Jake ve Alana hakkında dedikodulara yol açtı, bu da beni daha çok rahatsız etti.

Kafamı kaldırdığımda Charlie'nin beni izlediğini gördüm. Kaşlarımı kaldırdım ve o da bakışlarını Alana'ya çevirdi. Gözlerimi ona diktim. Charlie nasıl hissettiğimi bilen tek kişiydi. Bunu nasıl anladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama

Üniversitedeki ilk yılımda bana bundan bahsetmişti. Bu konuda hiçbir şey söylememesi için ona yemin ettirdikten sonra, sadece yalnız kaldığımızda ara sıra bu konuyu açıyordu.

"Bu şarap harika," diye övdü babam, kadehinde döndürerek. "Yaşlılıkta şarap ustası olmuştun."

"Siktir git," diye güldüm. "Sadece şarap."

"Satmaya başlayabilirsin. Gelecek için küçük bir birikim yarattırın."

"Değerinden daha fazla iş. Sadece kendim için yapmayı seviyorum." Charlie sırtarak, "Ve Alana," dedi.

"Muhtemelen daha fazla yardım etmeliydim," dedi Alana. "Bütün işi ona yaptırdım."

"Jayce böyle iyidir. Eğer kendine bir eş bulursa, yaşayan en şanslı, en şımarık kadın olacak."

Ona ters ters bakarak kanepeye yerleştim. "Bu bana daha fazla yük getirecek gibi geliyor. İşim zaten her hafta benden elli saat çalışıyor."

Alana alay etti. "Seni çalışırken hiç görmüyorum. Sana ne zaman mesaj atsam, hemen takılmaya geliyorsun."

"Öncelikler, Alana."

"Güzel olmalı. Gerçi yazları izin alıyorum. Bir gün belki uzun tatillere çıkabilecek kadar param olur."

"Bir yolculuğa çıkabilirsiniz," diye önerdi babam. "Makul bir bütçeyle ülkenin ne kadarını görebileceğinize şaşıracaksınız."

"Yalnız değil," diye azarladı annem. "Tek başına bir kadın aramak için otoyollarda kimlerin dolaştığını bilmiyorsun."

Bir kahkaha attım, sonra da kahkahamı elimle bastırdım. Annem çok fazla korku kitabı okurdu. Ayrıca, Alana'nın ülkeyi tek başına geçmesine asla izin vermezdim. Onu hayatı için korkutabilecek tek bir kişi vardı.

Onu terletmenin üçüncü günündeydim. Gergindi ve buraya geldiğinden beri sayısız kez pencereden dışarı baktığını görmüştüm. Erebus'un hâlâ buralarda olduğunu biliyordu ama küçük hediyelerden başka dayanacak bir şeyi yoktu. Gardını indirmesi için yeterince beklemek istemiyordum ama biraz daha bekleyecektim.

Bu hafta sonu. İşler o zaman kızışmaya başlayacaktı.

Annem aniden, "Seninle konuşmamız gereken bir şey vardı," dedi. neşe kaybolmuştu, ben de öne doğru eğildim ve

devam etmesini işaret etti. "Bugün bir veraset avukatıyla konuştuk."

"Veraset avukatı mı?" Alana tekrarladı. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Uzanıp elini tuttum ve sıktım. Neler olup bittiğinden emin değildim ama o tanıdık korku hissi göğsümde yükseliyordu.

"Evet. Jake'in..." Annem derin bir nefes aldı ve babama doğru eğildi. "Onun bir kızı var."

Alana benden uzaklaşmaya çalıştı ama elini daha sıkı tuttum.

"Biliyoruz," dedim.

"Biliyor musun?"

"Evet, hayat sigortası sayesinde öğrendik. Çoğunu çocuğa vermiş."

Babam başını salladı. "Aslında bu kısmen bununla ilgili. Şu anda o kadarını bilmiyoruz ama reşit olmadığı için parayı kimin kontrol etmesi gerektiğine dair bazı sorunlar var."

"Bunu annesinin yapması gerekmez mi?" Alana biraz bir sesle sordu. "Annesi kısa süre önce öldü. Jake'ten çok önce değil."

Bu benim için yeni bir haberdir. Çocuğu öğrendiğimde detaylar umurumda bile değildi. Jake bana biraz anlattı ama ben sadece Alana'ya itiraf önemsedim.

"Velayet kimde?" Ben sordum.

"Üvey babası onun yasal vasisi. Onunla herhangi bir temas kurmamızı istemiyor çünkü Jake bu işe hiç karışmadı."

"Bunun sizinle ne ilgisi var çocuklar?"

"Şey..." Bir kahkaha attı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Çoğu durumda, yaşayan ebeveyn reşit olmayan birinin fonlarının vasisi olarak atanır. Annesi Jake'i atadı, böylece öldüğünde kızına bıraktığı paranın kontrolü Jake'in elinde olacaktı. Alana'yı o atadı."

"Ne?" diye haykırdı. "Anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Bunu nasıl yapabilir? Bana bunların hiçbiri anlatılmadı."

"Avukatın bu hafta sizinle temasa geçmesi gerekiyor. Bu sizin vasi olmanız gerektiği anlamına gelmiyor, bu yüzden bizimle konuştular. Kan bağıımız var, bu yüzden mahkeme bizi bir seçenek olarak görebilir. Jake vasiyetinde sizi atadığı için ilk tercih sizsiniz ama avukat torunumuz olduğu için bizim daha uygun olabileceğimizi düşünüyor."

"Peki ya üvey baba?" diye sordum.

"Bu bir olasılık. Alicia'nın ebeveynlerinden hiçbirini onu tayin etmedi ve daha önce de mali konularda sorunlar yaşadı. Mahkeme, sorumlu bir tarafın paranın kontrolünü elinde tuttuğundan emin olmak istiyor."

"Mahkemenin atadığı bir vasiyi kullanmalarını söyle. Hiçbirimiz bu çocuğu tanımıyoruz."

Annem kaşlarını çattı. "O senin yeğenin, Jayce."

"Jake'in kızı bile sayılmazdı, o yüzden bunun ne önemi var anlamıyorum. Alana bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamalı. Bu saçmalıklarla onu çoktan mahvetti."

"Bazı hatalar yaptığını anlıyorum ve olan hiçbir şeye göz yummuyorum ama bu bir çocuk. Kardeşinizin çocuğu. Hepimiz onun için en iyisini istemeliyiz."

"Belki de onun için en iyisi üvey babasıdır. Tanıdığı tek baba o, eminim."

"Belki, ama tüm seçenekleri gözden geçirme zahmetine katlanıyorlarsa, ben de buna dahil olmak istiyorum. Kız onun bir parçası ve bize hiçbir zaman dahil olma şansı verilmedi."

Alana ayağa kalkmadan önce, "Biraz hava almam lazım," diye geveledi. Ön kapıdan kaçışını izledim ve onu takip etme isteğimle savaştım.

"Jayce," dedi babam.

"Bak," diye iç geçirdim. "Onun hayatının bir parçası olmak istemediğimi söylemiyorum ama o daha dokuz yaşında. Hiçbirimizin varlığından haberi yok. Sence üç büyükanne ve büyükbabasını, bir amcasını ve neredeyse üvey annesini karşısına çıkarıp hayatını mahvetmek onun için en iyisi mi? Bunun ne faydası olacağını anlamıyorum."

Annem çatık kaşlarıyla bana baktı. "Kaç yaşında olduğunu nereden biliyorsun?"

Allah kahretsin. Bu durum yüzünden ikinci kez dilim sürçtü.

"Jake ölmeden önce öğrendim," diye itiraf ettim. "Ona bunu Alana'ya anlatması gerektiğini söyledim. Ama o hiç söylemedi."

"Lanet olsun," diye homurdandı babam. "Neden bize söylemedin ki?"

"Neden herkes bir şey söylemediğim için bana kızıyor? Ben değilim ki aldatan ya da on yıl boyunca sır saklayan."

"Bir şey söylemeliydin," dedi annem usulca.

"Jake'in günahlarının hesabını vermekten yoruldum. Daha önce ölseydi, belki de her şey çok daha kolay olurdu."

"Jayce," diye azarladı Charlie.

Ayağa kalkarak ceketimi aldım ve kapıya doğru ilerledim. "Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. İstedığınız kadar kalmakta özgürsünüz."

Kapıyı açtığımda, sönmüştüm. Alana'nın arka lambaları çoktan uzaklarda kaybolmaya başlamıştı. Artık sadece sinirli değildim. Kızmıştım.

Kapıyı kapattım ve kanepenin arkasında durmak için geri döndüm. Parmaklarımı üzerinde kıvrarak derin bir nefes aldım.

"Neye ihtiyacınız varsa yapacağım. İsterlerse mahkemeye konuşurum, karakteriniz hakkında konuşurum. Her şeyi yaparım. Eğer onu hayatımıza sokmak isterseniz, bulabileceği en havalı amca olurum. Mülkün kontrolünü istemiyorum, yani tüm sorumluluk sizde, ama sizi destekleyeceğim. Sadece Alana'nın onun geride bıraktıkları yüzünden daha fazla şeyle uğraşmasını istemiyorum."

"Biz de öyle," diye yanıtladı Charlie. "O aileden biri ve inanın bana, tüm bunları öğrendiğimde çok kızdım ama Alicia da bunu istemedi. Alana için elimizden geleni yapacağız. Her zaman."

Başımı sallayarak şarap bardağımı aldım ve lavaboya götürdüm. Sadece Alana'yla oynadığım oyuna odaklanabilseydim iyi olurdu ama evren başımıza daha fazla bela açmaya devam ediyordu. O daha da kırılgan olacaktı. Belki bunu kendi lehime çevirebilirdim. Yaslanacak bir şeye, bir rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Yakında, bebeğim. Onu çok iyi oyalarım.

Alana'nın telefonu aktif değildi, bu yüzden uyuduğundan oldukça emindim. Ön kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım. Etrafa göz atarken, etrafta bira şişeleri ya da boş bir beşlik olmamasına şaşırdım. Buna sevindim. Bizim yaşımızda stres içiciliği hızla alkolizme dönüşürdü.

Koridorda dikkatlice ilerledim ve kapısını biraz daha iterek açtım. Yüzüstü yatıyordu ve yüzü bu tarafa dönüktü. Burnu yastığa bastırılmış ve dudakları ayrılmıştı. Çok sevimliydi.

Battaniyesi yana atılmıştı ve bana onu sadece bir çift pamuklu iç çamaşırıyla görme fırsatı veriyordu. Dilimi kıcıyla kalçası arasındaki kıvrımda gezdirmek istedim. Tam oradaydı ve beni çağırıyordu.

Sadece birkaç gün. Sonra, bize uygun bir tanıtım yapacağım.

Onu orada bıraktım ve mutfığa gittim. Sessizce buzdolabını açtım ve kahve kremasını çıkardım. Koridora geri döndüm ve

kapıyı açıp sikimi kurtardım. Sadece kıcına bakmak bile saniyeler içinde sertleşmem için yeterliydi.

Her vuruşta, sıcak amının derinliklerine doğru ilerlediğimi hayal ettim. Aının etrafında nasıl sarılmış görüneceğini, kızarana ve şişene kadar gerildiğini hayal ettim. Benim için fişkirtmasını sağladığımda, her damlasını içerdim, sonra kendi tadına bakmasına izin verirdim. Belki bir dahaki sefere bunu kahvesine eklerdim.

Onun kendi dölünü içtiğini düşünmek nefesimi kesmişti. Kartonu sikimin ucuna yerleştirdim ve orgazmım geçene kadar orada tuttum. Onu yere bıraktım ve işaret parmağımı ucumdaki son parçanın üzerinde gezdirdim. Odaya doğru birkaç adım attım ve uyurken ona baktım.

Yatağın yanına çömeldim ve dölümle usulca dudağında gezindim. Diğer tarafa dönmeden önce kaşlarını aşağı çekti. Çıkarken çekmecelerinden birini açtım ve bir çift iç çamaşırı çıkardım. Bir dahaki sefere onu geri verecek ve bacaklarının arasında dölleriyle dolaşacağını bildiğim için sertleşecektim.

Kremayı buzdolabına geri koyduktan sonra etrafıma bakındım. Çikolatayı havaya fırlattım ve nereye bırakacağıma karar vermeye çalışırken yakaladım. Daireden çıkmadan önce en sevdiği kahve fincanını yerleştirdim ve öpücüğü yanına bıraktım.

Hershey's çikolatasından nefret ederdim ama o bunlara bayılırdı. Sonunda bir tane yemeye karar vermeden önce kaç tane bırakmam gerektiğini merak ediyordum. İnatçı küçük velet.

Bölüm 14

Jayce

"Başka bir tarihe erteleyemeyeceğinize emin misiniz?" Ben sordum.

Telefonun diğer ucundan bir ses geldi, sonra Alana küfretti. "Hayır, ben iyiyim Jayce. Orada olmana ihtiyacım yok."

"Aynı fikirde değilim."

"değil. Zaten buraya öylece geri dönemezsin. Eğer beni öldüreceğini hissedersen, son vedanı edebilmen için sana bir uyarıda bulunacağım."

"Hiç komik değil," diye .

Patrick bana el salladı, ben de parmağımı kaldırdım. Alana'nın bu hafta veraset avukatıyla görüşmek zorunda kalacağını bilseydim, bu geziyi iptal etmeyi düşünürdüm. Yine de bu bana bağlı değildi. Programım üzerinde neredeyse tam kontrole sahip olsam da, işimin gerektirdiği bazı şeyler vardı. Bu lanet olası toplantılar da onlardan biriydi. Projelerimizi, onlara ödeme yapan insanlarla tartışmak için üç gün boyunca burada olmam gerekiyordu. İşin kendisi kötü değildi; sadece Alana'nın evde mücadele ettiğini bildiğim için sıkıcıydı.

"Tamam, bana nasıl gittiğini söyle." "Söyleyeceğim," diye kabul etti.

Telefonu kapattıktan sonra, prototip helikopterlerden birinin yanında Patrick'e katıldım. Benimkilerden biri değildi ama çok güzeldi. Bunların üç tanesinden daha değerli, çoğunlukla daha üst düzey askeri ekipmanlar tasarladım. Bununla birlikte, bu şeyleri yapmak için sayısız saat harcayan insanlardan daha iyi olduklarını düşünen takım elbiseli adamlardan daha fazla baskı geldi.

Bana sorarsanız hepsi rüşvetçiydi. İster şirketler, ister ordu, ister federal hükümet olsun, bu zengin puştların hepsinin elleri

gereken yerlerde. Onlarla samimi olduğunuzda, daha az saygıdeğer girişimleri hakkında gevezelik etmeye başlamaları fazla zaman almadı.

"Patrick," diye selamladım, elini sıkıca tutarak.

"Bay Weste, sizi tekrar görmek çok güzel."

"Jayce."

"Doğru, elbette. Oradaki sunumunuz oldukça etkileyiciydi. Sizden bunu beklemediğimden değil."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Eğer bir şey yaparsam, tüm kıcımla yaparım, sadece yarısıyla değil."

Güldü ve girişe doğru işaret etti. O yöne doğru ilerledik ve yol boyunca birkaç yöneticiyle daha buluştuk.

Patrick, "Jayce Weste'i hepiniz hatırlıyorsunuz," diye anons etti.

Adamlardan biri elini uzatarak, "Onunla tanışma şerefine nail olmadım," dedi. "Viktor Campe."

Diğerleri kadar güzel olmayan ama yine de muhtemelen benim bir ayda kazandığım kadar tutan bir takım elbise giyiyordu. Daha yeniydi - genç, taze kan. Bu, kendini tutuşundan ve onaylarını almak istercesine diğerlerine bakışından belliydi.

Elini tutarak ona gülümsedim. "Eminim ara sıra görüşeceğiz Viktor. Beni böyle şeylere sürüklemeyi seviyorlar çünkü siz korkutucu beyefendilerin yanında tıkanmıyorum. Güzel yüzümün de bir zararı yok. Merak etme. Baktığınızı gördüm."

Grup kahkahalarla kükredi. Patrick eski dostlarmışız gibi omzuma bir tokat attı. "Jayce'i son gördüğümde ona mühendisliği bırakıp kurumsal dünyaya katılması gerektiğini söylemiştim."

"Ve ona kendimi asabilmem için onun süslü kravatlarından birini ödünç almam gerektiğini söyledim."

"Bu da bir şeydir. Jayce, bu gece dışarı çıkıyoruz ve seni de yanımda sürüklüyorum."

"Bunun sadece içki ve pahalı kadınlar içerdiğini varsayabilirim."

Sırıttı. "Sadece şanslıysak."

Kulağa pek cazip gelmese de kabul ettim. Dışarıda, bu etkinlik için kurulmuş birkaç prototipin daha yanından geçtik. Özellikle bir tanesinde durdum, benden sadece biraz daha uzun olan askeri bir drone. Yanındaki tabela dişlerimi sıkıkmama neden oldu.

Jaykob Weste Onuruna

Bunun üzerinde çalıştığı zamanları hatırladım. Benimki kadar büyük projeleri yoktu ve bu onun en önemli projelerinden biriydi. Burada kimsenin bilmediği bir şey vardı ki o da benim ona birkaç parçada yardım ettiğimdi. Yaptığı işte iyiydi ama baskı altında pek iyi değildi. Beklentiler onu boğuyordu. Zayıftı.

Viktor geldi. "Weste. Bir akrabalığın var mı?"

"Kardeşim."

"Vay canına. Aynı alandasınız. Bu heyecan verici olmalı."

"İlginçti."

Kafası karışmış görünüyordu, sonra levhanın geri kalanını okudu. "Özür dilerim." "Onu sen mi öldürdün?"

Yüzünde dehşet ifadesiyle bana baktı. "Hayır, ben..."

Gülümseyerek ellerimi ceplerime soktum. "Özür dileme o zaman. Her şey yolunda."

Döndüm ve diğerlerine katıldım. Muhtemelen şimdi tuhaf olduğumu düşünecekti ama önemli değildi. O da buradaki diğer lepisteslerden biriydi. Diğer takım elbiseliler beni tanıyordu ve eğer Viktor'dan hoşlanmazsam muhtemelen ona karşı bir araya geleceklerdi. Bu dünya böyle işliyordu. Herkese yalakalık yapmaya devam ederse onu canlı canlı yerlerdi.

Gürültülü kahkahalar ve müzik arasında, çok gürültülüydü. Her şey daha az bulanık olsaydı daha iyi olabilirdi. Bulanık mıydılar yoksa hareket mi ediyordum? Kendime baktım. Oturuyordum, demek ki birincisiydi.

Bu kadar pahalı bir içki insan tüketimine uygun değildi. Yavaşça aşağı indi ve kan dolaşıma ağır bir şekilde yerleşti. Patrick bana doğru bir kadeh daha ittiğinde başımı salladım ve boğazımda kesik bir hareket yaptım.

", Weste. İlk toplantı on bire kadar değil."

"Sen şeytansın," diye bağırdım müziğin üzerine. "Yine de ."

Ellerini birbirine vurdu ve ben de bir nefes alıp geri verdim. Koltuğa daha da gömüldüm ve tavana baktım. Yanıp sönen ışıklara bakmak aslında oldukça güzeldi. Yine de bakmaya devam edersem muhtemelen hastalanacaktım.

Telefonumu çıkardım ve Alana'ya gönderdiğim cevapsız mesaja kaşlarımı çatarak baktım. Avukatla yaptığı konuşmayı muğlak bir şekilde anlatmıştı ve bana daha fazlasını anlatması için ısrar ettiğimde, ve sonra beni bıraktı. Ben de

Bunu takdir ediyorum. Ekranını açtım ve bir şeyler okuduğunu gördüm. Muhtemelen dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Benim daha iyi bir yolum vardı.

Uygulamama giderek ona bir mesaj gönderdim.

Erebus: *İkinci randevumuza hazır mısın?*

Cevap vermesini beklerken bacağımla zıpladı. Baloncuklar birkaç kez patladı, sonra sanki cevap yazmak için ileri geri gidiyormuş gibi kayboldu. Telefon titrediğinde dik oturdum.

Beni yalnız bırak.

Erebus: *Asla. Ya şimdi ortaya çıkarsam?*

Arkadaşım seni öldürecek.

Yüksek sesle güldüm ve başımı salladım.

Erebus: *Sevimli, ama sana ulaşması uzun zaman alır.*

Her şeyi bildiğini sanıyorsun.

Erebus: *Biliyorum. Kanıtlamamı ister misin?*

Beni yalnız bırak.

Erebus: *Eğer bunu isteseydiniz, cevap vermeyi keserdiniz.*

Sabırla bekledim ve e-kitabı ile mesaj arasında gidip gelmesini izledim. Hastalıklı merak çok kötü bir şeydi ve hiçbirimiz bundan muaf değildik. Ona var olduğumu hatırlatacak birkaç öpücükten başka bir şey bırakmadan altı gün boyunca beni merak etmek zorunda kalmıştı. Eminim aklına asla sormayacağına kendini ikna ettiği milyonlarca soru gelmiştir.

Sabrımın bu kadar çabuk tükenmesine neden olan şey kesinlikle içkiydi.

Erebus: *O güzel amcığınızı aldığınızda, benim için çılgılık atacak mısın?*

Beni yalnız bırak.

Erebus: *Geçen sefer benim için nasıl geldiğini hatırlıyor musun?*

Neden bahsediyorsun?

Erebus: *Çok tatlı rüyalar , değil mi?*

Ekranının kararmasını izledim ve güldüm. Boynum karıncalandı ve arkamı döndüm. Viktor geniş gözlerle koltuğumun arkasında duruyordu. Bakışlarıyla karşılaştığında, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sadece... Uh, sadece...." Kelimeleri acınası bir şekilde tökezledi. Gördüklerini unutacak kadar sarhoş olmadığını söyleyebilirdim. Allah kahretsin.

Sandalyesine doğru koştu ve gömüldü. Ona bakmaya devam ettim, bu da onu her geçen saniye daha da rahatsız ediyor gibiydi.

Bu adam bir sorun olabilir.

Partiyi Patrick'in süitine taşıdıktan sonra bir süreliğine dışarı çıktım. Herkes kafayı yemişti ve bunu fark etmemişlerdi. Düşüncelerimi biraz daha iyi organize edebilecek kadar kendime gelmişim. Elimde bir şişe votkayla geri döndüm ve yeni arkadaşşıma doğru yola çıktım.

"Yeterince içmemişsin," dedim ve bir kadehi Viktor'a doğru kaydırdım.

Ona baktı ve dudağını dişlerinin arasına aldı. Karar vermesini beklerken başımı eğdim. Hâlâ kararsız görüldüğünde, diğerlerinin dikkatini çekmek için bir ses çıkardım.

"Bu adam yeni, değil mi?"

Patrick yüksek sesle, "Üniversiteden yeni mezun oldum," diye onayladı. Efor sarf etmekten neredeyse devriliyordu.

"Bu herifin başlatılması gerekiyor. Üst üste beş."

Onları sıraya dizdim ve Viktor'un dehşet dolu bakışlarını tetikledim. Beklendiği gibi, diğerleri onun etrafında çember oluşturdu ve onunla alay etmeye başladı. Daha önce de söylediğim gibi, benden hoşlanıyorlardı ama ondan henüz emin değillerdi. Ya batacak ya da çıkacak bir alanda çalışmayı seçmişti. Sadece önce suya atlaması gerekiyordu.

Viktor başını salladı. "İstemiyorum"

Patrick elinin tersiyle Rob'un göğsüne vurarak, "Gördün mü, sana söylemişim," diye mırıldandı. "Bu iş için biçilmiş kaftan değil."

Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Burada sana yardım etmeye çalışıyorum. İş dünyası tıpkı üniversite gibidir. Büyükler ligue hazır olursun."

Hâlâ kararsız görünüyordu ama başını salladı ve ilk bardağı aldı. Gülümsememi gizlemek için elimdeki su şişesini ağzıma götürdüm. Biraz öğürdü, sonra ikinciyi aldı.

Sonuncuyu yerine koyana kadar gergin kaldım. Diğerleri alkışlarken ben votka şişesini aldım ve kendimi banyoya kapattım. Boşalana kadar küvete ters çevirip birkaç kez duruladım. Daha sonra dışarıdaki çöp konteynerine atacaktım ama daha dikkatli olmak istedim.

Odaya döndüğümde Viktor öncekinden biraz daha sarhoş görünüyordu. Düşündüğünün sadece yarısı kadar içki içmişti ve zaman geçtikçe işler onun için daha da kötüye gidecekti.

Rob, "Bunu yarın tekrar yapmalıyız," dedi.

"Yarın gece meşgulüm," diye cevap verdim. "Ama bir dahaki sefere."

Bölüm 15

Jayce

Viktor'un ertesi gün toplantılardan hasta olduğunu söyleyerek ayrılması cesaret vericiydi. Herkes onun kendi dünyaları için fazla yeşil olduğuna güldü. Yarın bu saatlerde çocuk dünyada olmayacaktı.

Bazen bu tür şeyler çok kolaydı. İnsanlar zehiri düşündüklerinde akıllarına genellikle baldıran otu ya da siyanür gelirdi. Eğer akıllı larsa, etilen glikolü nasıl ele geçireceklerini bulurlardı - teşekkürler Ben ve senin geniş arkadaş ağın. Antifrizin içindeki zehirli maddeydi ve doğru dozajda kullanıldığında ölümcül olabiliyordu. Alkol aldığı için, metabolik asidoz gibi bazı etkiler buna bağlanabilir. Ölümden sonra bile, iyi bir sebep olmadıkça nadiren etilen glikol kontrolü yaparlardı. Viktor belli bir noktada kalbi dururdu ve böylece meraklı kışının icabına bakılmış olurdu.

Çoğu durumda cinayet işlemek benim tarzım değildi ama Alana'yla oynadığım oyunda işler ciddileşmeye başladığından işi şansa bırakamazdım. Üzerime herhangi bir şüphe atılırsa, her şey hızla çözülebilirdi. Zaten bir polis raporu hazırlamıştı, bu beni pek ilgilendirmiyordu ama davaya başka bir şey eklemek istemiyordum.

Bugünkü toplantılardan sonra uçağa binmemin nedeni de buydu. Sabah ilk uçakla geri dönmek zorunda kaldım ama değdi. Bu şekilde şehirde olduğumu kimse bilmiyordu. Erebus Alana'yı ziyaret ettiğinde, zihni dönmeye ve aşırı düşünmeye başladığında onun ben olduğumu hayal etmesine imkân yoktu.

Arabamın herhangi bir trafik kamerasında görünmesini istemedim, bu yüzden evimden yürümeye karar verdim. Sadece iki mil vardı ve mahallelerin arasından geçebildim. Kapüşonlu tişörtüm ve sırt çantamla ortalama bir

New York'ta bir gece yarısı gezgini. Bu bölge kalabalıktan uzaktı, bu yüzden etrafta dikilip şüpheli görünmediğim sürece dikkat çekmeyecektim.

Saat neredeyse sabahın biriydi ve bugün Cuma olduğu için Alana'nın uyuyor olacağını biliyordum. Haftanın son gününün dinlenmeyi gerektirdiği ve eğer parti yapılacaksa bunun Cumartesi günü olması gerektiği görüşüne sıkı sıkıya bağlıydı. İki saattir telefonunu kullanmamıştı. Eğer uyanık olsaydı, durum böyle olmazdı.

Dairesine girdim ve hızlıca bir göz attım. Hareketsiz ve sessizdi. Duvardaki küçük kutunun kırmızı ışığı alarm sisteminin şu anda aktif olmadığını gösteriyordu. Bu tür şeyleri telefonumdan kontrol edebilmek çok güzeldi.

Çömelerek sırt çantamı yere koydum ve fermuarını açtım. İpi çıkardım - mücadele ederse cildini çabucak yıpratmak sert bir dokusu vardı. Koluma sardıktan sonra bir şırınga doldurdum ve hava kabarcıklarını çıkardım. Onu uzun süre bayıltmayacaktı ve uyandığında bununla mücadele etmekte zorlanacaktı. Bir apartman dairesinde yaşadığı için çok fazla ılgık atmasına izin veremezdim. Sadece birazcık.

Odasına girdim ve ipi yere bıraktım. Küçük bir gümbürtü onu biraz kıpırdattı ama uyanmadı. Maskemi taktıktan sonra yatağın üzerine diz çöktüm ve bir bacağımı kalçalarının her iki yanına yerleştirdim. Öne doğru ittim, böylece sikim kot pantolonumun üzerinden kışına sürtündü. Hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ellerimi yatağa yerleştirdiğimde omzunun üzerinden bana baktı.

Bir nefesle gözleri irileşti ve çalıştı. Bileklerinden tuttum, onları aşağıda tuttum.

"Bırak beni," diye bağırdı.

"Şşş."

Benden kurtulmaya çalışırken hıçkırıklara boğuldu. Kendimi alçalttım ve ağırlığımı sırtına verdim. Maske yüzüne değerken, nefes aldım. Derin bir nefes aldığı anda, ılgılığını bastırmak için ağzını kapattım. Beni ısırmaya çalıştı, ben de onu ters çevirdim ve parmaklarımı boğazına kilitleyip havasını kesmeden önce üzerine çıktım.

"Pek zeki bir tilki değil," dedim, sesimi kalınlaştırıp hafif bir aksan ekleyerek. Beni tanıyamayacağından emin olmak için dayanılmaz bir süre boyunca pratik yapmış ve kaydetmişim.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Dudaklarından bir inilti çıkararak kalçalarımı ona doğru bastırdım, sonra kapüşonumun cebinden şırıngayı çıkardım. Gözleri şırıngaya kaydı ve bir hıçkırık daha onu sarstı. İğneyi boynuna batırdığımda ciyakladı. Bir an sonra, gevşedi.

Turta kadar kolay.

Şimdi hazırlanma zamanıydı.

Aletlerimle işe koyuldum ve tavanda birkaç delik açmaya başladım. İçeride odanın bir ucundan diğerine uzanan bir destek kirişi vardı. Amaçlarım için mükemmel bir yapıydı.

Kancalar sabitlendikten sonra, kaçınılmaz olarak mücadele ettiğinde serbest kalmayacaklarından emin olmak için onları sertçe çektim. Halatı altısından da geçirdim, böylece her noktadaki ağırlığı dağıtmaya yardımcı olacaktı.

Alana'yı yakalayıp soydum, sonra yüzüstü yatırdım ve topukları kalçalarının arkasına bastıracak şekilde bacaklarını bükтім. Ayak bileklerini sabitlemek için ipi birkaç kez doladım, sonra bileklerine geçtim. Uçlarından tutarak gergin bir şekilde çektim ve ona baktım.

Bacakları bükülmüş ve kolları yukarıda asılı dururken dizleri yatağın üzerinde ancak zar zor duruyordu. Bileklerine canını acıtacak kadar baskı yapıyordu. Mücadele ederse çok daha kötü olacaktı. Bacakları birbirine bağlı değildi, bunun yerine her biri ilgili bilekteki ipe bağlıydı ve onu benim için açık tutuyordu. Ayaklarını kullanamadığı için herhangi bir çekiş gücü elde edemeyecekti, bu da onu tamamen benim insafıma bırakıyordu.

Hâlâ bilinci yerinde değilken labia klempini aldım ve yerleştirmek için altına uzandım. Bu pozisyonda kendimi bir araba üzerinde çalışıyormuş gibi hissetmem neredeyse komikti. Manzara çok daha iyiydi.

Kısaç labiasının her iki tarafını sıkıştırdı ve şekli her iki uçta daraldı. Onu açık tutacak şekilde ayarladım ve iki klipsi bağlayıp el cihazına taktım.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde küçük bir ses çıkardı ve gözlerini açtı. Hâlâ son derece kendinden geçmiş görünüyordu, bu yüzden düğmelerden birine bastım ve metal kiskacın uzunluğu boyunca bir şok verdim. Sarsıldı ve bir çekti. Bir parmağımı klitorisine bastırdım ve tekrar yaptım, tenimin üzerinden geçen keskin elektrik hissiyle mırıldandım.

"Merhaba, Alana."

Gözleri açılmadan önce nihayet bana odaklandı. Çırpındı, sonra tısladı ve bileklerine baktı. Durumunu değerlendirmesi için ona bir an verdim ve yüzündeki her duygunun geçişini izledim. Sonunda korkuda karar kıldı. Olacağını bildiğim kadar güzeldi. Dudağı titreyip gözleri yaşla dolduğunda, parmağımla birini yakalamak için uzandım.

"Dokunma bana," diye bağırdı.

"Çok geç."

"Hayır, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Şimdiden yalvarıyor musun? Bunun için beni uğraştıracığını sanmıştım."

Başını eğdi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ortadaki düğmeye bastım ve metalden klitorisine kadar yayılan şokla haykırdı. Bir gözyaşı daha yanağından aşağı yuvarlandı ve nefesleri titriyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Başımı eğdim. Başparmağımla düğmelerin üzerinde gezdirirken o da hareketlerimi takip etti. Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama zorlukla hareket ettirebildi ve hareket ettirdiğinde de bileklerinin etrafındaki ipleri çok fazla çekti.

"Tavsiyeme karşı geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" "Bunu yapamazsın."

"Hm. Bu ilginç." En yüksek düğmeye basarak tiz bir çığlık attım. "Şşşt. Eğer çok ses çıkarırsan, ağzına bir tıkaç koymak zorunda kalacağım. Çıkardığın her sesi duymayı tercih ederim."

"Bana kim olduğunu söyle," diye daha agresif bir şekilde ipleri çekmesini istedi. Bileklerinin altı şimdiden kırmızı görünüyordu. Eğer dikkatli olmazsa, belli bir noktadan sonra derisi kopacaktı.

Yaklaşarak yüzümü onunkiyle aynı seviyeye getirdim. Düzensiz nefesler alıyor ama doğrudan maskeye bakıyordu. Keşke gözlerimi görebilseydi.

"Kendimi tanıtmama izin ver, Alana. Ben sana sahip olan kişiyim. Ben senin kurtarıcınım ama aynı zamanda felaketinim. Gecenin bir yarısı bir şeyin hareket ettiğini duyduğunda korkman gereken kişi benim. Döşeme tahtalarının her gıcirtısı, bedenini benim yakınlığımla titretmeli. Boynun diken diken olduğunda ve izlendiğini hissettiğinde, ıslak ve muhtaç olmanı istiyorum çünkü gölgede kimin gizlendiğini biliyorsun."

"Siktir . Sen delisin." Onu tekrar şok ettiğimde çığlık attı.

Elimi bacaklarının arasına götürdüm, bu da onun çırpınmaya başlamasına neden oldu. Parmaklarımı girişinin üzerinde kaydırdıktan sonra geri çektim ve tuttum

ona kadar.

"Ben mi deliyim? Şu anda ıslak olan sensin, Alana."

"İstediğim için değil."

"Hm."

Parmağımı düğmenin üzerinde tuttum ve yüzünü izledim. İlk acıdan sonra başı geriye eğildi ve omuzları gerildi. Dudaklarından bir inilti döküldü ve sikim sertleşmeye başladı. Onu dinlerken tadına bakmak için parmaklarımı maskenin altına daldırdım.

"Dur," diye yalvardı.

"Mm. Yalvar, Alana."

"Dur. Lütfen."

İki parmağımı soktuğumda nefesi kesildi. Kalçaları hareket etti, sonra ne yaptığını anladı ve tamamen hareketsiz kaldı. Gözlerinde öfkeyle bana baktı ve ben g-noktasını okşarken bu ifadeyi korumaya çalıştı.

"Sanırım gerçekten boşalmak için yalvarıyorsun."

"Hayır."

Bana tükürdü, bu da beni güldürdü. İlerledim ve maskeyi temizlemek için yanağına sürttüm. Parmaklarımı çıkardığımda, ağzına sokmadan önce ıslaklığını aynı noktaya bulaştırdım. Sertçe ısırды, ben de beni bırakana kadar tırnaklarımı diline geçirdim.

"Bu, ne yapmadığımızın bir örneği."

Pantolonumun fermuarını açmadan önce oyuncağın sesini kısıtım. Nefesleri hızlandı ve bakışlarını kaçırdı. Bir elimle sikimi tutarken diğer elimle yüzünü kavradım ve onu sikime bakmaya zorladım. Gözlerini kapattığında, onu daha yukarı çekmek için ipin ucundan çektim. Acı içinde haykırdı ama sonunda bana bakana kadar onu orada tuttum.

"Gözlerini sikimden ayırma," diye talimat verdim.

Başını salladı, ben de tekrar ipe uzandım. "Bekle,"

diye homurdandı. "Ben bakarım."

Geçici olarak başını eğdi. Kendimi okşamamı izlerken eskisinden daha şiddetli şekilde titremeye başladı.

"Merak etme," diye mırıldandım. "Bu sefer seni onunla becermeyeceğim."

"Bu sefer mi?"

"Bence bu daha çok üçüncü buluşma

hamlesi." "Hayır, lütfen."

"Bana hayır demeyi kes."

"Özür dilerim."

"Güzel. Şimdi bir seçeneğin var, Alana. Ya üstüne işeyeceğim ya da üstüne boşalacağım."

Ağzı açık kaldı ve o bu şekilde zapt edilmişken sikimi içine sokmanın ne kadar tatmin edici olacağını düşündüm. Bana karşı koyamazdı. Gözyaşları sikimi kaplayacak, gece boyunca benim bir parçam olacak, sonra da boğazındaki dölleriyle karışacaktı.

"Seç, Alana."

"Hiçbirini."

"O zaman belki seni beceririm."

"Hayır! Ben, uh..." Karar vermekte zorlanırken gözleri yanımdan geçti. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü içten içe hep nasıl bir şey olduğunu merak etmişsindir. Yalan söylemeye kalkma."

"Bu şekilde değil."

"Buna gerçekçi bir dokunuş diyebilirsiniz."

Başını şiddetle sallamasını görmezden geldim. Birazdan hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, tutarsız bir karmaşaya dönüşmesi muhtemeldi, bu da benim işime gelmiyordu. İç çekerek yataktan kalktım ve perdeleri kapatıp odayı neredeyse tamamen karanlığa gömdüm. Kalın bir eşarp bulana kadar dolabını karıştırdım, sonra onu gözlerinin üzerine bağlayarak daha da korkmasına neden oldum.

Makineyi tekrar yüksek konuma getirdim ve çığlık attığında bir inilti çıkardım. Üç parmağımı içine sokarken ellerimden biri göğsüne yerleşti. Kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyordu ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Başparmağımı tekrar tekrar meme ucunun üzerinde gezdirirken dikkatimi G noktasına odakladım. Sahip olduğu her şeyle orgazmına karşı savaşıyordu.

Sırt üstü uzanarak onun altına girdim ve bacaklarının arasına yerleştim. Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama yine başaramadı. Maskemden gelen parıltı ve kısılcacın onu iyice açmasıyla, amının üzerimde nasıl parladığını görebiliyordum. Maskeyi çıkararak yüzümün yanında durmasına izin verdim, böylece önümdeki cennete giden yolumu aydınlatmaya devam edecekti.

Dilimi dışarı çıkarıp dirseklerimin üzerinde yükseldim ve klitorisinden girişine doğru uzun bir kaydırma yaptım, sonra içine ittim. Parmaklarımı amcığına geri götürerek içeri ve dışarı pompaladım. Damlıyordu ve parmaklarımı geri çektiğimde ıslaklığı avucumdan aşağı kayıyordu.

Kelepçeleri çözdüm, sonra hassas vulvasını ısırdım. Haykırdı ve durmam için anlamsızca yalvarmaya başladı. Bunun yerine, dilimle onu çalıştırmaya başlamadan önce klitorisini dudaklarımın arasına aldım.

"Ne olursa olsun boşalacaksın," dedim vuruşlarımın arasında. "Ve bundan zevk alacaksın. Eğer bununla savaşmak ve kendini sınırlamak istiyorsan, hiç durma. Yüzümü ıslatana kadar buradan ayrılmayacağım."

Bölüm 16

Alana

Vücudum panik tarafından tamamen ele geçirilmişti. Beynim doğru çalışmıyordu ve kaçmak için çaresizce bir yol arıyordum. Ne yaparsam yapayım iplerden kurtulamıyordum ve denedikçe daha da kötü hissediyordum. İzler kalacaktı, hatta belki de yaralar.

Dehşete kapılmışım. Erebus'un Jayce'in gittiğini bildiği için bugün buraya gelmeyi seçtiğinden hiç şüphem yoktu. Her şeyi biliyordu.

İçinde bulunduğum durumla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm kontrolümü ele geçirmişti ve kendi kontrolünü mümkün olan en berbat şekilde uyguluyordu. Neredeyse. Daha kötü olabilmesinin tek yolu beni becermesiydi. Ona göre, beni bir sonraki görüşünde bu olacaktı.

Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır. Eğer bundan sağ çıkarsam, ki onun manyağın teki olduğunu düşünürsek böyle olacağından pek emin değildim, karakola geri dönecektim. Onlara kollarımdaki izleri gösterecek ve DNA için tüm vücudumdan örnek almalarını isteyecektim. Her yerde tükürüğü vardı, yani bunun bir değeri olmalıydı.

Söylediklerini yaparsam beni terk eder miydi? Maske takan ve ben uyurken evimin etrafına çikolata bırakan sapıktı, ayrıca hayatımdaki birden fazla kişiyi tehdit etmişti. Sanırım doğru cevap 'hayır'dı.

Yine de başka seçeneğim yoktu. İstediklerini elde edene kadar durmayacaktı. Bedenim tepki vermeye zorlanıyordu ve ne kadar karşı koyarsam koyayım, beni boşaltacağını biliyordum. Gözlerim utanç ve çaresizlik duygusuyla yanıyordu. Ona durması için yalvarmak istedim ama bunun bir yararı olmayacaktı. Çaresizliğimden zevk alıyor gibiydi.

Aletin zorla alınmasını hak edecek şekilde hastaydı.

Klitorisimi ısırarak nefes almamı sağladı. Diliyle doğrudan baskı uyguladığında sarsıldım, sonra ritmik bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. Kıvrırma şekli, yumruyu o sıcaklığın içinde kozaladı.

Neden bu işte iyi olmak zorundaydı ki? Bu, internetten öğrenilen ve aksesuarlar üzerinde pratik yapılan türden bir beceri değildi. Bu onun mükemmelleştirdiği bir zanaattı ve bu benim onun hakkında oluşturduğum imajla uyuşmuyordu. Kendisiyle isteyerek yatacak birini bulamadığı için kadınları avlayan biri olması gerekiyordu. Bu adam pürüzsüzdü ve kendine güveni vardı. Yine de o maskenin altında bir fare suratı olduğunu varsayacaktım. Keşke maskesini çıkarmışken onu görebilseydim. Belki onu tanırdım. Her şeyin nerede başladığını bilmem gerekiyordu.

Sanki dikkatimi dağıtmaya çalıştığını hissetmiş gibi klitorisimi *sertçe* ısırdı. Onu tekmelemek istedim ama ayaklarım uyluklarımın arkasına sabitlenmişti. Rahatsız ediciydi ve bir süre önce hislerimi kaybetmişim.

Karıncağın dışı doğru yayılırken kalbim hızla çarpıyordu. Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da içimde bir sıcaklık oluştu. Acımasızdı, asla tek bir hisle yetinmiyordu. Bir an için dilinin ucunu kullandı ve patlayacakmışım gibi hissedene kadar beni aşırı uyardı, sonra klitorisimi çevreleyen hassas sinirlere odaklandı.

Kalçalarındaki kaslar harekete geçmeden hemen önce yüksek sesle "Dur," diye fısıldadım. Parmaklarını içime soktuğunda hiçbir şey beni uçurumun kenarından yuvarlanmaktan alıkoyamazdı. Ağzım açık kaldı ve vücudum çok uzun zamandır olmadığı kadar şiddetli bir şekilde kasılırken başım öne eğildi. Belki de hiç.

Bedenimi kontrol edemediğim için bu farklı bir işkenceydi. *Çok iyi* hissettiriyordu ama zihnimin durumu bu zevki gölgeliyordu.

Parmaklarını baldırlarımın ve uyluklarımın arasına soktu, avuçlarını tenime yasladı. Ben son sarsıntıları atlatırken dili birkaç kez içime girdi. Onu terk eden derin hırıltı bana karşı o kadar güçlüydü ki neredeyse tekrar boşalmama neden oluyordu.

Dokunuşu kaybolduğunda biraz daha rahat nefes alabildim ama onu görememek beni bir sonraki adımın ne olacağını merak etmeye itti.

Kollarımdaki gerginlik kaybolduğunda ve yatakta geriye doğru düştüğümde çığlık attım. Bu garip pozisyon bacaklarımda acıya neden oldu. Aniden, belime ağır bir yük bindi.

Hava almamı sağladı. Tenimde bir sertlik vardı ve bunun onun kot pantolonu olduğunu fark ettiğimde tekrar ağlamaya başladım.

"Yapmayacağını söylemiştin."

Gözbağı çıktı ve ben yine o mavi X'lere bakıyordum. Odanın daha karanlık olmasıyla, üzerimde belirirken daha da ürkütücü görünüyordu. Bir gümüş parıltısı gözlerimi elindeki bıçağa çekti.

Biliyordum. Bu beni öldürdüğü zamandı. Muhtemelen bana bir kez daha saygısızlık etmek için vücudumu soğurken becerecekti.

Beni böyle kim bulacaktı? Muhtemelen Jayce. Bu düşünce göğsümden daha fazla hıçkırık çıkmasına yetti.

"Sakin ol lan," dedi, neredeyse nazikçe. Her konuştuğunda aksanını anlamaya çalışıyordum. Belli belirsiz bir İrlanda aksanına benziyordu. Belki de mafyanın bir parçasıydı.

Bıçağı indirdiğinde, ilk kanın aktığı ana tanık olmak istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Bacaklarımda bir çekiştirme oldu, sonra baldırımı kavradı ve düzeltti. Diğer baldırımı da aynı şekilde kavradı ve bacaklarımdaki kan akışı, sabitlendikleri andakinden neredeyse daha acı vericiydi.

"Göğüslerinizi bir arada tutun," diye talimat verdi.

Gözlerimi açarak ona baktım. Öfke ve kendimi koruma arasında gidip geliyordum. Ellerim artık güvende olmadığı için ona doğru savurdum. Bileğimi yakaladı, başını eğdi ve avucumun içinde hızlı bir kesik attı.

Siktir, bu acıttı. Filmlerde bunu yaptıklarında hiç ürkmezlerdi. Kan göğsüme damladı ve göğüslerimin arasındaki boşluğa yuvarlanmaya başladı. Gözlerinin gerçekte neye odaklandığını göremesem de izliyor gibi görünüyordu.

Diğer bileğimden tutarak iki elimi de göğüslerimin iki yanına yerleştirdi ve onları birbirine doğru itti. Bu, avuç içimdeki acının alevlenmesine neden oldu ve daha fazla kan aktığını hissedebiliyordum.

"Böyle kal."

Resmen itaat modunda, dediğini yaptım. Daha önce kullandığı metal oyuncakları eline aldığı anda tartışmak istedim. Beni sıkıştırdı ve açtı, yaptığı her şeyden sonra bile kendimi daha da ihlal edilmiş hissettirdi. Bir şok vulvamda dolaştı ve çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Sanki bunu istiyormuş gibi, sesi daha da yükseltti.

Parmaklarını tenimdeki kanda gezdirdi ve kanı aletinin üzerine yaymasını dehşet içinde izledim. İleri doğru hareket edip aletini göğüslerimin arasına soktuğunda tam oturdu ama kayganlık kaymasına yardımcı oldu.

Geri çekilirken boğazından bir inilti çıktı, sonra tekrar ileri itti. O benim bedenimi kullanarak kendini tatmin ederken ben gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Sert bir sesle, "İzle," diye emretti.

Çenemi eğerek gözlerimi göğsümde tuttum. Ne zaman ileri doğru hareket etse, kafası boşluğun üst kısmını itiyordu. Kan ve prekum ile parlıyordu. Durakladığında, olacaklar hakkında içimde kötü bir his vardı.

"bak."

Eğildiğimde dudaklarım titredi. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde dilimi şişmiş ucunun üzerinde gezdirdim. Tuzlu ve metalik tadı öğürmeme neden oldu ve biraz daha ileri ittiğinde dudaklarımın arasından kaydı.

"Orada kal ve dilini dışarıda tut."

O hareketlerine devam ederken gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım. Hızlandı, aleti kayboldu, sonra dilimin ucunda tekrar tekrar kaymaya başladı. Dakikalar ilerledikçe, ölümün onun yaptıklarından daha iyi bir alternatif olup olmadığını merak etmeye başladım.

Bacaklarımın arasındaki acı verici aşırı uyarılmadan dolayı kendi kalçalarım sarsıldı. Bu bir işkenceydi. Neredeyse tekrar boşalmakla sinir uçlarını kesip atabilmeyi dilemek arasında korkunç bir yerde sıkışıp kalmıştım. *Canım yanıyordu* ama yine de uyarılmışlığımın hala içimden damladığını hissedebiliyordum.

Sonunda sertçe ileri doğru itti ve durdu. Dölleri dilimin üzerine fışkırdı ve ağzımı kapatmak istesem de bunun sadece başımı belaya sokacağını biliyordum.

Aletini çıkardığında üç parmağını ağzıma soktu. Kan ve döl karışımını dilimin içinde döndürdü, sonra onları boğazımın arkasına doğru itti. Öğürdüm ve başımı çevirdim. Yutkunduktan sonra beni bıraktı ve ayağa kalktı. Her şeyin bittiğini düşündüysem, saf bir aptalmışım.

Saçlarımdan tuttu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde büktü. Yatağın yanında durarak sikiyle dudaklarımı dürttü. O şeyi emmeyecektim. Beni zaten yeterince kullanmıştı.

"Aç," dedi. Başımı salladım ve elini daha da sıkarak kafa derimin yanmasına neden oldu. "Seçmedin, bu yüzden ikisini de alacaksın."

İsteksizce dudaklarımı araladım, ağzımı sikmeye başlamasını bekliyordum. İlk fark ettiğim şey sıcak bir şeydi. Bir için,

Tekrar boşalıyor sandım ama devam etti. Daha sonra tadı geldi. Hafif tuzluydu ve acı bir tonu vardı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. İçine işlemeye devam ederken ağzımı açık tutmak için çenemi sıktı. Boğazıma kaçtı, bir kısmını geri kusuyordum. İşi bittiğinde ağzımı kapattı.

Yanaklarımdan aşağı yeni bir gözyaşı dalgası aktı. Başka seçeneğim olmadığını bildiğim için yuttum, bu da bir dizi öğürmeyi tetikledi. Neredeyse kusacakken parmaklarıyla amımı doldurdu. En az üç tane olmalıydı ve aşağıda olup biten her şeyle birlikte, bunu istemediğim halde çok fazla dirençle karşılaşmadı.

"Çişimi ve dölümü yuttuktan sonra ne kadar güzel çığlık attığını göster bana." Bacaklarıma sarıldı, bir elini başımın yanına koyarak içeri ve dışarı pompalamaya devam etti. "Sence beni ıslatmanı sağlayabilir miyim Alana?"

"Hayır," diye bağırdım.

"Seni boşaltmamı istediğini söyle." "Hayır!"

Gözlerimin üzerine tekrar bir örtü örttü, sonra parmaklarını kıvrırdı. İstemediğim boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. İçimde derinlerde bir şey bükülüyormuş gibi hissettiğimde vücudum ısındı, beni o kadar sıkı sarıyordu ki, zirveye ulaştığında tamamen kırılacağımdan endişelendim.

"Mm," diye inledi. "Çok ıslaksın. Dinle."

Dinlemek zorunda değildim. Kulaklarımda delice çarpan kanın dışında duyabildiğim tek şey buydu. Oda, beni beceren parmaklarının sesiyle ve dokunuşunu kabul eden, bunun için yalvaran amımın ıslak vıcık vıcık sesiyle doluydu. Hiç bu kadar ıslanmamıştım ve bu çok yanlıştı.

Erebus parmaklarını baldırıma doladı ve bacağıma yukarı doğru itti. Daha sert ve daha hızlı pompalayarak beni orgazm olmaya zorladı. Karnımın alt kısmındaki bandın kopması ve şokların her yöne doğru yayılmasıyla sırtım yataktan kalktı. Amım onu o kadar sıkı kavradı ki bir an için acı verdi. Parmaklarını serbest bıraktığında içimden sıvı aktığını hissettim. Dirseklerinin üzerine çöktü ve dudaklarını girişime yapıştırarak gençlik pınarıymışım gibi içime boşaldı.

Bu adam kimdi ve bunu bana neden yapıyordu?

Hemen ardından yan tarafıma döndüm ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Bacaklarım arasındaki elektrik akımı kesildi ve bu da daha net düşünmememe yardımcı oldu.

Dudakları kulağımın arkasındaki deriye bastırmadan önce nefesi saçlarımı hışırdattı.

"Benim tarafımdan işaretlendin. Artık benimsin. Ve ben de senin tarafından işaretlendim. Bu beni senin yapar."

Göz bağıını yırtarak onu maskesi olmadan yakalayabilmek için dönmeye çalıştım ama boynuma keskin bir iğne battı. Vücudum gevşedi ve gözlerimin kapanması sadece birkaç dakika sürdü.

Gözlerimi açtığımda oda bulanıktı. Pencereden içeri güneş ışığı giriyordu. Panjurlar açıktı, ki bu garipti. Yatmadan önce kapalı olduklarından emin olduğumu çok net hatırlıyordum.

Hızla doğruldum ve bir elimi dudaklarıma götürdüm. Biri ağzımın tadının berbat olduğunu düşünebilirdi ama... tazeydi. Saçlarımın hafif nemli olduğunu fark ettim ve kokladığımda şampuanımın kokusunun güçlü olduğunu gördüm.

Bana ilaç verdikten sonra beni yıkadı ve dişlerimi fırçaladı. Bu ne lan?

Aşağı baktığımda çarşafların değiştirilmiş olduğunu gördüm. Ayağa fırladım ve etrafı incelemeye başladım. Diğer her şey aynı görünüyordu. Kancalar hâlâ tavandaydı ama ip yoktu. Bunlar, bileklerimin etrafındaki kırmızı halkalar ve avucumdaki kesik, dün gece olanların gerçek olduğunu kanıtlayan tek şeydi.

Koridordan tanıdık bir zil sesi geldi. Kurutma makinesini açtım ve içinde yeni temizlenmiş ve hiçbir kanıt içermeyen yatak takımlarını buldum. Beni yıkadığına göre, orada da kullanacak bir şeyim olmadığını varsayıyordum. Kollarımdaki izler dışında polise gösterebileceğim hiçbir şey yoktu. Bu bana inanmaları için yeterli miydi? Belki bana enjekte ettiği ilaç da tespit edilebilirdi. Sadece bir bağımlı olduğumu düşünmeleri mümkündü ama denemeye değermi.

Başım döndü ve yatağa geri dönmek zorunda kaldım. Komidinden telefonumu aldım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Alana: *Ne zaman evde olacaksın?*

Saat 2'de uçağa biniyorum. Her şey yolunda mı?

Evet. Seni özledim.

Jayce: 🤔 *Bu büyük bir onur. .*

Hayır. Bugün değil.

Bana bir mesaj daha gönderdi ama görmezden . Bana soracağı sorulara cevap veremezdim. Benim içimi görecekti. Bunun da ötesinde, veraset avukatıyla ne olduğunu öğrenmek istiyordu. İlginç bir şey değildi ama ona ayrıntılı bir döküm verene kadar peşimi bırakmayacaktı.

Şu anda hayatımda çok fazla şey oluyordu. Zihnim karmakarışık bir hale geliyordu ve şu anda bana neyin daha ağır geldiğini bilmiyordum. Mantıken maskeli tecavüzcü olmalıydı ama şu anda her şey çok ağır geliyordu.

Jayce'in gelmesini istiyordum ama her fırsatta ondan teselli alamazdım. Bu, ilişkimizi ilerletmek için hızlı bir yoldu ve bu gerçekleşemezdi. Tanrım, keşke dışarı çıkıp ciddi bir ilişkiye başlasa da piyasadan çekilse ve ben de onu bu şekilde düşünmeyi bırakmanın bir yolunu bulabilsem. Jake ölmüş ama bu Jayce'le birlikte olabileceğim anlamına gelmiyordu. Aramızda çok fazla kirli su akıyordu.

Hayır, bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi. İhtiyacım olan son şey onun bana karşı kanunsuz davranması ve adamı avlamaya çalışmasıydı. Benim yüzümden zarar görmeyecekti. Onu kaybetmek beni onarılamayacak şekilde yıkıma uğrattırdı.

Bölüm 17

Jayce

Uçaktan indiğimde doğrudan Alana'nın evine gitmedim. Bazı yoğun duygular içinde olduğunu hayal ettim ve açıkçası bunları hissetmesini istedim. Onu yıkmaya başlamak için onca şey yaptıktan sonra gidip daha iyi hissetmesini sağlamamın ne anlamı vardı? Duygularını içinde tutmaya ve bunlarla kendi başına başa çıkmaya karar verdiği bir duruma gelmesini istiyordum, ki onun tepkisinin de bu olacağından emindim. Hâlâ bu kadar hamken ona destek olmak için yanında ben , muhtemelen her şeyi anlatırdı ve ben de onu bunun ne kadar berbat bir şey olduğuna ikna ederek beklediği rolü oynamak zorunda kalırdım.

Her şey berbat olmuş olabilirdi ama o iyi olacaktı. İşler istediğim gibi giderse, kapı açılıp beni içeri alana kadar zihninin anahtarını yavaş yavaş çevirebilirdim. Yakında düşüncelerini ve arzularını sorgulamaya başlayacaktı.

Tekrar polise gitmeye karar verse bile, ellerinde araştıracakları önemli bir şey olmayacaktı. Her şeyin umutsuz olduğunu anlayacaktı çünkü ben bu işe hazırlıksız giren bir amatör değildim. Benim merhametime kaldığını kabul ettiğinde, akli benim olacaktı.

Gübre torbamı açarak parmaklarımı kalan az miktardaki gübrenin üzerinde gezdirdim. Son şarap partimin mükemmelliğini bu özel maddeye borçluydum.

Neredeyse bitmiş olması utanç vericiydi ama iyi bir iş çıkarmıştık. "Son bir sürüş," dedim kalanını toplarken. Yayıktan sonra bahçeden geçerken bitkilere baktım.

Tatlı patatesler Şükran Günü için hazır olacaktı ve ben bunu uygun buldum. Ne için minnettar olduğumuzu konuştuğumuzda şöyle diyebilirdim

Jake'in hâlâ bizimle olması, bizi izlemesi gibi bir şey. Bizi destekliyor. Yediğimiz yiyeceklerin sağlıklı büyümesine katkıda bulunuyor.

İnsan bedenlerini gübreye dönüştürmek o kadar da zor bir süreç değildi. Kardeşimin hayattayken olduğundan daha faydalı bir şeye dönüşmesi sadece birkaç ay sürdü. Şarap şişelerinden birini yıllandırmak için bir kenara ayırmıştım ve ondan geriye kalan son parça olduğu için asla açamayabilirim.

nefret ediyor değildim. O benim kardeşimdi ve birlikte keyif aldığımız pek çok şey vardı. Onu seviyordum ama çoğu zaman ondan hoşlanmıyordum. Sonunda Alana'yı çok fazla incitti ve benim yoluma çıktı. İhanet gözlerinde yanarken onun son nefesini verişini izlemek geçmişimizden bir sürü anıyı tetikledi. Kederimi gizlememe hiç gerek yoktu; sadece rahatladığımı gizlemem gerekiyordu.

Alana'ya bakmak için burada olmamdan memnun olacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. Sayısız hatasına rağmen onu seviyordu. Yeterince değil, ama onu toprağa sularken olumlu şeyler düşünmeye çalışıyordum.

İçeri girdiğimde ellerimi yıkadım, sonra telefonumu çıkardım ve Denver'la ilgili bir haber sitesine girdim. Başlıklardan birini gördüğümde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Denver'da bir otel ölü bulundu.

Yirmi dokuz yaşındaki Viktor Campe Cumartesi öğleden sonra uçuşuna gelmeyince Elrod Havacılık Teknolojileri'ndeki iş arkadaşları sağlık kontrolü yapmak üzere otel personeliyle temasa geçmiştir. Campe banyosunda yerde ölü olarak bulunmuştur.

Ölüm nedeni tam olarak bilinmemekle birlikte Denver Polis Departmanından bir yetkili Campe'nin doğal nedenlerle ölmüş olabileceğini tahmin etmektedir. Daha fazla bilgi için bizi izlemeye devam edin.

Bu bir bat ya da yüz dünyasıydı ve burnunuzu ait olmadığı bir yere soktuğunuzda boğulmayı beklemeliydiniz.

Artık Alana ile işler yolunda gidiyordu. Yol boyunca daha fazla insan öldürmek zorunda kalsam bile, tek bir şeyin bile bunu engellemesine izin vermeyecektim. Hiçbiri onunla olan geleceğim kadar önemli değildi.

Koridordan yatak odama doğru yürüdüm ve dolabımın kapısını açtım. Rafın üstünde, orada sakladığım diğer eşyaların arkasına sıkışmış küçük bir kutu vardı. Onu aldım ve yatağın üzerine koydum, sonra üstünü çevirdim.

Sade alyansı elime alıp başparmağımı pürüzsüz metalin üzerinde gezdirdim. Altından nefret ederdim ama Jake bunun klasik olduğunu düşünüyordu. Alana onunla birlikte gömülmesini istemişti, bu yüzden onu topırağa verdiklerinde bunu takıyordu.

Yüzüğü cebime attım ve Erebus olarak giydiğim kıyafetleri sırt çantama tıktırdım. Bu gece onunla uğraşmayacaktım ama uyuduktan sonra onu görmek istiyordum. Eğer uyanırsa, benim olduğunu anlayabileceği bir şey giyemezdim.

Yolda uğramam gereken bir durak vardı, bu yüzden Bronco'ma atladım ve şehrin içlerine doğru ilerledim. Ofis küçüktü, bir alışveriş merkezinde yer alıyordu, bu da daha az arzu edilen taktiklere başvurmak zorunda kalırsam işleri kolaylaştırabilirdi.

Otoparkın diğer tarafına park ettim ve ihtiyacım olan süite doğru yürüdüm. Resepsiyondaki kadın başını kaldırdı ve bana aşırı dostça bir gülümseme attı.

"Moore, Levian, & Associates'e hoş geldiniz. Randevunuz var mı?"

"Hayır, aslında bunun peşine düşeceğimi bilmiyordum. Ailemi ilgilendiren bir dava var. Bu konuda bilgi almak istiyorum."

"Davadaki avukatın kim olduğunu biliyor musun?" "Moore."

"Bir dakika."

Ayağa kalktı ve arka tarafta kayboldu. Masanın üzerindeki kâsedan bir Hershey's öpücüğü aldım ve gülümsedim. Onlardan nefret etmeme rağmen ağzıma attım. Bir tane daha aldım ve resepsiyonist hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş gibi görünen bir adamla dönmeden hemen önce cebime koydum. Koyu renk bukleleri kafa derisine yakın kesilmişti ve yeni mezun birinden beklediğimden daha şık olan koyu mavi bir takım elbise giymişti. Paralı bir aileden geliyor olmalıydı. Büyük olasılıkla ailesinde prestijli avukatlar vardı, zaten bu firmada ortak olduğu düşünülürse.

"Merhaba, ben Carl Moore," dedi elini uzatarak. Sıkıca sıktım ve dostça gülümsedim. "Luna, ailenizle ilgili bir dava için burada olduğunuzu söyledi."

"Evet, Jaykob Weste ve kızı Alicia ile ilgili." "Ofisimde bana katılırsanız, bunu tartışabiliriz."

Başımı salladım ve onu koridorun sonuna kadar takip ettim. Kapıyı açık tuttu, sonra yan taraftaki bir kanepeye oturmamı işaret etti. Bir koltuğa yerleşti ve bacak bacak üstüne attı.

"Jaykob ile aynı yüze sahip olduğunuzu düşünürsek, siz Jayson Weste olmalısınız."

Sıkı bir gülümsemeyle omuz silktim. "Yedi dakika farkla önce ben aldım." "İkizler hep böyle şeyler söyler. Bu doğru mu?"

"Olabilir. Ailem hatırlamıyor. Annem ilaç tedavisini reddetmiş, bu yüzden çok kötüymüş ve babam da annem doğuma girmeden önce esrar içiyormuş. Sanırım birimiz yarı yolda kalana ve hemşireler onu bulmaya gidene kadar sigara içmeye devam etti."

"Bu... ilginç."

"Onlar çok özgür insanlar."

Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmadan önce güldü. "Bu davaya dahil olmakla ilgilendiğiniz izlenimine kapılmamıştım."

"Diyelim ki ailemin mutlu olmasını istiyorum, bu da onlara yardım etmek için elimden geleni yapmak anlamına geliyor. Ve eğer Alicia'yı hayatlarına almanın bir yolunu bulurlarsa, onun beni tanımasını istiyorum."

"Bunun bir velayet ya da ziyaret hakkı davası olmadığıнын farkındasınızdır. Bu sadece ailesinden kalan miras için bir vasiinin belirlenmesi."

"Biliyorum ama yine de onlar için önemli. Sanırım bu bir adım ve çocuk için en iyisini istiyorlar."

"Öyle mi?"

"Elbette. Bu yüzden onları desteklemek istiyorum."

"Peki burada ne arıyorsunuz? Fikrinizi söylemek, bilgi almak ya da suları test etmek için mi?"

"Detayları bilmek istiyorum."

Bana dikkatle baktı. Etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, yaşının gösterdiğinden daha fazla beceriye sahip olduğuna o kadar ikna oluyordum. Her zaman objektif görünmekte başarılıydı ve bakışları sanki gözdağı vermek ister gibiydi. Öne doğru eğildim ve kaşlarımı çattım.

"Sizin için yapabileceğim fazla bir şey yok, Bay Weste. Ben sizin ailenizi ya da Alicia'nın babasını temsil etmiyorum. Mahkemenin reşit olmayan çocuğun menfaatine en uygun olanı belirlemesine yardımcı olmak için buradayım."

"Bu bana hiçbir şey söyleyemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Size sürecin neye benzeyeceğini ve yardımcı olmak için neler yapabileceğinizi anlatabilirim. Size mahkeme tarihlerini ve süreçteki gelişmeleri verebilirim. İlgili diğer taraflar hakkında bilgi istiyorsanız, bu benim sağlayabileceğim bir şey değil."

"Yani Alicia'nın babasıyla konuşmak isteseydim..."

"Mahkemeye gitmenizi tavsiye ederim. New York eyaletinde bazı kayıtlar mühürlüdür, ancak her zaman deneyebilirsiniz."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Öte yandan evlilik kayıtları..."

Parmaklarımı şıklattım ve ayağa kalktım. "Haklısınız. Teşekkür , Mr. Moore."

"Ziyaretinizin tek amacı bu muydu Bay Weste?"

"Onlardan biri de bu. Eminim tekrar görüşeceğiz."

Başka bir şey söylemeden ofisinden çıktım ve çıkışa doğru ilerledim. Luna çıkarken bana bir şeyler söyledi ama benim bir görevim vardı. Arabama biner binmez telefonumu çıkardım ve bilgileri yazmaya başladım. Alicia'nın annesinin kim olduğunu biliyordum, yoksa hiç şansım olmazdı. Onunla aynı liseye gitmiştik ve çocuğun yaşına bakılırsa, Jake ve Hailey ilk yıl kaçamak yapmışlardı, Alana'yla araları bozulduktan kısa bir süre sonra.

Lanet olası pislik. O piçi öldürdüğüm için beni kim suçlayabilir ki?

Sonunda dosyalama kaydını buldum. Alicia on sekiz yaşındayken evlenmişlerdi, yani Alicia'nın tanıdığı tek baba oydu. Gerçeğin farkında olup olmadığını merak ediyordum. Hailey'nin lise boyunca biriyle çıkıp çıkmadığını hatırlamaya çalıştım ama Alana onunla konuşmayı bıraktığından beri onu görmemiştim. Bildiğimiz kadarıyla taşınmıştı.

Düşman bile olmadılar. Tamamen kendi yollarına gittiler. Hailey'nin sorunları vardı ve Alana'nın zararına bile olsa bir anlık şöhret için her şeyi yapmaya hazır, dikkat çekmeye çalışan bir sürtük gibiydi. Alana'nın yüzüne vurmak yerine bebeği sır olarak saklamasına bile şaşırmıştım.

İsimlere baktım ve çenemi sıvazladım. İlginçti. Anlaşılan bu gece sevgilimi gözetlemeyecektim. Keşfetmem gereken başka bir şey vardı.

Bölüm 18

Alana

"Bugün çok güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Kaşlarımı çatmamaya çalışarak sandviçimin üzerinden Mike'a baktım. Güzel miydi? Yataktan kalktım, işimi bırakmayı düşündüm, Cumartesi günü olanları düşününce utancımın midem bulandı ve buraya gelmeden önce saçlarımı topuz yaptım. Öğrencilerimden biri bana hasta olup olmadığımı sordu, yani sorun yoktu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Moralin bozuk gibiydi. Bir şey mi oldu?"

İç çekerek sandviçimi bıraktım. Yola çıktığımda iştahım yoktu ve yol boyunca da iştah bulamadığımdan emindim.

"Jake öldüğünden beri uğraşmam gereken bazı şeyler var."

"Oh. Böyle yarım kalmış işleri tamamlamaktan biraz anlarım."

Ona sırrımı açıp açmamayı düşündüm. Görünüşe göre o da benzer bir şey yaşamıştı ama durumun çok daha farklı olduğundan emindim.

"Karınızın dışarıda gizli bir bebeği yoksa ve birdenbire onun finansal geleceğinden sorumlu olmanız beklenmiyorsa, bana gerçekten yardımcı olabileceğinizi sanmıyorum."

Gözleri biraz genişledi. "Ben daha çok, 'Döşeme tahtalarının altında ecstasy zulasını buldum ve onları satmalı mıyım, sifonu çekmeli miyim yoksa almalı mıyım bilemiyorum' gibi bir şey bekliyordum."

Güldüğümde, durumumdan biraz daha az dehşete düşmüş görünüyordu. Adamın hâlâ kaçmamış olmasına şaşırmıştım. Jayce partide ona yumruk atmakla kalmamış, ben de randevumuzun ortasında kaçıp gitmiştim.

Onu arkadaş olarak görmeye başladığımdan beri. Şimdi, bazı boktan kişisel şeyleri aşırı paylaşıyordum. Belki de iyi adamlar vardır.

"Şükran Günü birkaç hafta sonra," diye belirttim. "Birlikte geçirdiğin bir ailen var mı?"

"Evet, ama bu sefer değil. Florida'dalar ve ben genelde hafta sonu için uçarım ama bu yıl işler biraz sıkışık. Eşimin gelirini kaybetmek işleri zorlaştırdı."

"Bunu anlıyorum, benim boktan tek yatak odalı dairem de öyle. Tüm bunların üzerine bir de başka bir insandan sorumlu olmayı hayal bile edemiyorum."

"Sevilebilir olması iyi bir şey. Bir planın var mı?"

"Jayce'in ailesiyle geçireceğim."

"Senin değil mi?"

Sandviçime baktım ve kabuğundan parçalar koparmaya başladım. "Buralarda değiller. Olsalardı bile Jayce'in ailesiyle birlikte olurum."

"Durum ne olursa olsun, onlara sahip olmanız iyi bir şey. Tatillerde yalnız kalmak kimse için iyi değildir."

Ne diyeceğimi bilemeden mırıldandım. Yalnız kalmak kendi ailemle vakit geçirmekten daha iyiydi, bunu yapabilsem bile. Annem iki yıl önce hapisten çıktığından beri onunla sadece iki kez konuşmuştum. İlk başta, bir tür ilişki kurup kuramayacağımızı görmek istemiştım ama çok uzun zaman geçmişti.

Annemle babam tutuklandığında on altı yaşındaydım, yani tek başıma yaşayamazdım. Sadece yarı zamanlı bir işim vardı ve Albany yaşamak için pek de ucuz bir yer sayılmazdı, bu yüzden zaten bir önemi yoktu. Hiç birikimim, kredim ve fare istilasına uğramış bir karton kutuyu hak edecek kadar gelirim yoktu. Seçeneklerim ülkenin öbür ucuna, beş yıldır görmediğim teyzemin yanına taşınmak ya da başka bir seçenek bulmaktı. Neyse ki erkek kardeşim bir yetişkindi ve vasım olabildi, ama aslında Jake'in ailesiyle yaşıyordum. Bu Ben ve benim için daha iyiydi çünkü o bana destek olamayacaktı. Mezun olduktan sonra, ben, Jake ve Jayce üniversiteye giderken iki yatak odalı bir daire kiralamak için paramızı bir araya getirdik. Süreç zor olsa da her şey yolunda gitti.

Babam hâlâ hapisteydi. Daha kötü olduğu için daha ağır bir ceza almıştı. New York'ta çocuk istismarı o kadar ciddiye alınıyordu ki, bir kişi yirmi beş yıla kadar ceza alabiliyordu. Annem sekiz yıl alırken o on beş yıl almıştı.

O kadar da kötü değillerdi. En azından ben gençken öyle düşünmüyordum. Belki de sadece alışmıştım. O zamanlar biri bana sorsaydı

sertti. Sert sevgi falan. Arada bir surata atılan bir tokat ya da merdivenlerden aşağı atılmak bir çocuğun bir yetişkinin elinden yaşayabileceği en kötü şey değildi, ayrıca koruyucu aile bakımının bir kabus olabileceğini biliyordum, bu yüzden evde neler olup bittiği hakkında hiçbir şey söylemedim. Jake'le çıkmaya başladığımda zaten zamanımın çoğunu onunla geçiriyordum.

Onlardan nefret etmiyordum ama onlarla bir ilişki kurmak için de yolumdan sapmazdım. Dediğim gibi, uzun zaman olmuştu. Bunlara olan ilgimi kaybetmiştim. Ron, Sara ve Charlie benim ailemdi ve ben bundan tamamen memnundum.

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Jayce: ?

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Malum nedenlerden dolayı hafta sonu boyunca onunla pek konuşmamıştım. Yine de ondan haber almak, kışın ortasında sıcak bir battaniyeye sarılmak gibiydi.

İş, tabii ki. 😊

Eğer seni avlamak zorunda kalırsam, seni pişman ederim.

Tanrım. Pençeleri kaldır. Bayan Kim'in eski odası. Hatırladın mı?

Jayce: *Sanki dünmüş gibi.*

"Güzel bir gülümsemen var," diye belirtti Mike. Bana sırtıttı ve ben de yüz ifademi düzelttim. Hâlâ gülümsediğimi bilmiyordum.

Telefonumu ve sandviçimin kalanını toplayıp çantama geri koydum. Ayağa kalktığımda o da kalktı.

"Gidiyor

musun?" "Evet,

Jayce-"

Aniden durdum. Bir şekilde odada onun varlığını hissettim. Ensemdeki karıncalanmanın ve midemin aniden ağırlaşmasının nedeninden emin değildim. Bir el belime bastırdı, bu da sallanmamı önledi.

Harika. Anksiyete şimdi rastgele saldıracak ve beni bütün bir epizoda gönderecekti. Bu TSSB miydi? Hayır, bu biraz dramatik görünüyordu. Sonra tekrar, bağlanmış ve saldırıya uğramıştım... Bunu düşünme. Sakın bunu düşünme.

Jayce'in eli yanıma doğru hareket etti ve kolunu bana dolmasına izin verdi. Parmakları bel kemerimin hemen üzerinde durdu ve gömleğimi kaydırıldı.

Böylece çıplak tenime dokunuyordu.

"Jayce'i hatırlıyorsun," dedim garip bir şekilde, Mike'a bakarak.

Başını sallarken dudakları inceydi. "Evet. Sağ kroşesini de hatırlıyorum."

Jayce kendini beğenmiş bir sesle, "Ben solağım," dedi.

Bu dinamikten şimdiden nefret ediyordum.

"Son zilden sonra görüşürüz," dedim Jayce'ten uzaklaşıp çıkışa doğru dönmeden önce. Koridorda sessizce beni takip etti. Kapıma geldiğimizde ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun sen?"

Tek bir kaşını kaldırdı. "Bir şey mi yapıyorum?" "Kaba davrandın."

"Onu düzelterek mi?"

"Bu senin bütün..." Ona anlamsız bir şekilde işaret ettim.

Kollarını kavuşturarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Arkadaşın benim tarafımdan tehdit mi ediliyor? İkinizin arasında daha fazla bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Yok." Kapının kilidini açtım, sonra beni iterek içeri sokup arkamızdan kapattığında nefesim kesildi. Beni çevirdi ve ciddi bir bakış attı.

"Benden uzaklaşıyorsun, bu da sana bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Anlat bana."

"Sadece stresliyim."

"Tekrar dene." Çenemi düzelttiğimde başını arkaya eğdi ve inledi. "Arazi hakkında konuşmak istemiyorsan, sorun değil. Yine de endişeden aklımı kaçırmak üzereyim. O adam geri döndü mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim, neden olduğundan emin olmasam da.

"Tanrıya şükür. Umarım o hafta sonu seninle uğraşmak isteyen bir Cadılar Bayramı manyağıdır. Garip bir şey olursa bana söylersin, değil mi?"

"Tabii ki. Peki ya kamera almaya karar verirsem, aklınızda bir şey var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Onları çoktan aldığımı söylersem kızar mısınız?"

"Jayce," diye azarladım. "Benim için her şeyi yapmaya çalışmayı bırakmalısın."

"Bunu yapıyor olsaydım, siz isteyken kameraları çoktan yerleştirmiş olurum. Kameralar pazarlığa açık değil. Onları *ne zaman* istediğinize karar vermek size kalmış. Gördüğünüz gibi, ben tamamen özerklikten yanayım."

"Özerkliğin nasıl işlediğini bildiğinizi sanmıyorum."

Sırtarak odanın içine doğru ilerledi. Pencerenin yanında durdu ve futbol sahasına doğru baktı. Acaba o da geçen hafta aynı pozisyonda benim düşündüğüm şeyleri mi düşünüyordu?

Öğle yemeği çantamı masamın yanına bırakıp sandalyeme çökmek üzereydim ki duraksadım. Hızla Jayce'e baktım, sonra masamın üzerinde duran yüzüğe baktım. Ortasında bir Hershey's öpücüğü vardı.

İmkansız.

Yüzüğü aldım ve buraya gelme ihtimaline karşı Jayce'e sırtımı döndüm. Dünyada bir sürü altın yüzük vardı. Bunun Jake'e ait olduğunu varsaymak saçma olurdu. Dairenin etrafına kazınmış hassas deseni izlediğimde daha az emin oldum. Özel yapım değildi ama bunun aynı tarzda olması tesadüf olamazdı.

Mağazadan aldığı bir yüzük olmalı. Jake bu yüzüğü takarak gömülmüştü. Bu da Erebus'un Jake'in yüzüğünün hangisi olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Her iki seçenek de rahatsız ediciydi. Biri düpedüz mide bulandırıcıydı.

Yüzüğü cebime atıp Jayce'e pencerede katıldım. "Kapı kilitliydi, değil mi?"

"Evet, buraya geldiğimizde kilidi açmıştın."

"Oh, güzel. Son zamanlarda unutuyorum ve kafam bulutlarda olduğu için çantamın çalınmasını istemiyorum."

"Bu çocukların hiçbirine güvenemem."

"Sanırım ben daha çok öğretmenler için endişeleniyorum. Maaş çeklerimizi görmelisiniz."

Ağzına bir parça sakız götürürken bana gülümsedi. "Bak, ben pek ayak adamı sayılmam ama paraya gerçekten ihtiyacın varsa, birkaç fotoğraf alırım."

Dudaklarına ulaşmadan sakızı kaptım. "Sinir bozucusun."

Naneli tadı ferahlatıcıydı. Sonbaharda sakız çiğnemenin bana doğru gelen bir yanı vardı. Bakışlarını hissedince döndüm ve ona sorgulayan bir bakış attım.

"O benim son parçamdı," dedi gözlerini kısarak. "Geri ister misin?" Dişlerimin arasında tutarak şaka yaptım.

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. Başımın arkasından tutarak öne doğru eğilirken beni yerimde tuttu. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sakızı aldı ve geri çekildi, sanki bu tamamen normalmiş gibi tekrar pencereye baktı.

Sakız paylaşmak beni hep iğrendirmiştir. Düşünebildiğim tek şey, bunun başkasının tükürük süngeri olduğuydu, ama çiğnerken çenesinin hareketini izledim ve tanrım, eğer bu bir şekilde beni sıcak hissettirmediyse.

"Pazar günkü kahve randevumuzu unutma," diye belirtti, sesi tamamen rahattı.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Bölüm 19

Jayce

Ön pencerede bir hareketlilik vardı ama önemli bir şey göremiyordum. Camı ince, şeffaf bir perde kaplıyordu ve bu da bana içerideki silüetlerin sadece bir anlık görüntüsünü veriyordu. Küçük bir tanesi hızla odanın içinde ilerledi, onu daha büyük bir tanesi takip etti.

Sokağın karşısındaki evimden evi çok iyi görebiliyordum. Basitti, çok büyük değildi ama oldukça iyi durumdaydı. Mahalle daha eskiydi; birçok insanın onlarca yıldır yaşadığı yerlerden biriydi. Birkaç saat önce buraya geldiğimden beri çok sayıda yaşlı çift görmüştüm. Çoğunlukla güvenli görünüyordu.

Yaşadığım bölgeden yaklaşık 30 mil kadar uzaktaydı. Bu kadar yakın olduğunu öğrendiğimde biraz şaşırmıştım. Jake'in çocuğu ondan bir saat uzakta yaşıyordu ve o bu işe karışmamıştı. Böyle anlaşılmışlardı ama Hailey ölünce bu değişti.

Avukatla konuşana kadar eşyalarını iyice incelemeyi hiç düşünmemiştim. Bana bilgi vermeyeceğine göre, kendim bulmak zorundaydım. Yedek planım, dosyalarına bir göz atmak için gizlice içeri girmeyi denemektir ama bu riskliydi. Bu yüzden haneye tecavüz suçundan hapse girmek istemedim. Buna değmezdi. Neyse ki, kardeşimin e-postaları yararlı bilgiler sundu.

O öldükten sonra çok şey oldu. Jake ve etiketlenmemiş bir kişi arasında bir dizi mesaj buldum. Onları okuduktan sonra, Hailey'nin kocası olduğunu rahatlıkla varsayabilirdim. İlk başta kibardı. Jake'in nafaka ödemeye devam etmesini istiyordu, Jake de bunu kabul etti. Merhum karısının vasiyetinde ona hiçbir şey bırakmadığını öğrendiğinde, ses tonu hızla değişti.

Biraz hafiyelik yapınca, Hailey ile ölmeden önce neredeyse bir yıldır yasal olarak ayrı oldukları ortaya çıktı. Boşanma sürecindeymişler. Bir velayet savaşı vardı ama onun kazanan tarafta olması pek mümkün değildi. Jake'e yarı yarıya paylaşmayı kabul ettiklerini söylemişti ama kardeşim Hailey ile temas halindeydi ve bunun doğru olmadığını biliyordu. Hailey onun bu işe karışmasını hiç istemiyordu ve doğum belgesine de onu yazdırmamıştı.

Belli bir noktada Jake patladı ve kızının velayeti için savaşılmaya karar verdi. Kendisi ve bir aile hukuku avukatı arasında tüm detayları tartışan e-postalar vardı. Hailey'nin evinin, mal varlığının ve sahip olduğu diğer her fiziksel varlığın kontrolü ondaydı. Sahip olmadığı tek şey Alicia'ydı ve görünüşe göre bu konuda fikrini değiştirmişti. Onun üvey babasıyla kalmasını istemiyordu. İyi bir avukat tutmak için on bin dolarlık bir avans ödemişti ve dışı dışı mücadele etmeye hazırdı.

Söyleyebileceğim kadarıyla, en azından avukata göre iyi bir şansı vardı. En kötü ihtimalle kısmi velayet alacağına inanıyordu. En iyi ihtimalle de tam velayet alacaktı. Boşanma belgelerinde Hailey'nin dile getirdiği konular vardı ve bu da Alicia'nın hayatına karışmamış olsa da Jake'in lehine bir durum yaratıyordu. Biyolojik babası olduğu sürece, mahkeme en azından onu dinleyecekti.

Görünüşe göre bu noktada çuvallamıştım. Doğum belgesinde adı olmadığı için Jake'in babalığı kanıtlaması gerekiyordu. Ama DNA testi yaptıрма şansı olmamıştı. Onun ölümüyle velayet savaşı sona erdi ve her şeyi Alana ve Alicia'ya devredip üvey babasını bir kez daha zor durumda bırakmasaydı işler tamamen yoluna girebilirdi.

Eve bakarken kendimi öfkeli hissettim. Bu adam o parayı istiyordu. Belki de çocuğa bakabilmek için asil bir amaç içindi ama ben buna bir an bile inanmadım. Ailem onun maddi sorunları olduğunu söylemişti. Bu onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmiyordu ama Hailey'nin onu hayatından istemesi ve ağabeyimin sonunda baba olmak için adım atması - hem de tam zamanlı olarak - onun bir piç olduğunu biliyordum.

Bu varlıkların kontrolünü elinde tutabilecek kişinin hayatına sinsice girmeye çalıştığını da unutmayalım.

Yine çok sinirlenmişim. Alana'yı onun sınıfında öğle yemeği yerken gördüğümde, neredeyse onu tekrar yumruklayacaktım. Daha da kötüsü, onu öldürmek istiyordum. Kolumu ona doladığımda bana bakış şekli

sadece boynunu kırarsam hissedeceğim sevincin bir ipucu. Belki de aletini keserdim. Korkudan bayılmadan ya da kusmadan önce kaç kat derisini kesip atabilirdim? Bunu öğrenmeyi çok isterdim.

Alana'nın bilmesini istemedim. En azından şimdilik. Tüm bu durum yüzünden ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum. Bunun bir kısmı Erebus'la da ilgiliydi ama çok geçmeden Erebus zihnindeki karanlık bir varlık yerine onun ışığı olacaktı. Gölgeler onu rahatlatacak ve arzuladığı kaçıışı sağlayacaktı.

Tüm ışıklar birkaç saatliğine kapandıktan sonra arabadan çıktım. Maskemi taktım, karanlık olması için düğmeyi kapalı tuttum ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için hızla etrafıma bakındım. Yan kapıya uzanarak mandalı açtım ve içeri doğru salladım. Evin arka tarafında bir dizi Fransız kapısı vardı bunların kilidini açmak çok zor değildi. Kapıyı arkamdan hafifçe kapattıktan sonra evin içine baktım. Kare bir mutfak ve küçük bir adadan oluşan kompakt bir yerdi. Yan tarafta bir yemek köşesi vardı ve onun arkasında da oturma odası bulunuyordu. Kısa bir koridorda üç kapı vardı, biri bir banyo olduğunu varsaydım.

İki seçenek vardı. Ya buranın tek banyosu vardı ve bu banyo muhtemelen hem salona hem de ebeveyn odasına bağlıydı ya da Mike'ın yatak odasının kendi banyosu vardı, bu durumda Alicia'nın odası daha küçük alana uyum sağlamak için iki kapılı tarafta olmalıydı. Bu bir kumardı ve tahminim yanlış çıktı.

Kapıyı araladığımda büyük bir yatak gördüm; eğer var olan en şımarık prenses değilse kesinlikle bir çocuğa göre değildi. Orada uyuyan kişi uzun boyluydu, yani durum böyle değildi. Birkaç dakika boyunca ona baktım ve öfkemin zihnimin ön saflarında dans etmesine izin verdim. Onu uykusunda öldürmek çok kolay olurdu ama o çocuğu koruyucu aileye verdirecek değildim. Ailem onu yanlarına almak için dilekçe verse bile, süreç sorunsuz olmayacaktı ve yine de ilk başta bazı boktan insanlarla yaşamak zorunda kalabilirdi.

Bu işin bitmesi için bir yol vardı. Beni zorlamadığı sürece Mike'ı öldürmek zorunda değildim. Buna çok yakındım, kolayca bağlanabilirdim.

Kapıyı kapattım ve arkamı döndüm. Diğer odanın içinde daha küçük bir yatak vardı. Hedef alındı.

İçeri girdikten sonra kapıyı aralık bıraktım. Odanın diğer ucunda durdum ve kıza baktım. Karnının üzerine yayılmıştı.

Yüzü bu yöne doğru eğikti. Ağzı hafifçe açıldı ve horluyordu.

Gerçekten umursayacağımı düşünmemiştim ama lanet olsun, ona benziyordu. Sanırım bizim gibi. Burnu aynı şekildeydi ve bizim doğal bronz tenimize sahipti, oysa Hailey çok solgundu.

Çömelip bir elimle ağzımı kapattım. Lanet olsun, Jake. Yaptığı şeyden *nefret ediyordum*. Alana'yı aldattığını öğrendiğimde kendimi katil gibi hissetmiştim. On yıl önceydi ama bunun bir önemi yoktu. Bana kalırsa, dün de olabilirdi.

Yine de, şu anda, kendimi bunu görmezden geldiği için aynı derecede kızgın buldum. Örtbas etmesine. Yeğenimi bir sır olarak sakladığı için. Hepimiz kızgın olurduk. Belki Alana onu terk ederdi. Ama bu beni kızdırdı. Jake çocuk istemekle ilgili ileri geri konuşuyordu ve Alana o kadar da ilgilenmiyordu ama onun iyi bir baba olabileceğini biliyordum. Ama olamadı çünkü baba olmamayı seçti.

Mike' onun üvey babası ve sahip olduğu tek ebeveyn figürü olması umurumda değildi. Ailesinin hayatında bir yeri olmalıydı. Eğer iş o noktaya gelirse, ailem Alicia'yı evlat edinmeye hazırdı. On altı yaşında sarhoş olduğunda güvenilebileceği ve arayabileceği uyuşturucu amcası ben olurdum. Alana ona ergen erkeklerin ne kadar boktan olduğunu anlatır ve geçmişte yaşadığımız aptal maceralar hakkında hikâyeler aktarırdı. Alicia'nın nereden geldiğini bilmenin belli bir acısı olacaktı ama belli bir noktadan sonra bu da geçecekti.

Evet, bu İngilizce öğretmenini ve Alana'nın pantolonuna girmek için yaptığı sinsiz planı sikeyim. Ondan uzak durmasını sağlayacaktım ve eğer bu işe yaramazsa, onunla kendim konuşacaktım.

Birden Alicia'nın gözleri açıldı. Tekrar uyumasını umarak nefesimi tuttum. Simsiyah giyinmişim ve çok fazla odaklanmazsa karanlıkta beni fark edemezdi. Gözlerini ovuşturdu ve ağır bir nefes verdi. Gözlerini kapatmak üzereymiş gibi görünüyordu ama sonra doğrulup benimle göz göze geldi.

Sikeyim.

Parmağımı dudaklarıma götürerek dizlerimin üzerine çöktüm ve yaklaştım. "Hey, Alicia. Sorun yok. Ben iyi adamım."

"sen?" diye sordu, bakışları kapıya yöneldi.

"Beni bir gardiyan gibi düşünebilirsin. Ben sadece seni güvende tutuyorum." "Bir melek gibi mi?"

"Eh, hayır." Yatağın yanına gelecek şekilde yaklaştım. Geriye doğru eğildi, korkmuş görünüyordu. "Ama ben anti-kahraman diyebileceğin biriyim. Gerçekten kötü adamların, canavarların canına okuyacağım. Bu yüzden buradayım. Dolabında oldukça korkunç bir tane buldum."

Dudakları büzüldü. "Dokuz yaşıdayım. Aptal değilim."

Bir kahkaha attım ve omuz silktim. "Evet, akıllı bir çocuk olduğunu bilmeliydim."

"Neden maske takıyorsun?"

"Çünkü yüzüm çok berbat durumda. Görmek istemezsin. Bunun ışıklarını görmek ister misin?"

Dudağını çiğnedi ve tekrar kapıya baktı. Bir süre sonra başını salladı. Neon ışıkları yaktım ve gözleri büyüdü.

"Güzel mi?"

"Ürkütücü," diye nefes aldı. "Ama havalı." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen..." Ellerine baktı. "Bize zarar verecek misin?" "Tabii ki hayır."

"Oh."

Başımı eğdim. "Biri seni incitti mi?" "Hayır, pek sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Midem çalkalanıyor, aklıma olabilecek en kötü senaryolar geliyordu. Eğer bu odada korkunç bir şey duyarsam, o adamın taşaklarını koparmakta tereddüt etmezdim.

"Annem öldü," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Seni güvende tutmak için buradayım, hatırladın mı? Bazı şeyleri bilmeseydim bunu yapamazdım. Bana babandan bahset."

"Onu tanımıyorum. Onunla birkaç kez karşılaştım."

Gözlerim büyüdü ve yüz ifademi göremediğine sevindim. "Onunla tanıştın mı?"

Çabucak başını salladı. "İlk seferinde çok küçüktüm. Ve sonra annem ölmeden önce... onunla parka gittik."

"Ondan hoşlandın mı?"

Omuz silkerek battaniyesini karıştırmaya başladı. Devam etmesini bekledim ama devam etmek istiyor gibi görünmüyordu. Düşünceli bir şekilde mırıldandım, bu da bakışlarını tekrar bana çekti.

"Telefonun var mı?" diye sordum. Başını salladı ve komodinin çekmecesini işaret etti. Telefonu çıkardım ve Erebus olarak kullandığım numarayı yazdım. "Eğer korkarsan ya da bir sorun olursa bana mesaj at, tamam mı?"

"Sen bir yabancısın," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz, ama henüz bu konuya girmeyeceğiz." "Yüzünü görebilir miyim?"

Başımı salladım. Jake'le tanıştığından beri beni kesinlikle göremiyordu.

Telefonu yerine koyduktan sonra ayağa kalktım. "Merak etme Alicia. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Mike'a söylemem."

Bunu takdir etsem de, karşılaşmamızı bir sır olarak saklamaya hazır olduğuna göre, harika ve güvene dayalı bir ilişkileri varmış gibi görünmüyordu. Çoğu çocuk geceleyin odasına maskeli bir yabancı girdiğinde hemen ailesine koşardı. Ondan yalan söylemesini bile istememiştim; bunu özgürce teklif etmişti.

"Uyumaya devam et, evlat."

Ben kapıya doğru ilerlerken o yan yattı ama gözlerini kapatmadı. Ona son bir kez baktıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım ve arka tarafa doğru ilerledim. Bu durum ileriye dönük bir ton tedbiri gerektiriyordu.

Üvey ailelere saygı duyarım. Başından beri onun hayatındaydı. Yine de umurumda değildi. İçimden bir ses onun buraya ait olmadığını söylüyordu. Belki de eve, ailesinin yanına dönme zamanı gelmişti. Hailey ve kardeşim de bunu istiyor gibiydi. Onun hakkında ne hissediyor olursam olayım, bu benim için bir anlam ifade ediyordu.

Tüm bu olanlar beni tüketmişti. Alana'yı her zamankinden daha fazla özlediğimi fark ettim ve onunla takılmaya çalışsam da, bu kaşıntımı giderecekmiş gibi gelmiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Onun sınıfındaki o andan beri ölüyordum. Kızgındım çünkü onun gözlerinde bunu görüyordum, hissettiğim özlemin aynısını, ama o bunun olmasına izin vermiyordu ve ben bundan bıkmıştım.

Bu konuda seçme şansının olmaması iyi bir şeydi.

Bölüm 20

Jayce

İçinde bulunduğumuz duruma duyduğum öfke, Mike'ın evine yaptığım ziyaretten sonra hızla öfkeli bir sahiplenme duygusuna dönüştü. Gözlerimin ardında, o partide dudaklarını onunkilerin üzerinde gördüm. Belki de artık dudaklara sahip olmayı hak etmiyordu.

Evet, Alana bu öfkeyi benden almak zorunda kalacaktı. Ve benim de bazı fikirlerim vardı.

Kendimi çok çılgın hissetmemek için bir gün dinlendim. Şimdi Cumartesi günüydü, bu da onun iyi bir uyku çektiği ve muhtemelen dinlendiği anlamına geliyordu. Beni görmeyeli koca bir hafta olmuştu. Gece yarısıydı ama yatak odasının ışığı yanıyordu. Mükemmeldi.

İçeri girdikten sonra kapıyı açık bıraktım. Sırt çantamı bir gümbürtüyle yere düşürdüm. Odadan bir ses geldi, sonra kapısı kapandı.

"Beni özledin mi?" Ben aradım.

Kendini oraya kilitleyebileceğini düşünmesi komikti. Pencere, kendini yaralamadan atlayamayacağı kadar yüksekti. Aslında kendini köşeye sıkıştırmıştı, bu da durumu daha eğlenceli hale getiriyordu.

Kapının önünde durarak nazikçe kapıyı çaldım. Diğer tarafta bir hareketlilik vardı ve ne yaptığını merak ettim. Belki de bir silah yapmaya çalışıyordu. Beklerken, bu sefer kanımı çekeceği düşüncesi sikimi yarı sertleştirdi.

"Hey, zeki kız," diye seslendim, kapı çerçevesine yaslanarak. "Beni ne kadar uzun süre dışarıda tutarsan, içeri girdiğimde seni o kadar sert beceririm."

Diğer taraftan gelen bir inilti, sikimi konuşmanın sonuna kadar getirmeyi başardı. Parmaklarımı tahtaya vurarak onun sevdiğini bildiğim bir Sleep Token şarkısını mırıldandım. O sırada ben

Bittiğinde kapı hâlâ kapalıydı, ben de geri çekildim, ayağımı kaldırdım ve kapıya vurdum.

Çığlık attı ve bana doğru bir şey fırlattı. "Benden uzak !"

Açtığım delikten uzanarak kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Avuçlarını cama dayamış, sırtını pencereye yaslamıştı. Şortunun içindeyken, dışarıdan birinin onun kışını güzelce görebileceğini hayal ettim.

"Hey, güzelim. Beni o kadar beklettin ki açlıktan ölüyorum." Pantolonumun ön tarafına baktım, aletimin sertleştiği belliydi. Başını çılgınca sallarken nefes alışları hızlandı. "Bir anlaşma yapmak ister misin?"

"Beni yalnız bırakın."

"Bu gece senin için hoşuna gitmeyecek bazı planlarım var, ama beni sarsabilirsen seni bundan kurtarabilirim. Gelecek hafta sonuna kadar."

"Bu iyi bir anlaşma değil."

"O zaman daha iyi bir ruh halinde olursam olabilir. Neden huysuz olduğumu sormayacak mısın?"

Başını salladı. Üç büyük adımda ona doğru ilerledim. Yana doğru savrulduğunda saçlarından tuttum ve kafasını çarpmamaya dikkat ederek onu duvara fırlattım.

"Gerçekten önemli değil," diye devam ettim. "Muhtemelen beni öperek ya da parmaklarını saçlarımda gezdirerek bunu daha iyi hale getirebilirsin. O güzel dudaklarını sikimin üzerinde gezdirmene de hayır demezdim ama ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz."

"İsteyerek değil," diye fısıldadı.

Kendi kendime gülümsedim. "Öğreniyorsun. Yapacağımız şey şu. Sana altmış saniyelik bir avans vereceğim. Bu benim cömertliğim. Bir saat sonra seni yakalayamazsam, gece için eve gideceğim."

"Ben... Kaçmamı mı istiyorsun?"

"Daha doğrusu, seni korkmuş küçük bir tilki gibi kovalamak istiyorum."

"Hayır."

Omuz silkerek kışını tuttum ve kaldırdım. Bana saldırdı ve kafamın yan tarafına vurmaya başladı. Maskeyi çıkarmak için ellerini kapüşonumun içine sokmaya çalıştı ama onu yatağa yatırdım ve bileklerini sıktım.

"Tamam!" diye bağırdı. ". Lütfen, ." "Altmış," dedim üzerinden kalkarak. "Elli dokuz."

Yataktan fırladı ve aceleyle dolabına girdi. Ayakkabılarını giymek için biraz zaman feda etmişti ki bu zekiceydi. Çoğu insan panik halindeyken bunu düşünmezdi. Yatağa oturdum ve kafamda yolun geri kalanını saydım. Arabasına bindiğini ve kapıyı çarptığını gördüm. Onun şanssızlığı, bujileri sırt çantamdaydı.

Merdivenlerden indiğimde arabadan yeni iniyordu. Gözleri bana takıldı ve dondu kaldı. Durdum ve başımı eğerek onun hareketini bekledim.

Kaçtı. Başka bir binaya yöneldiğinde peşinden koştum. Tam bir kapıyı çalmak üzereyken onu belinden yakaladım. Tutuşumu kaybetmeme neden olacak kadar sert çırpındı. Beni geçebileceğini düşünmesine izin vererek hemen arkasından takip ettim. Alana koşucu değildi ve uzun süre dayanabilmesinin tek nedeni adrenalindi. Bu onu kurtarmayacaktı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Biri yardım etsin! Bana zarar verecek!"

Gözlerimi devirerek daha hızlı hareket ettim ve bir kolumu boynuna doladım. Tırnaklarını ön koluma geçirmeye çalıştı ama kapüşon yeterince kalın olduğu için bir işe yaramadı.

"Kapa çeneni yoksa birinin ölümüne sebep olacaksın." "Oh, Tanrım," diye inledi.

Birimlerden birinde ışık yandı, ben de onu gelin gibi kaldırdım ve bileklerini tutturdum. Kimse dışarı çıkmadan dairesine geri dönmek için kaçtım. Tehlikeli bir oyundu ama önce arabaya gideceğini biliyordum ve bu da kanımın pompalanmasını sağlıyordu. Bir gün onu kilometrelerce ötede kimsenin olmadığı ormana götüreceğim. Bu eğlenceli bir av olurdu, ama panik içinde kendine zarar vermemesi için kim olduğumu gerçekten öğrendikten sonra olmasını tercih ederdim.

Kapıyı ayağımla kapattıktan sonra sırt çantamı yerden aldım ve yatak odasına geçtim. Kıvrınması tam bir baş belasıydı ve onu yatağa bıraktığımda kendimi bitkin hissediyordum.

Hemen çantamdan ipi kaptım ve bileklerini bağlamaya başladım. Mücadele gücünün bir kısmı gitmişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyordu. Onu karyolaya bağladım, sonra bir bacak ayırıcı çıkardım ve uzatmak için uçlarını yerine oturttum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne istersem onu."

"Yapma."

"Seni başka nasıl cezalandırabilirim ki?" "Beni cezalandırmak mı? Ben bir şey yapmadım ki."

Bileğini tutmaya çalıştığım da beni tekmeledi. Başımı salladım ve onu yatağa doğru ittim. Sıkı kavrayışım onu ağlattı. Başını yastığa yaslayıp çenesini kapattı ve ağlamamaya çalıştı. Ağlamasını çok isterdim.

Belki de her şeyi sahiplenmem gerektiği içindi. Jake onu ağlatmıştı, bu yüzden bunu silmem ve onun kâbusu olmam gerekiyordu. Babası onu incitti, ben de onun acısı olacaktım. Onun için en büyük tehdit ben olduğum bu evrende hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu çünkü onu tehdit etmeye cüret eden başka herkese de dehşet saçacağımı biliyordu. Bunda hem benim hem de onun için bir güç vardı. Çarpık bir şekilde, rakibi olmayan bir tür güvendi.

Şortunu çıkarıp bacaklarını sabitledikten sonra altına bir yastık koydum, böylece amı hafifçe yukarı doğru eğildi. Tek bir damla gözyaşı bile dökmemesine rağmen çığlıklarıyla midesi titriyordu.

Gözlerimdeki heyecanı görebilseydi, vücudunda hiçbir şey kalmayana kadar ağlardı. Sırt çantama uzandım ve dövme makinesini çıkardım. Süslü bir şey değildi, kesinlikle profesyonel kalitede değildi, ama burada birinci sınıf bir sanat yaratmıyordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sakın o şeyle yanıma yaklaşayım deme."

"Bir sorum var." "Soru sormak yok!"

Öfkesi beni sırtıtmaya itti ve bir kez daha yüzümü görmesini diledim. "Neden erkek arkadaşına bizden bahsetmedin? İlişkımız senin için bu kadar önemsiz mi?"

"O benim erkek arkadaşım değil," diye tersledi.

"Ah, ama sen kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordun. Söyle bana, Alana. Onun erkek arkadaşın olmasını istiyor musun?"

"Hayır."

"Zavallı adamla arkadaş , değil mi? İtiraf edeyim, geçen gün seni öptüğünü gördüğümde kıskandım. Hoşuna gitti."

Beni görmezden gelmek için başını çevirdi, ben de makineyi siyah mürekkeple hazırlamaya başladım. Lokal anestezi kullanmayı düşünmüştüm ama vazgeçtim. Bunu hissetmesini ve hatırlamasını istedim.

Hazır olduğunda yüzüne baktım. O kadar güzeldi ki. Bir yanım onu kendime doğru çekmek ve kaçmayı başaran gözyaşını silmek istiyordu ama diğer yanımın - on iki yıl önce doğmuş ve bu çarpık, sefil şeye dönüşmüş olanın - buna ihtiyacı vardı.

Bacaklarının arasına dirseklerimin üzerine çökerek parmaklarımı kalçasının üzerinde gezdirdim. "Onu seviyor musun?"

Bakışları tekrar bana döndü. "Bu seni ."

"Elbette öyle. Şu anda burada olmamın, seni cezalandırmamın nedeni bu. Yine de ona istediğini vermeyeceksin, bu yüzden büyük bir sorun değil. Öte yandan öğretmen tam bir sorun."

"Siktir git." Korku dolu gözlerle dövme makinesini ona doğru getirmemi izledi. "Nereye koyacaksın?"

"Sadece uyluğun. Rahatla ve gözlerini kapat. Daha kolay olacak."

İstediğimi yaptı. Bana şimdiden boyun eğiyor olması çok güzeldi. Burada benim merhametime kalmış olduğunu görecektim kadar akıllıydı. Ve benimle savaşmanın işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Makinenin vızıltısı onu ürküttü. Kalçasını sıkıca kavradım, ne kadar gergin olduğuna biraz güldüm. Elimi daha da yukarı götürerek dudaklarını araladım ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Keskin bir nefes aldı ama bana bakmadı. En iyi haliyle kabullenmişti.

Alkollü bir pamuğu bölgenin üzerinde gezdirdim ve homurdandı. "Ne yapıyorsun?"

"Belki de önce seni memnun etmek istiyordumdur." "Neymiş o?"

Bakacak kadar korkmadan önce iğneleri klitorisinin hemen üzerine batırdım. Kendini kaybedeceğini bildiğimden, çığlık atıp kalçalarını oynatmadan hemen önce hızla geri çektim.

"Ne yapıyorsun lan sen!" diye bağırdı. "Tanrım.

Kapa çeneni ve biraz kestir."

"mi? Delirdin mi sen?"

"Şimdiye kadar yaptığım onca şeyden sonra, bunu sormak zorunda mısın?"

Yüzünde etkileyici bir öfkeyle bana baktı. Başımı eğdim, sonra aşağı baktım ve makineyi yaklaştırdım.

"Hayır!" diye bağırdı.

"Eğer hareket edersen, canın çok daha fazla yanacak. Ne yaparsan yap bundan kurtulamayacaksın ve çığlık atmaya devam edersen, ses çıkaramayacak kadar kısılana kadar boğazını sikeceğim. Ne olacak?"

"Tanrım," diye inledi. Elleri umutsuzca çırpındı ama nafile. Titreyerek aldığı birkaç nefesten sonra başını geriye attı. "Lütfen yapma."

İki parmağımla dudaklarını ayırarak iğnelerle ona tekrar dokundum. Boğazından bir çığlık daha koptu ve hareketsiz kalmaya çalıştığı belliydi ama kıvranmaya devam etti.

"Lütfen," diye bağırdı. "Bana ilaç falan ver. Siktir, lütfen."

Onu görmezden gelerek devam ettim. Titremesi yüzünden sık sık geri çekilmek zorunda kaldım ama sonunda sürekli bir titreme durumuna geçti. Sürekli hıçkırarak ağlıyordu. Küçük hıçkırıklar her nefesini noktalamaya başladı.

"Neredeyse bitti," dedim ona.

İğneler klitorisinin tam tepesindeydi ve feryatları yeniden yükseldi. "Senden... nefret ediyorum..."

"Biliyorum bebeğim. Bunu da atlatacağız."

Son satırı bitirdiğimde kanı sildim, bu da onun bir kez daha ağlamasına neden oldu.

"En kötü kısmı buydu. Görünüşe göre, iyileşme o kadar da kötü değil."

Gözlerini sıkıca kapattı. Yatakta ilerledim ve başparmaklarımı yanaklarında gezdirdim. Taze ve eski gözyaşlarıyla yapış yapış olmuşlardı ve saçlarının bir kısmı yüzüne yapışmıştı. Saçlarını geriye doğru ittim, sonra ellerimi çenesinde gezdirdim.

Kahretsin, onu öpmek istedim.

Elleri bağlıydı. O bakmazken maskeyi ağzımı açacak kadar yukarı kaldırdım. Dudaklarım yumuşakça onunkilere değdi ve hemen çırpınmaya başladı. Yerine oturana kadar onu yerinde tutmak için çenesini kavradım.

"Öp beni ve gideyim."

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"Eğer beni onu öptüğün gibi öpersen, söz veriyorum gideceğim."

Yukarı doğru eğilmesine yardımcı olmak için bağları çekiştirdi. Bu sefer dudaklarım dudaklarına değdiğinde hareketsiz kaldı. Gerginlik belliydi ama umurumda değildi. Bu an için rol yapmak istiyordum. Bu, on dört yaşından beri her parçamın çaresizce beklediği şeydi. Hayallerindeki kızıdan bir öpücük beklemek için çok uzun bir süreydi. Bu önemli değildi.

Beni gerçekten öpmediğini ya da her saniyesinden nefret ettiğini. On iki yıldır hayal içinde yaşıyordum. Bu kolaydı.

Ben çekilene kadar.

Maskemi tekrar yerleştirdikten sonra ona baktım. Pencereye bakıyordu, şu andan tamamen kopmuştu.

Eşyalarımı toplarken "Sana bir hafta veriyorum," dedim.

"Ne için?" Ağlamaktan sesi kısılmış ve zayıflamıştı. Şu anda Jayce'in yerinde olsaydım, ona çay yapar ve bir insanın ihtiyaç duyabileceği tüm bakımı sağlardım.

"Aminla oynamak için geri gelmeden önce."

"Burada olmayacağım."

"Hm."

Telefonumu çıkardım. Buraya gelmeden önce, tanımasın diye kılıfını çıkarmıştım. Galerimde gezindim, sonra onu çevirdim. Jayce'in -benim-bahçedeki resmini görünce gözleri büyüdü. Yatağında kitap okurken pencereyden çekilmiş bir fotoğrafı gösterdim.

"İstediğim yerde olacaksın. Eğer ..."

Bağlarını şiddetle çekiştirirdi. "Hayatımı öylece ele geçiremezsin." "Ama ele geçirdim. Daha önce dinlemiyor muydun? Sana sahibim, Alana. Sadece bak amını."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra yere baktı. "Çöz beni." "Bir yolunu bulacaksın."

Sırt çantamı omzuma atarak kapıdan çıktım. Koridora girdiğimde hâlâ arkamdan bağııyordu. Sesi çatlıyordu ve böyle devam ederse kendini kaybedeceğini biliyordum. Artık çığlık atamazsa ona yapabileceğim her şeyi hayal edin.

Yine de o benim her şeyimi hak ediyordu. Ben ne sadece onu takip eden bir canavardım, ne de sadece onu rahatlatan ve onunla ilgilenen en iyi arkadaş. Bu gece onu incitmişim ve görünüşünden Erebus geri gelmeden önce ona bakacak birine ihtiyacı olduğunu anladım. Kırılabilirdi ama bunun temiz bir kırılma olması gerekiyordu, aksi takdirde doğru şekilde iyileşemezdi.

Bölüm 21

Alana

Vücudum çok acıyordu. Sadece vulvam sürekli zonklayıp acımakla kalmıyordu, aynı zamanda kollarım ve bacaklarım da bağlardan dolayı ağrıyordu. Çok uzun zamandır onların içinde sıkışıp kalmıştım. Sonunda yorgunluktan uyuyakalmışım. Uyandığımda ne iplerden ne de ayırıcı çubuktan eser kalmamıştı.

Demek geri dönmüştü. Artık bundan rahatsız olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya kayıtsızdım ya da gelmiş geçmiş en aptal orospuydum.

İşemek dışında yatağımdan çıkmadım, ki bu da lanet olası bir kabustu. Sonunda insanların doğumdan sonra yaptıkları gibi suyla durulamak için kullanabileceğim bir şişe buldum. Yaptığı dövmeyle bakmaya çalıştığımda, kendimi yaymaya dayanamadım. İyileştikten sonra, beni işaretlediği her türlü dehşete katlanacaktım.

Bir tavsiye: Lanet cinsel organınıza dövme yaptırmayın. İkinci tavsiye: Bir psikopatın cinsel organınıza dövme yapmasına izin vermeyin.

Kapının açıldığını duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Geri dönmüştü. Kahretsin, beni yalnız bırakacağını söylemişti. Kendime söyleyip duruyordum, ama buna isteğim yoktu. Ayrıca, nereye gidebilirdim ki? Bu sefer kaçmamın imkânı yoktu, geçen sefer de işe yaramamıştı.

"Alana?"

Gözlerim kapandı. Burada olduğu için mutlu muydum yoksa üzgün müydüm bilmiyordum. Cevap vermediğimde yatak arkama doğru eğildi. Güçlü bir kol etrafıma dolandı ve onun kokusuyla dolup taşım. Gözlerimi yakıyordu. Bir damla gözyaşı kaçtı ve yüzümü tutup kendisine doğru çevirdi.

Beni incelerken kaşları gerilmişti. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey. Sadece o günlerden biri."

Bana inanmadığı belliydi ama ona maskeli sapığımın dün gece amıma dövme yaptığını söyleyecek değildim. Çılgına döner ve beni güvende tutmaya çalışırken kendini öldürttü. Adamın eninde sonunda beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim ama birinin beni ondan kurtarabileceğine inanmayı geçmişte bırakmıştım.

"Bana bir şey söylemiyorsun."

"Hayır, Jayce. Her şey yolunda. Hem sen neden buradasın?"

"Kahve randevumuzu kaçırdın."

"Siktir. Özür

dilerim." "Sadece

kahve."

"Hâlâ gidebiliriz," teklif ettim, bunu istiyormuşum gibi göstermeye çalışarak.

Sert bir sandalyede oturmak şu anda başlı başına bir işkence gibi geliyordu. "Hayır, bok gibi görünüyorsun."

Her şeye rağmen küçük bir kahkaha attım. "Benimle görünmekten utanıyor musun?"

"Hem de çok. İtibarım benim için her şeydir."

"Duş alayım, sonra yemeğe gideriz. Suşiye hayır diyemeyeceğini biliyorum." Gözleri parladı. "Kaltak, kalbime giden yolu biliyorsun."

"Mm. Seni bir süredir tanıyorum, biliyorsun."

"Benim hakkımda hâlâ bilmediğin çok şey olduğuna eminim." "Şüpheliyim. Seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Ağzında bir gülümseme vardı. Başını eğdi, sonra dili dudaklarının üzerinde gezindi. Geldiği gibi hızla gitti ve ayağa kalktı.

"Hiç sütün var mı?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Canım bir bardak çekti. Açlıktan ölmeden önce git duşa gir."

Gözlerimi devirerek dikkatlice ayağa kalktım. Yüzünde endişe vardı ama ben banyoya doğru yürürken hiçbir şey söylemedi. Bu düşün berbat olacağını zaten biliyordum ama dövmenin yine de temizlenmesi gerekiyordu. Eğer Erebus'u zapt etmeyi , sikine gerçekten çirkin bir ayak başparmağı gibi görünecek bir dövme yapacaktım. Sonra da kesip atacaktım.

Duş beklediğimden uzun sürdü. Her adımda kendimi heyecanlandırmak zorunda kaldım. İşim bittiğinde, yumuşak iç çamaşırlarıyla bir çift yoga pantolonunu dikkatlice giydim. Binlerce iğne batması her şeyi kadar klitoris bu kadar hassas olması harikaydı. Çoktan neden olup olamayacağını araştırmıştım.

Kalıcı hasar, Reddit'e göre pek olası değildi. Bazı insanlar bunu gerçekten isteyerek yaptı. Psikopatlar.

İyi tarafı, ağzınızın içine dövme yaptırmış gibi olmanızdı. Normal bir dövmeden çok daha hızlı solacaktı. Belki bir gün fark edilmeyecekti. Tekrar çıkmaya başladığımda yaşayacağım aşağılanmayı hayal bile edemezdim.

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Biriyle yatma fikri midemi bulandırıyordu.

Jayce'i bir kolunu boynunun arkasına koymuş kanepede yatarken buldum. Gözleri kapalıydı ama beni duyunca başını geriye doğru eğip bana baktı.

"Yine canlı görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Tezgâhtan anahtarlarımı aldım, sonra boş lavaboya baktım. "Süt içeceğini sanıyordum."

"İştahımı istemedim. Hazır mısınız?"

"Tabii, gidelim." Yemeği mideme indirebileceğimden emin değildim ama deneyecektim. Bana ne olduğunu bildiği düşüncesine katlanamasam da, Jayce ihtiyacım olan ama aramaktan gurur duyduğum bir teselliydi.

"Onu seviyor musun?"

Soru *onun* sesinden bana geri döndüğünde ürperdim. Bu aksan kâbuslarımın malzemesi haline gelmişti.

Birkaç parça suşi yedikten sonra midem bulanmaya başladı. Yardım edeceğini umarak suyum yavaşça içtim. Olmadı çünkü kasıklarımındaki acıya o kadar odaklanmıştım ki midem bulanıyordu.

Erebus beni damgaladı ve bununla uğraştıkça daha da öfkелendim.

Jayce o kadar çok suşi koydu ki, nasıl olup da dikişlerinden patlamadığını anlayamadım. İri bir adamdı ama yine de aşırı görünüyordu.

Geniş omuzlarına ve uzun boyuna bakarak onu . Spor programının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama belki de yapmalıydım. Belli ki bir şeyleri doğru yapıyordu. Ceketini çıkardığında, tişörtünün kollarında kabaran pazularını görebiliyordum. Dirseklerine kadar inen ve ön kollarını çıplak bırakan dövmeleri vardı ve onlara aşına olmama rağmen, onları incelemek için fazla zaman ayırmamıştım.

Ön kolları nasıl da kaslıydı? Elleri bile bir orospunun boynunu kıracak kadar güçlü görünüyordu.

İçime rahatsız edici bir his yerleştı. Jayce bana zarar vermezdi ama verebileceği gerçeği şu anda içime sinmiyordu. Erebus da benzer bir yapıya sahipti ve beni bir bez bebek gibi taşıyordu. Dönüp restoranın etrafına baktığımda, aynı boylarda başka bir adam daha buldum. Tek bildiğim, bu o olabilirdi. Belki de göz önünde saklanıyor, dünyaya karışıyor ve ben de burada oturmuş suşı yiyordum.

Tekrar Jayce'e baktım, şu anda telefonuyla uğraşıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Çevirdi ve bana bir resim gösterdi. Bu bendim, düşüncelere dalmış görünüyordum. Kaşlarımı çattım.

"Benim fotoğrafımı çekme."

"Neden çekmeyeyim?"

Telefonum titredi. Jayce burada olduğuna göre, sadece birkaç kişi olabilirdi. Derin bir nefes alarak telefonu çıkardım.

Erebus: *Kukumla ilgileniyor musun?*

Siktir git.

Erebus: *Dikkatli ol. Buraya gelip onu parçalara ayırmak gibi bir sorunum yok. İyileşmene izin vermek benim cömertliğimdi.*

Jayce'in dikkatini çekerek nefesimi içime çektim. "İyi misin?"

"Evet."

Erebus: *Randevumuz var mı yoksa benim için iyi bir kız mı olacaksın?*

Ben köpek değilim.

Erebus: *Bir dahaki sefere sana iyi bir kız olduğunu söylediğimde, beynin bu kadar aptalca bir şey düşünemeyecek kadar karışmış olacak.*

Alana: *Seni kim incitti? Eminim baban seni sevmemiştir. Belki sana dokunmuştur.*

Ne, iğneleyici bir cevap yok

mu? Sen zayıf bir bok

parçasısın.

Telefonu bırakıp Jayce'e baktım. Ekranına bakıp sırtıyordu. "Komik meme mi?" diye sordum.

Başını salladı, sonra telefonu tekrar çevirdi. Derin düşüncelere dalmış gibi görünen bir şempanzenin ileri geri volta attığı bir video vardı.

"Evrenin anlamı üzerine düşünüyor olabileceğini düşünüyordum," dedi Jayce.

"Belki bize cevabı o verir."

"Keşke."

Yüz ifadesi birden ciddileşti. Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Ne oldu?"

"Babama mesaj atıyordum. Çarşamba günü avukatla görüşecekler ve... Senin de onlarla gidip gitmeyeceğini öğrenmek istediler. Ayrı ayrı değil de bir arada olursak daha kolay olacağını düşünüyorlar."

Daha fazla suşi yemediğime sevinmiştim. "Bilmiyorum."

Ayağa kalkarak masanın üzerine biraz para düşürdüm. Jayce parayı aldı, kendininkiyle değiştirdi, sonra benimkini cebime koydu.

"Başlama," diye mırıldandı, bir kolunu omzuma atıp beni çıkışa doğru yönlendirdi.

"Senden
nefret
ediyorum."

"Biliyorum."

Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Bu duygudan sıyrılıp dışarı çıktığımızda yana doğru bir adım attım. Jayce kolunu indirdi, sonra biz yürürken elini cebine soktu.

"Alana, fikrimi söylemem gerek."

"Tamam," dedim gergin bir şekilde gülerek. "Her zaman yapabilirsin. Aslında her zaman yaparsın."

"Bu seferki zor." Beni Bronco'sunun yanında durdurarak elimi tuttu.

"Jayce..."

"Alicia hakkında."

Bunun aklımdan geçenlerden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum. "Tamam."

"Jake'in sana yaptıklarından nefret ediyorum. Bu affedilemez ve daha da kötüsü bunu sakladı. O bir korkaktı ama ben korkak olmak istemiyorum. Alicia benim yeğenim ve elimden geldiğince bu işe dahil olmak istiyorum."

Elimi çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu senin kararın."

"Jake'in ölmeden önce velayetini almaya çalıştığını öğrendim. Neden kimseye söylemediğini bilmiyorum. Belki de bir şey çıkacağından emin olmadıkça söylemek istemedi."

Geri çekilip kamyonu yaslandım. Her geçen gün Jake'i daha az tanıyormuşum gibi geliyordu. Sakladığı o kadar çok sır vardı ki. Bu onun hatasıydı ama kör olduğum için ben de kendimi bok gibi hissediyordum. Bunların hiçbirini nasıl bilmiyordum? Güvenme yeteneğimin darbe alacağı kesindi.

"Alicia'nın annesi kocasının velayeti almasını istemiyordu," diye devam etti. "Boşanıyorlardı. Her şeyi Jake'e bıraktığı için kocası onunla temas halindeydi. İşte o zaman velayeti almaya karar verdi. Alana, bence üvey babasıyla birlikte olmamalı."

"O zaman konuda bir şeyler yap." "Deneyeceğim."

Kuru bir kahkaha atarak parmaklarımı tekrar arabaya bastırdım. "Şimdi de baba mı olacaksın, Jayce? Çocuk istemiyorsun."

"Hayır, ben amca olacağım ve velayet için uğraşmayacağım. Ama ailem deneyecek. Onlara anlattıklarımın sonra bir aile hukuku avukatıyla konuşacaklar. Büyük olasılıkla bir kabus olacak ama Jake'in avukatı iyi bir şansı olduğunu düşünüyor, bu yüzden onların da öyle olacağını umuyorum."

"Tamam, güzel. Söylediğin için teşekkürler."

Kapıyı açtım ama beni tuttu ve geri çevirdi. "Sana söylemem gereken bir şey daha var."

"New York'ta maskeyle dolaşıp kanunsuz adalet mi arıyorsunuz?"

Güldü, sonra ağzını kapattı ve boğazını temizledi. "Hayır. Alicia'nın annesiyle ilgili."

"Bilmek istemiyorum, Jayce."

"Bilmeniz gerekiyor. Annesi Hailey'di."

Bir elini göğsüme koyarak nefes almaya çalıştım. Yaklaştı ve ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi.

Tüm duygularım öfkeye dönüştü. Onu geriye doğru ittim ve araca tırmandım, o beni tekrar dışarı çekmeye çalışmadan kapıyı çarptım. Ayaklarımı koltuğa doğru uzattım ve ön camdan dışarı bakarken çenemi dizlerimin üzerine koydum.

Jayce kamyona bindi ve tek kelime etmeden çalıştırdı.

Hailey. Lanet olası Hailey.

"Önce mi sonra mı?" Ben sordum. "Sonra."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, patlamamak ya da saatte altmış mil hızla araçtan atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bana doğru uzandı ama ben onu hemen Jake'le özdeşleştirdim ve eğilerek uzaklaştım. Elimde olan bir şey değildi. Aynı lanet olası yüze sahipti. Zihnim bana bununla işkence etmek zorundaydı.

Jayce'in çenesi titredi ama elini direksiyona geri götürdü. Gergin bir sessizlik içinde yol aldık ve ikimiz de bunu bozmaya çalışmadık. Apartmanıma girdiğinde durmasını bile beklemedim. Dışarı fırladım, neredeyse düşüyordum. Frene bastı ve adımı seslendi ama onu duymazdan geldim.

Kapıyı kilitleyip güvenli bir şekilde içeri girene kadar içimde neler olduğunu fark etmedim. Bir çılgılık atarak çantamı uzaktaki duvara fırlattım. İçindekiler etrafa saçıldı ve bu beni duraksattı. Yanında yere diz çöktüm ve cüzdanımı kaldırdım, orada bir Hershey's öpücüğü buldum. Telefonumu çıkardım, bu noktada saf öfke ile besleniyordum.

Benden uzak dur. Eğer seni görürsem, seni öldürürüm.

Erebus: *Lol.*

Telefonu sıkıca kavradım. Cevap vermedim ve o da başka bir şey göndermedi. Bir saat sonra rehberine girdim ve onu engelledim. Bunu bir süre önce yapmalıydım ama artık buradaydık.

Bir işe yarar mıydı? Tabii ki hayır, ama bir an için kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Bölüm 22

Alana

Burada olmak istiyor muydum? Hayır, ama Ron ve Sara'nın desteğine ihtiyacı vardı. Oğullarını sadece bir yıl önce kaybetmişlerdi ve şimdi de bununla uğraşıyorlardı. Bir tek ben değildim.

Ofise girdiğimde Luna ısılt ısılt gülümsedi. "Bayan Weste, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Monroe," diye düzelttim.

"Oh, özür dilerim. Dilim sürçtü."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Bir noktada, böyle çağrılmak mide bulantısını tetiklemek yerine midemin bulanmasına neden olabilirdi.

"Zaten oradalar," dedi. "Hangi ofis olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, teşekkürler."

Terli ellerimi kotuma sürterek koridorda yürüdüm, sonra kapıyı çaldım. Carl Moore kapıyı açtı ve bana kıbarca gülümseyerek içeri girmemi işaret etti. Beceriksizce yanından geçtim ve kanepeye baktım. Charlie ve Sara bir tarafta birbirlerine yakın oturuyorlardı, Jayce yanlarındaydı ve Ron da bir koltuktaydı. Kanepedeki grup yer açmak için birbirine yaklaştı.

Sıcak bir şekilde gülümseyen Jayce'in yanına oturdum. "İyi misin?" "Mhm."

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirerek kanepenin koluna daha fazla yaslanmaya çalıştım. Bacaklarımın arasındaki keskin sızıdan irkildim. Hâlâ çok acıyordu ama biraz hafiflemişti. Şimdi, lanet olası şey

kaşıntı benim baş düşmanımdı. Kaşıyamıyordum ve kaşıyabilsem bile bu toplum içinde kabul edilebilir bir şey değildi.

Bunu yapabilecekleri bir konferans odaları yok muydu? Carl'ın ofisi daha çok bir profesyonele beyninizin neden berbat olduğunu anlatabileceğiniz bir yer gibiydi.

Sara yüksek sesle, "Geldiğin için teşekkürler," diye fısıldadı ve uzanıp omzumu sıktı.

"Tabii ki. Siz ailedensiniz."

Carl'a baktım ve konuşmaya başlamasını bekledim. Konuşmaya başladığında, kendimi tutmakta zorlandım. Anlatılanların çoğu bana pek mantıklı gelmiyordu ve mantıklı gelen kısımlar bile kafa karıştırıcıydı. Kulağa çok fazla iş gibi geliyordu ve neden bu kadar karmaşık olması gerektiğini bilmiyordum. Açıkçası, üvey babanın neden kolay bir seçim olmadığından emin değildim, onu büyüttüğünü düşünürsek.

Bunun olmasına izin vermelerini dilemek bencilceydi ama bazen böyle hissetmekten kendimi alamıyordum. Buna sahip olmalarını istiyordum, gerçekten istiyordum. Sorun şu ki, velayeti kısmen de olsa alırlarsa bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Alicia'nın hatası değildi tabii ki. Bu, onun nişanlımın eski en iyi arkadaşına yapışmasının bir ürünü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hem de onunla olan onca şeyden sonra. Bu ihanetin de ötesinde bir şeydi. Öldüğünü biliyordum ama onu Jake'le hiçbir şekilde ilişkilendirmeyi düşünmemiştim bile. Onunla yatması akıl almaz bir şeydi.

Görünüşe göre, Jake'le olan ilişkimin gerçekte nasıl bir şey olduğunu bir kez daha görememişim. Seni gerçekten seven biri seni aldatmaz. Pek çok şey hakkında yalan söylemezler. Nişanlısının hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuğun velayetini, konuyu açmadan kazanmaya çalışmazlardı.

Jayce başını kulağıma yaklaştırdı. "Şu anda kendini kaybettiğini söyleyebilirim. Nefes al."

Onu görmezden gelerek yerimde kıpırdandım. Hepimizin burada olması çok rahatsız ediciydi. Ne zaman hareket etsem dirseği kaburgalarımın batıyordu. Fark ettiğinde kolunu kanepenin arkasına koydu.

"Buna ekleyeceğin bir şey var mı Alana?"

Şaşkınlıkla Carl'a baktım. "Ne?"

"Alicia'nın mülkünü kontrol etmek için Weste'lerin neden daha uygun olacağını tartışıyorduk."

"Hayır, bence sen her şeyi hallettin."

Ron kaşlarını çattı, bu da beni kötü hissettirdi. Dinlemiyordum, bu yüzden ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Özür dilerim," diye geri adım attım. "Kafam biraz karışık."

Carl öne doğru eğilerek, "Şey," diye başladı. "Weste'lerin eklenmesi, boşanma işlemlerinin koşulları ve annenin ölmeden önce açıkça belirttiği istekleri ile basit bir dava olabilir. Sorun, daha önce herhangi bir ilişkinin olmaması. Biz bununla uğraşırken vesayet davası açmanın onların yararına olacağını düşünüyorum. Bu, Alicia'nın hayatının kalıcı bir parçası olmak istediklerini ve onun çıkarlarını düşündüklerini gösterecektir. Hiçbirinizin Bay Weste'nin bir kızı olduğundan haberdar olmaması sizin lehinize çünkü ortada bir ilişkiden kaçınma niyeti yoktu. Vesayet ya da ziyaret talebinin ayrıntılarına gelince, bu alanda uzmanlaşmış biriyle konuşmanız gerekir."

"Benden ne istiyorsun? Sadece söyle, ben varım."

"Aileyi uzun zamandır tanıyorsunuz ve biyolojik olarak akraba değilsiniz. Onların karakterleri hakkında konuşabilir ve torunlarıyla ilgili cehalet iddialarını kanıtlayabilirsiniz."

"Tamam," dedim yavaşça başımı sallayarak. Bu yapabileceğim bir şeydi ve zor olmayacaktı. Tek yapmam gereken doğruyu söylemekti.

Hailey'nin ailesinin Wyoming'de nesillerdir sahip olduğu topraklarla ilgili bir şeyler söyleyerek gayrimenkul ve kişisel mülklerden bahsetmeye başladı. Benim için önemli değildi. Öldüğünde neye sahip olduğu ya da olmadığı önemli değildi. Alicia'ya ailesi arasında ne kadar para kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, umurumda da değildi. Beni tüm bu süre boyunca koltuğumda tutan tek şey gerçek, insan hayatıydı. Sonunda dikkat etmediğim bir randevuda görüşeceğimizi söylediğinde, hızlıca vedalaşıp kapıdan çıktım.

Bugün kaba biri gibi görüneceğimi biliyordum ama çok yorgundum. Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak. Cadılar Bayramı'ndan beri her zamankinden daha kötü uyuyordum. Uyanırken sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. İzlendiğimi biliyordum ama nasıl ve nerede olduğunu anlayamıyordum. Bu en sinir bozucu deneyimdi ve hiç bitmedi.

Arabama bindiğimde Jayce'in bana doğru geldiğini gördüm. Adamı seviyordum ama beni bir kez olsun yalnız bırakamaz mıydı? Sürekli insanların etrafında olmak istemiyordum. Onunla göz göze gelince başımı salladım ve geri çekildim. Mutlu görünmüyordu ama iyi olacaktı. Eğer gerçekten istiyorsa, benim evime gelebilirdi. Zaten bugünlerde herkesin yöntemi bu gibi görünüyordu.

Sütüm ve birkaç şeyim daha bittiği için evimin yakınındaki bir mağazanın otoparkına girdim. Aceleyle içeri girdim, bir sepet almaya zahmet etmedim. Eğer alsaydım, bu sadece daha fazla almamı sağlardı.

Sütü aldıktan sonra dirseğime yasladım ve ihtiyacım olan başka şeyleri de hatırlayarak birkaç reyon aşağı indim. Şimdi düşününce, en son ne zaman gerçekten market alışverişi yaptığımı hatırlayamıyordum. Ben de tam olarak bunu yapıyordum, oradan buradan bir şeyler alıyordum. Şimdi bunu yapmayacaktım, bu yüzden kendimi kestim ve kasaya gittim. Kollarım o kadar doluydu ki taramaya başlamadan önce her şeyi kasaya bırakmak zorunda kaldım.

Omzuma bir şey dokundu ve çığlık attım, iri gözlerle karşılaşmak için döndüm. "Tanrım, Preston. İnsanların arkasından böyle yaklaşma."

"Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle.

" değil." Makineye dönerek kalan ürünleri hızlıca taradım. Ödemeyi yaptıktan sonra ona gülümsedim ve aceleyle park yerine gittim. Ayağımı arabanın arkasına attım ve bagaj açıldı.

Beni takip ettiğinin farkındaydım ama ipucunu alıp gideceğini umuyordum. O randevudan aniden ayrıldığımda ipucunu almış olmalıydı. Ya aptaldı ya da o adamlardan biriydi. İkincisi olmasından korkuyordum.

"Şunları taşımana yardım edeyim," diyerek çantalara uzandı. Ben yana doğru bir adım attım. "Ben iyiyim, teşekkürler."

"Sadece nazik olmaya çalışıyorum, Lana."

"Bizim lakaplarımız yok, Preston. Bak, sadece eve gitmem gerek, tamam mı?"

Yaklaşmadan önce çenesini sıktı. "Bu hafta sonu boş musun? Akşam yemeği için rezervasyon yaptırabilirim."

Oh, Tanrım merhamet et. "Hayır, üzgünüm."

"Vay canına. Seni o tür kızlardan biri olarak düşünmemiştim."

Sıkı bir gülümsemeyle bagajı kapattım. "Benim hakkımda düşündüklerin için özür dilerim."

Arabanın etrafında döndüğümde bileğime yapıştı. Onu ters ters bakarak uzaklaştırdım. Ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi.

"Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum," dedi. "Randevumuzun ortasında gittin ve arayacağını söyledin ama aramadın. Bu çok çocukça bir hareket."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Elbette en iyi anım değildi ama bunun için kendimi hırpalamıyordum da.

"Bunun bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" diye etti.

"Bu size beni otoparkta taciz etme hakkını vermez."

"Taciz mi? Tabii ki böyle bir şey söylersin. İşte bu yüzden genelde dul kadınlarla çıkmam. Çok bencilsiniz ve herkesin her ihtiyacınızı karşılamasını bekliyorsunuz."

"Bu hoş değil. Gitmeniz gerekiyor."

"Evet, evet. Flört hayatında iyi şanslar, *Alana*. Umarım kişiliğinden daha iyi bir şey sunarsın."

"Sen çocuk musun lan?" Kollarımı havaya kaldırarak bağırdım. "Kim biriyle böyle konuşur ki?"

Kulaklarımdan duman çıktığını hayal ettiğim bir şekilde beni orada yalnız bırakarak uzaklaştı. Öfkeyle birlikte gözyaşları da geldi. Minibüslerinden inen ailenin beni ağlarken görmesini istemediğim için arabaya bindim ve kapıyı kapattım.

Preston'ın sözleri kısa bir süre önce üzerimden yuvarlanıp giderdi. Kendime yeterince güveniyordum ve çoğunlukla mutluydum. Son zamanlarda yaşadığım ihanet ve korkuyla birleşen bir yıllık depresyon ve kederden sonra, bu sözler beni o kadar derinden etkiledi ki gerçekten vurulmuş gibi hissettim.

Birinin beni izlediğini hissettiğimde gözyaşlarım hızla düşmeye başlamıştı. Tenim karıncalanırken ve duyularım alarmdayken her pencereye baktım ama mağazaya giren birkaç kişi dışında etrafta kimse yoktu.

Oyalanmak istemediğim için arabayı çalıştırdım ve eve doğru yola çıktım. Orası da güvenli değildi ve bu konuda yapabileceğim bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Bir süre düşündükten sonra ters yöne doğru gittim. Bir istatistik olmayı reddettim - sapığı tarafından öldürülen bir kadın.

Elimde olsa silah alırdım ama devlet bunun için ruhsat istiyor ve duyduğuma göre bu işlem sonsuza kadar sürebiliyormuş. Bu durumda bir bıçak da işe yarayabilirdi. Benim için tekrar geldiğinde bıçaklayacak kadar yakın olacağını biliyordum.

Bölüm 23

Jayce

Birkaç hafta önce katil olmadığımı iddia etmişim. Birkaç istisna dışında tabii. Görünüşe göre bu benim son halim değilmiş.

Bodrum katında volta atarken gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım. Kafamın içinde çok fazla şey dönüp duruyordu. Bir yanım Alana'yı kontrol etmek ve onu rahatlatmak için çılgılık atıyordu. Başka bir parçam ise dünyayı kasıp kavurmak için serbest bırakılmış bir iblis gibi onun üzerine salınmak için yalvarıyordu. Çok yüksek sesli bir parçam ise burada sahip olduğum çöplerden kurtulmaya kararlıydı.

"Volta atmayı keser misin?" diye tersledi.

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. Preston oturuyordu, bir süre önce Facebook Marketplace'ten aldığım hastane yatağına bağlanmıştı. Neden ki? Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz ve bu şeyler çok yönlüdür. Onu sırt üstü yatırabiliyor ya da bu şekilde tutabiliyordum, ayrıca birini bağlamak da kolaydı. Uzun ya da kısa süreli yatışlarda işe yarıyordu ve temizlemesi de kolaydı.

Belki zihinsel durumum bir süredir tuhaf bir yerdeydi ama yatağı ilk kez kullanıyordum, yani bu da bir şey sayılırdı.

"Senin konumundayken talepte bulunmak cesaret ister," dedim önünde durarak. Bağları çekiştirdi ama işe yaramadı.

"2024 yılındayız, göt herif. İnsanlar bu tür saçmalıklar yüzünden çok çabuk yakalanıyor." "Öyle mi?"

"Birileri çoktan buraya doğru yola çıktı. Telefonumu takip edecekler."

"Şehirden çıkarken köprüyü geçip geri döndüğümüzde parçalayıp nehre attığım mı?"

Kendine güveni sarsıldı ama sert ifadesini korumaya çalıştı. Alana'yı o iğrenç randevuya götürdüğünde ondan ve özellikle de şimdi hoşlanmıyorum. Onu yatağa yatırdığımda, bakması tatmin edici olan saçlarını mahvettiğime emin oldum.

"Güzel. Şimdi bunu tespit ettiğimize göre..." Bir sandalye kaptım ve önüne oturmak için salladım. Öne doğru eğildim ve dirseklerimi arkalığa dayadım. "Bir sorunumuz var, Preston."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun? Bu bir kaçakçılık olayı mı?"

Burnum kırıştı. "Eğer öyle olsaydı, seni nehre atardım. Senin için alacağım elli dolara değmezsin." "Siktir git.

Sen deli bir piçsin."

"Haklısın. Muhtemelen seni elimden almaları için onlara para ödemem gerekecek. Dürüst olmam gerekirse, bu zahmete değmez, peki seninle ne yapmalıyım?"

"Uydurduğun tuhaf oyunu oynamak istemiyorum."

Ona dudak bükerek parmaklarımı sandalyenin pürüzsüz metalinde gezdirdim. "Oyun oynarım, doğru, ama bu o zamanlardan biri değil. Alana'yla oynamayı çok seviyorum."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun. Bu kızla mı ilgili? Tanrım. Bak, o kız umurumda bile değil. Eğer kız arkadaşın falan olsaydı, sana hayatına devam etmeni söyledim, ama bu senin suçun. Onunla bir daha konuşmayacağım."

"Mm. Aslında ona kızgıyım."

"Ben de bunu söylüyorum." Sesi sinir bozucu derecede yüksek bir volüme ulaşmıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Artık bir kadını küçümseme konusunda ortak bir bağ kurduğumuzu düşünüyordu.

"Kızgınlık beni Alana'dan uzaklaştıracak kadar güçlü değil. Beni kesip açabilir ve bağırsaklarımı sokağa dökebilir. Yine de son nefesimde aşkıma itiraf ederdim. Belki de onu mezara götürecek kadar seviyorumdur. Başına gelene kadar asla bilemezsin, eminim. Sence Heathcliff aklını kaçırıp Catherine'in mezarına onunla birlikte yatacağını biliyor muydu? Eminim bilmiyordu."

Preston'ın kafası karışmış görünüyordu. Gözleri odanın çeşitli yerlerinde gezindi ve birkaç şeyin üzerinde durdu. Bir kürek. Bir alet kutusu. Bahçe ekipmanları. Serbest kalırsa kullanabileceğini düşündüğü silahlar, sanırım.

Ayağa kalkarak yatağın kenarına geçtim. "Bir pislik gibi davranman gereken onca gün varken bugünü seçtin. Onu ağlattın, Preston."

Çakımı açtım ve boğazına dayadım. Keskin bir nefes çekti. Başını sallamaya başladığında bıçak derisine battı ve hareketsiz kaldı.

"Mesele şu," diye devam ettim. "Birkaç hafta önce, bunu görmezden gelebilirdim. Belki o gün cesur hissediyorsam seni biraz hırpalayabilirdim ama şimdi..." Bir nefes verdim ve bunu yaparken yanaklarımı şişirdim. "Onun tadına baktım. Onu işaretledim. Onu çok güzel boşalttım. Bunu görmeliydin Preston. Gerçi o zaman gözlerini almak zorunda kalırdım."

Onları sıkarak kapattı, şimdi titreyen nefesler alıyordu. Her birinde bıçak biraz daha içeri giriyor ve onu bir çıkmaza sokuyordu. Ya nefes alacak ya da boğazını sağlam tutacaktı. Hayatta kalma içgüdüleri bir çözüm bulmak için deli gibi savaşıyor olmalıydı.

"Şu anki haliyle, ona söylediklerin için sadece dilini kesmem gerekiyor ama bu bir kurgu değil. Bunu yapıp sonra da gitmene izin veremem. Seni sessiz tutmak için gereken kaynaklara sahip değilim. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor."

"Lütfen," diye homurdandı.

"Ben pazarlık yapmam. Benim hakkımda bunu bilmelisiniz. İstedğim şeyleri elde etmeye çok kararlıyım. Bu yüzden onu bu kadar uzun süre korudum. Bu yüzden ikiz kardeşimi öldürdüm. Ondan üstün olduğunu ve merhametimi kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

İşte oradaydı. Kesinlik, birinin tamamen boku yediğini *gerçekten* keşfettiğinde ortaya çıkan korku. Ölüm korkutucuydu ama işkenceyi düşünmek mide bulandırıcıydı. Hangisinden daha çok korktuğunu merak ettim.

"Beni öldürmek zorunda değilsin," diye ısrar etti. "Zorundayım sayılır."

"Ama neden? Onu yalnız bırakacağım."

"Çoğunlukla, çünkü sen bir pisliksin. Ayrıca daha fazla gübreye ihtiyacım var." "Ne?"

Odanın uzak ucuna doğru başımı salladım. Gözlerini kıstı ama neye baktığını bildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Bu bir kompostlama kabı," diye açıkladım. "Ceset içine giriyor, parçalanmasına yardımcı olacak doğal, biyolojik olarak parçalanabilir malzemeye kozalanıyor ve sürecin farklı aşamaları boyunca mükemmel sıcaklıkta tutuluyor. Eğer doğru yaparsanız, iki aydan kısa sürebilir. Bir cesetten bütünüyle kurtulmanın mükemmel bir yolu. Kemikleri öğütüp toz haline getirebilir ve geri kalanına ekleyebilirim, o zaman bahçem için yiyecek olursunuz. Bu hayatın döngüsü," diye yüksek sesle şarkı söyledim ve kollarımı geniş bir gülümsemeyle açtım.

"Tanrım, beni gerçekten öldüreceksin."

"Evet," diye iç geçirdim. "Öyleyim." Dirseğinin arkasına bastırdım, böylece kolu düzeldi. Kolunu hareket ettirdiğinde canını acıtacak kadar derin olmayan bir kesik attığımda, sanki onu bıçaklamışım gibi çığlık attı. "Tanrım, uluyabilirsin. Sana lanet olası Balto diyeceğim."

"Lütfen, onunla bir daha konuşmayacağım. Eğer istediğin buysa, dünyadaki hiçbir kadınla konuşmayacağım."

Yatağın yükseltilmiş koluna yaslanarak bıçağı sert plastiğe vurdum. "Sorun şu. Sen incel diyebileceğim birisin ya da ona yakınsın. Belli ki kadınların sana bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil. Pantolonundaki o şey..." Bıçağı gösterdim, bu da onu gerdi. "Bende de bir tane var. Benimle çıkmak istemeyen kadınları taciz mi ediyorum? Y kromozomuna sahip olmak beni bir şekilde onlardan daha iyi yapıyormuş gibi mi davranıyorum? Hayır, davranmıyorum."

Sözlerimi düşünmek için durakladım. Alana rastgele bir kadın değildi ve durum farklıydı. Beni güvertede gördüğünden beri polislerle tekrar iletişime geçmemiş ya da sapığından bahsetmemişti. Klitorisine dövme yaptırmıştım ama yine de bana mesaj atmıştı. O zamandan beri beni engelledi, ama bu yakında . Onu her gördüğümde beni biraz daha içeri alacak bir pozisyona düşecek kadar meraklıydı.

"Yani, evet, dediğim gibi, sen neysen osun. Birdenbire iyi bir insan olmaya ve kadınlara eşit davranmaya karar vermen için hayatını tehdit etmem gerekiyorsa, o zaman boşa kürek çekiyorsun demektir. İşkence gördüğünde herkes fikrini değiştirir."

"İşkence mi?"

"Bunu zevk aldığım için yapmadığımı bilmenizi isterim. İşler böyle olmak zorunda."

Kolunu düz tutarak bıçağı omzunun ön tarafına sapladım. Çırpındığında, göğsünün etrafındaki kayışı sıktım ve daha sıkı tuttum. Bıçak beklediğimden daha kolay kesti ve daha fazla dirençle karşılaşınca baskıyı azalttım. Omuzdan bileğe doğru uzun bir kesik atarak bıçağı daha da aşağı çekmeye başladım.

Kenarları birbirinden ayrılırken, onun açmaya başlayan grotesk bir çiçek olduğunu hayal ettim. Yakında bahçemi besleyeceği için çok uygundu.

Kan yere damladı ve çıplak ayaklarımı kapladı. Mekânın tamamına dikişsiz mermer döşediğim için ikisi de yıkanabilirdi.

Beton kan sıçraması riskini göze alamayacak kadar gözenekliyen, bu işlevseldi.

Durmam için çığlık attı ve diğer koluna geçtiğimde tutarsızlaştı. Hüngür hüngür ağlıyor, dua ediyor, bana küfrediyordu.

"Sakin ol. Kan kaybından ölecek kadar derin değil. Onu ağlatmamış olsaydın, bunu senin için daha kolay hale getirirdim," diye belirttim, vücudunun alt kısmına doğru ilerleyerek.

Gözleri ağırdı, bu yüzden bacaklarından vazgeçmeye karar verdim. Pantolonunun önünü yırtıp açtım ve bana daha fazla yer açmak için biraz daha aşağıya doğru kestim. Yenilenmiş bir güçle yatakta debelenmeye başladı.

"Dokunma bana. Sakın bana dokunma."

Elimi cebime attım ve bir çift eldiven çıkardım. Üzerimde zaten onun kanı vardı ama bu farklıydı. Bu bir tampon gerektiriyordu, aksi takdirde yanlış hissettiriyordu.

"Sik mi taşak mı?" Ben sordum.

"Hayır, hayır, hayır. Dur, lütfen. Tanrım, yardım et bana."

"Hangisinin önce olduğu önemli değil. Ben sik derim. Sonra bayılabilirsin ve gerçekten en çok bunu hissetmeni istiyorum. Tüm bunlar boyunca sert kalman iyi bir şey. Eminim nedenini merak ediyordun. Yoksa bir kez olsun sikini düşünmüyor muydun?"

Dehşet içinde ona baktı. "Ne..."

"Sadece mavi haplar, endişelenecek bir şey yok. Sana verdiğim miktar ölümcül olabilir ama işe yarayacağından emin olmam gerekiyordu ve zaten buradan çıkamayacaksın."

Yine saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Yüzümü buruşturarak sikinin ortasını kavradım. Bir erkeğin sikine dokunacağım aklımın ucundan bile geçmezdi, hele de taş gibi olanına. Ve eğer dokunsaydım, böyle olmazdı.

Soğuk çelik ona dokunduğunda çığlık atmaya başladı. Bu noktada sadece bu işi bitirmek istedim, bu yüzden aşağı doğru kaydırdım, sonra testere hareketiyle geri aldım. Bir erkeğin midesi bulanmadan bunu yapmasının bir yolu olduğunu sanmıyordum. İçimi bir ürperti kapladı ama devam ettim.

Yarı yolda Preston bayıldı, ben de sikini bıraktım. Yere düştü ve yolun geri kalanını yırtacağını düşündüm, ama orada öylece asılı kaldı. Onu uyandırmak için kokulu tuz kullandım ve bir an için sarsıldı ama sonra tekrar sızdı.

Bunun için sabrım yoktu, bu yüzden sarkan şaftını yakaladım ve diğer yarısını serbest bırakacak kadar sert bir şekilde çektim. Bu onu . Onun

Nefesleri sıg ve hızlıydı, gözleri genişti ve acının artık çığlık atamayacak kadar büyük olup olmadığını merak ettim. Belki de şok falan geçiriyordu. Şu anda bodrumumda ne yaptığımı düşünerek bu tür şeylere bakmaya cesaret edemedim.

Taşakların pek önemi yoktu ve ben de onun aletine dokunmaktan bıkmıştım, bu yüzden aletin sapını ona doğru fırlattım. Gözüne çarptı ve küçük bir çığlık attı. Son dinlenme yeri olacak olan kucağına düştü.

Bıçağın sapını daha sıkı kavrayarak soluk borusuna sapladım. Bıçağı çektiğimde kan fışkırdı. Göğsünü bir önlük gibi kapladı ve gözleri geri döndü.

Bu şimdiye kadar yaptığım en kanlı, en korkunç şeydi. Ve bunu Alana'yı ağlattığı için yapmıştım. Kahretsin, onsuz olmak beni her geçen gün daha da delirtiyordu. Onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı.

Üç gün daha, sonra cumartesi olacaktı. Ona bir hafta söz vermiştim. Sözüme bana güvenmesini nasıl sağlayabilirim?

Bölüm 24

Jayce

Daha önce içeri girmek istemiştim ama penceresine bakakalmıştım. Karşı taraftan muhtemelen beni fark etmemişti. Fark ettiyse de belli etmedi. Uzun zamandır tek yaptığım buydu. O uyanıkken dışarıdan izler, uyuduğunda da içeri girerdim. Bunda bir rahatlık vardı, derinlere işleyen bir aşinalık.

O kadar mutluydum ki, neredeyse yukarı çıkmamayı tercih edecektim ama birden oturma odasının penceresinde belirdi. Perdeleri araladı ve sağa sola bakarak dışarı çıktı. Bir dakika sonra gözden kayboldu.

Beni mi arıyordu? Eğer beni takip etmemi bekliyorsa, tehditlerime rağmen olduğu yerde kalmasına şaşırmıştım. Benim -gerçek ben- maskeli bir adama karşı kendimi savunabileceğimi düşünmemesi beni neredeyse gücendirmişti. Ben kendi kıcıımı bile tekmelerim.

Merak ettiğim için dışarıda kaldım. Oturma odasının ışığı sonunda . Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve odasında dinlenmeye hazırlanmak için oldukça geç görünüyordu. Yatak odasının penceresinde bir gölge hareket etti, sonra tekrar dışarı baktı.

Lanetleneneğim. Geri dönmemden korktuğundan emindim ama o kadar da korkmuş görünmüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, etrafı taramaya devam ediyordu. O gözden kaybolunca ayağa kalktım.

Telefonum çaldı ve beni şaşırttı.

Alana: *Eğer uyursam, kimsenin beni uyandırmayacağına güvenebilir miyim?*

Yüzümde beliren sırtışa engel olamadım. Telefonu elimde tutarak onun binasına geçtim ve sessizce merdivenleri çıktım, sadece

başka bir metin almak için.

Alana: *Bunu evet olarak kabul ediyorum. Hemen cevap verdiğin için teşekkürler, pislik.*

Tanrım, ilgi açlığı çekiyordu. Gerçek benden ihtiyacı olan şeyi kabul etmiyordu ve henüz fark etmese de bu versiyonumla olan ilişkisine de yansıyor gibiydi. Ona yaşattığım acıya tutunuyordu ama bu acı başka şeyler tarafından gölgeleniyordu.

Orgazm zorlanabilirdi elbette, ama hissettiği şey onu şok etmişti ve eminim ki bu ona yapışıp kalmıştı. Geri gelmeye devam ettim, ona bu her neyse ona bağlı gösterdim. Onu berbat ve sahiplenici bir şekilde sahiplendim, ama bu konuda bir şey kafasını karıştırdı. Beni korumak istediği için sapık hakkında bana daha fazla şey anlatmadığını düşünüyordu ama sapık ilk ortaya çıktığında aradığı kişi bendim. Bu neden değişti?

Cue Finding Nemo köpekbalıkları: İnkâr.

Kardeşim güvenini sarstıktan sonra kendisini daha iyi hissettirecek birini istiyordu. Onunla çok uzun süre birlikte olduğu için, karşılanmayan ihtiyaçlarının üzerine gitmesine izin vermedi. Rahat olmakla mutlu oluyordu. Eğer biraz iç gözlem yapsaydı, bundan çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark ederdi. Her zaman vardı.

Başparmaklarım ekranın üzerinde gezinirken dairesinin dışına yaslandım.

Erebus: *Her zaman uyuyormuş gibi yapabilirsin. Bu şekilde herkes kazanır.*

Evet. rüyalarımın koparıp doğruca kabuslarına sürüklemekten zevk alıyorsun.

Erebus: *Bu gece meşgulüm. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.*

Noktalar birçok kez geldi ve gitti. Onun tarafında neler olduğunu görmek için uygulamamı açtım.

Güzel. Siktir git. Sil.

Güzel. Engellemeye geri dön. Sil.

Maskenin arkasında ne saklıyorsun? Sil.

Bir bıçağım var ve seni bıçaklayacağım. Sil.

Sonunda hiçbir şey göndermeden mesajdan çıktı. Müzik uygulamasına gitti ve onu başlattı. Birkaç dakika bekledim.

kapının kilidini açtım. Duşun sesi beni karşıladı, girişim için mükemmel bir kılıftı.

Elim banyonun kapı kolunun üzerinde geziniyordu. Kıyafetlerimin içinde kalacaksam orada fazla bir şey yapamazdım, ki yapmak zorundaydım. Giyinirken vücudumu tanımayabilirdi ama dövmelemlerim beni verirdi ve beni birçok kez üstsüz görmüştü, yani sadece bu bile tanımasını tetikleyebilirdi.

Banyoyu atladım. Onun yerine ayakkabılarımı çıkardım ve çekmecelerini karıştırmaya başladım. Bıçak hiçbirinde yoktu. Çantasını kontrol ettiğimde orada da bulamadım. Sırtımı yastıklarla destekleyerek yatağına uzandım, umarım banyoda yanında değildir. Aceleyle içeri girip üzerime atlayabilirdi.

Eğer beni bıçaklamak isteseydi, onu nereye saklayacaktı ki ulaşabilsin? Yastığın altına uzandım ve gülümsedim. Zekice ama yeterince değil. Daha rahat bir pozisyona geçmeden önce onu cebime attım ve gözümü tavana diktim.

Duş kapandığında çantamı aldım ve dolaba doğru ilerledim. Köşede asılı duran giysilerin arkasına geçip beklemeye başladım. Odaya döndüğünde mırıldanıyordu. Saklandığım yerdeki boşluklardan havlusunun içinde dönmesini, sonra da çekmecelerini karıştırmasını izledim. Uyku şortunu yatağın üzerine attı ve havlusunu çözmeye başladı, o sırada dondu kaldı, kapının yanında bıraktığım botlara baktı.

Bir adım geri çekildi ve yan taraflara baktı. Ona bir mesaj göndermek için telefonumu çıkardım, beni görmeyeceği kadar köşeye sıkıştığımdan emin oldum.

Erebus: . *Beni bulursan, ödüllendirilirsin.*

Telefonu çaldığında yerinden sıçradı. Mesajı okuduktan sonra parmaklarını ağzına götürdü ve derin düşüncelere daldı.

Başını sallayarak şortunu aldı. Parmak eklemlerimi duvara iki kez vurdum ve yine dondu kaldı. Bir daire çizerek döndü, sesi nereden duyduğunu bulmaya çalışıyordu. Bakışları önce yastığına, sonra da dolaba kaydı. Onu görebildiğini biliyordu, bu da bir sonraki hareketini sorgulamasına neden oldu.

Eğer akıllı olsaydı, sürpriz unsurunu korurdu. Daha zeki olsaydı, giyinir ve kaçardı.

Dolaba doğru kararsız bir adım attığında gülümsedim. Başını içeri soktu ve panikle aldığı nefesleri duyabiliyordum. Acaba ıslanmış mıydı?

Şu anda korkudan. Dışarı fırlamamak için çaba sarf ediyordum. Tek yapması gereken ışığı açmaktı ve çoraplı ayaklarımı görecekti.

"Erebus?" diye seslendi usulca. Sesindeki titreme çok çekici, çok tatlıydı. Dolaba doğru bir adım daha attı. "Gelmeyeceğini söylemiştin."

Parmakları bazı giysilerin üzerinden geçerek yerlerini değiştirdi ama yanlış taraftaydı. Yüzü bana dönükken, askıları itip kakmamak için dikkatlice içeri girdim. Tam arkasına geldiğimde omuzları yükseldi. Belinden tutarak döndüm ve onu duvara doğru ittim. Yüzünün duvara çarpıp çarpmaması için elleriyle kendini destekledi.

"Erebus," diye nefes nefese kaldı.

"Mm." Parmaklarımı ön tarafında gezdirdim ve havlunun içine soktum. Avuç içlerimi karnında düzleştirerek başımı eğdim. "Dudaklarındaki ismim, tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

"Lütfen bırak
gideyim." "Beni sen ."

"Başka ne yapmam gerekiyordu? Atlamanı mı bekleyecektim yoksa beni izlemene izin mi verecektim?"

"Koş," diye önerdim. Sessiz kaldı ve ben güldüm. "Bunu düşünmedin mi?"

"Beni yakalardın."

"Belki, belki de değil. Arada bir raundu kazanma yeteneğine sahipsin." Kalçalarımı öne doğru bastırdım ve o da nefesini içine çekti. "Madem ben kazandım, ödülüm ne?"

Beklerken elimi gövdesinde gezdirdim. Parmaklarım göğüs uçlarına değince daha da sertleşti. Havlunun tepesine ulaştığımda, onu çözdüm ve ayaklarımızın dibine düşmesine izin verdim.

"Yalan söyledin," diye fısıldadı.

"Peki neden bana güvenmeyi düşündün ki?"

Daha fazla sessizlik. Her iki meme ucunu da hafifçe çimdikledim ve alnı duvara yaslandı.

"Benim için , değil mi Alana?" Başını salladı. "Eğer öyleyse, kendinden nefret edecek misin?" Başını salladı. "Benden nefret edecek misin?"

"İstiyorum."

"Bu yarı doğru." Avucumu tenine bastırmaya devam ederek elimi daha da aşağı indirdim. Başını salladı ama ben onu duymazdan geldim. "I

tatmin etmek için yanıp tutuştüğunuz hastalıklı bir merakın üstesinden geldiğinizi düşünüyorum."

"Sen bir canavarsın," diye . "Eğer bunu istiyorsan olabilirim."

Bacakları sımsıkı sıkılmıştı ama elimi bacaklarının arasına sokmayı başardım. Parmağım dövmeye süründü, bu da onun inlemesine neden oldu. Girişine doğru ilerledim ve ilk boğumuma kadar içeri ittim.

"Şuna bak," diye mırıldandım. " kaptırmışsın."

"Hayır. Bu doğal bir tepki."

"Elbette, ama ben sana dokunmadan önce bile ıslanmıştın. Değil mi?"

"Lütfen yapma... Hayır."

Daha derine ittiğimde serbest kalmaya çalışan sesi kesti. Onu duvara daha sıkı sabitleyerek, diğer elimle meme ucunu uyarırken ikinci bir parmak daha ekledim. Gergindi, bana karşı koyuyordu ama nefes alışları giderek hızlanıyordu ve zorlukla algılanabilen iniltilerini gizleyemiyordu.

Amı kasılmaya başladığında, elimi göğsünden boğazını kavramak için çektim, sonra parmaklarımı çıkardım ve dudaklarına götürdüm.

"Bana amının tadının ne kadar güzel olduğunu söyle."

Kıpırdamadı, ben de tutuşumu sıkılaştırarak havasını aldım. Bana karşı direndi ama kendini kurtaramayacağını anlayınca ağzını açtı. Yüzük ve orta parmağımı içeri soktum ve başı omzuma düştü. Onun yerine boğazını okşayarak gevşettim.

"Seni fahişem yapmak istiyorum, Alana."

Homurdanarak yüzünü yana çevirdi. Tükürüğü ve uyarılmışlığıyla kaplanmış parmaklarını kendi ağzıma götürdüm ve bir iniltiyle emdim. Vücudunun titremesi korkudan çok yakıcı bir arzudan kaynaklanıyordu.

"Kazanmadın, bu yüzden ödül alamazsın."

Onu döndürdüm ve pazularından tutarak yatağa doğru geriye doğru yürüttüm. Kalçalarının arkası şilteye çarptı ve düştü. Ona baktım, ağzını mı yoksa amını mı almak istediğime karar vermeye çalışıyordum. Bana bakma şekli, ilkinin iyi bir seçenek gibi görünmesine neden oldu.

"Uzan." Çenemi yukarı doğru salladım. Başını salladı. "Burada kimin yetkili olduğuna dair bir derse ihtiyacımız var mı?"

Öfkeyle geriye doğru süründü. Yastığın üzerine yerleşti, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Sert meme uçlarına bakarken dudaklarını yaladı. Dizleri yatağa düştü ve yaklaştığı süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. Bacaklarını ayırmak için iki elimi de kullandım. Kokusu onu parmaklamamdan dolayı parlıyordu ve şüphesiz bu pozisyonundaki savunmasızlığından doğan taze uyarılma.

"Beni becerecek misin?" diye fısıldadı.

Yüzüne baktım. Kollarını yukarı kaldırdı, sonra yastığın altına sıkıştırdı. Kalçalarını kavislendirdiğinde öne doğru eğildim ve bacaklarını kollarımın üzerine aldım. Bir yaprak gibi titriyordu. Bu sefer onun tarafından tuzağa düşürülmüş, kendi oyununun içine çekilmiş gibi hissettim. Ve bu bir oyundu; bundan emindim.

Eli yastığın altında hareket etmeye devam ederken ifadesi dalgalandı. Dizlerini göğsüne doğru iterek kalçalarını öne doğru ittim. Kot pantolonum ona sürtünerek dudaklarından acı dolu bir ses çıkmasına neden oldu. Aletim daha da sertleştikçe, onu kaçmak için çaresiz kalmaya zorlayan bir öğütme hareketi yapmaya devam ettim, öyle ki kendini ele verdi.

Yastığın altını eşeliyor, kaçış yolunu arıyordu, savaşmadan bu kadar yaklaşmama izin vermesinin tek nedeni buydu. Elim cebime attım ve bıçağı çıkarıp açtım. Dudakları aralandı ve gözlerini yeni bir korku dalgası kapladı.

"Bekle," diye yalvardı.

"İkiyüzlü, zeki değil. Beni bıçaklamak ya da öldürmek niyetinde miydin?" "Hayır, ben sadece... Ben olsam..."

Bacaklarını indirdim ve başının yanında durdum. "Bunu senin için heceleme izin ver Alana." Boğazına yapışarak bıçağı yanağında nazikçe gezdirdim. "Tanrı bile şeytanı öldüremez. Bunu yapabileceğini sana düşündüren neydi?"

"Lütfen Erebus, özür dilerim. Siktir, özür dilerim."

Bıçağı dudaklarına götürüp ucuyla dudaklarını çizdim. Ölümüne hareketsizdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Aç."

Dudaklarını ayırırken gözyaşları sel oldu. İçeri iterken kenarı dişine sürtündü. Düz kısmını dilinin üzerinde gezdirerek yavaşça daha derine soktum. Boğazında bir hıçkırığın başlangıcı oluşuyordu, ama kendini hareket etmekten alıkoymak için onunla savaştı.

"Em onu."

Gözleri sıkıca kapandı ve dudaklarını bıçağın etrafına kapattı. Yanakları çukurlaştığında sikim zonkladı. Hareketin bıçağı çektiğini hissedebiliyordum.

"Boynumu mu kesecektin? Yoksa daha uzun süre acı çekmemi mi izlemek isterdin? Belki de sikimi çıkarmak isterdin. Senin için farklı olsa da düşündüğün kadar tatmin edici değil. Kımıldama."

Bıçağı kendime doğru çektim ve dudaklarının arasından kaymasına izin verdim. Elleri kalçalarımın gitti ve parmaklarını içeri soktu. Korku onu kısıpca almış, buna neden olan kişiye tutunmaya zorluyordu.

"Bak şimdi ne kadar uysalsın. Benim için çok iyisin."

Ucu ağzının içine zar zor girdiğinde bıçağı tekrar içeri ittim. İtiraz eder gibi bir ses çıkardı ama onu duymazdan geldim. Şu anda bir şey denememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Bunun benim sikim olmasını mı tercih ederdin?"

Dudakları titredi ve gözleri tavanda gezindi. Bir süre sonra ellerini içeri doğru hareket ettirdi. Gözlerimle buluşmadan önce kot pantolonumun düğmesini çözdü.

"Aç."

Bunu yaptığında, bıçağı ağzından çıkardım. Soluk soluğa bir nefes aldı, tehlike geçtiğine göre hıçkırıklarının onu ele geçirmesine izin veriyordu.

"Bir an önce bitsin," diye mırıldandı.

Bu aptalca fikir yerine geriye doğru çekildim ve parmaklarımı kullanarak dudaklarını ayırdım. Dövme, ben yaptırdıktan sonra olduğu gibi iltihaplanmamıştı, bu yüzden soldan, klitorisinin üstünden ve sağdan bir kemer oluşturan harfleri seçmek daha kolaydı.

"baktın mı?" Ben sordum. "Hiç bakmadım."

Kıkırdarak metalle klitorisine dokundum. Sarsıldı ve nefesleri yeniden hızlandı.

"Lütfen canımı yakmayı bırak."

"Seni incittim mi? Bana iyi görünüyorsun." "Klitorisime dövme yaptın!"

"Ve çok güzel görünüyor," dedim bıçağın yassı kısmıyla hafifçe vurarak. "Eğer biri sana dokunmaya cesaret ederse, zaten başka birine ait olduğunu anlayacak."

"Sen..." Çenesini kapattı ve duvara dik dik baktı, sonra bakışlarını bana .
"Bu senin adın mı?"

O göremese de gülümsedim. Bıçağı kullanarak klitorisine vurdum. Tek eğimli bir bıçaktı, bu da bana onu incitmeden kullanmak için mükemmel bir yol sağlıyordu. Neden böyle bir bıçak seçtiğinden emin değildim. Belki de sikimi kesmek için.

Başparmağımı onun üzerinde gezdirdiğimde, ellerini yatağa çarptı.

"Lütfen, acıyor," diye ağladı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Yani, bir seçim. Boşalana kadar canını böyle yakabilirim - çünkü ne düşünürsen düşün boşalacaksın. Ya da seni becerebilirim. Sonuç aynı olur ama o kadar acıtmayabilir."

"Beni beceremezsin," diye hırladı.

Sıkı bir baskı uyguladım ve boğuk bir çığlık atmasına neden oldum. Ben devam ettikçe kıvranıyor, savaşılan hisler arasında sıkışıp kalıyordu.

"Neden yine polise gitmedin?" Hareketlerime devam ederek sordum.

"Korkuyorum," diye mırıldandı, sonra bir iniltiyi bastırmak için dudaklarını büzdü. "Ama sana yapmaya devam edeceğim şeyden değil."

"Bana zarar verebilirsin. Onlara değil."

"Ne kadar asilce. Bu gece beni aradığını gördüm."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ortalıkta bir canavar varsa, nöbet tutarsın."

"Canavarların seni tahrik ettiğini anlamadık mı?"

Sırt çantama uzanmak için yatağın kenarından aşağı doğru eğildim. Siyah bir göz bağı çıkardığımda başını salladı.

"Sana bana hayır demeyi kesmeni söylemiştim." "Rıza bu şekilde işler," diye tükürdü.

"Lanet ruhuna sahipken senin rızana ihtiyacım yok."

Onu yüzüstü çevirerek deriyi gözlerinin üzerine koydum. Kayışı, çaba harcamadan çıkaramayacağı şekilde yerleştirmek için saçlarını kaldırdım, böylece onu durdurmak için bolca zamanım olacaktı.

Maske takmak benim için bir sorun değildi ve bu rolü oynamaktan zevk alıyordum, ancak yapmayacağım tek şey, ağzımı istediğim şey için kullanamadan onu ilk kez becermekti. Farkında olsa da olmasa da onu kendim olarak becermek istiyordum.

İşte tam bu an, kendi yarattığım cehennemdeki yerimi tamamen sağlamlaştıracak olan andı. Ruhumun özünü onunkine bağlayacak, ikimize de neye mal olursa olsun benden kaçmasına izin veremeyeceğimi garanti altına alacaktı.

Bölüm 25

Alana

Görüşüm olmadan paniğe kapılmayı bekliyordum. Kesinlikle korkmuştum ama hareket etmedim. Ona saldırmaya ya da kaçmaya çalışmadım. Yoksunlukla birlikte, tamamen hissedebildiğim ve duyabildiğim şeye odaklanmıştım, ki bu da şu anda onun fermuarıydı. Göz bağını çıkardığından beri tüylerim diken diken olmuştu ve bir türlü geçmiyordu.

Deriye dokunmak için uzandım. Sıkıydı ama çok rahatsız edici değildi. Eğer çıkarmaya çalışırsam beni durdurabilirdi, bu yüzden parmaklarımı yatağa bırakmadan önce bir süre gezdirdim.

Kıkırdadı, bu beni her şeyden çok korkutmuş olabilir. Bu yanılttı. Onunla savaşmalıyım. Bana birçok kez zarar verdi, beni avladı, hayatımdaki insanları tehdit etti. Tehlikeliydi. Ve bu yüzden tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kafamın biraz karışık olduğunu biliyordum. Muhtemelen boktan bir çocukluk geçirmenin getirdiği bir şeydi bu. Belki terapide ya da başka bir şeyde buna karşı koyabilirdim ama hiç gitmek istemedim. Geçmişim beni rahatsız etmiyordu ve kafamdan geçen şeylerin asıl nedeninin bu olup olmadığını bile bilmiyordum.

Önemli değildi. Bu konuyu Jake'e birkaç kez açmıştım, ancak bunu yaptığım için kendimi iğrenç hissediyordum. Onunla CNC hakkında konuştum ve bunun iğrenç olduğunu söyledi. Vücudumu sadece sikilecek bir delikmişim gibi kullanmasını istediğimde bana deliymişim gibi baktı. Seks hayatımızdan memnun olmadığımı düşünüyordu. Memnundum ama bu yeni şeyler düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Yanlış değildi ama bu konuda onunla tartışmayı reddediyordum.

Ama bu... Bu çok yanılttı. Jake'i kaybettikten sonra, son zamanlarda olan diğer her şeyle birlikte gerçekten aklımı kaçırmıştım. Bu benim depresyonumun bir belirtisi olmalıydı. Apati mi? Akli melekelerimin tamamen çökmesi mi? Bir şeyler olmalı.

Beni kavrayıp sırt üstü çevirirken karnıma baskı uyguladı. Elleri vücudumda yavaşça yukarı doğru hareket etti. Temas yüzünden kalbim hızla çarpıyordu.

Aptal, aptal, aptal. Tehlike. Koşuyor olmalıydım, onun dokunuşuna eğilmemeliydim.

Sıcaklık ve ıslaklık göğüs uçlarıma dokundu ve çarşafı yumrukladım. Maskesi gitmişti. Göz bağı şimdi daha anlamlıydı. Onsuz nasıl görünüyordu?

Parmak uçları yüzünün kenarlarına dokundu ve hareket etmeyi bırakmasını sağladı. Kör insanlar bir yüzü dokunarak nasıl tanırdı? Yapıyı zihnimde nasıl kavramsallaştıracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Elmacık kemikleri sivriydi ve çenesindeki kirli sakal dışında teni yumuşaktı. Güçlü kemik yapısı. Dolgun dudaklar. Kendimi bundan bir şekilde uzaklaştırmak için kullanabileceğim yara izi veya sakatlanma gibi garip bir şey hissetmedim. Çirkin olmalıydı. Kabul edebileceğim tek seçenek buydu.

Avucumu öpmek için yüzünü çevirdi, sonra başparmağımı ısırdı. Bileğimi tutarak elimi göğsüne götürdü. Sert kasların üzerindeki çıplak tenle buluştu. Bunun ne anlama geldiğini düşünürken onun çıplak olduğu fikri korkumu yeniden alevlendirdi.

Beni becerecekti. Hayır, bunu istemedim. Bir şey yapmam gerekiyordu. Bana zaten saldırmıştı, ama bu...

"Hey," diye mırıldandı, elini yanağıma koydu. "Sakin ol."

"Korkuyorum."

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Dudakları boğazımın ön kısmına dokundu, aynı anda aleti de bana doğru yaklaştı. İçimden dizlerimi bükme geldi ama bu doğru bir tepki değildi, bu yüzden hareketsiz kaldım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Seni incitmemden mi yoksa daha fazlasını istemenden mi daha çok korkuyorsun?"

Kalçalarını hareket ettirdiğinde yarığımın içinden geçti. Dövmenin acısı nefesimi kesmişti ama ileri geri hareket etmeye devam ederken klitorisime baskıyla birleşti. Islaklığımı yaydığı anda biraz yandı ve dişlerimi sıktım.

"Cevap veremezsin," diye mırıldandı, dudaklarını çenemde gezdirirken. "Belki de öğrenmene yardım etmemi istiyorsun."

Dişlerinden dolayı alt dudağımda keskin bir sızı oluştu. Yüzümü başka yöne çevirdim ve nefesime odaklandım. Göğüslerime yöneldi; ısırıyor, yalıyor ve tenimi emiyordu. değildi; meme ucumun etrafında emiş yaratırken onu orada tutmak için başının arkasını kavradım.

İki hafta önce beni bağlamadan önce uzun zamandır orgazm olmamıştım. Şimdi hissettiğim çaresizlik çok güçlüydü. Bu sadece onun bedenimi uyarmasının bir sonucuydu, ama yine de inkar edilemezdi.

Birden geri çekildi. Bana hiç dokunmuyordu ve bu içimi acıtıyordu.

"Gitmemi istiyorsun, değil mi?" Sesi yumuşaktı ama etrafımdaki boşluğu tehlikeli bir şekilde dolduruyordu.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

"Bana gitmemi söyle, gideceğim."

"Git."

Bir an sessizlik oldu, sonra ağırlığı yataktan kayboldu. Sırt çantasının fermuarının açıldığını ve bir hışırtı olduğunu duydum. Ağır ayak sesleri koridora doğru çekildi. Dik oturdum, aklımı başıma toplamaya çalıştım.

"Bekle."

Adımları durakladı. Ne yapıyordum ben? Gidecekti. Hangi lanet dünyada bana tecavüz etmek isteyen bir adamdan kalmasını isteyebilirdim ki? Bunu yaparsam, rıza göstermiş olur muydum? Daha da önemlisi, fikrimi değiştirirsem buna saygı duyar mıydı? Şüpheliydi, bu da bunun benim tek şansım olduğu anlamına geliyordu ve aslında gecenin geri kalanında başka bir seçeneğim olmayacağını bilerek buna giriyordum.

"Kal," diye

fısıldadım. "Daha

yüksek sesle söyle."

Dudaklarımdan bir inilti çıktı. "Kal."

Yatak eğildi ve dişleri aniden göğüs ucumu yakaladı. Bağırdım ama ona dokunmaya çalıştığımda ellerimi sıktı.

"Seni boşaltmam için bana yalvar."

"Lütfen." Hareket etmedi. Başımı arkaya eğdim ve titrek bir nefes aldım.

"Lütfen, Erebus. Lütfen beni boşalt."

"Benim için kendini aç."

Çekingen bir şekilde dudaklarımdan iki yanını tuttum ve kendimi açtım. Kendimi böyle savunmasız ve kirli hissediyordum. Daha ağır nefes aldığını duyduğumda, vücudum

Onu etkilediğimi bilmek içimi ısıttı.

İyi idi. Bunu yapacaktık ve ben halime dönecektim. Belki sonunda terapiye giderdim. Eğer evrenden bir işaret geldiyse, o da buydu.

Küçük bir gıcırta oldu, sonra bir şey kısa bir süre şingirdadı. Ne yaptığını bilmediğim için alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Bana bir şeyle vurduğunda bacaklarımın arasında keskin, dayanılmaz bir acı alevlendi. Hemen ellerimi indirdim ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama onları tuttu.

"Sana durmanı söylemedim," diye işaret etti. Yerini belirlemeye çalıştığım bir çıt sesi geldi. Tanıdıkta.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye ağladım.

"Asla öyle bir şey demedim. Söz vereceğim tek şey boşalacağın. Şimdi, o amcığı benim için tekrar aç." Tereddüt ettiğimde parmaklarını kalçalarımın geçirdi. "Ayak bileklerini başının arkasındaki direklere bağlattırma bana."

Hay sikeyim. Dizlerimin yanlara düşmesine izin verdim ve önceki pozisyonuma döndüm. Hâlâ çok yakıyordu ve bir sonraki için kendimi hazırladım. Geldiğinde çığlık attım ve sırtımı kamburlaştırdım. Klitorisimin her iki tarafına bastırmak için iki parmağını kullandı, sonra onları ileri geri hareket ettirdi. Uyarılmam tekrar uyanırken acı hala oradaydı.

Parmakları kayboldu ve amımı tekrar kırbaçlamadan önce hazırlanacak zamanım olmadı. Art arda beş hızlı vuruş oldu ve ellerimi istediği yerde tutamayınca ağlamaya ve çarşafı yırtmaya başladım. O şey - sanırım bir kemer - parmaklarıma da vurmuştu ama bacaklarımın arasındaki acıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Şimdi zonkluyordu, sırf amımı ağlattığı için yatağıma davet ettiğim bu manyakla kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu hatırlatan sürekli bir davul sesi.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "O neredeyse gitmeme neden olduğun içindi Alana. Bu da kalmamı istediğin için."

Aletini içime gömerken aynı anda dudakları da dudaklarıma bastırdı. Haykırdım, bu sefer acıdan değil. Zaten o kadar ıslaktım ki vücudum onu itiraz etmeden kabul etti. Boğazından bir inilti ile hırıltı arasında bir şey koptu ve hiç vakit kaybetmeden kalçalarını geri çekip kendini tekrar içime soktu.

Dili benimkiyle buluştuğunda ilk tepkim arkamı dönmek oldu ama onun yerine ensesini kavradım. Ayaklarımı yataktan kaldırdım ve bileklerimi onun arkasına kilitledim.

Tek gecelik bir ilişki gibiydi. Kendime söyleyip durduğum şey buydu. Sadece benimle seks yapıp gidecek rastgele bir adam.

Sonuna kadar çekti, sonra tekrar içeri daldı, beni sınıırım gibi hissettiren şeye kadar gerdi. Hâlâ tenime yayılan yanıkla birleştiğinde, aşırı uyarılmanın eşliğindeydim. Öpüşmemizi keserek başımı geriye attım ve kendimi vücudumdaki hislere odaklanmaya bıraktım. Çıkarken yavaş hareket etti ve içime sertçe girdi. Her santiminin duvarlarımı okşadığını hissettim ve kalçalarını döndürdüğünde sınırsız bir inilti çıkardım.

"Bana kendini nasıl boşalttığını göster," diyerek içimden çıktı. Boşluk çıldırtıcıydı. Bacaklarımla onu yaklaştırmaya çalıştım ama o taştan bir heykel gibiydi. "Şimdi, Alana."

Sinirli bir şekilde elimi bacaklarımla arasına götürdüm ve üç parmağımı soktum. O zaman bile, içimde olduğu zamanki gibi hissetmiyordum. Etrafımızdaki her şey o kadar sessizdi ki yaptığım şeyin sesi yüksek geliyordu. Daha hızlı hareket ettim, onu dinledim ve beni tahrik etmesine izin verdim.

"Seni sonsuza kadar aınla oynarken izleyebilirim."

Kalçalarını ritmime uyacak şekilde hareket ettirirken, başparmağımı klitorisimi daire içine almak için kullandım. Hem iyi hem de kötü anlamda hassastı ama buna ihtiyacım vardı, beni orgazma götürecek ekstra bir itme gücüne. Serbest elimle meme uçlarımdan birini hafifçe çimdikleyerek içimdeki ateşi tutuşturdum. Tam amım sıkışmaya başlamıştı ki bileğimden tutup elimi çekti ve beni sikiyle doldurdu. Şaftına kenetlenerek haykırdım. Ben hâlâ kasılırken, üç parmağımı da ağzına aldı.

Çekirdeğim ısı ve elektrikle titreşiyordu. Şiddetliydi, bu saçmalık için uygun olduğunu hissettim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama tekrar odaklanabildiğimde beni hâlâ beceriyordu ama nazikçe.

"Mm," diye inledi, bileğimi ısırmak için bacağını kaldırdı. Dudakları ayağımın üstünde devam etti. "Kırıldığını sanıyordum. En son ne zaman boşaldın Alana?"

"Seninle," diye nefes aldım. Aleti bana o kadar derinden vuruyordu ki acı veriyordu ama kalçalarını kaydırduğunda kendimi daha fazlasını ararken buldum.

"Peki ya ondan önce?"

Başımı iki yana salladım, düşünemiyordum bile. Beni ters çevirdi ve parmakları arkadan boğazıma dolandı, sadece

bana en az miktarda hava verdi. Beni daha sert becerdi, bir an önceki tatlı ve nazik halini terk etti. Kalçalarımı geriye ittim, ona yaklaşmak için kıcıımı daha yukarı kaldırdım. Yatak başlığının metal direklerine tutunarak aynı anda hem bizi birbirimize bağlamak hem de hayata tutunmak için kullandım.

İçime girerken parmakları boğazıma saplandı. Nefes almak için çabaladım ama o . Bana sadece bilincimi korumam için gereken kadarını verdi. Her darbesi leğen kemiğime ulaşıyor ve beni içten çürütmekle tehdit ediyormuş gibi hissediyordum.

"Sikimi tekrar sıkıldığını hissetmeme izin ver, bebeğim."

"Ben... Mm, . İhtiyacım var..." Bacaklarımın arasına uzandım ama elimi tuttu ve yatak başlığına geri götürdü.

"Tek ihtiyacın olan benim sikim."

İfadesini vurgulamak için aletini başımı öne eğecek ve parmaklarımın parmaklıkları daha sıkı kavramasını sağlayacak şekilde eğdi. Ağırlığını sırtıma bastırdı ve kalçalarını döndürerek o noktaya tekrar tekrar vurdu.

"Gördün mü Alana? Bu senin için yapılmış. O kadar yakınsın ki hissedebiliyorum. Sikimi boğ, bebeğim."

Saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Orgazmım zirveye ulaştığında kendimi daha fazla tutamadım. Bir kolunu belime doladı, kollarımın ağırlığını hafifletirken beni öpmeye devam etti, her ne kadar ben bu jسته karşılık vermesem de. Kafam bu mutlak delilik seline kapılmışken yapamazdım. Nasıl bu kadar inanılmaz hissettirdiğini bilmiyordum ve bunun hakkında çok fazla düşünmeme izin vermiyordum.

Dudaklarıma karşı hırladı ve içimde şiştiğini hissettim. Öpüşmemizi keserek ağzını omzuma götürdü ve beni ağlatacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Bu beni biraz olsun gerçekliğe döndürmeye yardımcı oldu ve orada diz çöküp aşağı inmesini beklerken tam olarak ne yaptığımı merak ettim.

Bölüm 26

Jayce

Dişlerim neredeyse Alana'nın derisini parçalıyordu. Bir parçam ısırık izinin Ted Bundy'yi mahveden şey olduğunu fark etti ama umursamaya başlayamadım. Hâlâ boşalıyordum ve tüm zaman kavramımı kaybetmiş olsam da, normalden daha uzun sürdüğünü biliyordum. Yasal olması gerekenden daha uzun.

On iki lanet yıl. Delirmiş gibi hissediyordum. Bu gerçek olamazdı. Alana'nın içindeki benim sikim olamazdı. Orgazmlarının gücüyle boğduğu benim sikim olamazdı. Bu kadar şanslı olamazdım.

Omzunu bırakarak geri çekildim ve yavaşça içinden çıktım. İçinden akan spermlerimi gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Dilimle izini takip etmek için dirseklerimin üzerine düşmekten kendimi alıkoyamadım. Bunun gerçek olduğunu anlamam için ikimizin birlikte tadına bakmam gerekiyordu.

Hassas klitorisini yaladığımda sarsıldı. Parmaklarımı kullanarak daha fazlasını içinden çıkardım ve ağzıma akmasına izin verdim. Onu sırt üstü çevirdim ve dilimle vücudunda bir yol açarak birleşik döllерimizi tenine yaydım. Boynuna ulaştığımda, parmaklarımı ağzına sokarken boynunu emdim.

"bak."

Dilinin üzerine sürmeme izin verdi ama başka bir şey yapmadı. Yüzüne bakmak için ayağa kalktım. Yanakları kızarmıştı ama dudakları gerginliğini ele veriyordu.

Yükseklik geçmişti ve beni bir kez daha kötü adam olarak görüyordu. Ayağa kalkarken ona "Bunun tadını çıkarabilirsin," dedim. "Lütfen git."

Giyinirken dişlerimi sıktım. Maskemi taktıktan sonra göz bağı çıkarmasına yardım ettim. Gözlerini kırptırdı, sersemlemiş gibi görünüyordu. Gözleri bana dikildiğinde, oradaki meydan okuma, tekrar yalvarana kadar onu becermek istememe neden oldu.

Yönetilemez hale mi gelmişim? Belki de.

Çenesinden tutarak yüzüne doğru eğildim. "Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, kendine gereksiz yere o kadar az işkence edersin."

Elime vurdu. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Beni manipüle ettin."

"Tamam."

Koridora doğru koşmak için ayağa fırlamadan önce gözleri kısıldı. Banyo kapısı çarpıldı ve ben orada öylece kalakaldım... Bilmiyordum bile.

Sinirli bir hırıltıyla onu takip ettim. "Eğer kapıyı açmazsan, öncekinde olduğu gibi kırıp dökeceğim."

Mandalın döndüğünü duydum ve kapıyı açtım. Alana aynanın önünde durmuş omzundaki izi görmeye çalışıyordu. Deriyi kırmadığımı sanıyordum ama biraz kanıyordu. Ona yaklaştığımda uzaklaşmaya çalıştı. Onu belinden tutup tezgâhın üzerine yatırdım, sonra parmaklarımı iz üzerinde gezdirdim, bu da onun tıslamasına neden oldu.

Çömeli çekmecelerden birini açtım ve alkolle birlikte birkaç pamuk çıkardım. Yarayı silerken sessiz kaldı, sadece çenesinin gerginliği canının yandığını belli ediyordu.

"Benden kaçamazsın," dedim.

Sadece sinirli bir nefes verdi. Boğazımı temizledim ve sesimi ve aksanımı karakterime uygun tutmaya odaklandım. Tam bir baş belasıydı ama maske taktığımda kolaylaşıyor, neredeyse doğal bir hal alıyordu. Onu becerirken bu çok daha zordu.

"Eminim aklınızda milyonlarca düşünce ve endişe vardır. Sadece sana gerçekten zarar vermeyeceğimi bil. Bu tehlikeli bir şeye dönüşecek geçici bir saplantı değil. Korkuyor olabilirsin ama benimle her zaman güvende olacaksın."

"Neden maske?" diye sordu sessizce, gözlerini yerden ayırmadan. Bu hoşuma gitmedi, bu yüzden çenesini sıktım ve bana bakmasını sağladım.

"Gizem, gerilim, heyecan, gizlenme. Bir insan neden maske takar?"

"Çünkü çirkinler."

Onu bırakıp geri çekilmeden önce kıkırdadım. Ben duvara yaslanırken o olduğu yerde kaldı.

"Bana ya da bu duruma güvenmiyorsun."

Bana kuşkuyla baktı. "Neden inanayım ki? Bu tamamen saçmalık."

"Sen de kafayı yemişsin, ben de. Kimin umurunda? Dışarıdaki insanlar ne yaptığınız konusunda söz sahibi değiller ve neyin kabul edilebilir olduğu konusunda bir iddiaları yok. Eğer tanımadığınız bir adamın odanıza gelip sizi korkutmasından tahrik oluyorsanız, bunu sahiplenin. Hayat o kadar hızlı gelip geçerken ve evren bizi hatırlamazken, sizi mutlu eden şeyleri inkar etmek çok saçma."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünden çok daha fazlası. Kiminle ve nasıl seviştiğimi bilmeleri umurumda değil." Tezgâhtan indi ve banyodan çıktı. "Benden ne istediğini bilmiyorum ve gerçek şu ki beni korkutuyorsun. Seks dışında... bu hala bir sorun. Bütün bunlar lanet olası bir sorun."

Yatağa oturdu, sonra yaklaştığımda geriye doğru çekildi. Birkaç adım ötede durdum. Şu anda onun korkusunu ya da acısını istemiyordum. Benimle konuşuyordu, kısa bir süre önce öldürmeyi düşündüğü maskeli ve korkunç versiyonuyla. Elimi cebime attım ve bıçağı çıkardım. Boğazının titrediğini gördüm ama bıçağı yatağa fırlattığımda onu kaptı ve göğsüne yaslayarak korudu.

"Tekrar yapar mıydın?" diye sordum.

Dudakları dişlerinin arasındayken bakışlarını göğsüme indirdi. "Belki de. Bilmiyorum."

Maskemin ardındaki gülümsemeyi göremediğine sevinmişim. "Sanırım bir dahaki sefere öğreneceğiz."

Titredi ve ellerine baktı. "sen?" "Fark etmez."

"Tanıdık geliyorsunuz ama aksanınızı tanırım. Bilirdim."

Bunu şimdi anlasaydı, henüz ona ihtiyacım olan yerde olmasa bile bu konuda çok üzölmeyebilirdim. Hazır olduğunu bilsem bu maskeyi hemen çıkarırdım.

"Uyumaya git," diye talimat verdim. "Pek iyi uyuyamıyorsun."

"Neden acaba?" diye mırıldandı.

"Çünkü çok fazla endişeleniyorsun. İster dışarıda ister içeride , senin için bir tehdit değilim. Ben izlerken daha güvendesin."

Gözlerini devirdi ama arkasına yaslandı ve yorganı göğsüne kadar çekti. "Çıkarken her şeyin kilitli olduğundan emin ol, ki bu hemen şimdi olur."

Yatağın yanına geldim ve çömeldim. Bıçak hâlâ ondaydı, bu bir sorun olabilirdi ama bunu bir güven egzersizi olarak düşünebiliriz. Fazla baskı uygulamadan boğazını tutmak için .

"Uyu sevgilim ve sadece güzel şeyler hayal et. Örneğin benim sikimi." Dudakları kıpırdadı ama tepkisini belli etmedi. Tutuşumu sıkılaştırdım. "Ya da dilimi. İstersen kemerim. Geri döndüğümde, senden istediklerimi tamamen kabul etmeni bekliyorum."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Sadece bana vermen gereken her şeyi, Alana Monroe."

Onu bıraktım ve çantamı aldım. Kapıya ulaştığımda durakladım. "İşteyken bile o öğretmenden uzak dur. Bana itaatsizlik edersen yapmak zorunda kalacağım şey hoşuna gitmeyecek."

Yanıt beklemeden ışığı söndürdüm ve kapıyı kapattım. Tekrar polise gitmemesi için ona güvenmem akıllıca değildi. İçine boşalmıştım ve bu yüzden beni sikebilirdi ama duş almaması ve benim kokumla uyuması fikri hoşuma gitmişti. Benim değil, Erebus'un. Hâlâ kendimi iyi hissettiriyordu.

Çıkarken kahve cezvesinin yanına bir öpücük bıraktım. Bir gün bunlardan birini yiyecekti ve bir şekilde bu bir güven jesti olacaktı.

***** "Pekâlâ,

işler nasıl ?" Ben sordum.

Bodrum katı sessizdi ve müziği açmayı düşündüm ama dışarıda biri varsa dikkat çekmek istemedim. Neden dışarıda olduklarını bilmiyordum ama cinayet biraz paranoyak olmak için iyi bir nedendi. Dışarıda biri varsa ve Alana içeri girmek için şifresini kullanırsa telefonum beni uyaracaktı ama müziği duyarsa burada ne yaptığımı merak edip araştırmaya kalkabilirdi. Canı sıkıldığında böyle meraklı olurdu.

Kompost kabının sıcaklığını ayarladım ve bir kez daha gözden geçirdim. Preston'ın cesedi yonca, talaş ve biyolojik olarak çözünmesine yardımcı olacak diğer malzemelerden oluşan bir yatağın üzerinde yatıyordu. Ben de üzerini iyice örtmüştüm. Biri bununla karşılaşır, gerçekten bakmaya zaman ayırmadıkça içinde ne olduğunu göremeyebilirdi. Ben olsam onlara o kadar zaman vermezdim.

Gemi, açılmak için birbiri içine kayan panellerin bulunduğu sahte bir duvarın arkasına gizlenmişti, bu yüzden herhangi birinin buraya kadar gelebilmesi zaten pek olası değildi.

Yaklaşp araştırmadıkları sürece güvendeydim. Yine de bunu her yaptığımda korkum daha da artıyordu.

Preston gübre yaptığım üçüncü kişiydi. Ted adında bir adam ilkiydi. Bir barda Alana'ya asılmıştı, bu da Jake'i kızdırmıştı. Oldukça sarhoştu ve bir yumruk attı. Olay büyüdü ve Ted onu tutuklatmakla tehdit etti. Eve dönerken yolunu kestim.

Uğruna adam öldüreceğim tek kişi Alana değildi. Tüm ailemi şiddetle korurdum. Yine de kademeler vardı, Jake'in bu gemiye Preston'dan önce gelmesinin nedeni de buydu. O herkesten üstündü ve bu asla değişmeyecekti.

Gövde sadece bir haftadır teknenin içindeydi. Birkaç kez kurcalamak zorunda kaldım ama genel olarak kolay bir süreçti. İki aydan biraz daha kısa bir süre içinde yeni bir amacı olacaktı, hayatında sahip olduğundan daha iyi bir amacı.

Telefonuma gelen bir bildirim üzerine duvarı hızla yerine yerleştirdim ve yukarı çıktım. Ön kapıyı açtım ve neredeyse Ben tarafından devriliyordum. Boynumun iki yanından tuttu ve alnını garip bir selamlamayla alnıma dayadı.

"Naber Jayce? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Etrafa bir göz attım, sonra içeri gelmesini işaret ettim. Beni mutfağa kadar takip etti ve ikimize de birer fincan kahve doldurdum.

Ben dirseklerini tezgâha dayadı ve bu pozisyon pazılarının şişmesine neden oldu. Kasım ayıydı ama sanki dışarısı kırk derece değilmiş gibi tişört giymişti. Dövmelerini sergilemekten hoşlandığına ikna olmuştum. Kolları tamamen doluydu ve ben bunu kıskanıyordum. Dirseklerimi geçebilirdim ama haftanın yedi günü bir kadını takip ediyordum ve bu şekilde onları gizlemek daha kolaydı. Birinin tanımlayıcı izleri görmesi riskini almak istemedim.

Hala sıcak olan kahvesini yudumlarken yeşil gözleri etrafta geziniyordu. Her şeyi gözlemliyor, yanaklarını dolduran bir sincap gibi bilgi kırıntılarını depoluyordu. Eğer belirli bir şey arıyorsanız, nerede bulacağınızı biliyorsa hemen hatırlayabiliyordu. Ve eğer gerekirse, dünyadaki her şeyden habersizmiş gibi davranmak onun için kolaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Habersiz ziyaretlerden nefret ederim."

"Yeşil gözlü bir tarih öğretmeninden gelmediği sürece tüm ziyaretlerden nefret ettiğine eminim."

İçkimi alırken çenem sıkıştı. Herifin bu konularda altıncı hissi vardı. Koruyucu içgüdüleri de , ama öyle olduğundan emin değildim.

Şunlar.

"Soruma cevap vermedin," diye . "Ah, doğru ya.

Bana borçlu olduğun iyilik."

İçimden gelen inleme isteğiyle savaştım. Cadılar Bayramı'nda Alana'yı bulmak en önemli şeydi ama birine, özellikle de Ben'e borçlu olmaktan nefret ediyordum. Biz arkadaş değildik. Fark edilsek birbirimizle ilişki kurarak şüphe uyandırmayacak tanıdıklardık çünkü ilişkimiz çok eskilere dayanıyordu. Her şeyle biraz uğraştığı düşünülürse, adama borçlu olmak pek de ideal değildi. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda aradığınız kişi oydu. Eğer arayan oysa, onun yiyeceklerini almaktan bir adamı diri diri yakmaya kadar her şeye hazırlıklı olmalıydınız.

Bir elini küllü kahverengi saçlarında gezdirdi. "Alana hâlâ Alpine Grove'da çalışıyor, değil mi?"

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdim. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Umursamaz bir el sallayarak ikinci fincan kahveyi de boşalttı. Ben'in huysuzluğuna bakarak uyuşturucu kullandığını düşünmek kolaydı ama babası yüzünden bu tür şeylerle uğraşmıyordu.

"Kapıdan girmene izin mi veriyorlar? Muhtemelen check-in bile yaptırmıyorlar." Ensemi ovuşturarak omuz silktilim. "Tabii. Beni orada seviyorlar."

Bana imalı bir gülümseme fırlattı. "Buraya geldiğinde seni gördüklerine eminim."

"Benden ne istiyorsun?"

"Kuzenim orada ikinci sınıf öğrencisi. Zor bir dönemden geçiyor, babası boşanıyor. Carson derslerinden birinden kalıyor ve koç bunu düzeltmezse oynayamayacağını söyledi."

"Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Bunu düzeltmeni istiyorum," diye yanıtladı basitçe. "Nasıl?"

"Bilgisayara gir. Rakamlarda biraz oynama yap, çok belirgin bir şey olmasın ama geçer not almasına yetecek kadar olsun. Bu şekilde kalmasını sağlayacağım ama sömestrin yarısı bittiği için başaramayacak. Nasıl yapacağın umurumda değil, sadece yap."

Bir fincan daha doldururken, "Bu beni tutuklatabilir," diye belirttim.

"Kardeşini öldürmek ve küçük kız kardeşimi takip etmek de öyle, ama işte buradayız."

Başımı geriye atarak seçeneklerimi düşündüm. Hiçbir seçeneğim yoktu. Ben de benim gibiydi. Etrafındaki insanlar hakkında yeterince bilgi sahibiydi.

İstedigini alamazsa her şeyi mahvedecekti.

"Güzel. Hedef kim?"

"Bazılarıİngilizce Öğretmenim. Biraz bir Göt herif.

Carson nefret eder ve Adamım.

Everhart."

Çünkü tabii ki öyleydi.

Bölüm 27

Jayce

Bu hafta sonu askere alınacak. Umarım her şey yolunda gider, ama ne zaman gider ki?

Telefonu cebime geri koyarken, şu anda bu konu hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bu onların davasıydı ve elimden geldiğince yardım edecektim ama eğer çok fazla dahil olursam, işleri kolaylaştırmak için Mike'ı tamamen ortadan kaldırmayı düşünebilirdim. Kendime hâkim olmalıydım yoksa insanlar endişe verici bir hızla ortadan kaybolmaya başlayabilirdi.

"Bay Weste," dedi Mia kocaman bir gülümsemeyle. Ona doğru ilerlerken gözleri beni adeta yuttu.

"Hey, Mia. Eminim bugünün Cuma olduğuna sevinmişsindir."

"Hiçbir fikrin yok. Sanırım gelecek haftaki tatil yüzünden. Bu çocuklar şu anda çıldırmış durumda."

"Eminim. Senin için bir isyan olacaklar."

"Oh, Tanrım. Stres atmak için bir şeye ihtiyacım olabilir."

İma ettiği şeyin beni nasıl gizlemek için dudaklarımı yaladım. "Ara vermenin yardımcı olabileceğini söyleyebilirim, ancak bazı aileler daha fazla strese neden olma eğilimindedir."

"Peki ya seninki?"

"Hayır, benimkiler harika. Ben şanslıyım."

Yüz ifadesi tanıdık bir şeye dönüştü. "Bu ilk Şükran Günü değil mi..."

Ona bir gülümseme sundum. "Evet. En azından bunu atlatmak için hep birlikte olacağız."

"Bayan Monroe orada olacak mı?"

"Tabii ki. O aileden biri."

"Bu çok hoş."

Evet, sevdiğim kadını Şükran Günü'ne ailemle birlikte getirmek çok güzeldi. Aslında, eğer bundan vazgeçmeye kalkarsa, onu bantlar, omzuma atar, sonra da patates püresini zorla yedirebilmek için yemek odasındaki bir sandalyeye zincirlerdim. Sonunda ona iyi kızım derdim ve o da gereksiz yere inatçı olduğunu fark ederdi.

"Belki gelecek hafta görüşürüz," diye devam etti. "En azından bir kez burada olacağımı biliyorsun."

Ondan uzaklaşarak çift kapıyı ittim ve koridora çıktım. Alana'nın sınıfının önünden geçerken hızla içeri baktım. Masasında oturmuş, ona getirdiğim kahveyi yudumluyordu. Yüzündeki çatık kaşlardan ve kahveye bakışından, üzerine koydurduğum notu umursamadığını anladım.

Eğer içersen, benimsin.

-E

Beni görmesini istemediğim halde izlemeye devam ettim. Muhtemelen içerdi. Kahve düşünüydü. Yine de emin olmam gerekiyordu.

Sanki hayatının en zor kararını veriyormuş gibi parmakları masaya defalarca vurdu. Belki de öyleydi. Tıpkı onu becermeme izin verdiğinde olduğu gibi, şaka yapmadığımı biliyordu ve rızası kilitlenmişti. Benim hem tehlikeli hem de biraz dengesiz olduğumun farkındaydı. Bunları bilmesine rağmen, onu boşaltmam için bana yalvarmasını sevdim.

Bir gün, öğle yemeği sırasında onu masanın üzerine yatırdım ve tamamen sessiz kalmasını sağlarken, biz de garip bir öğretmen fantezisini canlandırdık. Bu kadın ne isterse yapardım.

Dudaklarını pipetin etrafına kapatıp bir yudum aldığında gülümsedim. Asıl hedefime yönelmeden önce olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde kapısının penceresinden bir fotoğraf çektim.

"Hey," dedim Kyle'ın bir sınıftan dışarı baktığını gördüğümde. Yanındaki duvara yaslandım. "Beşte iyi misin?"

"Evet. Seni yakaladım, Jayce."

Elimi uzattım ve o da sıktı. Ona verdiğim üç yüz doları aldıktan sonra koridorda koşmaya başladı. Yolun geri kalanını Mike'ın evine kadar yürüdüm.

ve nazik olmak için kapıyı çaldım. Masasından başını kaldırdığında, samimiyeti bir kenara bırakıp onu tekrar yumruklamak istedim ama bunun yerine gülümsedim.

"Bir saniyen var mı?"

Endişeli olduğu belliydi ama bir süre sonra başını salladı. Kapıyı arkamdan kapattım ama kilitlemedim, küçük bir aralık bıraktım. Ben yaklaştıkça o daha da gergin görünüyordu. Bir sandalye kaptım ve masanın yanına taşıdım, sonra oturdum ve bacaklarımı önüme doğru uzattım.

"Biraz konuşalım Mike."

"Bu iş mi yoksa kişisel mi?"

"Çocuklara öğretmenlik yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır, ama benimle konuşmak için iş yerime gelmenizin garip olduğunu düşünüyorum."

"Şey, numaranız bende yok ve bildiğiniz gibi Alana'yı sık sık burada ziyaret ediyorum. Bu her şeyden daha uygun."

"Tamam. Sen..." Ucuz altın saatine baktı. "On beş dakika, ama daha hızlı olmasını tercih ederdim."

"Saygısızlık not edildi." Kapıya doğru bakma isteğime karşı koydum ve avuçlarımı uyluklarıma bastırdım. "O zaman kısa ve öz konuşacağım. Alana'dan uzak durman gerekiyor."

Şaşkınlığıma ve kızgınlığıma rağmen güldü. "Bu da o şeylerden biri mi? Tanrım."

"Bu bir şaka değil Mike."

"Peki ya ne olur? Güzel bir randevumuz oldu ve iyi anlaşıyoruz. Sanırım onu daha fazla görmek istiyorum."

Öne doğru eğildim ve gülümsememin yer değiştirmesine izin verdim. "Çok aptalsın Mike. Ağabeyimin senden ne kadar nefret edeceğini düşünmek çok komik."

"Dur tahmin edeyim. Kıçımı tekmeleyecekti." Bu fikir karşısında gözlerini devirdi.

"Saçmalama. Benden bunu yapmamı isterdi. Jake benim hakkımda pek çok şey bilmiyordu ama benim biraz daha çılgın olduğumu ve bu işi halledebileceğimi çok iyi biliyordu."

"Yani beni döveceksin." Gözlerinde hâlâ beni sinirlendiren eğlenceli bir parıltı vardı.

Dirseklerimi masanın üzerine koydum ve biraz esnedim. Saklamaya çalıştı ama bakışları birkaç kez kollarıma kaydı.

"Öyle yapalım ki benim bir şey yapmama gerek kalmasın," diye önerdim.

"Tehdit komik bir şeydir. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirsin ama bunun bir faydası olmaz çünkü sen saldırı suçundan hapse girersin ve ben de Alana'ya istediğimi yapmakta özgür olurum."

"Seni döveceğimi hiç söylemedim, sadece Jake'in bunu yapmamı isteyeceğini söyledim. Hayır, bu senin lanet olası endişelerinin en küçüğü."

"Peki en büyüğü ne?" diye alay etti, öne doğru eğilirken benim pozisyonuma uyuyordu.

"Para şu anda senin için bir sorun gibi görünüyor. Alicia'ya tek başına bakmak kolay olmasa gerek, özellikle de Jake'ten nafaka, Hailey'den gelir ve senden olmayan bir çocuğa ait bir sürü para olmadan. Bu seni kızdırıyor mu Mike?"

Sert yüzü düştü ve perdenin arkasındaki adam ortaya çıktı. O zayıf ve korkak biriydi. Bir an önce kendisini güçlü hissetmesini sağlayan tek şey, bir şekilde kusursuz olduğunu düşündüğü gizli planlarıydı.

"Bunca zamandır biliyor muydun?" Devam ettim. "Yoksa onun senin çocuğun olduğu izlenimine mi kapıldın? Belki de hamile olduğunu öğrendiğinde seni kullandı. O henüz hamile değilken mi çıkmaya başladınız yoksa kardeşimle yattığında zaten birlikte miydiniz? Bebeğin senden olduğunu söylemek çok kolay olmalı."

"Kapa çeneni," diye tersledi.

"Memnuniyetle. Ve Alana'yı rahat bırakacaksın. Onunla konuşma, onu kabul etme, ona bakma bile."

"Beni aradan çıkarmak onun sana aşık olmasını sağlamaz."

"Belli ki. Yıllar önce bana aşık oldu. Bunun yaptığı şey onu, kendisine ait olmayan fonlara erişebilmek için onu kullanmak isteyen birinden korumak. Kim olduğunu öğrendikten sonra sana herhangi bir konuda yardım edeceğini mi düşündün gerçekten?"

"Ben de bir şeyler biliyorum, . Hailey'nin bana anlattığı şeyler."

Başımı eğdim. "Bildiğini sandığın her şeyin bir kuruntudan doğduğuna eminim. Hailey tam bir baş belasıydı."

Kapı açıldı ve duvara çarptı. Kyle yüzünde telaşlı bir ifadeyle orada duruyordu. Bana tek bir bakış bile atmadı ki bunu etkileyici buldum.

"Bay Everhart, Patrick ve Lucas kavga ediyorlar. Birbirlerini öldürecekmiş gibi görünüyorlar!"

"Allah ." Mike ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Hemen döneceğim."

Ayak sesleri artık duyulmadığında masasının diğer tarafına geçtim. Ben gelmeden önce yaptığı iş yüzünden bilgisayarın kilidi açılmıştı. Hangisinin not defterine bağlı olduğunu bulmaya çalışarak simgeleri taradım. Kolay olacağını ve 'not defteri' diyeceğini düşündüm. Görünüşe göre yanıılmışım.

Küçültülmüş tarayıcısını açtım ama sadece okul e-postası vardı. İlginç bir şey olup olmadığını görmek için kısaca taradım. Alana'ya gönderilmiş bir tane vardı, ders sırasında rastgele ileri geri konuşmalar gibi görünüyordu, böylece telefonlarına yakalanmadılar.

Kahretsin, acele etmeliydim. O olabilecek gibi görünen rastgele masaüstü simgelerine tıklamaya başladım. Sonunda doğru olanı buldum. Yine de kafa karıştırıcıydı. Carson'ın hangi dönemde olduğunu bilmiyordum, bu da yardımcı olmadı.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Parmaklarım klavyenin üzerinde donup kaldım. Bakışlarımı kaldırarak Alana'nın dehşete düşmüş yüz ifadesine baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Mikro Dickens ile başka bir öğle yemeği randevusu mu?"

Arkasına baktı, sonra aceleyle bana doğru geldi. "Cidden, Jayce." Ekranı gördüğünde nefesi kesildi. "Bana şu anda ne yaptığını söyle yoksa-"

"Beni rapor edecek misin, küçük... Alana?"

Bana tuhaf bir bakış attı ama görmezden geldi. Neredeyse her şeyi birden fazla cephede mahvetmişim ve henüz öğlen bile olmamıştı. Bu kimlik meselesi tam bir belasıydı.

"Jayce."

"Kahretsin," diye mırıldandım, başımı geriye attım. "Bu Ben için."

"Ben?" diye tısladı. "Neden onun için bir şey yapıyorsun?"

"Çünkü ona bir iyilik borcum vardı. Kuzenin sınıfta kalıyor ve basketbol oynamak istiyorsa bu dersi geçmek zorunda."

"Notlarla oynayacaktın. Bu delilik. Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kardeşin beni bir et dolabına astığında ve kaslı kalçalarımı bazı zengin yamyamlara sattığında daha çılgınca olacak."

Gözleri komik bir şekilde genişledi. "Bunu yapıyor mu?" "Bilmiyorum. Ona sor."

"Hayır. Tüm bunların bir parçası olmak istemiyorum. Ayrıca, onun umurunda bile değil."

"Biliyor. Sadece olan biten her şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyor. On yıl içinde yüzmek için çok fazla bok var."

"Her neyse. Şu anda önemli değil. Kaybol." Bir süre ona baktım. "Hayır."

"Ne? Acele etmeliyiz."

Kucağımı sıvazlayarak sandalyeyi biraz geriye ittim, böylece ona yer açacaktım. Ağzı açıldı ve kapıya doğru baktı. Beklerken meydan okuyan bir kaş kaldırdım. Nazikçe bacağıma oturmadan önce yanakları pembeleşti. Kalçalarını kavradım ve bizi masanın içine doğru yuvarladım, bu da onu daha geriye oturmaya zorladı.

Artık onunla birlikte olduğum için kendime engel olamıyordum. Onunla en azından biraz temas kurmaya ihtiyacım vardı.

Öne doğru eğilerek ne yaptığına baktım. Yanağım alnıyla aynı hizadaydı ve burnundan gelen titrek nefesleri duyabiliyordum. Carson'ın notu zar zor geçer bir seviyeye ulaşana kadar her ödevi hafifçe ayarlayarak yazmaya devam etti. Dışarı çıktığında geriye doğru itti. Kıcının sikime sürtünmesi karşısında inleme isteğimle savaştım.

"Jayce."

Bizi masadan uzaklaştırdım ve o da hemen ayağa kalktı. Eğildiğinde gözlerim kot pantolonunun içindeki mükemmel yuvarlak kalçasına kilitlendi. Bir çekmeceyi açtı ve Carson'inkini bulana kadar dosyalara dokundu. Her şeyi çıkardıktan sonra onu takip etmemi işaret etti.

Mike odaya döndüğünde neredeyse kapıya varmıştık. Alana bir adım geri çekildi ve dosyayı arkasına itti. Vücutlarımızın arasına saklanacak şekilde yaklaştım. Daha az şüpheli görünmesi için bir kolumu ona doladım ve avucumu karnına yasladım. Elim diğer tarafındayken dosyayı aldım ve elini bırakabilmesi için yerinde tuttum.

"Alana," dedi Mike, kavgadan geldiği için sesi sinirli çıkıyordu. "Neler oluyor?"

"Sadece öğle yemeği randevumu aramaya geldim," diye cevap verdi. "Düşündüğümden daha uzun sürdü."

"Ah, anlıyorum. Sen iyi misin?"

Kalçalarım ona doğru bastırıldığında kıpırdandı. "Evet, hiç sorun değil. Okuldan sonra görüşürüz."

Bir şeyler söyledi, ama o çoktan odadan dışarı fırlamıştı, ben hala sırtına bastırıyordum. Koridora çıktığımızda, beni

elini çekti ve hızlı adımlarla sınıfına doğru yürüdü. Evet, muhtemelen orada yaptığıım maskaralıkların bedelini ödeyecektim.

Kapıyı arkamızdan kapattığımda bana doğru döndü. "Senin derdin ne?"

"Benim bir anlaşılmam yok. Sadece bizi oradan çıkarmaya çalışıyordum."

"Okuluma lanet bir suç işlemek için geldin, Jayce." "Bu bir suç mu?"

"Bilmiyorum! Böyle şeyler yapamazsın. Artık bir gün bile huzurlu olamıyorum."

"Benim burada olmamın seninle hiçbir ilgisi yok, o yüzden varmış gibi davranma."

"Seni o karmaşadan kurtarmak zorundaydım, yoksa seni yakalayacaktı." " zaman bırak yapsın. Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Beni korumaya çalışmamalıydın."

Bu benim işim, Alana."

"Hayır. Sadece arkadaşım olman gerekiyordu."

Kollarını kendine dolamıştı ve bu onu küçük gösteriyordu. Ona doğru bir adım attım ama başını salladı.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum," dedi. "Kardeşimle karanlık işler çeviriyorsun ve beni rahatsız ediyorsun."

Gözlerimi kısarak, itirazlarına aldırmadan aramızdaki mesafeyi kapattım. Ellerimi kollarında gezdirdim, keşke bundan daha fazlasını yapabilseydim.

"Sadece bir şeydi," diye onu temin ettim. "Artık bitti. Artık karanlık işler yok."

"Neden Ben'e bir iyilik borçlandın, Jayce?"

Ne söyleyeceğimi düşünürken çenemi tuttum. Ona gerçeği söylemek bir sapık gibi görünebilirdi, ki böyle düşünmesini göze alamazdım. Parçalar bir araya gelmeye başlayacak ve her iki tarafımı da kabul edeceği bir yere gelmeden önce bunu anlayacaktı.

"Jayce," diye sordu.

"Benim için bir şey buldu."

"Oldukça önemli bir şey olmalı." "Öyle de denebilir."

Avuç içleri göğsümde düzleşti ve gözlerim kapandı. Elimde olmadan daha da yaklaştım, parmaklarının vücudumda yarattığı hissin tadını çıkarıyordum. Sonra baskısı arttı. Sertçe itti ve ben kıpırdamayınca ellerini bana çarptı. Bileklerini yakaladım ve onları oldukları yere geri koydum, gözlerimi onunkilere kilitledim. İçimden bir şey patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kızma," dedim kararlı bir şekilde.

"Gitmen gerek. Dersim yakında başlıyor."

Elimden kurtulmaya çalıştı ama ben tuttum. Bundan bıkmıştım. Saklamaktan. Kendimi tutmaktan. Canımı *yakıyordu* ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Belki... Belki de fazla karmaşıklıştırıyordum. Eğer deneseydim geri tepebilirdi ama oynadığım oyunun da böyle bir şansı vardı. Muhtemelen daha fazla. Onu eğip bükmeye ve kırmaya dayanıyordu, işe yaradığı sürece bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Siktir . Fiziksel olarak kendimi durduramadım.

Onu serbest bıraktım ve bir kolumu beline doladım. Onu kendime doğru çektiğimde nefesi kesildi. Diğer elimi boynunun yan tarafına koyarak sıkıca yerinde tuttum ve öptüm. Bu anı o kadar uzun zamandır planlamıştım ki tanıdık geliyordu. Bu doğrudu. Bu kahrolası dünyada isteyebileceğim her şey buydu ve hayatımın yarısı boyunca bundan mahrum kalmıştım.

Tereddüt bile etmedi. Alana kolayca içimde eridi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve hareketlerimi koreografisi yapılmış bir dans gibi takip etti. Bu doğaldı, şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi.

O bana aitti. Bana aitti. Lanet olası benim. Her zaman öyleydi ve onu Jake eve getirdiği anda ondan çalmalıydım. Siktir et onu, siktir et Preston'ı, siktir et Mike'ı. Alana'yı bile sikeyim, gerçekte kime ait olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığı için. Benim adım onun ruhuna kazınmıştı ve kalbinin her atışında kanı damarlarımda akıyordu. O hayatta olduğu sürece bu değişmeyecekti. *Değişemezdi*. Bazı şeyler sabittir, taş kazınmıştır. Biz de öyleydik.

Ağzına dalariken sırtını masaya yasladım. Belindeki elim yumuşak tenini hissetmek için gömleğinin altına daldı. Onu sıkıca kavradım, üzerinde izimi bırakmaya çalıştım. Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak başını arkaya yatırdım ve dudakları üzerinde tam kontrol sahibi olmamı sağladım.

Tanrım, çok yumuşak başlıydı. Bağımsızdı ve Jake için asla itaatkâr olmazdı ama benim için öyleydi. Benim için, istediğim her şey olabilirdi. Ona bakacağımı, onu koruyacağımı, onun için öldüreceğimi biliyordu, bu yüzden en kırık parçalarını tutmam için bana güvendi.

Bana karşı inledi ve uzun süredir susturulmuş kelimeler serbest kalmaya çalışırken tutuşumu sıkılaştırdım. "Alana, ben-"

Keskin bir nefes alışla başını çevirdi. Yutkundum ve kalbimi sabitlemeye çalıştım.

"Gitmen gerek," diye fısıldadı.

"Hayır. Hayır, Alana, gitmeyeceğim."

"Sınıfım..."

" bu değil." Dişlerim sıkıldıkları için ağrıyordu.

"İstediğin şeyi sana veremem. Bu senin için adil değil."

"Ne istediğimi mi?" Tekrarladım, sesim yükseliyordu. "Bana ne istediğini söyle."

"Bunu yapamam, Jayce." Benimle masanın arasından sıyrıldı.

Pencerede durup dışarıya, tarlaya bakmasını izledim. "Çünkü kendini suçlu hissediyorsun."

"Git. Lütfen. Bunu yapamam."

"Beni sevdiğin için kendini suçlu hissetmeyi bırak, Alana!"

İrkildi ve omuzları yükseldi. Elimi yüzümden aşağı kaydırmadan önce bir süre daha sırtına baktım.

"Onu gördün mü? Hissettin mi? Duydun mu?"

Tek yaptığı başını sallamaktı ve bu beni mahvetmeye yetti. Çok erkendi. Onu bu kadar çabuk öperek hata yapmıştım. İşlerin yolunda gittiğine dair hayali düşünceler içinde kayboldum çünkü böyle olması gerekiyordu, değil mi? Gerçek aşk her zaman bir yolunu bulur, gerçek aşkın öpücüğü her şeyi düzeltir.

Evet, teşekkürler Disney. Belki de çocuklara gerçekçi bir şeyler öğretmenin zamanı gelmişti. Hayat her zaman yolunda gitmezdi ve işler öyle olması gerektiği için yolunda gitmezdi. Mutlu sonla bitse bile, bir kadını zorla elde etmeye çalışan bir sapık hakkında bir film yapmayacakları kesindi.

Başka bir şey söylemeden sınıftan çıktım. Zil çaldı ve bir grup genç sınıflarına doğru koşuşturmaya başladı. Hayatın yine bu kadar basit olmasını diledim.

Ne yaparsam yapayım, mutlu sona ulaşacaktım. Vazgeçmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Sadece eski plana dönmeli ve bu taraftaki işlerin kurtarılabilceğini ummalıydım.

Seçme şansı yoktu. Hiç olmadı. Erebus'la birlikte bunu anladı, bu yüzden dikkatimi oraya vermem gerekiyordu.

Bölüm 28

Jayce

Şükran Günü'ydü, eskiden en sevdiğim bayramdı çünkü annemle babam çok iyi aşçılardı ve bu günde hiçbir beklentim yoktu. Hediyeler, şeker torbaları ya da gezegeni öldüren plastik yumurtalar almak zorunda değildim. Birlikte yemek yapar, yer, güler, şişman ve mutlu bir şekilde kendimizden geçerdik.

Bir saat içinde seni alırım.

Ben kendim sürerim.

Son altı gündür bana verilenin tam olarak hiçbir şey olmadığını düşünürsek, yanıt hiç yoktan iyiydi. Hem beni hem de onu cezalandırmak için ona her iki kişiliğimle de gitmedim. Tek yaptığım eski günlerdeki gibi izlemektir.

Yine beni aradı. Ona ne zaman döneceğimi hiç söylemedim ama beni Cumartesi günü bekliyormuş gibi görünüyordu çünkü geçmişte o zaman ortaya çıkmıştım. Hafta sonu boyunca, dördüncü kez pencereden dışarı baktıktan sonra bile kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

İşteyken ona her gün bir kahve gönderdim ve o da içmeye devam etti. Bana göre bu, onun bana ait olduğunu pekiştirmeye devam etmesiydi. Onu izlediğimden şüphelenmiş olmalı. Her zaman öyleydim.

Niyetim sonsuza dek yok olmak değildi. Sadece onu meraklandırmak istedim. Umarım bir sonraki adımın ne olacağını beklerken terliyordur.

Ağaçların arasındaki yerimden gözlerimi onun sürgülü cam kapısına dikmişim. Giyinmişti ve hazır görünüyordu ama ne yaptığını bilmiyordum.

bekliyordum. Ailemin evine erken gelmekle ilgili hiçbir sorunu olmamıştı. Belki de Jake yüzündendi. Gelecek hafta sonu onun ölümünün yıl dönümüydü. Onun için kolay olamazdı.

Alana geçen hafta korkularımı doğrulamıştı. Her ne kadar istemesem de Erebus'a biraz daha fazla odaklanmam gerekiyordu ama gerçek ilişkimiz konusunda da dikkatli olmam gerekiyordu. Bunun solmasına ya da parçalanmasına izin veremezdim. Ona karşı bir şeyler hissetmediğimi düşünmesine neden olmamalıydım ve ona çok fazla alan bırakmamalıydım. Bir gün bu ilişkileri birleştireceksem korumam gereken çok hassas bir denge vardı.

Bir eli kalçasında, masanın yanında duruyordu. Birden başı öne eğildi ve telefonunu eline aldı. Aynı anda merdivenlerden birinin koşarak çıktığını gördüm.

Onun burada ne işi vardı?

Kapıyı göremiyordum ama açmış olmalıydı. Onlar pencereden uzaktayken neler olduğunu anlamam mümkün değildi. Temkinli bir şekilde yerimden ayrıldım ve onun binasına doğru yöneldim. Hemen yukarı çıkmak yerine otoparka doğru devam ettim ve orada rölantide çalışan bir araba gördüm. Arka koltukta bir kafa görünüyordu.

Maskemin ışıklarını yaktıktan sonra penceresine doğru yürüdüm. Tabletinde oyun oynuyordu ve birkaç saniye beni görmedi. Gördüğünde biraz sıçradı, sonra bana gergin bir gülümseme sundu. Kapıyı açtım ve birbirimize bakabilmemiz için çömeldim.

"Hey, Alicia."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni koruyorum, hatırladın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burası tehlikeli mi?"

"Hayır, ama baban seni arabada tek başına bırakmamalıydı. Bu pek güvenli değil."

"değil. Hiç kimse bana gelmiyor. Ama sen ."

Biraz güldü ama sözleri bende bir eğlence uyandırmadı. Elbette yürümeye başlayan bir çocuk değildi ama onu arabada bırakması hoşuma gitmemişti. Sadece bu sefer de değil.

"Üvey baban iyi biri mi?" Cüret ettim.

Kaşları çatıldı. "İyi mi? O iyi." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni gerçekten tanımıyorum," diye mırıldandı ve arka pencereden dışarı baktı.

Cebime uzanıp bir Hershey's öpücüğü çıkardım. Kendimi sürünge gibi hissediyordum ama ne minibüsüm vardı ne de iğrenç bir niyetim. Bir süre baktı, sonra uzandı. Geri çektim ve ona ters ters baktım.

"Bir numaralı ders: yabancılardan şeker almayın. Başına kötü bir şey gelirse çok üzülürüm ve kanunsuz adalete başvurmak zorunda kalırım."

Yüzü düştü. Başımı hafifçe sallayıp gülerek elini tuttum ve çikolatayı içine bıraktım.

"İkinci ders, bana güvenebilirsin." "Ama sen bir yabancısın."

"Hayır, değilim. Şu anda gizli bir kimliğim olduğunu söyleyebiliriz. Nedenini bir gün anlatacağım ama henüz zamanı değil."

"O zaman sana güvenebileceğimi nasıl bilebilirim?"

Orada kimsenin olmadığından emin olmak için pencereye baktım. Ona doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Çünkü babanı herkesten daha iyi tanıyordum ve o yokken sana göz kulak olması için güvendiği kişi bendim."

Nefes nefese kaldı. "Babamı tanıyor muydun?"

"Elbette. Bir gün sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Utanç verici hikayeleri, en sevdiği yemekleri, senin yaşındayken nasıl biri olduğunu."

"Şimdi bana bir tane söyleyebilir misin?"

Tekrar pencereye bakarak düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Yemeyi en sevdiği şey, içinde her şeyin olduğu bir yığın nacho'ydu. Peynir, soğan, marul, zeytin, domates, guacamole, her şey. Eğer onunla yemeğe çıktıysanız ve mekanda nachos varsa, mutlaka nachos alırdı."

"Nacho severim."

"Eğer yapmasaydın arkadaş olacağımızı sanmıyorum."

İki gamzesini ortaya çıkararak genişçe gülümsedi. Tanrım, kalbim. Mesafemi korumam gerekiyordu ama çocuğa şimdiden bağlanmaya başlamıştım.

Belki Mike'ı öldürürsem.

Hayır, kötü fikir. İşe bulaşmak çok kolaydı.

Çömeldiğim yerden kalkarken ona "Gitmeliyim," dedim. "Ama beni güvende tutman gerekiyor."

"İzliyor olacağım, evlat. Uslu dur. Baban hariç. Onun için biraz zorba ol, tamam mı?"

Oyununa geri dönmeden önce güldü. Kapıyı usulca kapattım ve aceleyle binanın arkasına dolandım. Alt kattaki birimin veranda korkuluklarını kullanarak kendimi Alana'nın koltuğunun altından tutacak kadar yükseğe kaldırdım.

balkon. Oradan bir sonraki sarmala, ardından da korkulukların tepesine ulaşmam gerekiyordu. Kendimi kenara çektikten sonra hafifçe betonun üzerine düştüm.

Alana ve Mike mutfaktaydı ve konuşuyor gibi görünüyordlardı. Mike ellerini adaya yaslamışken Alana dirseklerini adaya dayamıştı. Aralarında bir bariyer vardı ama yine de benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı. Artık onu görmemesi gerekiyordu. Bunu açıkça belirtmişim.

Belki de beni satıyordu. Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu ama daha önce bana hiç kızmamıştı. Farklı olsalar da Ben onun kardeşiydi. Gerekirse onun kontrollü deliliğinin bir kısmını kanalize edebileceğinden emindim.

Onun söylediği bir şeye güldü, bu da beni pencereye yaklaştırdı. Gözleri beni buldu ve ağzı açık kaldı. Başımı eğdiğimde hızla gözlerini kırıştırdı ve dikkatini tekrar misafirine verdi.

Başının belada olduğunu biliyordu. Belki de onu evine almadan önce bunu düşünmeliydi.

Mike beni görmesin diye çatıya tutundum ve kendimi yukarı çektim, sonra bekledim.

Ön kapı açıldı ve sesler onu takip etti. Ses tellerinin nasıl çalıştığını merak ettim. Daha önce araştırdığım bir şey değildi ama gırtlığını çıkarabilmek için buna ihtiyacım olabilirdi. Dünyanın artık onun sesini duymaya ihtiyacı yoktu, Alana'nın da.

"Tekrar teşekkürler," dedi.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Pazartesi görüşürüz." Hızlıca konuştu ve adam başka bir şey söylemeye çalıştığında, kapıyı kapatmadan önce anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Bir dakika sonra sürgü açıldı.

"Erebus," diye tısladı.

Olduğum yerde kaldım. Ağaçları tarayarak bir adım daha uzaklaştı. Arkasını dönüp yukarı baktığında, bir elini göğsüne koyup lanet okudu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kollarımı dizlerimin üzerine koydum. "Ne yapıyorsun, Alana?"

"Aşağı gel."

"Bunu yaparsam olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Dudaklarını bükerek yan tarafa baktı. Kenara doğru kaydım, sonra önüne düştüm. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Pazularından tuttum ve onu parmaklıklara bastırana kadar ittim.

Bana doğru eğilerek boynundaki nabız noktasını görmemi sağladı. Kalbinin ne kadar hızlı attığını görebiliyordum.

"Sana öğretmenden uzak durmanı söylemiştim," diye hatırlattım. "Kendi sesimi duymak istediğim için mi boş boş konuştuğumu sanıyorsun?"

"Bugün Şükran Günü. Ona bir turta verdim, hepsi bu." "Pişirmeye mi başladın?"

"Bir tane aldım ama bunu bilmesine gerek yok. Karısı öldüğünden beri zor günler geçiriyor."

"Eminim öyledir. Ama bu sizin sorunuz değil."

"Doğru. Neden sapığın kalbi olmasını beklediğimi bilmiyorum."

Bir hırıltıyla onu döndürdüm ve parmaklıklara doğru eğdim. Kendini sabit tutmak için korkuluğu sıkıca kavradı. Pantolonunun düğmelerini açmak için uzandım ve saniyeler içinde ayak bileklerine kadar indirdim.

"Dur," diye bağırdı. Dizleri titriyordu, ya soğuktan ya da korkudan. Ama fark etmezdi.

"İstedğin bu değil mi? Seninle ilgilenecek, seni becerecek ve sana kendini özel hissettirecek biri."

"Hayır."

"O randevulara sen gittin," diye . "Bu adamların hiçbirinde asla bulamayacağın bir şey aradın, ama o şey tam önünde duruyor."

"Neymiş o? Hayal mi?"

Karanlık bir kıkırdamayla sikimi çıkardım ve okşadım. "Belki de. Hayatım boyunca hayal içinde yaşadım, ama artık değil." Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak amını avuçladım ve orta parmağımla klitorisini daire içine aldım. "Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun ve bunu kabul etmeni istiyorum."

Başını çılginca salladı. Sikimi girişine yerleştirecek kadar geri çekildim. Gerildi ve bacaklarını kapatmaya çalıştı.

"İtiraf et, boşalmana izin vereceğim." "Dur, lütfen. Ben..."

"Kelimelerini kullan, Alana."

"Regl dönemimdeyim," diye itiraf etti utangaç bir şekilde. "Hm."

Bunu zaten biliyordum elbette. Son zamanlarda hariç neredeyse her gece onun evindeydim ama telefonumdan takip ediyordum. Bir kadının vücudunun her an ne durumda olduğunu bilerseniz pek çok şey daha kolay olurdu. Jake'le birlikteyken, hata yapılmadığından emin olmamı sağladı. Eğer kazara Jake'in bebeğine hamile kalırsa, bu işleri sonsuz derecede kolaylaştırırdı.

benim için daha zordu. Ne zaman birkaç günden fazla gecikse, Ben'in benim için aldığı misoprostollerden birini ona veriyordum. Üzülmektense güvende olmak daha iyi.

Bu ziyaret için kapüşonumun cebine koyduğum göz bağıny çıkarıp, itirazlarına aldırmadan gözlerinin üzerine yerleştirdim. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını ayırdığımda bana karşı koymaya devam etti.

"Amından kan gelmesinden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Lütfen, iğrenç."

Maskemi yırtarak gözlerimi özellikle hiçbir şeye dikmedim. "Sakın bana rahmetli nişanlının biraz dağınık olmaktan korktuğunu söyleme."

Cevap vermemesi beni öfkелendirdi. Ne büyük bir rezaletti. Umarım ağabeyim beni cehennemden izliyordur, böylece onun kadınlığının kanında yıkandığımı görebilirdi.

Bölüm 29

Jayce

"Eğer ellerin korkuluktan ayrılırsa, bunun bana son itaatsizliğin olmasını sağlarım."

Korkusundan bacakları titriyordu. Beni dinlediğini teyit etmek için bir daha ellerine baktım. Her iki kık yanağını da avuçlayarak onu iyice açtım ve dilimle arka deliğinin etrafında dolaştım. Sarsıldı ve küçük bir hırıltı çıkardı ama tutuşunu sürdürdü.

"Bazı erkekler regl döneminin *alternatifler* için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyor. Kıcın, ağzın... Bunlar daha küçük erkekler Alana ve sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Ağrına iyi gelebilir."

Orta parmağımla klitorisini daire içine almak için uzandım, onu sabit tutmak için diğer elimle kıcını tuttum.

"Hatta daha zevkli bile olabilir." Yanağını ısırduğımda inledi. "Şimdi, gerçek bir erkek neden seni böyle bir şeyden mahrum etmek istesin ki?"

Elimi daha da yukarı kaldırarak sırtını ittim. Balkonun üzerinde hafifçe eğildi, bu da amına daha iyi erişmemi sağladı. İlerlemeden önce dilim tekrar kıcına bastırdı.

"Sence kiraz sapı gibi bir düğüm atabilir miyim?" Şaka yaptım, sonra ipi sıkıca tutup çektim.

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Tamponu betonun üzerine bıraktıktan sonra dilimle amının üzerinde uzun bir gezinti yaptım. Serin havada kendini çok sıcak hissediyordu; amcığı ısı ve ihtiyaçla titreşiyordu. Onu yalamaya devam ederken, kanıyla karışık uyarılmışlığının tadını aldım. Onu ısırdım

Dudakları üzerinde dişlerimi gezdirdim ve ondan irkilmiş bir çığlık kopardım, ama o daha fazlasını isteyerek geri itti.

Geri çektiğimde yüzüm ıslaktı, onun tarafından işaretlenmişti. Sikimin zonklamasına neden oldu ve onu tutmak istedim, ama o benim elime ait değildi. Onun elindeydi. Buraya son geldiğimden beri boşalmamıştım ve bu çok uzun bir süreydi.

Ayağa kalkarak hiç vakit kaybetmeden kendimi tamamen onun içine gömdüm ve çığlık atmasına neden oldum. Sıkıydı, henüz benim için tam olarak hazır değildi ama uyarılmasından ve kanından dolayı ıslaktı. Birkaç yavaş vuruş yaptığımda gevşemeye başladı ama parmakları hala ölümcül bir tutuşla korkuluklara tutunuyordu.

Saçlarından tutarak başını geriye doğru çektim. Açık boynunun doğal olmayan bir şekilde bükülmesine neden oldu ve elimden kurtulmaya çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum. Dudaklarım son birkaç gündeki tüm öfkemle onun dudaklarına yapıştı. Dilimi zorla içeri soktuğumda, kanını ve ıslaklığını ağzının çatısına yaydım.

Homurtuları ve yalvarma girişimleri işe yaramadı. Onu acımasızca becerirken saçlarını ve kalçasını ölümüne kavradım. Dilimi ısırmaaya çalıştı, bu da onu daha sert itmeme sağladı. Bunun gücü leğen kemiklerinin metale çarpmasına neden oldu. Tekrar yaptım ve dudağını sıktım. Dilime daha fazla kan geldi ama bu yeterli değildi. Kanımın onunkine katılabilmesi için dudağımın içini kazdım, olması gerektiği gibi karıştı.

Ellerimi onunkilerin yanına koydum ve metali titretecek kadar sert bir şekilde içine soktum.

"Canını kurtarmak için tutunman gerekiyorsa, seni bunun için savaşmaya zorlayan kişiyi kullanmalısın," dedim.

Bir an hiçbir şey yapmadı, sonra ellerini kaldırdı ve benimkilerin üzerine koydu. Onu daha sert sikmeye başladığımda tırnakları parmaklarıma battı. Parmaklıkları sıktım ve kalçalarımı toplayabildiğim tüm güçle şaklattım. Her itişte metal inliyordu. Alana derimi deldi ama ben pes etmedim. Acı beni tahrik ediyor, neden bu kadar kızgın olduğumu hatırlatıyordu.

"Lütfen Erebus," diye sızlandı.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Sarsılarak başını salladı. "Bana itaatsizlik ettiğin için özür dilemeni istiyorum."

"Sen benim... patronum değilsin...." dedi zor nefesler arasında.

"Bunun kulağa ne kadar çocukça geldiğini duyuyor musun?"

"Duyuyor musun... sesin ne kadar... kontrol edici?"

Kıçını oynatarak beni geri itmeye çalıştı. Ona hiçbir şey vermeyi reddederek onu korkuluklara sabitledim. Bana istediğimi verene kadar, o benim istediğim gibi kullanabileceğim bir oyuncağımdı.

"Hayır," diye cevap verdim, kelimeyi uzun bir vuruşla noktalayarak. "Bir erkeğin ruhunu tüketmenin ve karşılığında onun da seni yutmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Senin tadını alabilmek için senin havanı soluyorum. Seni riske atacak bir durumda olmana izin verebileceğim bir dünya yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"O... iyi bir insan."

Bir hırıltıyla içinden çıktım ve onu ters çevirdim. Onu kaldırdım ve apartmanın duvarına yasladım. Bacakları beni sıkıca sarmış ve kolları boynumun arkasında kilitlenmişti. Kapüşonumu indirmeye ve göz bağını çıkarmaya çalışabileceğinin farkındaydım ama çok uzağa gitmeden onu durdurabilirdim. Bir yanımda bunu yapmayacağına güvenmek istiyordu. En azından şimdi seksimize kendini veriyor gibiydi. Endişelenmem gereken şey sonrasıydı.

Dudaklarımı boğazının önüne indirerek, sikim tekrar içine kayarken içime çektim. Islak, sıcak amcığı etrafımda titriyor, her santimini boğmakla tehdit ediyordu.

"Beni daha kaba yöntemlere başvurmak zorunda bırakma," diye uyardım. "O bir tehdit değil."

"Boğazını bile bir kurdu tanıyamazsın."

"Beni herkesten uzak tutamazsın," diye inlemelerinin arasından çıkmayı başardı.

"Peki neden böyle düşünüyorsun, Alana?"

Başını duvara yasladı. Keşke şu anda gözlerini görebilseydim. Onları kapatacak mıydı yoksa bakışlarını benimkilere mi kilitleyecekti? Kanlı parmaklarımı önce yanağına, sonra boynuna sürdüm ve ağzına soktum. Isırdı ve beni gülümsetti.

"Çünkü sen gerçek değilsin," diye cevap verdi.

"Öyle değil miyim?" Demek istediğimi vurgulamak için hızımı artırırken kıçını sıkıca kavradım.

"Sen... oh, lanet olsun."

Amcığı kenetlenirken tiz bir çığlık attı. Ailemin evine gitmemiz gerekiyordu, bu yüzden kendimi takip etmeme izin verdim. Zevk omurgamdan aşağı dalgalandı ve sikim onun içinde sarsılırken kendimi derinlere gömdüm. Bir an için

tekrar yüzüne odaklanabilecek kadar nefesimi toplayabildim. Gözlerini göremesem de dudaklarının gergin duruşu bana düşündüğünü söylüyordu.

"Anlat bana," dedim, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek.

"Sen gerçek değilsin. Benim gerçek hayatımda yoksun. Sadece gölgelerde korkmam gereken bir yaratıksın."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Korku. Benden korkabilirsin ama seni becermeme de izin veriyorsun." "Başka seçeneğim yok."

Sözleri beni kızdırdı ve onu duvara daha sıkı bastırdım. "Bana yalan söylemek can sıkıcı. Kendine yalan söylemek ise acınası. Sana bir seçenek sundum ve sen geri dönüp işi bitirmem için bana yalvardın."

Onu yere düşürdüm ve zar zor ayağa kalkmayı başardı. Çömelerek bir elimle onu araladım ve dilimi içine soktum. Karışık döllerimiz ve onun kanının birleşimi, hayatını bana devretmesine eşdeğerdi. Gözbağını çıkarmadan önce onu boğazından yakaladım ve ağzını açmaya zorlamak için yanaklarını sıktım. Hepsinin diline damlamasına izin verdim ve sonra onu serbest bıraktım. Hemen eğildi ve tükürdü.

"Benden bu kadar nefret ediyorsan, polise git bebeğim. Amında benim dölüm, tırnaklarında benim kanım var. Sana güç verdim. Onunla ne yapacaksın?"

Maskemi taktım ve çatıya tırmandım. Hâlâ aynı yerdeydi ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Şükran Gününüz kutlu olsun," dedim. "Yarın geldiğimde yemek için bana bir dilim turta ayır."

"Yarın mı?" diye tekrarladı, gözlerinin üstündeki örtüyü çıkarmak için uzandı.

"Size Bay Everhart'tan neden uzak durmanız gerektiğini tam olarak göstereceğim. Belki de bazen kime güveneceğine karar vermenin sandığından daha karmaşık olduğunu öğrenirsin."

Parmak eklemlerime bakarak kaşlarımı çattım. Alana beni işaretlemişti, eğer yakında o lanet kapıdan içeri girmeyecek olsaydı bundan çok mutlu olurum. İkiyle ikiyi bir araya getiremeyebilirdi ama getirebiliyordu ve bu da beni kesikler konusunda bir şeyler yapmam gerektiğine ikna etmek için yeterliydi.

Buraya gelmeden önce evdeki yüzüklerimden bazılarını aldım ve kırmızı girintili parmaklarıma taktım. Onlar mükemmel bir noktadaydı.

Çoğunlukla onları sakladım. Her elde sadece bir çift olduğu için çok şatafatlı görünmüyorlardı.

Masayı hazırlarken biraz gergin hissetmeye başladım. Alana'yla sınıftaki öpüşmemizden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Bunu kurtarmak için bir yol bulmalıyordum ama hiçbir fikrim yeterince iyi görünmüyordu. Şu anda Erebus'u - sapığını - benden daha çok seviyordu. Ondan çok korkmasına rağmen kendisini öpmesine izin verirken, sırf kardeşimle aynı yüzü paylaştığım için beni kendinden uzaklaştırmıştı.

Çok saçma.

Bir şey söylemeden önce burada olduğunu biliyordum. Varlığı yetmezmiş gibi bir de kokusu beni etkisi altına aldı. daha güçlüydü, yani bir duş daha almış olmalıydı. Ayrıldığımda berbat durumda olduğunu düşünürsek, bu mantıklı geliyordu ama geldiğinde hâlâ döllerimi akıtıyor olmasını umuyordum.

Bir gün, kendime söyledim. Bir gün, onu paylaştığımız evdeki mutfağımıza götürecek ve beni bütün gün içinde tutmasını sağlayacaktım. Her zerresi kalçalarından aşağı aktığında, nerede olursak olalım onu tekrar becerecektim.

Son tabağı da koyduktan sonra döndüm. Oturma ve yemek odası arasındaki kapıda duruyordu. Saçları nemliydi ve düzgün bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Koyu renk göz kalemi yeşil gözlerini çerçeveleyiyor, rengini cazibesini artıracak şekilde daha agresif hale getiriyordu.

Benim. Hepsi benim.

Öfkeli sahiplenme duygusunu geri iterek ona doğru ilerledim. Sanki saldırmasını beklediği bir hayvanmışım gibi bana dikkatle baktı. Öyleydim ama bana o şekilde bakmamalıydı. Ben Jayce'dim, onun koruyucusu, her zaman yanında olan kişiydim.

Başımı salladım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Onu kollarımla sardığımda titreyen bir nefes verdi ve kucaklamaya karşılık verdi. Uzanıp saçındaki bağı çözdüm ve omuzlarına gevşekçe düşmesine izin verdim. Geri çekildiğimde parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Özür dilerim," dedim usulca.

Başını iki yana salladı. "Biliyorum... Bana karşı ne hissettiğini biliyorum. Bunu uzun zaman önce ele almalıydık. Bu benim hatam."

"Hayır, seni öyle öpmemeliydim." Kalbimle birlikte onun ifadesi de kırıldı. "Neye ihtiyacın varsa ben olacağım, Alana. Sadece beni dışarı itme. Bununla yaşayamam."

"Belki bir gün, Jayce. Söz veremem ama benim de sana karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr edemem."

Göğsümdeki atış hızlandı. "Ne hissediyorsun?"

"Bunu söyleyemem. Hazır değilim. Ve asla gerçekleşmeyecek bir şey yüzünden hayatını yaşamayı bırakmanı istemiyorum."

"Sen benim için her zaman tektin. Bunu hiçbir şey değiştirmede ve asla değiştirmeyecek."

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Alnına bir öpücük kondurmadan önce gülümsedim. Bu şekilde kaldığımız birkaç saniye acı vericiydi. İşkence ve mutluluk bir aradaydı, tıpkı Erebus olduğum zamanki gibi, ama tersine çevrilmişti. O olarak, onun bedenine sahiptim ama kalbine değil. Ve ben olarak, onun kalbine sahiptim. Bu daha önemliydi ama hâlâ çok fazla belirsizlik vardı.

Planım teoride iyiydi. Kusurları vardı elbette ama kendime yeterince güveniyordum. Ama şimdi gerçek olduğu için dehşete düşmüştüm.

Şu anda aramızdaki şeyler çok kırılıyordu. Gerçek ilişkimize, ilerlediğimizden emin olmaya odaklanmam gerekiyordu. Bu da izlemeye geri dönmem anlamına geliyordu. Bunun yanlış gidebileceği çok fazla yol vardı. Onu mükemmel bir şekilde kırmak istemiştik ama işler tahmin edemeyeceğiniz ya da hazırlıklı olamayacağınız şekillerde birden fazla yerden çatlama eğilimindeydi.

Bir gün, dedi. Bu 'belki'ye ölümüne tutunacaktım. Geriye kalan soru, ileride ne yapmayı planladığımdı. Onu diğer benliğim olarak görmeye devam edersem, bunun duruma yardımcı mı yoksa engel mi olacağını bilmiyordum. Her şeyi kendine saklıyor, benden bile gizliyordu. Bu onu korumam için bana güvenmediği anlamına mı geliyordu yoksa beni güvende tutmaya mı çalışıyordu? Daha da ötesi, Erebus'a güvenmeye başladığı anlamına mı geliyordu? Ve eğer öyleyse, gerçeği öğrendiğinde kızacak mıydı yoksa rahatlayacak mıydı?

Bölüm 30

Alana

Yatak odamın penceresinden dışarı bakarken, son zamanlarda çok fazla sorduğum sorudan kendimi kurtaramıyordum. Orada mıydı?

Erebus her şeyi biliyor gibiydi ve hiç beklemediğim bir anda etrafımdaydı. Görülmek istemediğinde nerede konuşlandığını merak ediyordum. Beni ne sıklıkla izliyordu? Her hareketimi biliyor muydu?

Dün Jayce'e olan hislerimi itiraf etmek beni birden fazla nedenden dolayı korkuttu. Her şey ortadaydı, bir de Erebus vardı. Onu çoktan tehdit etmişti, bu da Jayce'i artık olan bitene dahil etmememin bir nedeniydi. Onu tehlikeye atamazdım ve takipçimin neler yapabileceğini bilmiyordum. Ne hissettiğimi, kalbimin o adam için nasıl acıdığını bilseydi ne yapardı?

Belki de her şeyi biliyor gibi görüldüğü için zaten biliyordu. Yine de bilseydi, ondan tamamen uzak durmamı isterdi diye düşünüyorum. Görüşmemi açıkça yasakladığı tek kişi Mike'tı, bu da beni hala kızdırıyordu. Birinden hoşlanıyordu ama arkadaşım olacak kadar da saygılıydı. Benim için herhangi bir tehlike oluşturmuyordu.

Bu düşünce başka bir düşünceyi doğurdu. Erebus bana Mike'a neden güvenmemem gerektiğini göstermek istiyordu. Cuma öğleden sonraydı ve hala onu görmemiş ya da ondan haber almamıştım.

Aklı başında olan herkes memnun olurdu. Sapığımın benimle iletişime geçmesini ya da ortaya çıkmasını istemiyordum. Tehlikeli *olan buydu*, Mike ya da Jayce'e karşı hissettiklerim değil. Yine de bir yanımdı, ne bileyim, onun sessizliğinden rahatsız olduğunu hissediyordu. Belki de benden sıkılmıştı ya da hayatımı istila etmek için harcadığı onca zaman ve çabaya değmediğine karar vermişti.

İyi ki kurtuldum. Ama aptal bir sürtük olduğum için telefonumu çıkardım.

Alana: *Karma sonunda seni vurdu mu?*

Oku. Bu hemen oldu. Yine de hiçbir baloncuk çıkmadı. Reddedildiğimi hissetmem aptalca mıydı?

"Kahretsin," diye mırıldandım, ellerimi pencere pervazına dayadım. Alnımı cama dayadım ve kendime hakim olmayı diledim.

Sapık kötü. Gerçeklik iyi. Bunu yeni mantram yapmak zorunda kalabilirim.

Bedenim Erebus'a nefret ettiğim Şekillerde tepki veriyordu. Zevki benden zorla almış, avularımdan söküp almış ve beni bir kukla gibi oynatmıőtı. Dn buradayken durum farklıydı. Onu balkonumda görmek bende cehennemi bir heyecan uyandırdı. Daha Mike'ın kapısını bile kapatmadan bana dokunacağı düşüncesiyle ıslanmıőtım.

İğrenti. Kederim yüzünden bir Şekilde bir psikopatın saplantısına kapılmıőtım. Olay da bu değil miydi zaten? Bu tür her Şeyi tüketen bir duygu sarhoş edici olabilir. Bağımlılık yapıcı. Beyaz alevle parlıyor, tutkuyu ve reddedilemez ihtiyaı ateőliyordu. Ateş aynı zamanda yakardı. ldrrd.

Ateş her düşündüğümde aklıma gelen Jake'le anıları bir kenara ittim. Şu anda aklımda olmasını istemiyordum. Jayce ya da Erebus'la birlikte olsam da Jake buraya ait değildi. O benim gemiőimdi ama yine de yalnızken peşimi bırakmıyordu. Erebus'un elleri zerimdeyken, bunların hepsi kayboldu. Panik vardı elbette ama kafamın içinde hoş bir sessizlik de vardı. O yanımdayken eski hayatımı sildi ve ben bunu arzuladım. Onu arzuluyordum.

Bacaklarımdaki ısı, uyarılmamın nabzıyla birlikte tutuőtu. Dn hiç tiksinsenmeden ağzını üzerime nasıl koyduğunu düşündüm. Amımdan kanımı içmek istiyordu ve bunu yaparken inlemesinden bundan zevk aldığını anladım. O hasta ve sapkındı. Ve ben daha da ktydm çünkü bunu tekrar yapmasını istiyordum.

İçimdeki o hisse odaklanırken nefesim camı buğulandırdı. Sertçe yutkunarak bir elimi pervazdan kaldırdım ve kot pantolonumun içine soktum. Klitorisime kısa bir dokunuş beni inletti. Gözlerimi kapattığımda, o ürkütücü neon maskenin karanlıkta parladığını ve içime girerken üstümde durduğunu hayal ettim. İçime ilk girdiğinde beni acı verecek kadar gerecek kadar iriydi.

Vücudunun ellerimin altında nasıl hissettiğini hayal ettim. Kaslıydı, derisi yumuşaktı ve çok fazla tüyü yoktu. Kürek kemikleri sivriydi ve

Beni becerdiğinde, güç ve kuvvetle dalgalanıyordu. Eğer isterse, beni neredeyse hiç çaba harcamadan kırabilirdi. Yumuşak dokunuşlarını hediye gibi hissettiriyordu.

Dudaklarım aralandı ve bir inilti beni terk etti. Parmağımı klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ettirirken, Erebus'un şu anda dışarıda, kendime dokunuşumu izlediğini hayal ettim. Pencereden başka birinin beni görmesi önemli değildi. Kendi bedenimin kontrolünü elime aldığımı görmesini istiyordum. Onu düşünüp düşünmediğimi merak etmesini ve başka birini hayal ediyor olabileceğimi düşünürse öfkelenmesini istiyordum.

Bir sarsıntıyla, zevkin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bacaklarımın arasında ateş ve elektrik patladı ve dizlerim şiddetli hislerle sallandı. Zevk azalmaya başladığında, suçluluk duygusu da içime işlemeye başladı.

Tanrım, benim sorunum neydi? Bütün komşularım gösterimi görebilirdi. Perdeleri kapattım ve derin bir nefes aldım.

İşte o zaman terapiye başlamalıydım. Yine de tüm bunları kabul etmemin bir yolu yoktu, bu yüzden anlamsızdı. Zavallı, travma geçirmiş küçük Alana'nın tüm sorunları. Bilimin benim hakkımda ne söylediği umurumda değildi. Bana göre, Ben yasadışı faaliyetleriyle benden daha kötü bir duruma düşmüştü, yani sonuçta iyi gidiyordum.

Ona ulaşma konusunda bir ileri bir geri gidip duruyordum. İlişkimiz tuhaftı. Her zaman öyleydi. Ailelerimiz tutuklandıktan sonra daha da uzaklaştık. Nedeninden hiçbir zaman emin olamadım ama bunu düzeltecek kadar da önemseyemedim.

Mırıldandığım bir küfürle telefonumu çıkardım. Hoparlörü açtım ve yatağın kenarına oturdum.

"Lana?" diye cevap verdi, sesi emin değilmiş gibi geliyordu. "Evet, benim."

"Lanet olsun. Kıç kadranı olmalı diye düşünmüştüm."

"Hayır. Kasıtlıydı." Çarşafı sıkıca kavradım ve derin bir nefes aldım.

"Nasıl... nasılsın?"

"İyi. İşler harika gidiyor. Bean beni meşgul ediyor." "Bean mi?"

"Üç bacaklı kedim. Onu Instagram'ımda görmedin mi?"

Onu takip etmedim. Açıkçası, bırakın bir kedisi olduğunu, bir Instagram'ı olduğunu bile bilmiyordum. Bir kedinin onu meşgul etmesi garip görünüyordu. Çoğu zaman kendi işlerini yapmazlar mıydı?

"Çok fazla sosyal medya kullanmıyorum," diye cevap verdim.

"Doğru, evet. Muhtemelen yapacak daha iyi işleriniz vardır. Amerika'nın çocuklarını iyileştirmek, onları serseri kurşunlardan korumak falan."

Kaşlarımı çattım ama onunla dalga geçmemeye karar verdim. "Son zamanlarda Jayce ile konuştun mu?"

Diğer uçta doğal olmayan uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Sen?"

Dişlerim birbirine çarptı. Eğer bu konuda yalan söyleme ihtiyacı duyduysa, birbirleriyle yaptıkları anlaşmalar pek de iyi gitmemiş olmalıydı. Yine de Ben'in ketumluğu meşhurdu. Jayce'ten sadece birkaç Küba purosuna alması bile ona ihanet etmemiş olması mümkündü.

"Ben, o notları senin için değiştirdiğini biliyorum."

"Siktir. Ne istiyorsun?"

"Sadece nedenini bilmek istiyorum. Senden ne istiyordu?"

"Bak, Lana. Benim işim insanların sağduyusuna saygı duymak üzerine kurulu.

Kız kardeşimin aşık adam olsa da fark etmez." Alay ettim. "Ben aşık değilim."

"Her neyse. Bunu yapamam."

"Korkuyorum, Ben. Bu tehlikeli."

"Sadece birkaç nottu."

"Sana hiç bulaşmamalı," diye bağırdım. "Şimdi bu işin ortasındayım ve ellerini kurabiye kavanozundan uzak tutamadığın için yanmak istemiyorum."

"Sana bir şey olmasına asla izin vermez, güven bana. Seni korumak için daha kötülerini de yaptı."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Bu kadar endişelenmeyi bırak. Bak, gitmem gerek. Bir müşterim var ve onun için bir şeyler bulmam gerekiyor."

"Tabii ki biliyorsun."

"O lanet olası yüksek atından in, Lana. Ve..." "Ne?"

"Sadece dikkatli olun. Seninle arkadaşlık etmekten hoşlanmayan birden fazla kişi var. Ben de endişeleniyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama arama kesildi. Midem düğüm düğüm olmuştu. Kardeşim ne biliyordu? Aklıma gelen tek 'o' Erebus'tu. Eğer kardeşim ondan haberdarsa, neden bana daha önce söylememişti?

Lanet olsun. Birbirlerini tanıyor olabilirler. Erebus'un bu kadar çok şeyi bilmesi mantıklı olurdu. Ama o benim kardeşimdi. Buna göz yummasına imkan yoktu.

Olan biten her şeyi. Belki de detayları bilmiyordu. Ne olursa olsun, evine gidip bana her şeyi anlatana kadar kafasına vurmak istedim.

Ben'in Erebus'la işbirliği içinde olabileceği fikri beni iğrendirdi. İntikam için miydi? Ailemizin tutuklanması benim suçum değildi ama o gece davet ettiğim arkadaşım. Olanları kaydeden ve internette yayınlayan oydu.

Ben beni mi suçladı?

Siktir et onu. Berbattı ama ebeveynlerimiz hapishaneyi hak ediyordu. Alkol ve uyuşturucu onların kötü alışkanlıklarıydı ve hınçlarını birbirlerinden yumruklarıyla, bazen de bıçaklarıyla çıkarıyorlardı. İkimiz de payımıza düşeni almıştık ve eğer tutuklanmamış olsalardı, muhtemelen bir noktada birbirlerini öldüreceklerdi.

Telefonumu cebime sokmak üzereydim ki titreşti. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Erebus'tan gelen mesajı gördüğümde midem dibe vurdu.

Erebus: *Bugün çok şakacısın.*

Dikkatini çektim.

Erebus: *İstediğin bu muydu? Nefretin sizin için farklı bir anlamı olmalı.*

Dudağımı çiğneyerek bir utanç dalgası daha hissettim. O haklıydı. Ondan nefret ettiğimi söylemişim. Hayır, ondan nefret ediyordum.

Nefret hala geçerli. Seninkinden çok daha iyi bir sık düşünüyordum. Ne kadar sert boşaldığımı gördün mü?

Hemen cevap vermeyince mesajımı tekrar gözden geçirdim. Takipçiyle alay etmek aptalca bir hareketti. Görünüşe göre, gerçekten çok aptalmışım.

Erebus: *Buckingham Gölü Parkı. Arabanda kal.*

Neden?

Erebus: *Sana bir şey borçluyum.*

O parkta ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer gitmezsem, muhtemelen beni saçımdan tutup sürükleyerek buradan çıkaracaktı. Ya da daha kötüsü.

Bir sweatshirt kapıp kapıdan çıktım. Belki de bazı sırlarını açıklamaya hazırdı. Onları öğrenmeye hazır mıyım?

Bölüm 31

Jayce

Ona evden çıkmasını söylediğimde tereddüt bile etmedi. Merdivenlerden koşarak inişini ve maskeli tehlikeli bir adamın talimatlarına uymak yerine sanki güzel bir gezintiye çıkıyormuş gibi arabasına atlayışını izledim. Onu seviyordum ama lanet olsun, manipüle edilmesi çok kolaydı.

Parka doğru giderken, o pencerede gördüklerimi düşündüm. Başka birini düşündüğünü iddia ediyordu ama ben onun ben olduğumu biliyordum. Benden biri. Hangisi olduğu umurumda değildi, sadece sürmeyi hayal ettiği şeyin benim sikim olduğunu biliyordum. Evden o kadar çabuk çıkmıştı ki, amı hâlâ sırlıslık olmalıydı. Kahretsin, tadına bakmak istedim.

Koltuğumda kayarak elimdeki göreve odaklandım. Ne yazık ki onun için gerçekten kötü bir gün olacaktı. İyi tarafı, teselliye ihtiyacı olacaktı ve bu olduğunda kimi arardı?

O park yerine girdiğinde ben de otoparkın diğer tarafına yöneldim. Büyük bir kamyonun yanına park ettim, bu da aracımın yeterince iyi görünmesini engelliyordu. Kaputumu kaldırdım ve indim, bir ağacın arkasına rahatça yerleştim. Buradan oyun alanını ve arabasını görebiliyordum ve umarım çok ürkütücü görünmüyordum.

Telefonumu çıkararak Ben'in benim için bulduğu resme gittim. İnsanların telefonlarının her şeyi buluta aktaracak şekilde ayarlanmış olması her zaman güzeldi. Hailey'nin son beş yılda çektiği her fotoğrafa, eğer sizin için bulacak doğru kişiyi tanıyorsanız erişebiliyordunuz.

Gönder tuşuna bastım, sonra Alana'ya baktım. Yüz ifadesini görmek zordu ama telefona baktığını söyleyebilirdim. Muhtemelen

ona neden Hailey, Alicia ve Jake'in fotoğrafını gönderdiğimi anlamadı. Büyük ihtimalle kızgındı da. Umarım ağlamıyordur.

Oyun alanına döndüğümde Mike ve Alicia'yı gördüm. Cumartesi günleri hep buraya gelirlerdi ve hafta sonu tatili olmasına rağmen bugün geleceklerine güveniyordum. Alışkanlıklarına bağlı bir yaratık gibi görünmesine sevindim. İfadesine bakılırsa pek iyi vakit geçirmiyordu.

Gizlice bir fotoğrafını çektim ve ona gönderdim. Telefonum hemen çaldı ama bu bir mesaj değildi. Kulaklıklardan birini takarak aramayı bağladım ve özel aksanımı hazırladım.

"Merhaba, güzelim."

"Ne halt oyun oynuyorsun?" diye sordu titreyerek. "Bu sefer oyun yok. Sadece soğuk, katı gerçekler."

"Hayır, hayır, hayır. Bir şeyler yapıyorsun. Ben..."

Sözünü kesti ve ben de arabasına doğru baktım. Alana koltuğunda öne doğru eğilmiş, bir şeye kilitlenmiş gibi görünüyordu.

"Onları kendin , değil mi?"

"Bu..." Nefesi kesildi. "Bu o değil. Jake'in çocuğu değil. Ben... Yanılıyorsun."

Cevap veremeden kapısı açıldı. İçgüdüsel olarak bir adım öne çıktım ama şimdi ona doğru koşamazdım. Bu şekilde olmazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Beni görmezden geldi. Koşarak arabama döndüm ve maskemi alıp yüzüme . Hafta sonu tatili olduğu ve hava oldukça soğuk olduğu için etrafta sadece birkaç kişi vardı ve hepsi zaten parktaydı. Park alanı bereket versin ki bomboştı. Hızla yola çıktım ve patikaya adım atmadan hemen önce ona ulaştım.

Kolumu arkadan doladım ve çığlık atmadan diğer elimle ağzını kapattım. Çırpınıyor ve karışık sesler çıkarıyordu. Onu buradan çabucak çıkarmazsam dikkat çekecekti. Başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkama bakarak onu yerden kaldırdım ve arabasına kadar taşıdım.

Arka kapıyı açtıktan sonra onu içeri fırlattım. Peşinden gittim, kaçamasın diye vücudunu kendi vücudumla örttüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ben talep ettim.

Gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı ve bu beni hafifçe rahatlatmaya yetti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, başparmağımla yanağını okşadım.

"Çekil üstümden," diye bağırdı. "Bırakın beni."

"Onunla bu şekilde yüzleşemezsin. Sadece olay çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda davayı da karmaşık hale getirebilirsin."

"Dava. Bu umurunda bile değil."

"Yapmalısın. O senin çocuğun değil ve ona karşı bir yükümlülüğün yok ama bunun diğerleri için bir anlamı var. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi oraya gidip onun ödünü koparmak ister misin?"

Alana'nın dudağı titredi. Yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken bana arkasını döndü. Onu öpüp uzaklaştırmak istedim ama bu lanet maskenin ardına hapsolmuştum.

"Gerçeklerle yüzleşme zamanı, Alana. Hailey sana kazık attı, Jake seni aldattı ve sana yalan söyledi ve Mike seni kullanmaya çalıştı."

Gözleri benimkilerle buluştu ve kısıldı. "Bunu neden yapıyorsun?" "Buradaki canavar ben değilim."

"Elbette öylesin," diye tısladı. "Başından beri biliyordun. Ne kadar zamandır Erebus? Ne kadar zamandır beni izliyorsun?"

"Bir süre."

Ellerini göğsüme vurmadan önce manyaklık sınırında kuru bir kahkaha attı. "Ben Jake'le birlikteymiş mi? Beni becerirken onu izledin mi Erebus?"

Öfke bedenimi ısıttı. "Hayır, seni böyle hayal kırıklığına uğramış görmeye dayanamazdım."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben *her şeyi* biliyorum."

"Sana benden bahsetmesi için Ben'e para mı ödüyorsun?"

Geriye çekildim, sorusunu düşünürken yavaşça göz kırptım. Beni izledi, sanki bir şey başarmış gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

"Ben de kim?" diye sordum.

"Bana patronluk taslama. 'Her şeyi' biliyorsun, bu da onun kim olduğunu bildiğin anlamına geliyor. Bana o söyledi."

Eğilerek plastiği yüzüne bastırdım. "Sana ne söylemiş olabilir ki bebeğim? Düşük seviyeli suçlularla işim olmaz. Muhtemelen sarhoştun. Baba gibi, oğul gibi."

Çılgılık attı ve sırtıma vurdu. Elimi boğazına kilitleyerek nefesini kestim. Benim merhametime kaldığını anladığında gözleri büyüdü ve saldırısı yavaşladı. Artık rahatlamıştı.

Ben. Çok rahat. Bu haliyle, üstünlüğü ele geçirmesine izin vermek çok tehlikeliydi.

"Sana söylediklerimi unutma, Alana. Ben senin kurtarıcınım. Seni korumak için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Belki de bir 'teşekkür' etmelisin."

Çenesi sıkılaştı ve bileğimi tutmak için uzanıp elimi çekmeye çalışırken gözlerindeki ateş devam etti. Bu çabaya gülmekten kendimi alamadım.

"Bana vermeyeceksin. Sanırım almak zorundayım."

Boğazını sıkılamaya devam ettim ve paniğin onu ele geçirmesini izledim. Bacaklarını tekmeledi ve beni tırmalamaya çalıştı. Gücü azaldığında, dudakları sessiz bir yalvarışla ayrıldı ve bunu yapmaya hiç fırsat bulamadı. Vücudu gevşemeden hemen önce gözleri geri yuvarlandı.

Onu bırakıp arabadan indim ve sürücü koltuğuna yerleştim. Geri vitese takarak bulunduğum yerden çıktım ve yola doğru ilerledim. Aptalca oyunlar oynamak istiyordu. Oynayabilirdik.

Takıntının büyüdüğünü, tehlikeli ve kontrol edilemez bir şeye dönüştüğünü söylüyorlar. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. İşler uzun zamandır bu şekildeydi ve ben korkunç bir şey yapmamıştım.

Jake'i öldürmek bunu değiştirebilirdi ama başka ne yapabilirdim ki? Alana için iyi değildi. Onu koruyordum. Birisi gerçekten bunun çok kötü olduğunu söyleyebilir miydi?

Preston bir pislikti ve bir gün daha var olmayı hak etmiyordu, her yerdeki kadınların başına bela olması için bir fırsat daha.

O şeyler korkunç değildi. Onları yanlış olarak bile görmedim. Alana'yı bu dünyadaki diğer her şeyin üstünde tutmak aşkımızın tanımıydı. Yasalara ve akla meydan okuyan bir arayıştı. Eğer bir şey onun için kötüyse, ondan kurtulurdum.

Yerdeki gevşek formuna baktım. Daha dün Erebus olarak elimden geleni yapmamam gerektiğine karar vermişim ama şimdiden çuvallamaya başlamıştım. Onu evime götürdüğümde, boğulmaktan daha fazla bayılacak bir şey yaptım. Onu bodruma indirmeden uyanmasına izin veremezdim. Buraya hiç inmemişti çünkü her bodrumda kötü şeyler olduğunu iddia ediyordu. Haksız da sayılmazdı ama konudan sapıyorum.

Artık sadece beklemek gerekiyordu. Zaten bir saattir bekliyordum ve sabırsızlanmaya başlamıştım. Bazı insanların başkalarının zamanına hiç saygısı yoktu.

Sonunda telefonum çaldı ve kapıda birinin olduğunu gösterdi. Merdivenleri çıktım, sonra şüphe uyandırmamak için kıyafetlerimi düzelttim.

Kapıyı açtığımda neşeyle "Ben," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Selam dostum. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Trafik vardı."

Olmadığını biliyordum ama önemli değildi. İçeri gelmesini işaret ettim ve hiç tereddüt etmedi.

Bana güvendi. Hata yaptım.

Alana'ya söylediği saçmalıklar benden şüphe etmesine neden oldu. Kardeşiyle çalışan gerçek ben konusunda zaten mutsuzdu, bu yüzden düşündüğümde onun bir sorun olduğunu fark ettim. Sorunlarla ne yapardık?

"Seni buraya neden getirdiğimi göstereyim," dedim ve bodrum kapısına yöneldim.

"Biran var mı?" Buzdolabını açtı ve bir tane aldı. Oflayarak kapağını açmasını bekledim. Uzun bir yudum aldıktan sonra beni takip etti.

Merdivenlerden inerken attığım her adımda kalbim göğsüme biraz fazla çarpıyordu. Jake eve yakındı ve onu öldürmek bir riskti ama asla bir şüpheli değildim. Ben'in şüphe uyandırması mümkündü ama aynı zamanda o bir suçluydu. Ortadan kaybolursa, neyin peşinde olduğunu keşfedecekler ve muhtemelen bunun hoşnutsuz bir müşteri olduğunu belirleyeceklerdi. İşim bittikten sonra, birlikte yaptığımız hiçbir işin kaydının olmadığından emin olmalıydım. Bu her şeyi berbat ederdi.

"Bu harika," diye belirtti. "Burası bitti mi?"

"Çoğunlukla."

Aşağıya ulaştık ve sola döndük. Hastane yatağı her zamanki yerindeydi ve üzeri plastikle örtülmüştü. Durdu, ona bakarken kaşları çatıldı. Aşağı bakıp Alana'yı gördüğünde irkilerek bir ses çıkardı.

"Jayce, neler oluyor?" Yanında diz çöktü ve iki parmağını boynuna koydu.

"Şşşt," dedim arkasından yaklaşarak.

Gerildi ama artık çok geçti. Kolum boynuna dolandı ve onu boğmaya kilitledi. Onu yukarı doğru sürüklediğimde, ayaklarını dışarı attı.

"Sakin ol. Kardeşine asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun." "Jayce," diye boğuldu.

"Biri yoluma çıktığında ne olacağını en iyi sen bilirsin Ben. Jake'i öldürmeme yardım etmeni istediğimde kılını bile kıpırdatmadın. Sanırım

Çünkü onun için daha iyi olduğumu biliyorsun."

Başını sallayabildiği kadar salladı. Mücadele tükeniyordu. Dünyadaki tüm adrenalin ona benden kaçmak için yeterli gücü veremezdi.

"Her şey yolunda gidebilirdi, Ben. hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu ama sen çok şey biliyorsun ve ipucu verecek kadar aptalsın. Şimdi, sen bir yüksün. Suçlu olmanın en güzel yanı, kaybolduğunda bile şaşırmayacak olması. Üç yıl boyunca konuşmadın, dostum. Seni bulmak için polisleri ne kadar zorlayacağını düşünüyorsun?"

Dudaklarından belli belirsiz bir inilti çıktı. Kulağına doğru eğildim.

"Çok zor değil. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Kız kardeşin bana minnettarlığını ifade eden birkaç kelime borçlu, hadi işimize bakalım."

Kolumu kaydırarak hızla yana doğru salladım. Vücudu hemen gevşedi. Onu yatağa doğru sürükledim ve içine çektim, sonra ona bakarken başımı eğdim.

Tamam, belki işler biraz kötüye gitmişti.

Bölüm 32

Alana

Odun talaşı gibi mi kokuyordu? Ve çimen, belki. Hala parkta olup olmadığımı merak ettim. Bu kokular uyabilirdi.

Uyandığımda neler olduğunu hemen hatırladım. Kesinlikle daha fazla korkmalıydım ama Erebus taşkınlığım yüzünden ölmemi isteseydi beni öldürürdü diye düşündüm. Ölümden daha kötü şeyler de olabilirdi ama yine de kendimi olması gerektiği kadar korkmuş hissetmedim.

Belki de kırılmıştım. Yani, gerçekten kırılmış, kafayı yemiş, kaçık biriydim. Belki de Jake öldükten sonra uyuşturucuya başladım ve aslında hayatımın en kötü yolculuğunu yaşıyordum. Gerçekten uzun bir yolculuk olurdu, ama kafan güzelken zaman muhtemelen farklı hissettirirdi.

Bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandım. Tavana yerleştirilmiş ışıklar vardı, yani dışarıda değildik. Zemin pürüzsüz ve sağlamdı; beton değildi. Belki mermerdi.

Aklıma gelen ilk ve hiç de hoş olmayan düşünce, betonun gözenekli olduğu, dolayısıyla kan dökülmesi açısından berbat olduğuydu. Böyle bir zemin kolayca temizlenebilir ve çamaşır suyuyla güzelce ovulabilirdi. Vücut sıvısının sıkışıp gizli seri katil statünüzü ele vermesi için küçük boşluklar yok.

Bu kadarı yeterliydi.

Dik oturdum ve sersemlemediğime şaşırdım. Ölümüne boğulduktan sonra uyanmak beklediğim kadar kötü değildi.

Bir kapı açılır gibi gıcırdadı, sonra ağır ayak sesleri geldi. Geriye doğru hamle yaptım ve bir şeye çarptım. Acı dolu bir çığlıkla arkamı döndüm. Bu bir hastane yatağı mıydı? Kesinlikle bir seri katildi.

"Erebus?" Seslendim.

Merdivenlerin dibine ulaştı, maskesi takılıydı ve muhtemelen öldürmeye hazırdı. Geriye dönüp baktığımda, ona bağırmanın değeri yoktu. Çok rahattım. Bu bir cezaydı.

Kollarımı dizlerime doladığımda gözlerim yandı. "Beni öldürecek misin?"

"Bu bir şaka mı?"

"Bu gerçekten kötü bir şaka olurdu."

"Katılıyorum."

"Beni neden kötü adamının inine getirdin? Bu adam kaçırma, biliyorsun."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra bana doğru yürüdü. Duvara ulaşabilmek için yatağın etrafında manevra yaparak geri geri yürüdüm. Bu aptalcaydı çünkü bana gidecek hiçbir yer bırakmıyordu. Önümde çömeldi ve nazikçe çenemi tuttu.

"Adam kaçırma mı, Alana? Sen bana aitsin. Ayrıca, burada bir şey yapmam gerekiyordu ve seni yalnız bırakmak istemedim."

"Güzel. Beni eve götür."

"Seni evime getirdim ve sen etrafa bakmak bile istemiyor musun? Soruların olacağını düşünmüştüm. Belki tüm sırlarımı açığa çıkarabilirsin."

Gözlerim odanın bir tarafından diğerine kaydı. Merdivenin yanında diğerlerinden biraz farklı görünen bir duvar vardı. Her santimini taradım ve en ufak bir oyuk gördüğüme yemin edebilirdim. Gizli bir kapı mıydı? Etkileyici olurdu ama arkasına saklanmak için hangi dehşete ihtiyaç duyacağını hayal bile edemiyordum.

Bakışlarımı takip etti. Parmaklarını yanağımda gezdirerek, "Ne kadar gözlemcisin," diye düşündü. "Yine de gözünün önündeki şeylere karşı çok körsün."

"Eve gitmek istiyorum."

"Tamam. Ama önce bana teşekkür borçlusun."

Dişlerimi sıkarak kendimi onun dokunuşundan uzaklaştırdım. "Bunu hak edecek bir şey yapmadın."

"Tanrım, çok inatçısın."

"sen? İrlanda mı?" "Tabii."

Ayağa kalktı ama geri çekilmedi. Bana bakarken ağzım kurudu. Yüzünü göremesem de aklından hoşlanmayacağım bir şeyler geçtiğini biliyordum.

Bakışlarımı indirdim ve pantolonunun içindeki aletin net hatlarını gördüm. Sertleşmişti. Sadece olduğu için miydi? Nefeslerim hızlandı ve ağzım kuruyup salyalarım akmaya başladı.

Pantolonunun düğmelerini açmadan önce başını eğdi. Biraz daha geri çekilmeye çalıştım ama çoktan duvara dayanmıştım. Yana doğru eğildiğimde beni saçlarımdan tutup geri çekti ve kafa derimdeki acıdan dolayı çığlık atmama neden oldu.

"Benimle mücadele etmeyi bırak," dedi yumuşak bir sesle. Ses tonu saçımı tutuşuyla uyuşmuyordu.

Diğer eliyle iki parmağını ağzıma soktu. Bu tanrısız bir varoluş olduğu için onları emdim. İnledi, sesi o kadar derin ve gırtlaktan geliyordu ki kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

"İşte bu kadar." Pantolonunun fermuarını açtı ve aletini serbest bıraktı. Ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutmuştum. "Bugün benim için iyi bir kız olabilir misin?"

"Ya hayır dersem?"

"Seni o yatağa bağlayıp istediğim gibi kullanabilirim."

Bu beni acıtmamalıydı. Başımı hafifçe sallayarak sikine uzandım. Pürüzsüz derisini dibine kadar okşayıp tekrar yukarı kaldırdığımda nefesini içine çekti. Öne doğru bir adım atarak başını dudaklarıma bastırdı. Gözleriyle -daha doğrusu olması gereken yerdeki X'lerle- buluştum ve ağzımı açtım. Hiç vakit kaybetmeden boğazımın arkasına doğru iterek şiddetli bir şekilde öğürmeme neden oldu.

Geri çekildi ve bundan sonra daha yumuşak bir hızla hareket etti. Elimi onun üzerinde tuttum, ağzımla birlikte onu ileri geri okşadım. Öne eğilerek bir elini duvara dayadı ve diğer eliyle parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. Önceki gibi sert değildi. Ona zevk vermek, onu memnun etmek istememe neden olacak şekilde sevgi dolu ve şefkatliydi.

Çıkardığı her ses beni tahrik ediyordu. İnemelerini ya da keskin nefes alışlarını geri çekmiyordu. Her biri bana garip bir gurur hissi veriyordu çünkü onları ondan alıyordum. Daha önce hiç kendimi bu kadar kaptırmamıştım. Şimdiye kadar oral seks yaptığım tek kişi Jake'ti ve böyle bir şey değildi. Bu bir görevdi, onun mutlu olması için yapılması gereken bir şeydi ama Erebus'a hissettirmek istediğim şey farklıydı. Daha fazlasıydı.

Hasta ya da değil, bundan zevk alıyordum. Bacaklarımdan arasında ıslaklık birikti ve karnımdaki ağrı bir ihtiyaç haline geldi, talepkar ve neredeyse acı verici.

Sanki ne hissettiğimi anlamış gibi, "Kendine dokun" dedi.

Bir elimle kot pantolonumu çıkarmak için çabaladım. Dizlerimin üzerinde daha da yükseldim ve parmaklarımı bacaklarımın arasına sokabilmem için onları yeterince aşağı indirdim. Isı ile sarılmışlardı ve uyarılmamla hızla kayganlaştılar. Kalçalarımı hareket ettirdim, parmaklarıma sürtündüm ama bu yeterli gelmedi. Onları içime soktuğumda bile tatmin olmamıştım.

Geri çekilerek soluk soluğa bir nefes aldım.

"Lütfen." "Lütfen ne?"

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ne istiyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım, kaşlarımı çatarak tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Şehvet zihnimi bulanıklaştırmıştı ve düşünebildiğim tek şey bu ihtiyaçtı. Ama ben ne istiyordum?

"Sen," diye cevap verdim basitçe. Kulağa doğru gelen tek şey buydu.

Birkaç dakika orada öylece durup bana baktı. Daha önce bu kadar ağır nefes alıp almadığını bilmiyordum. Birden boğazımı tuttu ve beni ayağa kaldırdı. İçgüdüsel olarak bileğini kavradım ama ona karşı koymama gerek kalmadı çünkü beni serbest bıraktı, sadece beni kucağına alıp yatağa taşıdı.

Oturdu ve beni kucağına oturttu. Kot pantolonumun geri kalanını çıkarmak için manevra yaptım, sonra kalçalarımı hareket ettirdim, böylece onun şaftına sürtünebildim. Kayganlık beni ona karşı yumuşak bir şekilde kaydırды ve ikimiz de inledik.

"Bu anı sakın unutma," dedi nefes nefese. "Benim sikim için yalvardın Alana. Üzerine oturur oturmaz geri dönüş yok."

Parlayan X'lere baktım. Tek yapmak istediğim onu gidebildiği kadar derine götürmekken, kendimi ayakta tutma çabasıyla bacaklarım titriyordu. Ama şimdi korkuyordum.

Bir elini saçlarımda gezdirdi. "Burada neler oluyor?"

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım, parmaklarımı maskenin üzerinde gezdirmek için uzandım. "Tüm bunlar olmadan."

"Neden?"

"Kim olduğunuzu bile bilmediğim halde bu açıklamaları yapıyorsunuz ve benim de bunlara uymamı bekliyorsunuz."

İki eliyle boynumun iki yanını kavradı. "Şu anda önemli değil."

"Çünkü ne kadar aptalca olursa olsun, senden nefret ettiğimi düşünmüyorum. Senden hoşlanıyor olabilirim, ki bu tamamen delilik. Bunu biliyorum, ama vücudum

umursamıyor gibi görünüyor. Ve eğer tüm bunların altında korkunç bir yüzün varsa, belki aklım başıma gelir ve senden yine nefret ederim."

Onu terk ederken attığı kahkaha midemin takla atmasına neden oldu. Gerçek gibiydi, Erebus'un çoğu zaman olduğuna inanmama izin verdiğimden daha gerçek. O sahteydi, gerçek hayatımın eteklerinde sürünen bir gölgeydi. Az önce gülüşündeki bir şey beni daha da yaklaştırdı. Akıl sağlığımın sınırlarından biraz daha uzaklaşmış olabilirdim.

Bana yaptığı tüm o berbat şeylere rağmen beni Mike'tan korudu. Yöntemleri zaman zaman canavarca olsa da benim iyiliğimi düşünüyor gibiydi. Kimdi ve nihai amacı neydi?

"Yani," dedi, sesi hâlâ eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Eğer çirkinsem benden nefret edersin, ama eğer sekiyssem etmezsin."

"Bilmiyorum. Burada boşa kürek çekiyorum."

"Kavramayı bırak ve sikime bin."

"Ama..."

Kalçalarımı kavradı ve beni aşağıya doğru yönlendirdi. Kafası içime girdiğinde dudaklarım aralandı. Hem acıttı hem de daha fazlasını istememe neden oldu.

Avuç içlerimi göğsüne yaslayarak kendimi ona daha da yaklaştırdım. İçimde kaybolurken sikine baktım. Onu dibine kadar aldıktan sonra ayağa kalktı ve kollarını belime doladı. Maske ve başlık takmasından nefret ediyordum ama bunu tekrar söylemenin bir faydası olmayacağını biliyordum, bu yüzden yüzümü omzuna gömdüm ve üzerinden kalktım. Tekrar yere çöktüğümde beni daha sıkı kavradı.

"Hiç kimse senin gibi hissetmedi," dedi.

Sesinin yumuşaklığı da gülüşü gibi beni aynı şekilde hissettirdi. Önümde duran şeye odaklanmaya çalışarak onu geçiştirdim.

"Yüzünü göreyim."

Başımı salladım. "Seninkini göreyim."

Daha hızlı hareket etmeye başladığımda inledi. "Peki o zaman ne olacak?"

Bunun doğru bir cevabı yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. İnişimi yukarı doğru bir hamleyle karşıladı ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu. Tekrar yaptı, o kadar derine ulaştı ki kırılacakmışım gibi hissettim. Beni sırtüstü çevirmeden önce parmakları kalçalarımına saplandı. İtiraz etmek istedim ama beni o kadar sert ve hızlı becerdi ki, denesem bile kelimelerimi oluşturamazdım.

"Erebus."

Beni kabul etmedi. Kollarını bacaklarıma dolayarak beni daha da yaklaştırdı, böylece kığım kalçalarına yaslandı ve ayak bileklerim omuzlarının üzerindeydi. Her itişinde tırnaklarımı bacaklarına daha da geçiriyor, canımı kurtarmak için ona tutunuyordum.

Daha önce yaptığımız şeye, tatlı ve sevgi dolu dokunuşlara geri dönmek istedim ama o beni değiştirmişti. Hareketlerinde beni korkuturken aynı zamanda uyumlu hale getiren bir çaresizlik vardı. Sonunda beni paramparça edecek olsa bile ihtiyacı olanı almasını istiyordum.

Eli bacaklarımin arasına girdi ve başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizdi. Orgazmımın başlamasıyla amım onun etrafında sıkıştı. Sert hareketleri bir şekilde daha güçlü hale geldi ve ne kadar sert boşaldığımı görünce hazırlıksız yakalandım. Başını geriye atarak boğazını bana doğru açtı ve hareketsiz kaldı, beni döllerıyla doldururken aleti seğiriyordu. Sweatshirt'ünün üstünden bir şey çıktı, bir miktar mürekkep, fark etmeye bile yetmeyecek kadar.

Son orgazmını yaşarken çenesi eğildi. Gördüğümü sandığım her şey beni ele geçiren yorgunlukla birlikte kaybolup gitti. Amım ağrıyordu ve hala yarı sert shaftının etrafında titriyordu. Geri çekildi ve içimden sıvı aktığını hissettim. Parmaklarını içinden geçirdikten sonra ağzıma getirdi. İtiraz edemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden dudaklarımı ayırdım ve dölümüzü dilimin üzerinde sürüklemesine izin verdim.

Gözlerim kapandı ve bayılmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Belki de bu yerde -onunla- uykuya dalmak beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Kendimi güvende, korunaklı, korunmuş hissettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Dudaklarımı önce şakağıma, sonra ağzıma bastırdı. "Seni seviyorum, Alana. Her zaman."

Belki de o kısmı rüyamda gördüm. Görmüş olmalıyım çünkü kelimelerde İrlanda tınısı yoktu. Adımı söyleme şekli Erebus'a hiç benzemiyordu.

Jake miydi? Uyku sersemi sanrılar. Hepsi bu kadar.

Bölüm 33

Jayce

Elimi yüzümden aşağı kaydırarak kapı aralığından Alana'ya baktım. Evine dönerken araba yolculuğunda çoğunlukla uyuyakalmıştı. Uyandığında bile bana bakıp gülümsüyor, sonra başını tekrar yere koyuyordu.

Bu delilik değil miydi? Bu lanet olası neon maskeyi gördü ve gülümsedi. Erebus'un yanında yatmayı, en savunmasız olduğu anda ona güvenmeyi seçmişti.

Aldatılıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi kıskanıyor muydum? Onu boşalttıktan sonra gözlerinde beliren o ışıltıya sahip olmak istiyordum. Bu hiç kaybolmasın diye kollarımı ona dolamak istiyordum. Yüzüme bakabilmeli, beni ne kadar mutlu ettiğini görebilmeliydi.

Planımı kaybediyordum. Eğer dikkatli olmazsam, benim anlamadığı, bir noktada vazgeçmek zorunda olduğum yanıma aşık olacaktı. Belki de çoktan o noktaya gelmişti. Erebus hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun kollarına koşması hiç mantıklı değildi.

Ama neden hissetmesin ki? O kadar uzun süre boş kaldıktan sonra ona bir şeyler hissettiren oydu. Hayatı tükenmişti ve çok depresif olduğu için kendini orgazm bile edemiyordu, sonra o geldi ve bunu değiştirdi. Onu Mike'tan korudu ve ona gerçeği gösterdi. Jayce ondan bir şeyler sakladı. Alicia'yı biliyordu ve ona söylemedi. Hailey'i biliyordu ve ondan sakladı.

Tanrım, sıçıp batırmıştım. Bu maskeli versiyona yanlış parçalarımı koymuştum. Şimdi, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Dün, Erebus olarak geri çekilmeye karar verdim. Olması gereken buydu. Onunla konuşamazdı.

artık. Ortadan kaybolması gerekecekti ve tekrar terk edilmiş hissettiğinde onu kaldıracak, tozunu alacak ve onu sevgiyle dolduracaktım. Tüm bunları olması gerektiği gibi geride bırakacaktık.

Yüzüstü yuvarlandı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları ayrılmıştı. Yanağının ezilme şekli somurtuyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Onunla birlikte yatağa girip kendimi daha az kırılmış hissedene kadar ona sarılmaktan başka bir şey istemiyordum ama yapamazdım. Bu gece Ben'in evine gitmeli ve iş anlaşmalarımızdan hiçbir iz kalmadığından emin olmalıydım. Bir süre kayıp olarak bildirileceğini sanmıyordum ama dışarıda gerçek dostları olma ihtimaline karşı, bu varsayım yanlış olabilirdi.

Onu öldürmek düşüncesizce olabilirdi ama artık geri dönüşü yoktu. Alana onun kaçıp gittiğini düşünecekti. Eğer onun öldüğünden şüphelenirse, bunun kendi iş hatalarından kaynaklandığını düşünecekti. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır.

Arabam hala parkta olduğu için onu almak için bir araç çağırmak zorunda kaldım. Oraya vardığımda inanılmaz derecede yorgundum. İş ve Alana ile yaptıklarım arasında yeterince uyuyamıyordum. Belki de işler bu yüzden dağılıyordu. Ayak uyduramıyordum.

Ben'in evinde yapmam gereken tek bir şey vardı, sonra uyuyacaktım. Hafta sonuydu, yani bolca zaman vardı.

Telefonumun çalma sesi beni kesinlikle öldürücü hissettirdi. Gözlerimi açtığımda, güneş doğrudan gözlerimi yakıyordu. Retinalarımda bir delik açacağını düşündüm. Üstüne üstlük Alana beni arıyordu. *Beni* değil, Erebus'u.

Çok kızmıştım.

Aramayı duymazdan geldikten sonra bacaklarımı yatağın üzerinde salladım ve yüzümü ellerime gömdüm. Telefonumdan baktığım saate bakılırsa sadece altı saat uyumuştum, bu normal şartlar altında iyi olurdu ama tüm hafta sonunu dinlenmeye ayırmaya hazırdım. Kendimi tekrar uyumaya zorlayamayacağımı zaten biliyordum, bu yüzden Cumartesi günüm şimdiden pek iyi görünmüyordu.

Telefon tekrar çaldı, inledim. Bana sırf samimi bir an yaşadık diye bağlandığını söyleme. Cidden, ona yüzünü göstermedi, arabasında bayılana kadar onu boğdu ve ona ilaç verdi.

onun bodrumunda. Onu engellemeli, polisi aramalı ve tanık koruma programına girmeliydi.

Bunlar benim için iyi olmazdı ama gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Eğer manipüle edilmesi bu kadar kolaysa, onu daha dikkatli izlemem gerekiyordu. Mike neredeyse hiç çaba harcamadan onun hayatına girmişti. Daha iyi korunmaya ihtiyacı olduğunu bilmeliydim.

Telefonu kaptığım gibi onu kendi numaramdan geri aradım.

"Aman Tanrım, Erebus-"

"Erebus kim?" Sesimdeki çakıl taşlarından irkilerek sordum.

Uzun bir duraklama oldu. "Oh, Jayce. Özür dilerim. Başka biri olduğunu sanıyordum... Ne oldu?"

"Sadece kontrol etmek için aradım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Sesi ama hâlâ panik havası vardı.

"İyi misin? Sesin yıpranmış

geliyor." "Evet, iyiyim."

"Emin misin? Ben bir şey yapmıyorum, eğer gelmemi istersen gelebilirim."

"Hayır. değil."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Bu beni kızdırmanın bir yoluydu. Neyin yanlış olduğunu anlamamın tek yolu, bir kenara koymaya karar verdiğim alternatif benliğimden geçiyordu.

Sikeyim.

"Kahve içmeliyiz," diye önerdim.

"Evet, kesinlikle. Bunu yarın yapabiliriz."

Telefonu sıkıca kavrayarak kulağımdan uzaklaştırdım ve derin bir nefes aldım. Geri getirdiğimde, olabildiğince neşeliydim.

"Güzel. Seni saat 10'da alırım."

"Mükemmel."

"Seni seviyorum,

Alana." "Ben de seni

seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra hemen tekrar çalmaya başladı. Sırt üstü düştüm ve başımı salladım. Cevap vermek yerine ona bir mesaj gönderdim.

Erebus: *Meşgulüm. Ne istiyorsun?*

Alana: *Sana ihtiyacım var.*

Erebus: *Neden?*

Bu tavır da neyin nesi?

Her neyse. Mike kapıma geldi.

Dik oturdum ve bir hırıltı çıkardım. Birden babamın bana ne söylediğini hatırladım. Mike'a bu hafta sonu servis yapılacaktı, bu da bana bunun dostça bir ev ziyareti olmadığını düşündürdü. Tekrar aramaya bastım ve kıyafetlerimi ararken telefonu hoparlöre aldım.

"Zamanı gelmişti," diye bağırdı Alana.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Geldi ve ben kapıyı açmadım, ama belki de . Beni öldürecek falan mı?"

"Sakin ol amına koyayım."

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun? Seninle konuşmaya çalıştığım için sevinçten havalara uçman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Eğer bana tam olarak ne olduğunu anlatmazsan, evine gider ve kafasına bir bıçak saplarım, Alana."

Nefesini içine çekti ve muhtemelen o da aynısını yaparken ben de kendimi toparlamak için biraz zaman harcadım.

"Sadece buraya gel ve sana anlatayım," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapatarak dolabımın yaslandım. "Yapamam."

"Beni takip edebiliyorsun ve balkonumda, odamda, lanet dolabımda ortaya çıkabiliyorsun, ama sana ihtiyacım olduğunda gelemiyor musun? Sanırım sen gerçekten de saplantıyla beni önemsemeyi karıştıran dengesiz bir sapıksın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapıyormuşum gibi mi geliyor Erebus?"

Güldüm ve yüzümü avucumun içine bıraktım. "Hayatındaki onca insan varken bana bağlanmaya karar verdin. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlıyor musun? Sana zarar verdim. Seni bağladım, amına dövme yaptım, uyurken seni izledim, *sana tecavüz* ettim ve sen gelip sorunlarını dinlememi istiyorsun."

"I..."

"Lanet olası öğretmeni görmezden gel. İstedğini elde edemediğinde seni rahat bırakacaktır. Bu arada, yalnızlığını giderecek başka bir şey bul."

Telefonu kapattım ve yatağa uzandım. Söylediğim her şey göğsümü acıtıyordu. Alana'ya çok yaklaşmak dışında yaptığım tek bir şeyden bile pişman değildim.

Çizgilerim bulanıklaştığı için ona acımasız sözler söylemek zorunda kaldım. Derinden etkileyeceklerini biliyordum. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım.

Asıl niyetim iki parçamı birleştirmektir ama bu yine de işe yarayabilirdi. Onu tekrar bir araya getirme zamanım gelmişti ve umarım durumu kurtarabilirdim. Erebus'un işi bitmiş, sonsuza dek ortadan kaldırılmıştı. Şimdi sıra Jayce Weste'deydi.

"Duruşma nasıl geçti?" Babamın önündeki adaya bir fincan kahve koyarken sordum.

Homurdandı ve bir yudum aldı. Alnındaki kırısklıktan, istediği gibi gitmediğini anlayabiliyordum. Tam bir felaket olamazdı, çünkü bunun için yeterince kızgın görünmüyordu. Öfkelendiğinde öfkesini saklamakta hiç iyi değildi ama her zaman kendini saldırganlaşmaktan korurdu. Sadece duygularını koluna takardı.

Dirseklerimi tezgâha yasladım. "O kadar iyi, ha?"

"Şu adam, üvey babası, ondan hoşlanmıyorum. Kendini beğenmiş bir hali var, sanki floş royal tutuyormuş gibi, ama nasıl bir avantajı olduğunu düşünüyorum bilmiyorum."

"Kibirli biri. Eminim avukatları ona üstünlük sağladığına dair saçmalıklar anlatmıştır."

"Olabilir. Bu Alicia'nın mirasının kimde kalacağına dair bir tartışma olarak başladı ve şimdi de velayetin peşindeyiz. O odada yüzünde bir sırıtışla oturmamalı."

"Şimdi ne olacak?"

"Yargıç, Alicia ile ilişki kurmak için onu ziyaret etmemizi istiyor. Zavallı kız. Başlarda onun için çok garip olacak."

"Herkesi sevecektir," diye ona güvence verdim. "Endişelendiğini biliyorum ama velayet olmasa bile yargıcın sana onun hayatında bir yer vermeyeceğini düşünemiyorum. Onun yanında olmamak asla senin kararın değildi."

"Bay Everhart'la tanıştıktan sonra daha fazlasını istiyorum."

"Ne kadar daha?" Kahvemden uzun bir yudum almadan önce sordum. "Her şey, dürüst olmak gerekirse. Bence bir erkekle birlikte olmamalı. onunla akraba bile değil. Onun üvey babası olduğunu biliyorum ve buna saygı duymak istiyorum ama... Ona güvenmiyorum."

Mike'a verdiği tepki karşısında gülümsemem elde değildi. Ona tüm kalbimle katılıyordum. Alicia'yla bir ilişkimiz olsun istiyorsak, onu

resmin dışında. O sadece bir yılan değildi; hem benimle hem de Alana ile çok fazla bağı vardı. Orada her zaman çatışma olacaktı.

Keşke adamı ldürebilseydim, ama bu çok şüpheli olurdu. Üstelik bu sadece işleri daha da zorlaştırırdı. Alicia'nın ailemin yanına yerleştirileceğinin garantisi yoktu - en azından hemen değil. Bir günlüğüne bile olsa koruyucu aileye verilmesini istemiyordum.

"Onunla savaşmalısın," diye önerdim. "Onun hakkında bir şeyler bulması için birini tut ve tam velayetini al."

Babam homurdandı. "Saçmalama."

"Ben ciddiylim. Parasını ödemeye yardım edeceğim." Hâlâ şüpheci görüldüğünde, elimi koluna koydum. "Gerçekçi olalım baba. Jake Alicia'yı Mike'tan almak istedi. Hailey de Jake'in onu almasını istedi. Bizimle birlikte olması gerektiği çok açık."

Yavaşça başını salladı. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Bu sadece çok büyük bir şey ve yarın..."

Titreyen bir nefes alarak sözünü kesti. Bu cümleyi bitirmesine ihtiyacım yoktu. Yarın Jake'in ölüm yıldönümüydü. Gerçekten kötü bir gün olacaktı ve Alana'nın keder yelpazesinin neresinde olacağından emin değildim. Her şeye hazırlıklı olmalıyım.

Bölüm 34

Alana

Beni terk etti. Telefonda o ağır sözleri söylediğinde beni ne kadar etkilediğini görünce şok oldum. Acınacak haldeydim ve ona birkaç mesaj göndermişim ama hiç cevap vermedi. Okundu olarak bile görünmediler. Beni engellediğini düşünmeye başlamıştım.

Bir insan nasıl olur da tamamen takıntılıyken bir anda yok olur? İronikti, gerçekten. Beni rahat bırakmasını istiyordum ama şimdi o bıraktı ve onu özleyen bendim. Bana Uno'nun tersini yapmıştı. Saçmalıktı.

Bir kol omuzlarıma dolanarak beni düşüncelerimden uyandırdı. Jayce'e zayıfça gülümsedim ve ona doğru eğildim. Bana sarılışını sıkılaştırdı ve sanki her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi hissettim. Onun kollarında olmak güvenliydi. Bir süredir iyi bir yerde olmamamızdan nefret ediyordum. Belki de Erebus'a bu kadar yakın olmamın nedeni buydu.

Düşüncelerden sıyrıldım. Bugün Jake'in ölüm yıldönümüydü. Neden Jayce'in evinde toplandığımızı bilmiyordum. Mezarına gitmiş, orada durup toprağa garip sözler söylemiş ve buraya gelmiştik. Mutfakta yemek vardı ama hiçbirimiz yememiştik.

Dürüst olmak gerekirse, beklediğim kadar umutsuz hissetmedim. Bunun hayatımın üçüncü en kötü günü olacağını düşünmüştüm. İlki öldüğü zamandı. İkincisi cenazesinden sonraki geceydi. Herkes zorunlu güveçlerini bırakıp kendi yollarına gittikten sonra kendimi en yalnız hissettiğim andı. Kendimi Jayce'in boş yatak odasına kilitleyip kendi çaresizliğime gömülmüştüm.

Bugün ise normal bir gün gibi hissettim. Hatta hafiflemiş bile hissedebilirdim. Sanki göğsümde beni Jake'e bağlayan o düğüm gevşemiş, onunkiyile iç içe olmayan bir gelecek görmeme izin vermişti.

Kolumu Jayce'in arkasına geçirdim ve göğsüne sokuldum. Kokusunu içime çektiğimde kendimi daha fazlasını isterken buldum. Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değildim. Ailesinin gitmesine ve güneşin alçalarak oturma odasında uzun gölgeler oluşturmaya yetecek kadar uzun. Oda karanlık olana kadar ikimiz de hareket etmedik.

"Burada uyumak ister misin?" diye mırıldandı başımın tepesine doğru.

Çok fazla düşünmeden başımı salladım. En son ne zaman iyi uyuduğumu hatırlayamıyordum. Belki de burada onunla birlikte olmak bana ihtiyacım olan huzuru verebilirdi. Güvenliğimden endişe etmeseydim, bunu daha önce denerdim. Bana huzur ve umutsuzluğun kafa karıştırıcı bir bileşimini sunan o tehdidin hâlâ üzerimizde dolaştığını düşünmüyordum.

Beni kucağına aldığı anda irkilerek bir ses çıkardım. Beni göğsüne bastırды ve ben de ona doğru gevşedim. O deri ve tütün kokusu beni sardı ve daha fazlasını istedim, bu yüzden kollarımı boynuna doladım. Burnumu tenine dayayıp içine çektim. Kalbi küt küt atıyordu; nabız noktasından bunu hissedebiliyordum.

Bu işi fazla mı karmaşıklaştırmıştım? Çekincelerim geçerliydi ama son bir ayda olanlardan sonra bunların hepsi inanılmaz derecede önemsiz görünüyordu.

Jayce'i seviyordum. Bu asla söz konusu değildi. Bunun *ne zaman* olduğu artık o kadar da önemli değildi. Tanrının unuttuğu bir aşk üçgeninde kilitli kalmamıştık. Bu sadece dışarıda var olan, farkında olduğumuz ama üzerine gitmediğimiz bir şeydi. Jake'in bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bundan şüpheliydim, aksi takdirde bu konuda son derece güvensiz olurdu.

Jayce misafir odasının kapı koluna uzandı ve ben de onu daha sıkı kavradım. "Seninle uyuyabilir miyim?"

Yavaş bir nefes alarak dondu kaldı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve beni odasına götürdü. Büyük boy yatağına baktığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tek bir kişi için çok büyük bir alan gibi görünüyordu.

Birden, burada başka kaç kadının yattığını merak ettim. Adil ya da mantıklı değildi ama bu fikre içlerimleştirdim. Jayce sonsuza kadar beklemeyecekti. İnanılmazdı, yakışıklıydı ve iyi bir işi vardı. Onu itmeye ve geri çevirmeye devam ettim. Ne halt ediyordum ben?

Beni yatağa yatırdı, sonra yanıma sırt üstü yerleşti. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Doğrulduğumda ne yaptığımı bilmiyordum. Merakla bana baktı, başını eğdi. Bu hareket tanıdıktı. Bunu çok yapardı, bir sonraki yemeğini değerlendiren bir avcı gibi. Av ben miydim?

"Alana?"

Hiçbir şey söylemeden dizlerimin üzerine çöktüm ve ayaklarımı altına aldım. Sadece beni izledi, o mavi gözleri değerlendiriyordu. Mavi... Onlar sadece onun gözleriydi. Yıllardır onlara bakıyordum.

Elini kalçama koymak için uzandı. "Alana-"

Boynunun iki yanından tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Çenemi kavradı ve hemen ağzını bana açtı. Dilim onunkiyle buluştuğunda, vücudumun onu tanımış gibi tepki vermesine neden olan bir ses çıkardı.

Beni kucağına kaldırdı ve öpüşmeyi derinleştirdi. Kalçalarına sarıldığımda, aleti bana karşı sertleştiğinde inledim.

"Siktir, bebeğim," diye inledi. "Ne yapıyorsun?"

Bu sevgi sözcüğü sanki daha önce söylemiş gibi dudaklarından döküldü. Kulağa hem doğru hem de yanlış geliyordu. Sözleri, öpücüğü, vücudu... Ellerimi omuzlarında gezdirdim, sonra parmaklarımı saçlarının arasına soktum.

Cevap vermeyince beni nazikçe sırtüstü çevirdi ve tek bir hareketle pantolonumu çıkardı. Bacaklarım açıldı ve o da bacaklarımın arasına çöktü, bana gerginliğe benzer bir şeyle baktı.

"İstedüğün bu mu Alana?"

Başımı salladım. Gözleri, içimin zonklamasına neden olan bir yoğunlukla parlıyordu.

Kalçamın iç kısmını öptü, sonra derisini emdi. Bu şekilde devam ederek amıma doğru ilerledi. Dili klitorisimi okşadı ve ben sarsıldım.

"Bana bir söz ver," dedi dilini girişime kadar götürmeden önce. "Seni boşalttığımda adımı söyle."

Parmaklarını içime sokarken aynı anda yukarı doğru uzun bir hamle yaptı. Çıkarken onları doğru açıyla tutturdu ve sırtım kavislendi. Klitorisimi emdiğinde nefesim kesildi. Etrafında daireler çizdikten sonra doğrudan uyarıma geri döndüğünde nefesimi tutmak imkansızdı.

"Jayce," diye yalvardım.

Bana karşı homurdandı ve parmaklarının kıvrılmasıyla birleştiğinde, sıcaklığın patlamasına neden oldu. Amım parmaklarına kenetlendi

ve onları itmeyi bıraktı, sadece g noktama masaj yapmak için uçlarını kullandı. İçimde bir baskı hissettiğimde bir an paniğe kapıldım.

"Rahatla," diye nefes aldı bana karşı.

Gözlerimi kapattım ve vücudumdaki gerilimi serbest bıraktım. Bu his, patlayabileceğimi düşündüğüm bir noktaya kadar yoğunlaştı. Parmaklarını çekti ve içimden sıvı fişkırdı, bir zevk bandı yayıldı.

"Jayce," diye bağırdım.

Beni tatmak için başını daha da eğdi. Hassas tenimdeki dili neredeyse çok fazlaydı ama kıvrınmamı engellemek için kalçalarımı tuttu. Vücudum nihayet gevşediğinde kendimi Jello gibi hissettim. Bana doğru sürünerek ilerledi, yol boyunca tenimi öptü. Ağzıma ulaştığında dilini içeri soktu ve bana yaptıklarını tatmama izin verdi.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldadı.

Dudaklarına karşı gülümsedim. Gömleğinin kenarından tutup yukarı doğru çektim. Onu yere fırlattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bekaretimi çalmak niyetinde , değil mi?"

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim. Onu gömleksiz görmüştüm ama manzarayı tam olarak takdir etmeme hiç izin vermemiştim. Şu anda olduğu gibi mest olmamak için kaçamak bakışları minimumda tutmaya çalıştım.

Göğsündeki tilkiye dokundum ve parmaklarım titredi. Çizgileri takip ederek kuyruğuna doğru ilerledim. Kuyruk gövdesinden daha yüksekte, ucunda hafifçe kıvrılıyordu. Köprücük kemiğinin hemen üzerinde bitiyor, karanlık şekli bir anlığına görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye hızlıca cevap verdim. Yutkunmaya çalıştığım da boğazımın çok kuru olduğunu hissettim. "Biraz nefes almaya ihtiyacım olduğunu söylersem benden nefret eder misin?"

"Tabii ki hayır. Sadece bu seferlik." Bana midemi bulandıran şakacı bir gülümseme attı. "Ben biraz çay yapacağım."

"Kulağa inanılmaz geliyor. Ben gidip temizleneyim."

Beni öpmek için eğildi, yavaş ve tatlı. Ayağa kalktığında kararsız görünüyordu. Ona gülümsedim ve ifadesi rahatladı. O mutfığa giderken ben iç çamaşırlarımı giydim ve banyoya yöneldim.

Koridora girdiğimde su ısıtıcısına su doldurduğunu duydum. Daha önce girmeye cesaret edemediğim bir kapıda durdum. Bodrumlardan nefret ederdim. Her zaman iğrenç şeyler barındırırlardı. Hayaletler, lanetli nesneler ya da bir seri katilin sığınağı.

Kolu dikkatlice bastırırken bu düşünce beni ürpertti. Küçük bir gıcırta oldu.

Başımı sallayarak kapıyı kapattım. Oraya inmek istemiyordum. Bunun için bir neden yoktu. Muhtemelen ihtiyacı olmayan rastgele şeylerle doluydu. İblisler de başka bir olasılıktı.

"Hey," dedi ve beni zıplattı.

Hâlâ bodrum kapısının önünde durduğumu fark ederek bir adım geri attım. Jayce koridorun girişindeydi, yüzü ifadesizdi. Neden yakalanmış gibi hissettiğimi bilmiyordum. Bana doğru gelmeye başladığında omuzlarım gerildi.

Yüzümün iki yanını kavrayarak burnumun ucunu öptü. "Neyin var senin?"

"Bu soruyu çözmek için üç günlük bir hafta sonuna ve bir psikiyatriste ihtiyacımız olacak."

Kıkırdayarak elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü. Belimden tutarak beni adanın üzerine kaldırdı. Soğuk tezgah çıplak tenime titredim. Ellerini kalçalarımın gezdirerek sıcaklığını yaydı. Bacaklarımı beline sarıp onu olabildiğince yakınma çekerken diğer her şey kayboldu.

Yüzüne dokunmak için uzandım. Bana doğru eğildi, gözlerini kapattı ve o kadar memnun görünüyordu ki durmak istemedim. Parmaklarım yanaklarında gezindi, sonra başparmağımla alt dudağını okşadım. Gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. kaçırmadan başparmağımı dişlerinin arasına aldı ve beni nefessiz bırakacak kadar baskı uyguladı.

Şu anda çok yoğundu. Bacaklarımdaki kavrama morarıyordu ve gözleri daha parlak görünüyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu, sadece uyandırdığı bu heyecandan değil. Şehvetinde ilkel bir nitelik vardı; kaçmak istememe neden oluyordu, ama daha çok beni yakalayabilmesi için.

Niyetimi anlamış gibi elini boğazıma götürdü ve beni geriye doğru itmek için kullandı. Teni sıcakken granit soğuktu. Üzerime eğildi ve tişörtümün üzerinden göğüs ucumu dişleriyle yakaladı. Topuklarımı tezgâhın kenarına koyabilmek için bacaklarımı kaldırdım. Boynumu bıraktı ve bana baktı. Bizi sadece iç çamaşırlarım ayırıyordu ve onların gitmesini istiyordum, bu yüzden onları çıkarmak için biraz yukarı kaldırdım.

"Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" diye sordu kalçalarımı sıkarken.

"Bu sabahtan beri mi?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bu manzara karşısında içim zonkladı. Şimdiden güzel ahşap zeminine damlamaya başlamış olsaydım şaşırırmazdım.

"Sahada beni izlediğini gördüğümünden beri."

"Beni mi gördün?"

"Sen oturma odamda dikilene kadar gerçekten .

O ilk gülümsemeden sonra işim bitmişti."

Beni tezgâhın kenarına doğru çekti ve aleti bana doğru bastırduğında nefesim kesildi. Onu çıkardığını fark etmemiştim, güzel yüzüne o kadar odaklanmışım ki.

"On iki lanet yıl, Alana. Telafi etmem gereken zaman bu kadar."

Kendini içime gömdü ve ben başımı geriye attım. Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı. Parmakları bileklerimi kavradı ve beni oturur pozisyona çekti. Boynumun arkasını kavrayarak beni öptü. Tanrım, beni öptü ve bir anlığına o öpücüğü tanıdım.

Yıllar süren özleminden olmalı, dudaklarını hayal ettiğim onca zamandan. Başka her şey delilikti. Belki de . Bunu düşünmeye devam etmeme fırsat vermedi. Mavi gözleri gözlerimin içine bakarken Jayce tarafından becerilmek ilahi müdahalenin özetiydi ve tüm dikkatimi, tam ve mutlak bağlılığımı talep ediyordu.

Hepsine sahip olabilirdi. Her şeye. İsteklerim, hayallerim ve arzularım onun içine akıyor, birbirimize bağlanmamızı sağlayacak berbat bir simbiyotik ilişki yaratıyordu Eğer koparsa, kesinlikle beni parçalara ayıracaktı.

Bölüm 35

Jayce

Üç gün önce olanların şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Hayatımın en güzel günüydü. Daha önce seks yapmış olsak da benim için bir ilkti. Farklıydı; daha iyiydi.

Bir gün işten sonra geri geldi ama her gece burada kalmayı reddetti. Bu çok saçmaydı ve o okuldayken tüm eşyalarını buraya taşımak istiyordum ama kendimi dizginledim. Aciliyeti yoktu. Sonunda bu noktaya gelmiştik ve onu çok fazla zorlamak istemiyordum. Eğer işleri ağırdan almak istiyorsa, bunu yapabilirdik. Her saniyesinden nefret ederdim ama onun için zamanı durdurabilirdim.

Gözlerim ağırlaştı ve masamda dalıp gitmemek için başımı sallamak zorunda kaldım. Bugün çalışmak sıkıcı geliyordu ama yetişmem gereken bir teslim tarihi vardı ve son zamanlarda dikkatim dağılmıştı. Sık sık kendime Jayce-Alana-Erebus çilem dışında hayatın hâlâ normal hızında ilerlediğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. Nihayet enerjimin bir kısmını yeniden başka şeylere harcayabilirdim.

Takip etmekten tükenebileceğini kim bilebilirdi? Sıkı çalışmanın ve adanmışlığın tanımıydı.

Bu saçmalık için gözlerim çok kararmıştı. Programı kapattıktan sonra ayağa kalktım ve gerindim. Mutfığa girdim ve kendime üç shot espresso yaptım. Bu noktada kola içmeye de başlayabilirdim ama kahve daha ucuzdu.

Tam ilk yudumumu almıştım ki telefonum çaldı. Alana'dan geldiğini düşünerek hemen kontrol ettim. Mesajı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Bilinmiyor: *Yardıma ihtiyacım var.*

Jayce: *Bu kim?*

Bilinmiyor: *Alicia. Sen koruyucu meleksin.*

Ona numaramı verdiğimi neredeyse unutmuştum. Neredeyse on yaşında bir çocuğun mesaj atabilmesine şaşırılmış olabilirdim ama o 2015'te doğmuştu, bu yüzden mantıklı geliyordu. Bir cevap yazarken botlarımı aldım. Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

Jayce: *oluyor?*

Alicia: *Mike. Kızgın.*

Jayce: *Evde misin?*

Bir başparmak işareti gönderdi, bu da tek ihtiyacım olan şeydi. Benden yardım isteme ihtiyacı hissettiğine göre, durum kötü olmalıydı. Bunun sadece davayla ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Annemle babamın Alicia'yla ilk görüşmeleri Pazartesi günü olacaktı ve Alicia bunu engellemek için bir hafta önce itirazda bulunmaya çalışmış ama reddedilmişti.

Ama neden şimdi kızgındı? Çarşamba günüydü ve bölge için yarım gündü, yani muhtemelen birkaç saattir evdeydi. Alana'yı düşündüğümde daha çok endişelendim. Belki bugün onunla konuşmaya çalışmıştır. Konuşursa bana söyleyeceğine güvenmek istiyordum ama kendime yalan söylemeyecektim. Karar vermek onun güçlü yanı değildi.

Onunla daha sonra ilgilenecektim. Son mesajı sadece yarım saat önceydi, yani güvende olduğunu biliyordum. Şu anda önceliğim Alicia'ydı. Hoşuma gitmeyen bir şeyle karşılaşsam Mike'ın kötü günü çok daha kötü bir hal alacaktı.

Dışarıdan normal görünüyordu. Bu hiçbir zaman içeride olup bitenlerin iyi bir göstergesi değildi. Alana'nın anne ve babası toplum içindeyken çok sevimliydiler. Özel hayatlarında ise tam bir bok çuvalıydılar. Kızımı incittikleri için hak ettikleri şey hapse girmektir. O videodan sadece iki gün önce Alana'nın babası ona öyle sert bir tokat atmıştı ki Alana merdivenlerden yuvarlanmıştı. Endişelenmemizi istemediği için morlukları bisiklet kazası diye geçiştirmeye çalıştı ama yalnız kaldığımızda bana gerçeği söylemesini sağladım.

Adamı öldürmeliydim ama daha on altı yaşındaydım. Henüz o koruma seviyesine gelmemiştim. Bu tür şeyler zaman alır. Şu anda var olan ben, o piçi gübreye çevirecekti. Muhtemelen annesini de.

Buraya gelirken maske konusunda bir ileri bir geri gittim. Alicia beni böyle tanıyordu ama Mike'ın bu kimliğimden haberdar olmasını istemiyordum. Bu

amcasıyla ilk kez tanışacakmış gibi görünüyordu. Pazartesi günü onu bunaltmak istemedikleri için sadece annemle babamı ve Charlie'yi görmüştü.

Ona bir şans vermek için kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve düğmeleri iliklenmemiş bir elbise gömleği giymiş, cimri görünümlü bir Mike belirdi. Votkayla yıkanmış gibi kokuyordu. Öğleden sonrayı evde üvey kızıyla geçirmek için ne kadar sorumlu bir yol.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. Kaşları öylesine gerilmişti ki, uzun bir tırtıla dönüşmüşlerdi.

"Alicia'yı görmem gerek."

"Ne sikim yaparsan yap. Defol git buradan."

Bir elimle göğsünü iterek geriye doğru sendelemesini sağladım. İçeri girip etrafa göz attım. Yerde birkaç kırık resim çerçevesi ve sehpanın üzerinde yarısı boş bir votka şişesi vardı.

"Bu saldırıdır," diye bağırdı.

Gözlerimi devirerek evin içine doğru ilerlemeye devam ettim. "Korkmuş dokuz yaşında bir çocukla evde sarhoş olan bir adama kim inanır ki?"

"Benden korkmuyor. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Polisleri aramadan önce evimden defol."

Alay ettim. ". Yapmam gereken bir telefon daha azalır."

"Burada olmaya hakkın yok. Avukatım öğrendiğinde-"

"Alicia," diye seslendim. "Neredesin evlat?"

Koridorda ilerlemeye devam ettim, sonra kapalı kapısının önünde durdum. Mike'ın ayak sesleri arkamda gürledi. Arkamı döndüm ve her iki pazusunu da tutarak onu duvara fırlattım.

"Bana ya da ona dokunursan seni gömerim. Bunu kendin için daha da zorlaştırma."

Onu bıraktığımda dişleriyle boğazımı parçalamak ister gibi görünüyordu ama . Tatmin olmuş bir şekilde yavaşça Alicia'nın kapısını açtım. Keskin bir nefes alma sesi duyuldu ve yatağın üzerindeki örtüler hareket ederek onu daha da gizledi.

"Alicia, benim. Şu anda beni tanımıyor olabilirsin ama sesimi hatırlıyor musun?"

Battaniyeyi kaldırdı ve başını dışarı çıkardı. Gözleri büyüdü, korku ifadesini ele geçirdi.

"Baba?"

Kahretsin. O kısmı düşünmemiştim.

"Hayır," dedim usulca, yatağa yaklaşarak. O irkilerek geri çekilince, kendimi küçültmek için birkaç adım ötede çömeldim. "Ben Jayce. İkizlerin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Yüzünüz aynı."

"Sana yabancı olmadığımı söyledim. Bana daha önce güvendin. Şimdi de güvenebilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Beni dinle Alicia. Dünyadaki herkes içinde babanı en iyi tanıyan benim. Senin güvende olman için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğunu biliyorum."

"O burada değildi. Beni istemedi."

Omuzlarım çöktü. "Burada değildi ama seni istiyordu. Bazen korkmak bize aptalca şeyler yaptırır ve korkudan yaptığımız bu şeyler her zaman kim olduğumuzu yansıtmaz. Baban her şeyi berbat etti ve bence bunu kabullenmekten korkuyordu. Belki o da senin baban olmaktan korkuyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle."

"Ailemin sizinle neden hiç tanışmadığınızı anlattığını biliyorum. Hiçbirimiz kaybettiğimiz zamanı telafi edemeyiz ama inanın bana sizi yıllardır ya da birkaç gündür tanıyor olmamanın bir önemi yok. Siz benim ailemsiniz ve ben ailemi korurum. Sizi de koruyacağım."

Gözlerinde yaşlar vardı. Korkusundan mı yoksa benim sözlerimden mi olduğunu bilmiyordum. Fark etmezdi. Tek bildiğim, bunun içimde tanıdık bir şeyi uyandırdığıydı, değer verdiğim tüm insanları korumak istememe neden olan aynı duyguyu ve Alicia'nın bu listenin en başına girdiği idi.

Battaniyeyi üzerinden attı ve bana doğru koştu. Kollarını boynuma doladığında doğruldum ve kapıya doğru yürürken ona sarıldım.

"Ne yapıyorsun sen?" Mike kükredi.

"Benimle gelmek ister misin, Alicia?"

"Evet."

"Ondan korkuyor musun?"

"Evet."

Mike arkamızdan tehditler savurmaya devam etti ama ben onu duymazdan geldim. Söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun için tehlikeliydi, bu da kalamayacağı anlamına geliyordu. Hepsi bu kadardı.

Onu verandaya bıraktım ve Bronco'ma başımla işaret ettim. "Atla ve beni bekle. Dışarı çıkma, anladın mı?"

Başını salladı ve kamyonete doğru koştu. Arkamı döndüğümde Mike'ın yumruğu yüzüme geldi. Ağzıma kan damlarken güldüm.

"Seni aptal orospu çocuğu."

"Efendim, her an gelebilirler." Sevk memuruna "Teşekkürler Pam," dedim.

Kulaklığıma baktığında Mike'ın gözleri büyüdü. Bakışları omzumun üzerinden üç polis aracının kaldırırma yanaştığı yere gitti.

"Bil diye söylüyorum, leş gibi içki kokuyorsun. Sence kanındaki alkol seviyesi nedir?"

"Kendi evimdeyim," tükürdü. "Beni içki içtiğim için tutuklayamazlar."

"Belki yaparlar, belki yapmazlar. Gerçek şu ki, gözetiminiz altındaki bir çocuk için tehlikeliydiniz. Şu anda evde şiddet içeren davranışların olduğuna dair kanıtlar var. Alicia senden korktuğunu doğrulayabilir ve sevkîyat kayıtları da bunu belgeliyor. Ayrıca az önce bana saldırdınız. Dava açabilirim."

Burun delikleri bir açılıp bir kapanıyordu. Arkamdaki ayak sesleri memurların içeri girmesi için yer değiştirmeme neden oldu.

"Çocuk kamyonette," dedim. İçlerinden biri beni Bronco'ya kadar takip etti. "Bizimle birlikte yerleştirilebilir mi?"

Omuz silkti. "Aileden misin?"

"Evet. Ailem üvey babamla velayet savaşı veriyor."

"Bunun gibi gördüğüm diğer vakalarda, bir çocuk evden uzaklaştırıldığında, onu bir akrabasının yanına yerleştirmeye çalışıyorlar. Bir sosyal hizmet görevlisinin devreye girmesi gerekecek ama muhtemelen yapacakları şey bu olacaktır."

Bu beni çok daha iyi hissettirdi. "Tutuklanacak mı?"

"Onu içeri alacağız ama bilmiyorum. Çocuğa zarar vermediyse muhtemelen onu serbest bırakacaklardır. Yine de suç duyurusunda bulunabilirsiniz."

Bu adamın hayatı gerçekten berbat olmak üzereydi. Ve onun için hiç de kötü hissetmedim. Benim olana dokundu. Önce Alana'nın peşine düştü. Sonra yeğenimi korkuttu.

Mike, onu öldürmek çok fazla şüphe uyandıracığı için şanslıydı. Aksi takdirde gelecek yaz bitkilerimi besliyor olacaktı. Yine de sabrım inanılmaz derecede zayıftı, bu yüzden burnunu ait olduğu yerde tutsa iyi olur.

Bölüm 36

Alana

Midem düğümlemişti. Korkunçtu. Arkamı dönüp kaçmayı düşündüm ama Jayce elimi sıktı. Bu hissi yok etmedi ama idare edebileceğimi hissettim.

Alicia birkaç günlüğüne ailesiyle birlikte olmuştu ve bu da tam bir kaosa yol açmıştı. Hiç kimse buna hazırlıklı değildi, en azından ben. Bunca zaman boyunca meselenin kıyısında dolaşıp durmuş, kendimi meseleden uzaklaştırmıştım. Ama Jayce'le birlikteyken bu şekilde uzaklaşamazdım. Bunu atlatmanın bir yolunu bulmalıyım.

Onu gördüğümde düşünebildiğim tek şeyin Jake ve onun ihanetleri olacağından korkuyordum. O bunların vücut bulmuş haliydi. Tüm o sırlar ve yalanlar. Ama bunlar onun değil, Jake'in sırlarıydı ve bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

Ailesinin evindeki mutfığa girdik ve o an geldi. Alicia ocağın önünde Ron'la birlikte tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Ron konuştu, sonra Alicia başını arkaya eğdi ve güldü.

Ellerimi tezgâha dayadım ve derin bir nefes aldım. Jayce sırtımı yumuşakça ovdu, hiçbir şey söylemedi çünkü hiçbir şeyin gerçekten yardımcı olmayacağını biliyordu.

"Alana," diye selamladı Charlie mutfığa girerken. Bana çabucak sarıldı ve gülümsedi. "Şu halinize bakın. Hiç cesaret edemeyecek sanıyordum."

Jayce gözlerini kısarak, "Teşekkürler Charlie," dedi.

"Tuhaf mı?" Diğerlerinin duymayacağı kadar sessiz bir şekilde sordum.

"Hayır." Yüzünü buruşturarak omuz silkti. "Belki biraz, ama aynı zamanda doğru hissettiriyor, biliyor musun? Jayce'in birlikte olmasını tercih edeceğimiz başka biri olduğunu sanmıyorum, bu daha garip olabilir, ama anlıyorsun."

Bir kahkaha attım. "Senin ailen her zaman biraz farklı olmuştur."

"İyi zamanlar geçirmeye devam edebiliriz."

Jayce kulağıma, "Artık bir gelinlik de alabilirsin," diye mırıldandı.

Bu ima karşısında yüzüm kızardı. "O kadar uzağa gitmeyelim."

"Evet, evet. Sen hep yavaş ve istikrarlı davranırsın." "Hepimiz

öfkeli bir boğa gibi bir şeylere saldırmak istemeyiz." "Hiç

eğlenceli değilsin."

Ona sert bir bakış fırlattıktan sonra Ron ve Alicia'ya doğru ilerledim. Kalbim hızla çarpıyordu ama geri adım atmayacaktım. O sadece bir çocuktü.

Arkasını döndü ve nefesim kesildi. Onlara çok benziyordu; mavi gözleri, burnu ve saçının rengi. Onda Hailey'i de görebiliyordum, ki bu konuda duygusal hissetmeme şaşırmıştım. İkisinin tek bir kişide bir araya gelmesi beklediğim gibi beni kızdırmadı. Bağırsaklarıma bir yumruk gibi indi elbette ama aynı zamanda ona karşı anında bir şefkat hissettim. Onun bir parçasıydı ve var olduğu için üzülemezdim.

"Merhaba Alicia. Ben Alana."

"İkimizin de adı A ile başlıyor," dedi sırtarak. "Öyle. Eğer dikkatli olmazsak, onları ." "Babamı da tanıyor muydun?"

Jayce'e baktım, o da gülümsedi. "Evet, onu çok uzun zamandır tanıyorum.

Ben, Jayce ve baban lisedeyken birbirimizden ayrılmazdık."

Daha yakına eğildi. "Baş belası mıydılar?" diye fısıldadı. Bir kahkaha atarak dudaklarımı kulağına götürdüm. "Onlar cehennemlikti." "Kim daha kötüydü?"

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Baban. Ama asıl endişelenmen gereken şey birlikte oldukları zamandı."

Alicia kıkırdadı. Jayce yanıma geldi ve bir kolunu belime doladı.

"En önemli kısmı atlıyor." "Neymiş o?" diye sordum.

"Tüm fikirleri olan sendin. Beyin." Ona şakacı bir sırıtış attım. "Bunu mahkemede kanıtla."

"Siz aşık mısınız?" Alicia sordu.

Ağzım açıldı ama hemen kapattım. Cevap vermeme gerek kalmadı çünkü Jayce güldü ve beni kendine doğru çekti.

"Biz aşık olmaktan daha fazlasıyız." Sadece benimle konuşabilmek için başını eğdi. "On iki yıldır senin peşindeyim bebeğim. O zaman da benimdin, şimdi de benimsin. Her zaman da öyle olacaksın."

"Her zaman," diye fısıldadım. Bunu söylerken midem bir tuhaf oldu, sanki bir deja vu anı yaşıyordum. Kilidi açılmış olan gizli anıyı kavramaya çalıştığımda, net göremeyeceğim kadar bulanıktı.

Jayce dudaklarını dudaklarıma bastırarak düşüncelerimi susturdu. Birdenbire her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissettim.

Aralık ayı berbattı. Hava yüzümü acıtıyor ve beni huysuzlaştırıyordu. Neden hâlâ New York'ta yaşadığımı bilmiyordum. Burası berbat bir yerdi. Belki Jayce'i taşınmamız gerektiğine ikna edebilirdim.

Aniden yürümeyi bıraktım. Her nasılsa, birkaç hafta içinde, bizden bir birim olarak bahsettiğim bir yere ulaşmıştık. Birlikte yeni bir yere taşındığımızı hayal etmişim. Bu çılgıncaydı ama yine de yanlış hissettirmiyordu.

Ellerimi birbirine sürterek tekrar yürümeye başladım. Bir dahaki sefere eldiven takmayı unutmamalıydım. Bu hep unuttuğum bir şeydi. Yine de onlardan nefret ederdim. Eller için çorap gibiydiler. Ben de çoraplardan nefret ederdim.

Arabama ulaştım ve ayağımı bagajın altından geçirdim. Kapı yavaşça kalktı ve çantalarımı içeri bıraktığımda bir rahatlama hissettim. Noel'e iki hafta kalmıştı, bu da bana çok zaman varmış gibi geliyordu ama ne zaman bunu söylesem alışverişi son dakikada bitiriyordum. Bu yıl erkenden yapmıştım. Her şey yolunda gidiyordu.

Arkamı döndüğümde bir çılgılık beni terk etti. Bir elimi göğsüme koyarak gözlerimi Mike'a diktim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben talep ettim.

Eliyle etrafı işaret etti. "Noel alışverişi, tıpkı senin gibi." "Harika."

Ondan uzaklaştım ama o beni takip etti. Park yerinde Preston'la yaşadığım an gibiydi ama Mike'tan korkuyordum. Kısa bir süre önce onun tatlı ve kimseyi incitemeyecek biri olduğunu düşünüyordum. Hâlâ bana gerçekten saldıracığını falan düşünmüyordum ama ona karşı dikkatli olmalıydım.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Arkadaşça görünmeye çalışarak sordum.

"Aslında, evet. Seninle Alicia hakkında konuşmak istiyordum."

Omuzlarım gerildi. "Bu benim yapabileceğim bir şey değil. Ayrıca, dava hâlâ devam ediyor. Ben karışamam."

"Lütfen," diye ısrar etti. Bir adım öne çıktığında paniklememeye çalıştım.

"Mike, bu gerçekten benim işim değil. Ben bunun bir parçası değilim."

"Ama . Jake olmanı istedi." "Peki ne anlamı var ki?"

"yardım edebiliriz. Ben sadece... Ben kızımı geri istiyorum."

Gözleri yere düştü. Bir parçam yumuşadı ama beni kullanmaya çalıştığını unutamıyordum. Bu Ron ve Sara velayet davası açmadan önceydi, yani mesele paraydı. Bu düşünce beni hasta etti.

"Sana yardım etmeyeceğim," dedim kararlı bir şekilde.

Kolumu tutarak arabama binmemi engelledi. Dizine tekme attım ve neredeyse düşüyordu ama beni tutmaya devam etti.

Mike'ın arkasında uzun boylu bir figür belirdi ve bir kolunu boynuna doladı. Yeni tehdide odaklanmak için beni hemen bıraktı. Dirseklerini geriye doğru savurdu ama boğazı sıkılmıştı.

"Jayce," diye nefes aldım, onun ortaya çıkışıyla hem rahatlamış hem de şok olmuşum.

Kolunu çekti ve Mike'ı etrafında döndürdü. Onu cipimin yan tarafına ittiğinde nefesim kesildi.

"Kes şunu," dedim.

"Ona dokunamazsın," diye hırladı Jayce. Mike'a bakarken gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. "Senin için anlaması bu kadar zor olan ne? Alana'yı köşeye sıkıştırmak... Bu yapabileceğin en aptalca hareket."

Mike ona tükürdü - cesurca ve inanılmaz derecede aptalca. "Biz konuşuyorduk. Bu seni ilgilendirmez."

"Alana'yla ilgili her şey beni ilgilendirir." Jayce bileğini oynatarak çok korkunç bir bıçak açtı. Mike'ın boğazına dayadığında ona doğru bir adım attım.

"Jayce, kaldır şunu. Ne halt ediyorsun sen?"

Bana kısa bir süre baktı, sonra dikkatini Mike'a verdi. "Seni burada açmalıyım ama kanın betona bulaşma mirasını hak etmiyor."

Mike onunla alay etti. "Madem böyle bir alışkanlığın var, belki beni de hapse göndermeye çalışmalısın."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak aralarına baktım. Jayce'in yüzü daha da soğumuştü - okunamaz bir taş. Bir sonra Mike'ı serbest bıraktı.

ve geri adım attı.

"İşimi bitirmeden defol git buradan."

Mike kaçmakta tereddüt etmedi. Caddeyi koşarak geçti ve arabasına bindi. Gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak Jayce'e döndüm.

"O da neydi?"

"Seni tehdit ediyordu," diye yanıtladı basitçe.

"Pek sayılmaz. Boğazına bıçak dayamak için yeterli değildi." "Bu tartışılabilir."

"Cidden, Jayce. Bunu kim yapar?"

Bana doğru adım atarak beni arabaya yasladı. "Seni her zaman koruyacağım. Tehdidin ne kadar büyük olduğu önemli değil."

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışarak göğsüne baktım. "Ne demek istedi? Onu hapse gönderme konusunda."

"O bir deli. Duruşmasının nasıl geçeceğine bağlı olarak hapis cezasıyla karşı karşıya kalabilir."

"Hayır, yalan söylüyorsun."

Başımı salladım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni arabaya sabitledi. Parçalar zihnimde yerlerine oturmaya başlamıştı. Oluşan resim hoşuma gitmemişti.

"Hailey," diye fısıldadım.

Yapmadığına yemin etti ama ben yalan söylediğini düşündüm. Bana daha önce de yalan söylemişti. Kavganın videosunu yükleyen onun telefonuydu, onun hesabıydı, babamın beni yere düşürecek kadar sert bir el hareketi yaptığı o mükemmel anı yakalamıştı.

"Orada mıydın?"

Cevap vermedi. Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakmaya devam ettikçe daha da sinirleniyordum.

"O gece benim lanet evimde miydin, Jayce? Suçu üzerine alması için onu sen mi ayarladın? Ne yani, arkadaş olmamız hoşuna gitmedi mi? Bu mu yani?"

Gözleri yuvarlandı. Bu saçmalığa inanamadım. Bu nasıl bir tepkiydi böyle? Tamam. Konuyu değiştirebiliriz. Zaten bana cevabı vermişti.

"Neden buradasın?"

"Alışveriş." Parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdirdi. "Mükemmel bir kadın mükemmel bir hediyeyi hak eder."

"Bana yalan söylemeye devam ediyorsun. Eve gitmem gerek. Lütfen."

Bir daha bekledi, sonra geri çekildi. Arabama binerken onu görmezden gelmeye çalıştım. O kadar dikkatle bakıyordu ki, sanki kaçışım hiç de lehime bir hareket değilmiş gibi. Kaldırımdan uzaklaşmadan önce sertçe yutkunmama neden oldu.

Nefes almaya ihtiyacım vardı - ondan ve buradaki diğer her şeyden uzakta.

Video olayı beni o kadar da kızdırmazdı. Elbette, ilk başta böyle hissedirdim ama iş o noktaya geldiğinde, ailemin tutuklanması gerekiyordu. İşe yaramıştı ve beni korumak içindi.

Mike'a saldırmak hiç iyi bir şey değildi ama yine de beni koruyordu. Aslında adamın boğazını kesmezdi. Bahsettiğimiz kişi Jayce'ti. Benim Jayce'im. Büyük, tatlı ve komikti. Birkaç dakika önce gözlerindeki bakış hiç de öyle değildi.

Dairemin önüne park ettikten sonra, çantaları şimdilik unutarak merdivenleri koşarak çıktım. Odama doğru yöneldim ama hemen geri dönüp koridorda iki tarafa da baktım. Her yer sessizdi, tıpkı Erebus'u son gördüğümde beni evinden aldığı andan beri olduğu gibi. En son telefonda konuşmuştuk. Pisliğin tekiydi.

Yine de sessizlik mantıklı gelmiyordu. Takıntılıydı. Bu öylece geçip gitmezdi, değil mi? Bunu bir adamın bir kızla yatıp istediğini aldıktan sonra çekip gitmesine bağlayabilirdim ama o kadar basit olamayacak kadar derine inmişti. Her şeyi biliyordu, evime girmişti, en sevdiğim şekeri etrafta bırakmıştı.

Omzumdaki ısırtığı temizlediği günü düşündüm. Alkolün tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Belki de tüm o ziyaretler sırasında burnunu sokarak vakit geçirmişti.

Koridora son bir kez baktıktan sonra odama çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım. Mantık çalışırken elimle ağzımı kapattım. Şu anda harekete geçmem gerekiyordu. Bunun duygusal yönüyle daha sonra ilgilenebilirdim. Gözlerimin çoktan yandığını ve zihnimin parçalanmaya hazır olduğunu düşünürsek bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Hiçbir şeyden emin değildim. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çılgınca geliyordu.

Bölüm 37

Jayce

Raydan çıkmış olabilirim. Sadece birazcık. Mesele şu ki, Mike bir sorun haline gelmişti. Büyük bir sorun. Sanırım sorunlara ne olduğunu öğrendik.

Başının belada olduğunu biliyor olmalıydı çünkü saklanıyordu. Ona bıçak çekmiştim ve gözlerimdeki çılgın bakışı görmüştü. Eve gitse aptallık etmiş olurdu.

Genelde yasal olmayan faaliyetlerime kimseyi dahil etmezdim ama fazla seçeneğim yoktu. Onu kendi haline bırakamazdım. Tekrar Alana'nın peşine düşebilirdi ve ben onu korumak için her zaman yanında olamazdım. Daha önce ona göz kulak olmam tamamen şanstı. Bana onunla alışverişe gelemeyeceğimi çünkü hediyemi alması gerektiğini söyledi. Duyduğuma göre onunla alışverişe gidemezmişim ama yanında olabilirmişim. Ne diyebilirim ki? Biraz takıntılıydım.

Sonunda bir araya geldiğimizde açık saplantının biraz azalacağını düşünmüştüm ama kendimi eskisinden daha sahiplenici hissediyordum. Her gün onu kaybetmekten korkuyordum. Evrenin bir tür saçmalığı gibi görünüyordu - sonunda hayallerimin kadınına sahip olacaktım ve kontrolüm dışında bir şey onu benden alacaktı. Böyle bir şey olmayacak.

Mike'ın çok zeki olmaması iyi bir şeydi. Gece yarısını geçmişti ama sonunda eve geldi. Aceleyle ön kapıya gitmeden önce her yöne baktı. Kilidin onu kurtaracağını düşündüyse yanılmıştı. Hazırlanmak için çoktan içeri girmiştim. Tek yaptığı tuzağıma doğru yürümekti.

Maskem ve eldivenlerimle kamyonetimden indim ve rahatça kapıya doğru yürüdüm. Açmam sadece bir dakika sürdü. Sonra

Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra bakışlarım ışığın yandığı mutfağa kaydı. Duvara yaslandım ve bekledim.

Mike elinde birayla köşeyi döndü. Beni orada dururken görünce aniden durdu. Hava karanlıktı, bu yüzden gözlerinin onu aldatıp aldatmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. Elimi uzatıp maskenin neon ışıklarını yaktım.

"Tanrım," diye haykırdı, geri adım atarak. "Sana bir tahmin hakkı daha vereceğim."

Ona doğru gittiğimde birayı düşürdü. Cam kırıldı, muşamba üzerinde sıçradı. Arkasını döndü, sürgülü kapıya doğru yöneldi. Onu ensesinden yakaladım ve oturma odasına doğru çektim. Cama bastığında çığlık attı. Onu istediğim yere getirdiğimde çoraplarından kan sızmaya başlamıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Sana tahmin etmeni söylemiştim."

"Jayce'sin, değil mi?"

"Bana Erebus diyebilirsiniz. Şu anda iyi adam ben değilim." "Bu da ne demek oluyor?" diye zırladı.

Bir elimle yüzünü tutarak onu bana bakmaya zorladım. Gözleri korkudan irileşmiş ve benim merhametime kaldığının farkına vararak parlıyordu. Bir damla gözyaşı serbest kaldığında, heyecan verici bir tatmin duygusu hissettim.

"Bu bir canavarın dikkatini çektiğiniz anlamına geliyor Bay Everhart. Ve ben kan dökmek için ölüyorum. Ama amacım bu değil."

Rahatlamış bir nefes verdi. Küçük bir kahkaha atarak başımı salladım.

"Tek bir damla kan kaybetmeden katlanabileceğiniz pek çok korkunç şey var. Ayaklarınız dışında, ama o sizin hatanızdı."

Yüzü soldu. Duvarın yanına bıraktığım ipi aldım. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama bacaya tırmanmayı planlamıyorsa gidecek hiçbir yeri yoktu. İpi ona uzattım ve başını salladı.

"Başka seçeneğin yok," diye belirttim. "Eğer bunu yapmazsan seni öldürürüm. Benimle çalış ve sana bir şans vereyim... Kendini kurtarmak için değil çünkü bunun umutsuz olduğunu biliyoruz. Bu senin değersiz kıcını kurtarmak için bir şans."

İlmeği benden alırken eli titriyordu. Boynuma vurdum ve ilmiği kafasına geçirirken inledi. İpi tutup çektim ve geriye doğru tökezlemesine neden oldum. İp gerildiğinde daha sert çektim. Tutunacak bir yer ararken ayakları dışarı fırladı.

Yerine koyduğum metal kirişe baktım. Paralel duvarlardaki çivilere sabitlenmişti, bu da bana piçi asmak için mükemmel bir yer sağlıyordu. Tavan vantilatörü yeterince güvenilir değildi, bu da yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyordu. Polis bunu sorgulayabilirdi ama insanlar kendilerini öldürmek istediklerinde garip şeyler yaparlardı.

Henüz değil, bu yüzden ayaklarının altına küçük bir tabure koydum ve ipin kirişin üzerinden kayarak sarması için çektim. Kendi sandalyemi kaparak üzerine çıktım ve halatı kirişe sabitlemeye başladım. Ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldığında homurdandı ve neredeyse dengesini kaybediyordu, ama ölmeyecek kadar üstünde kalmayı başardı, bu yüzden şanslı sanırım.

"Saw'ı sever misin?" Ben sordum.

"Testere mi?" diye homurdandı. Parmakları ip ile boynu arasına girmeye çalışıyordu ama ip gerginlikten dolayı çok sıkıydı.

"Evet. Ölümcül, yüksek bahisli oyunlar. Kendini kurtarabilirsin ama öyle ya da böyle berbat olacak."

"Neden?"

"Bir karakter testi, belki. Gördün mü, bir pislikten fazlası olduğunu kanıtladın. Kendini bir çukurdan çıkarmak için insanları kullanmak istiyorsun. Söyle bana, Mike. Karını sen mi öldürdün?"

Gözleri büyüdü. "Tabii ki hayır! Bir araba kazası geçirdi."

Yavaşça başımı salladım. "Yeterince makul. Peki ya Jake? Her şeyini ona bıraktı ve sen de kızdın. Bu bir nedene benziyor, Mike."

"Sen delisin. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Herkesin buna inanacağını mı sanıyorsun? Demek istediğim, Hailey'nin sahip olduğu her şey ondaydı, Alicia'nın mülkü ondaydı ve velayetini almaya çalışıyordu. O yangını çıkardığın için duyduğun suçluluk duygusunun seni nasıl kendini öldürmeye ittiğini anlayabiliyorum."

Mike ışığa baktı, farkına varmıştı. "Lütfen, yapma." "Sakin ol. Sana bir şans vereceğimi söylemiştim."

"Her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım."

Arkamı dönerek garaj kapısını açtım. Motive edicimi yakaladığımda çılgılık attı. Başındaki örtü yüzünden boğuktu ama yine de irkilmeme neden oldu. Onu oturma odasına sürükleyerek dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

"Kendini Alana'dan üstün tutmak, onu kandırmak ve manipüle etmek istedin."

Onu , değil mi?"

Omuzları hıçkırıklarla sarsılırken dehşet içinde bize baktı. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsunuz?"

"Bu senin şansın. Seçim yapmanı istiyorum."

"Neyi seçmemi?" diye bağırdı.

"Kimin hayatı daha önemli?"

"Hayır, , hayır." Başını çılgınca salladı. "Bunu yapamazsınız. Sen bunu yapmazdı."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." "Onu seviyorsun."

Başımı eğdim. "Takıntılıydım. Bu farklı. Beni kızdırdı ve kendimi ondan kurtulmuş buldum. Aslında onu öldürmek sevmekten daha iyi geliyor kulağa. Yani, Alana için *her şeyi* yaptım ve onun tek yaptığı duygularını inkâr etmek oldu. Sen kaçıp gittikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Bunu yapamazsın!"

"Tam bir baş belası," diye devam ettim. Cebimden bir bıçak çıkarıp boğazına dayadım. "Belki yine de yaparım."

"Hayır!" diye bağırdı.

"Onun için ölecek misin?"

Ağzı kapandı ve bakışlarını kaçırdı. Cevap vermeyeceği belli olunca garaja döndüm.

"Tencereyi tatlandırırım."

Küçük kızı odaya sürüklemek daha kolaydı. Yere düştü ve başını örttü.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi Mike'ın. "Bu..."

"Tek ve biricik. Bir çocuğun hayatı için çığlık attığını duymak beni rahatsız edebilir, ama ruhum yine de onarılamaz bir şekilde hasar gördü. Ne kadar çok öldürürsen o kadar iyi hissettirmesi komik."

"Lütfen, Jayce. Yapma bunu. Alana'yı yalnız bırakacağım. Hepinizi yalnız bırakacağım."

"Çok geç Mike. Ya ikisini de öldürürüm ve sen yaşarsın ya da seni öldürürüm ve ikisi de yaşar."

"Beni seçim yapmaya zorlayamazsın."

Bıçağı kızın boğazına dayadım. Mike çılgına döndü, ama neredeyse tabureden yuvarlanıyordu, bu yüzden kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Yüzünden geçen ifade bana her şeyi anlatıyordu.

"Vay be." Bir kahkaha attım. "Bana bir şey söyle. Senden olmadığı için mi? Ne zaman öğrendin?"

Mike'ın yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. "Hailey ölene ve Jake kapımda belirene kadar değil."

Islık çaldım. "Bu çok zor. Senin kızın olsaydı, kararın farklı olur muydu?"

Saklanmaya çalışarak başını çevirdi. Gerçekten bir önemi yoktu. O bir pislikti ve bu deney bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kendini herkesten üstün tutuyordu, bu da onu hayatta tutmak için çok tehlikeli yapıyordu.

"Beni izlemek zorunda bırakma," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirerek iki rehinenin kapüşonlarını çıkardım. Mike ikisinin arasına bakarken solgunlaştı.

"Bu Mary," dedim kadını işaret ederek. "Ve kızı Sammy."

"Anlamıyorum."

"Evimin aşağısındaki bir köprünün altında yaşıyorlar. Birkaç bin dolar ve kendi ayakları üzerinde durana kadar bir ay otelde kalmak harika bir motivasyon kaynağı. Belki de oyunculuk yapmalılar. Sence de öyle değil mi?"

Mike'a tiksintiyle bakan Mary'ye döndüm. Gerçekten de aklı başında hiç kimse az önce tanık olduklarından sonra ona acımazdı.

"Siz kamyonu binebilirsiniz," dedim. "Seni otele götüreceğim." Mary'nin gözleri yaşardı ve kamyonu binmeden önce bana çabucak sarıldı.

Sammy'nin elini. Çocuk bana gülümsedi, annesinden daha gergin görünüyordu. Belki bir çocuğu böyle bir şeyin ortasına atmak kötü bir şeydi ama ona bir şey olmazdı. Belki de bu ona kime güvendiğine dikkat etmesi gerektiği konusunda iyi bir ders verirdi. Ayrıca, Mary'ye göre neredeyse iki yıldır evsizlerdi. Bundan daha kötü şeyler de görmüş ve yaşamıştı.

Mike'ın etrafında dönerken, "Keşke onlarla daha önce tanışsaydım," diye söylendim. "Onlarla ilgilenildiğinden emin olmak isterdim ama sonuçta bu mükemmel bir fırsat oldu."

"Beni kandırdın."

"Gerçekten kız arkadaşına ya da yeğenime zarar vereceğimi düşünemezsin. Ben sen değilim."

"Lütfen bırak gideyim. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok."

"Kendini tamamen boşa harcayan biri olmadığınızı kanıtlasaydınız gitmene izin verebilirdim. Muhtemelen hayır, ama en azından bunu düşünürdüm."

"Siktir git," diye hırladı.

Arkasında durdum ve parmaklarımı boynunun arkasındaki ipin üzerinde gezdirdim. Kulağına yaklaşarak maskenin yanağına değmesine izin verdim.

"Sen küçük bir kaltaksın Mike. O verandada Alana'ya dokunduğun anda seni öldürmeliydim. Yaşa ve öğren."

Ayaklarının altındaki tabureyi tekmeledim. Sanki bu onu kurtaracakmış gibi çırpındı ve ayaklarını tekmeledi. Mücadelesinin sesleri ruhumun derinliklerine işliyordu; her hırıltı, hava almak için çırpınırken dişlerinin birbirine çarpması ve sıkışan boğazından gelen inilti.

Hareket etmeyi bıraktığında bir nefes aldım. Ön tarafına gelerek kan çanağına dönmüş gözlerine baktım. Görüntüyü hafızama kaydettikten sonra kapüşonları kaldırdım ve burada başka birinin olduğuna dair bir kanıt olmadığından emin olmak için bir kez daha kontrol ettim.

Mike'ın ölümünü uzatmayı, hatta ona işkence etmeyi tercih ederdim ama bu bir intihar olmalıydı. En güvenli seçenek buydu. Komodininin üzerine bıraktığı not polisi onun hassas ruh hali hakkında bilgilendirecekti. İçkici ve tacizciydi, bu da Alicia'yı aldığım gün olanlarla örtüşüyordu. Karısının ölümü ve kızının kaybı, içinde boğulduğu borçlarla birleşince ona çok ağır gelmişti.

Alicia'yla olan etkileşimlerime bakılırsa Mike'la pek bir bağı yok gibiydi, bu yüzden bu konuda kendimi kötü hissetmedim bile. Ailemize tam uyum sağlamıştı ve ailemizin bir parçası olmaktan mutluluk duyacağından hiç şüphem yoktu. Bu çocuktaki bir şey bana onun her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu söylüyordu. Odasında ürkütücü maskeli bir adam vardı ve o bu konuda oldukça soğukkanlıydı.

Evet, iyi olacaktı. Hepimiz iyi olacağız. Sadece Alana'yla bu işi çözmem gerekiyordu, böylece sonsuza dek sürecektir mutluluğumuza doğru yürüyebilecektik.

Bölüm 38

Jayce

Her şeyi berbat etmişim. Şu anda baktığım mesaj bunun kanıtıydı.

Alana: *Seninle konuşmam gerek.*

Lütfen. Mike bana zarar vermeye çalıştı. Sanırım gerçekten tehlikedeyim.

Rahatlamak için benim yerime Erebus'a dönüyordu. Ya da bir oyun oynuyordu. Kendimi kötü hissediyordum, bu kesindi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bunun için bir plan yapmamıştım.

Penceresine baktım. Tüm ışıklar kapalıydı ve telefonu da açık değildi. Uyumasına izin vermeyi ve bununla yarın ilgilenmeyi düşündüm ama bunu yapamazdım. Onun sıkıntısı beni içine çekti, iyi olduğundan emin olmamı istedi. Bu hayattaki tüm amacım buydu.

Beni tekrar bıçaklamaya çalıştıysa, belki de bu karmaydı. Son zamanlarda cinayetle ilgili çok şey yapıyordum.

İç çekerek binaya doğru yöneldim. Daha önce her seferinde olduğu kadar kendime güvenmiyordum. Kesinlikle onun korkusundan ve zevkinden art arda beslenmenin verdiği heyecana sahip değildim.

Sessizce ön kapıyı açtım. Burası ölü gibiydi. Dışarıda arabasını görmeseydim, evde olmadığını düşünecektim. Sadece yanlış hissettim.

Parmaklarımı adanın üzerinde gezdirdim ve paketleri görünce gülümsedim. Çikolataları yemişti. Aslında birkaç tanesini. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Koridorda ilerlerken kapısını aralık buldum. Yüzüstü yatıyordu ve yüzü pencereye dönüktü. Her iki eli de

Bu yüzden elinde silah olmadığını biliyordum. Eğer yastığın altında bir tane olsaydı, buna hazırlıklı olurdu.

Maskemi yeniden yerleştirerek botlarımı çıkardım ve yatağın üzerine diz çöktüm. Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak eğildim ve kokusunu içime çektim. Hiç eskimiyordu. Sadece bu kadar yakın olmak bile sikimin sertleşmesine neden oluyordu. Kendimi kışına bastırdım, bu da onun kıpırdanmasına neden oldu.

Yumuşak şortunun içinde, iki parmağını içine sokacak kadar yana kaydırmak kolaydı. Haykırdı ve çarşafı yumrukladı. Omzunun üzerinden bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Başımı eğdiğimde dudaklarını yaladı.

"Erebus."

Dar duvarlarını okşarken hiçbir şey söylemedim. Diğer elimi altından geçirerek göğsünü avuçladım. Kışını geriye doğru itti, bu daha fazlasını yapmam için kolay bir davetti. Onu almam için. Ona sahip olmak için. Bu kişinin onu sahiplenmesini istemiyordum ama o istiyordu, ben de ona bunu verecektim.

"Geldin," dedi inleyerek. "Mhm."

"Ama neden?"

"Çünkü sen istedin."

"Benimle işinin bittiğini sanıyordum."

Dişlerimi birbirine geçirerek onu sırt üstü çevirdim. "O kadar basit olsaydı, seni kendime aşık etmek için bunca zahmete girer miydin?"

"Ben-"

Başparmağımı dudaklarında gezdirerek onu susturdum. Üzerine eğilerek sesimi fısıltıya düşürdüm. "Amin neden bu kadar ıslak, Alana? Benim için mi?"

Başını salladı, ıslaklığını klitorisine kadar yaydığımda inledi. Şortunu çıkardım, sonra dövmesini görebilmek için dudaklarını ayırdım. *Nyx*. Erebus'un sevgilisiydi ve bu onun bana, karanlıklar tanrısına ait olduğu anlamına geliyordu - onun ve benim.

Beni izlerken göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Gözleriyle buluştum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Dudakları aralandı ve ağzımı sulandırdı.

"Maskeyi çıkar," diye fısıldadı.

Durakladım, hazırlıksız yakalanmışım. Başımı sallayarak pantolonumun fermuarını açtım ve gözlerindeki yalvaran bakışı görmezden gelmeye çalışarak sikimi okşadım. İçine girmeden dizini bükte ve bir ayağını göğsüme koydu,

baskı uyguluyordu. Kaşlarımı kaldırdım, sonra nasıl olsa göremeyeceğini fark ettim. Daha sert bastırduğında oflayıp pufladım ve arkama yaslandım.

Kucağıma otururken kollarını boynuma doladı. Sıcak amcığı şaftımın alt tarafına doğru hareket etti ve ben de yukarı doğru ittim, ondan daha fazlasını, hepsini istiyordum. Yüzünü boynuma doğru indirdi ve kapüşonumu tenime ulaşacak kadar geriye itti. Dudaklarını bana doğru bastırduğunda gözlerim kapandı.

Onu kaldırarak sikimin üzerine yerleştirdim. Üzerime doğru alçalırken dili kulağımın kabuğunu . Beklemek acı vericiydi. Ona ihtiyacım vardı. Her zaman vardı ve her zaman olacaktı.

"Sür beni, Alana."

İtaat etti, hızlanan nefesleri kulağıma çarpıyor ve beni ürpertiyordu. Kıçını sıkıca sıktım, hareketlerini yönlendirdim - daha sert, daha hızlı, sonra tekrar yavaş. Nefes alışının temposundan yaklaştığını anlayabiliyordum.

At kuyruğunu tutarak başını geriye çektim. Ayrılmış dudakları ve kızarmış yanaklarıyla gözlerimin içine baktı. Sanki maskenin arkasını görebiliyormuş gibi yüzümü inceledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Yüz bir şey belirdi - belirsizlik, öfke, zevk ya da bunların hepsi. Deşifre etmek imkânsızdı. Yavaşça onu yere yatırdım ve tekrar içine ittim.

"Dur," dedi.

"Neyi durdurayım? Eğer kendini becermeyi kastediyorsan, cevabım her zaman hayırdır."

İnledi, parmakları sırtımı kazıyordu. Keşke üzerimde kazak olmasaydı da tırnaklarını tenimde hissedebilseydim.

"Yumuşak davranıyorsun," diye devam etti.

Ellerim tişörtünün altında, pürüzsüz teninin üzerinde gezindi. "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü şu anda o değilsin."

Nefes almayı bıraktım. Buraya gelmeden önce de böyle bir ihtimal vardı elbette ama madem biliyordu, neden şimdiye kadar bir şey söylememişti? Ona güvenmiyordum. Böyle davranmaması gerekiyordu. Sanki her şey normalmiş gibi onu bu şekilde becermeme izin vermemeliydi.

Geri çekilmeye başladığımda ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. "Jayce."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

Tüm planlarım bir araya geldi ve büyük, alevli bir yığın halinde birbirine çarptı. Hiçbiri iyi planlar değildi, her ne kadar o zamanlar bunu görmeme izin vermesem de. Onu kırmak ve yeniden birleştirmek, her iki tarafıma da aşık olmasını sağlamak, kollarıma koşmasını sağlamak - hepsi sayısız yönden kusurluydu. Ve şu anda hangi kuralları izlediğimiz hakkında hiçbir fikrim olmaması çok daha sinir bozucuydu. Bu özel senaryo, en azından bu şekilde düşündüğüm bir senaryo değildi. Zamanından önce öğrendiğini düşündüğümde, beni şahdamarımdan bıçakladığını ya da çılgılık atıp polise koştuğunu hayal ederdim.

Bu... Ne sikim oluyordu?

Başımı salladım, şu anda bunu anlayamıyordum. Bunun yerine onu yüzüstü çevirip tekrar içine girdim.

"Jayce."

Onu daha sert becerdim, nefesini kesmeye zorladım. Elleriyle kendini desteklemeye çalıştığında, boynunun arkasını tuttum. Büyük bir parçam bunun ona bu şekilde dokunmama izin verdiği son sefer olmasından korkuyordu. Neden Erebus'a mesaj atmıştı? Neden rol yapıyordu?

Belki de bana tuzak kuruyordu. Etrafa bakındım ama dışarıda ne görünür bir kamera ne de yanıp sönen bir ışık vardı. Yavaşlamadan komodinin üstünden telefonunu aldım. Kilidini açtığımda, çalışan hiçbir uygulama yoktu.

Yine bundan sonra ne olacağını merak ettim. Onu kaybedemezdim. *Kaybetmezdim*. Alana Monroe benden asla kaçamazdı. Ölerken bile onu bulacaktım ve bizi birbirimize bağlamak için ikimize de kanca saplamam gerekse bile bunu tereddüt etmeden yapacaktım.

"Jayce, canımı yakıyorsun," diye inledi.

Boynunu serbest bırakarak kalçalarını kavradım ve her hamlemde onu geriye doğru çektim. Haykırdı ve parmaklarını şiltenin içine soktu. Tutuşunun altında çarşafın yırtıldığını duyabiliyordum. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu ile ondan ayrıldım ve onu ters çevirdim.

"Beni istiyor musun?" Talep ettim.

Bana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Bilmiyorum." "O zaman neden buraya gelmemi istedin?"

"Bilmek zorundaydım... emin olmak için." "Oyun oynuyorsun."

Cevap vermiyordu ve ben beklemekten yorulmuştum. Uzanarak maskeyi çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Gözleri genişledi, her ne kadar

altında ne olacağını zaten biliyordu. Tüm bu saçmalıklar yüzünden onu boğazlamak istedim ama her zamanki gibi onu incitmeyi kendime yediremedim. Gerçekten veremedim.

Onu boğazından tutarak kalçalarımı ileri doğru hareket ettirdim. Onu öper öpmez bacaklarını belime doladı. Ve bu *her şeydi*.

Onu daha önceki kadar sert becerdim ama bu sefer şikâyet etmedi. Eşofmanımı çıkarıp ellerini tişörtümün altında gezdirmesine izin verdim. Parmaklarının sırtımda kayması beni sabitledi ve tırnakları tenime battığında ağzını zorla açtım. Dili benimkiyle buluştu, muhtaç ve çaresizdi, tıpkı bunca zamandır benim için olduğunu bildiğim gibi. Benim yaptığım gibi o karanlığa teslim olmayacaktı. Hiç seçeneğim olmamıştı. Beni ona sürükleyen ve bu kadar ileri gitmeye iten şeyin bir dürtü olup olmadığı umurumda değildi. Eğer birimizin canavar olması gerekiyorsa, Alana'yı elde ettiğim sürece bu unvanı seve seve alırdım.

"Seni seviyorum," dedim ağzına. "Seni seviyorum. Seni seviyorum amına koyayım. Son nefesime kadar, son nefesimle birlikte, son nefesimden sonra."

Dudaklarımızdan akan gözyaşlarının tadına baktım. Boynunun arkasını tutarak onu kendime doğru bastırdım, bir santim bile vermek istemiyordum.

"Beni seviyorsun, Alana. Beni sevdiğini söyle."

Amcığı etrafımda sıkılaşıırken boğuk bir ses çıkardı. "Jayce, ben... Siktir."

Haykırdı ve ben de kendimi onunla işimi bitirmekten alıkoyamadım. Kanayana kadar dudağını ısırdım ve dilime damladığında ağzına ittim. Dizlerimin üzerine oturduğumda parmaklarımı içine soktum. Titriyordu, hala orgazmının etkisindeydi. Onları serbest bırakarak, spermimi klitorisinin etrafına, sonra cildinin üzerine yaydım, karnına kadar seyahat ettim. Bu manzara baştan başlamak istemem için yeterliydi.

Ona baktığımda yanaklarından hâlâ birkaç damla gözyaşı süzülüyordu.

"Alana."

"İstemiyorum," dedi, fısıltının biraz üzerinde bir sesle

"Neyi istemiyorsun?"

"Seni seviyorum."

"İnkâr etmek duruma yardımcı olmaz."

Burun delikleri alevlendi. Gözlerindeki ıstırap düşmanlığa dönüştü. Ayağa kalkıp daha önce odada bir yere attığım şortu arayışını izlerken kaşlarımı kaldırdım. Onları bulamayınca şifonyere doğru yürüdü ve bir kot pantolon aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yürüyüşe çıkıyorum."

"Yürüyüşe çıkmayacaksın. Saat sabahın biri." "Ne , Jayce? Biri beni takip etmeye mi başlayacak?" "Sokakta pek akıllı değilsin, bu yüzden haklı bir endişe."

"Canın cehenneme."

"Tanrım," diye mırıldandım, ayağa kalkarken.

Beni temkinli bir şekilde izledi ve gözlerinin yarı sertleşmiş aletime kaymasını kaçırmadım. Eğer bakmayı bırakmazsa, kendini yine yatağa uzanmış, kaprislerimin kurbanı olarak bulacaktı. Bugünlerde bunlar oldukça karanlık olabiliyor.

Dolaba girdi ve elinde bir kazakla geri çıktı. "Git başımdan."

"Beni buraya sen çağırdın."

"Konuşmak istedim. Hemen içeri girip beni becereceğini bilmiyordum."

"Oh, hadi ama. Bana saçmalama. Sen aptal değilsin. Bu yüzden onu aradın."

"Yani, *seni* ben aradım."

"Aradaki farkı biliyorsun."

Kazağının içinde tek koluyla bana doğru döndü. "Ne fark eder, Jayce? Ha? Sende kişilik bölünmesi falan yok."

"Belki de öyleyimdir." Yüzü öfkeyle kırmızının daha derin bir tonuna dönüştüğünde güldüm. "Sakinleşelim, tamam mı?"

"Sakin bana sakın ol demeye kalkma."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım, hâlâ gülümsüyordum. "Pekâlâ. Bu benim hatam."

"Benden bu kadar. Son bir keyif gezintisi yaptın, artık yollarımızı ayırabiliriz." "Yollarımızı ayıralım," diye tekrarladım. Kendi öfkem yüzeye çıkıyordu ve

Tenim ısındı. "Beni başkaları için mahvettin ve öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Takıntın senden kaynaklanıyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak bir elimle çenesini kavradım ve onu şifonyere yasladım.

"Seni tanıdığımdan beri seviyorum. Seni güvende tuttum, senin için öldürdüm."

"Sen..." Titreyen bir nefes aldı. "İnsanları mı öldürdün?"

"Tehditler." Küçümseyici bir el salladım. "Elenirler." "Bu bir oyun değil!"

"Her şey bir oyun, Alana! Hayat lanet bir oyun. Kazananlar ve kaybedenler var. Hile yapabiliriz, yalan söyleyebiliriz, olasılıkları manipüle edebiliriz. Herkes skor tutuyor ve eğer bunu anlamadıysan çok safsın demektir."

Gözleri göğsüme düşerken çenesi çalıştı. "Ben saf değilim."

"Seni manipüle ettim, Alana. Tekrar tekrar. Ve bana diz çökmeni sağlamak çok kolaydı. Bu bir oyun ve sen her lanet raundu kaybettin."

"Evet, beni manipüle ettin. Bence bu senin karakterini daha iyi anlatıyor."

"Eğer ben senin zihninde oynayabiliyorsam, başkasının bunu yapmasına ne engel olabilir ki?"

Ha? Başka biri bu maskeyi takıp gelseydi, farkı anlar mıydınız?"

"Evet."

"Bence sen çok zayıfsın."

"Kes , " dedi beni daha da sinirlendiren küçük bir sesle.

"Yıllarca beni sevdiğini itiraf edemeyecek kadar korkaktın. O gittiğinde bile bunu yapmadın. Beni buraya davet ettin, sonra da elini oynadıktan sonra kaçmaya çalıştın. Ne için?" Güldüm ve yanaklarını daha sert sıktım. "Bu zayıflık."

Ellerini göğsüme vurdu. Bu beni gülümsetti ve bedenimi onunkine yaklaştırdım. Avuç içi yanağıma değdi. Bir çığlık atarak beni tüm gücüyle itti, sonra başını çevirdi ve hala yüzünü tutan parmaklarımı ısırды.

"İşte. Sonunda. Neden daha önce bu kadar sert mücadele etmedin? Neden buraya gelip seni *tekrar* becermeme izin verdin?"

"Çünkü o sensin." Gözleri yaşlarla doldu, yeşil parıldıadı. "Ama sen kötü bir insansın. Olduğunu düşündüğüm kişi değilsin."

Onu tutuşumu gevşetip çenesini okşadım. "Beni sadece canavar olduğumda ve kahraman olduğumda sevdin. Şimdi, her ikisi de olduğumu biliyorsun ve bir şekilde yüksek bir ata atlıyorsun. Derinlerde bir yerde, biliyordun. Bence başından beri biliyordun."

"Hayır."

Kıkırdayarak iki elimi de beline doğru kaydırды. "Bana çok çabuk güvendin, Alana. Daha amındaki dövme bile iyileşmeden çok kolay teslim oldun." Yanaklarındaki gözyaşlarından birkaçını öptüm. "Kendini bana verdin."

"Çünkü gerçekten istediğın şeyi alamayacak kadar korkak biriydin."

"Peki bu ne?" diye sordu.

"Her . Benim seni her zaman istediğım kadar sen de *beni* istiyorsun."

"Sen sadece benim itaatimi istiyorsun. Teslimiyetimi."

"Hayır. İsteklerime boyun eğmeni istemiyorum. Ben seni yapana kadar olmaz. Sen vasat olmak için yaratılmadın. Kolaylık istemiyorum. Kayıtsızlık istemiyorum. Ben *bunu* istiyorum. Bizi istiyorum. Sonsuza kadar."

Onu bir öpücüğün içine çektim. Başını çevirmeden önce bir an için teslim oldu.

"Maskeyi tak."

"Hayır."

"Eğer beni becereceksen, maskeyle yap. Lanet olası yüzüne bakamıyorum, Jayce."

Onu kaldırıp şifonyerin üstüne koydum. Kotunu çıkardığımda bana tekme attı. Herhangi bir giriş yapmadan, kabaca içine girdim ve kollarımı sıkıca kavramasını sağladım.

"Böyle söylüyorsun ama yine de beni becermek istiyorsun. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu görüyorsun, değil mi?"

"O zaman ben deliyim," dedi nefesi kesilmeden önce. "Ama sen daha kötüsün."

"Evet, öyleyim." Şifonyer sallandı, bir resim ve birkaç parfüm şişesi devrildi. Tırnakları kollarıma kan çizdi ve bu onu daha sert becermemi sağladı. "Seni onun yaptığı gibi becereceğim ve sen yüzüme bakacaksın. Gözlerimin içine bakacaksın ve benim her korkunç, canavarca parçamı sevdiğini fark edeceksin çünkü biz birbirimize aitiz, şimdi ve sonsuza dek, hayatta ve ölümdede. Ve eğer beni öldürmek istiyorsan, en azından yozlaşmış ruhundan son bir kez tattır bana."

"Eğer , bu sadece siz yaptığınız içindir."

"Bunun için cehennemde sonsuza kadar kalmaya razıyım. Neden biliyor musun?" Gözlerini dikmiş bekliyordu. "Çünkü bu seni hemen yanıma koyar. Kaçış yok bebeğim ve kaçış istemediğini kabul etmenin zamanı geldi."

Bölüm 39

Alana

Edgar Allen Poe bir keresinde, *'Uzun aralıklarla korkunç bir akıl sağlığıyla delirdim,'* demişti.

Delirmiş miydim? Bu mümkündü. Belki de bir sanrılar ülkesinde yaşıyordum. Ama hangisi hayaldi, Jayce'i sevmek mi yoksa onu terk etmek mi? İkincisini yapamazdım. Beni bulacaktı; bundan emindim. Tehlikeliydi, evet, ama sıradan bir suçludan daha kötü bir şekilde. Jayce zeki ve akıllıydı. Metodikti ve hangi durumda olursa olsun, bir çıkış yolu bulabileceğinden şüpheleniyordum.

Nesnel olarak her şey yolundaydı. Artık kendi evimde kalmama izin vermiyordu, bu da sorun değildi sanırım. Çoğu zaman onun yanında olmak istiyordum. Sonra, şu anki gibi aşırı düşünürdüm. Genellikle ondan uzaktayken oluyordu. Çalıştığım zamanlar dışında bunun olduğu çok fazla örnek yoktu.

Ben ne istiyordum? Bir türlü çözemiordum ve ne zaman çözdüğümü düşünsem bir şey beni yanıltıyordu. Sonsuza dek böyle olabileceğini düşünmek korkutucuydu - güvensizlik, belirsizlik ve bana gerçekten zarar verebileceği korkusu. Yapacağına gerçekten inanmıyordum. On iki yıldır bana aşıktı, neden şimdi bunu yapsındı ki?

Takıntı ise... Korkunç bir şeydi. Araştırdıkça daha da endişelenmeye başladım. Hareketlerini ve vücut dilini izledim. Beni öpme ve becerme şeklini analiz ettim. Alıştığımdan farklı olan her şey bir şeylerin yanlış gittiğinin işareti olabilirdi. Seni görmüştüm ve o orospu çocuğunun sevdiğini iddia ettiği kadınları öldürme eğilimi vardı.

Hayır, o Jayce değildi. Benim Jayce'im değildi. Onu seviyordum ve bunu inkâr edemezdim. Hayatımı onunla düşünmek yüzüme bir gülümseme getirdi. Evlenmeyi, Avrupa'ya balayına gitmeyi ve bir gün bir kedi almayı hayal ettim.

Adam şüpheli olmanın ötesinde şeyler yapmıştı. Düpedüz korkunçtu. Hatta hastaydı. Yine de haklıydı. Onu tuhaf, berbat bir şekilde Erebus olarak kabul etmiştim. Jayce'i ölesiye seviyordum ve onun karanlığını kabul edebilirdim. Benim için tehlikeli değildi ve zarar verdiği tek insan da benim için bir tehditti. Ahlaki değildi ama düşündükçe bunu atlatacağımızdan emin oluyordum.

Bir hafta olmuştu ve evde her şey harikaydı. Birlikte yemek pişiriyor, televizyon izliyor, yürüyüşe çıkıyor ve bahçeyle uğraşıyorduk. Çok fazla seks yaptık ve lanet olsun, adam sikişebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Rahmetli nişanlıma saygısızlık etmek istemem. O kısım hâlâ garipti ama bunca zaman düşündüğüm kadar kötü değildi.

Evet. Bunu yürütebiliriz. Gelecekte başka cinayetlerin olmayacağından emin olmak için bir tartışma yapardık ve ben de geçmişte olanlarla uzlaştırdım. İlerlemenin en iyi yolu buydu.

Zil çaldı ve öğrenciler sınıftan dışarı çıktı. Çeyreğin yaklaşırken finallere hazırlanıyorlardı, bu yüzden onlara çok fazla çalışma zamanı veriyordum. Belki de bunun bir nedeni beynimin allak bullak olması ve şu anda öğretme yeteneklerime güvenmememdi.

Çantamı kaptığım gibi sınıfın düzenli olduğundan emin olmak için şöyle bir göz gezdirdim. Bugün cumaydı ve geç kalmamın imkânı yoktu. Müdür McKay bu konuda bir şey söylemeye kalkarsa kadın sikimi yalayabilirdi.

Mike'ın kapısının önünden geçerken durakladım. Artık çok farklı görünüyordu. Eşyaları toplanmıştı ve sınıfına bir yedek öğretmen girmişti. Ölümünün şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Yetkililere göre intihar, ama... Bunu da çok fazla düşünmemeye çalıştım. Gerçek şu ki, onsuz kendimi daha güvende hissediyordum, bu yüzden nasıl gitmiş olursa olsun, daha iyiydi.

Arabama yaklaşırken telefonumu çıkardım. Son zamanlarda en çok düşündüğüm şeylerden biri kardeşimdi. Onunla yaptığım konuşma içimde bir şeyleri tetikledi. Uzun zamandır birbirimizden uzak kalmıştık ve ben bunu istemiyordum. Birbirimizi sadece tatillerde falan görsek bile, bir tür ilişkimiz olsun istiyordum. Noel hızla yaklaşıyordu. Belki onu birlikte geçirebilirdik.

Telefonda benimle konuşma şeklinden, onun da aynı hissedeceğini düşünmüştüm. Sesinde gerçek bir şefkat vardı ve bu kalbimde bir akor oluşturdu.

Bir süre çaldı, sonra telesekretere düştü. Bu hafta üçüncü kez deniyordum. Belki de bir ilişki yaşamak istediği konusunda yanılmıştım. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geliyorsa, belli ki konuşmak istemiyordu.

Dudağımı çiğneyerek alandan geri çekildim. Ben beş yıldır aynı evde yaşıyordum. Oraya sadece bir kez gitmişim ama tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Uzun süre konuşmamış olsak da, arabasının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için arada bir uğruyordum.

Mustang garaj yolundaydı, bu yüzden evde olduğunu varsaydım. Daha arabamdan inmeden telefonum çaldı. Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

"Jayce, ne?"

"Neredesin?"

"İşten yeni çıktım. Neden?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Arabadan indim ve eve doğru yöneldim.

"Eve gelmene ihtiyacım var," dedi sonunda.

"Sadece hızlıca bir şeyi kontrol ediyorum. Bana garip davranma."

"Hadi, bebeğim." Sesi boğuk ve baştan çıkarıcı bir hal almıştı. Dudağımı ısırma neden oldu ama birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

"Merak etme. Yakında evde olacağım."

Telefonu kapattım ve verandada durdum. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Birinin kapıyı açacağını gösteren hiçbir şey yoktu; ne bir kırıltı ne de bir konuşma. Kapıyı tekrar çaldım, sonra ön pencereden içeri bakmaya çalıştım. Sadece perdelerin arasındaki küçük boşluktan görebiliyordum. Karanlıktı ama bu evde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Etrafa bakındım, içinde yedek anahtar olabilecek bir şey bulmaya çalıştım. Sahte taş ya da başka bir şey göremedim. Halının altını kontrol ettikten sonra iç çektim. Telefonlarıma ya da kapıya cevap vermeyecekse, eve zorla girmekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. İlk aklıma gelen Jayce'in bunu benim yerime yapabileceğiydi, çünkü o sinsi olmayı çok severdi ama benim evimin kilidini açmasına gerek yoktu. Şifresi vardı.

Şu anda yapacak başka bir şey yoktu, bu yüzden SUV'uma geri döndüm. Jayce'e yolda olduğumu bildiren bir mesaj attım ve Mustang'e tekrar baktım. Kaldırımdan uzaklaşırken aklıma rastgele bir düşünce geldi. I

posta kutusunun önünde durdu ve açmak için eğildi. Hemen içinden birkaç zarf düştü. Dudağımlı dişlerimin arasına sıkıştırarak onları almak için kapıyı açtım.

Posta kutusu neden bu kadar doluydu? Düzenli olarak aşırı miktarda önemsiz posta almıyorsa, bu posta birikiyordu. Endişe içimi kemiriyordu. Kardeşim bazı karanlık işlerin içindeydi. Bunu biliyordum ama o kadar da tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. Yine de bilemezdim, değil mi? Kontrol etmedim ya da işini sormadım.

Başına bir şey gelmiş olabilir. Polise gitmeyi düşündüm ama yarın tekrar kontrol etmeye karar verdim. Eğer burada değilse, ihbarda bulunacaktım. Sonunda iyi olursa polisi işe karıştırmak sorun yaratabilirdi. Polisleri getirerek işini riske atarsam çok kızardı. Ama o benim kardeşimdi. Yakın ya da değil, bir zamanlar güvende kalmak için birbirimize güvenmiştik. Onun iyiliğini önemsiyordum ve eğer roller tersine dönseydi, beni bulmak için tüm karanlık kaynaklarını kullanacağını biliyordum.

"Ben ve Bean. Eğer müşteriyseniz, bana isminizi verin - sadece isminizi - ve telefonu kapatın. Size geri döneceğim. Eğer birlikte yattıysak ve seni arayacağımı söylediysem, yalandır. İnan bana, ucuz atlattın. Eğer başkasıysa, seninle konuşmak istemiyorum."

Ben'in sesli mesajından nefret ederdim. Her duyduğumda daha da kötüleşiyordu. O kadar endişeliydim ki dün gece yemek yememiştım ve bugün de iştahım yoktu. Endişenin yanı sıra korku ve muhtemelen iyi bir ağlama ihtiyacı da vardı. Annem ve babam dışında tek ailem oydu, onlar da benim için sayılmazdı.

Kaçırdığımız anları, birlikte yaşayabileceğimiz Noelleri ve ailelerimiz tutuklandıktan sonra iyileşmek için harcamamız gereken zamanı düşündükçe suçluluk duygusu içime işlemeye başladı. Bunun yerine Jake'in ailesinin yanına taşındım. Ben benden iki yaş büyüktü ve o zamanlar üniversitesinin yakınında ortak bir daireleri vardı, ama onun nasıl hissettiğini daha fazla düşünmeliydim. Bencilce davrandım, kendimi daha iyi hissetmek için erkek arkadaşımın içinde boğuldum. Ben bunu atlattım ama Ben ne ? Bu hiç sormadığım bir şeydi ve şu anda en büyük pişmanlıklarımın biri bu.

Kollar arkamdan dolandı ve omuzlarımla üzerinden geçti. Jayce kulağımla altına bir öpücük kondurdu, sonra derin bir nefes aldı.

"Bir saattir o çayı içiyorsun," diye belirtti.

Kupaya baktım. Son kontrol ettiğimde dumanı tütüyordu. İtmeden önce soğuk olduğunu teyit ettim.

"Neler oluyor?" diye sordu, yanımdaki tabureye oturarak. "Hâlâ Ben için mi endişeleniyorsun?"

"Evet. Telefona cevap vermiyor. Oraya geri dönmem gerek."

"Rahatsız edilmek istemiyorsa, cevap vermeyecektir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Kendini meşgul eder."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Artık bilmiyorum. Belki de sadece benimle konuşmak istemiyordur."

Jayce yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovdu. "Gidip kapısını tekrar çalarsak kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Eğer cevap verirse, evet. Açmazsa, kayıp ihbarında bulunacağım."

Eli hareket etmeyi bıraktı. Ona baktım ama yüzünde bir sorun olduğunu gösteren bir ifade yoktu. Sadece derin düşüncelere dalmış görünüyordu. İşaret parmağımla burnuna dokundum ve gülümsedi.

"Bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın bebeğim. Ben'in iyi olduğuna eminim."

Tartışmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Jayce'in telefonu çaldı ve mesajlarını kontrol ederken telefonu tezgâhın üzerine koydu. Kıkırdadığında ekrana baktım.

"Alicia mı?" Onayladım.

başını salladı. "O beni burada bir yatıya kalmam konusunda sıkıştırıyor.

Görünüşe göre ikimizin de tırnaklarını yapmak istiyor."

Bir kahkaha attım. "Pembe içinde çok güzel görüneceksin." "Tabii ki . Düğünümüzde pembe bir takım giyeceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, Jayce Weste. Seni o mihrapta bırakacağım." ", bir kilisede evlenmiyoruz. Ben ki... bir üzüm bağında."

"Şaraptan bahsetmişken," dedim. "O özel şişelerden başka var mı?"

"Evet, bodrumda iki tane var. Yine de birini saklıyorum, ya nasıl eskidiğini görmek için ya da temsil ettiği şeyin bir anıtı olarak."

"Neymiş o?"

Elimin arkasını okşarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Belki de bir anlamda bizi bu ana getiren şey budur."

"Bizi şarap mı bir araya getirdi?" Güldüm.

"Evet. Garip bir kader . Nasıl çalıştığını sorma."

Ayağa kalktı ve ben de ona şaşkın bir bakış attım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, Ben'in evine gideceğim. Bazı arkadaşlarını da tanıyorum, onlarla da görüşeceğim."

"Ben de gelmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Senin bu işe karışmanı hiç istemiyorum. Uğraştığı bazı şeyler... Bence işleri berbat ederse senin bu işe bulaşmaman daha iyi olur. En iyisi onun evine gitmemen."

Belki de haklıydı. Orada ne olup bittiğini bilmiyordum ve yasadışı işlerinin etrafında olamazdım. Jayce onu bulacaktı, umarım. Bulamazsa, polis raporunu dolduracaktım ama yapacağım tek şey buydu.

Yine de içimde bir şeylerin ters gittiğini düşündüren bir çalkantı vardı. Gerçekten.

Jayce eğilip beni öptü, sonra da kapıdan çıktı. Bir süre orada oturup parmaklarımı tezgâha vurdum. Ben'i tekrar aramak istiyordum ama şu anda bunun bir anlamı yoktu.

İhtiyacım olan tek bir şey vardı. O lanet şarap. Gerçi bodrumdaydı ve bodrumdan nefret ederdim. Ne kadar önemliydi? Sinirlerim bunun son derece önemli olduğunu söylüyordu.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve bodrum kapısına yöneldim. Koridordaki ilk kapıydı ve daha önce de açmıştım ama sadece ahşap merdivenleri kontrol etmek ve kendimi bodrumda iyi bir şey olmadığına ikna etmek için. Ben bir yetişkindim ve bu bir korku filmi değildi. Oraya daha önce de inmiştim, bu yüzden biraz seri katil-vari olsa da güzel olduğunu biliyordum.

Elim düşmanın üzerinde, ona kadar saydım. Kendimi hazır hissetmekten uzak bir şekilde, uçurumda beni bekleyen iblislerin olmaması için dua ederken düşmeyi çevirdim.

Bölüm 40

Jayce

Burada yapılacak en iyi şey neydi? Alana'nın Ben'e ulaşmaması gerekiyordu. En azından bir süreliğine. Her şey buna bağlıydı ama yanılmıştım. Normlarına karşı geliyordu ve olanlardan sonra bunun bir olasılık olduğunu düşünmeliydim.

Onun telefonundan ona mesaj atabilirim. Bu da daha fazla şüphe uyandırabilir. Yanlış bir şey söylersem ya da sesim ona ters gelirse, polise gitmeye daha meyilli olurdu. İzlerimi iyi gizlediğim için bu fikir beni çok endişelendirmiyordu ama yine de bir sorun olabilirdi. Her şeyi berbat edebilecek tek bir şey kalmıştı. Cesedi.

Ben henüz tamamen çürümemişti. Birkaç hafta olmuştu ve aşağı yukarı beş haftaya daha ihtiyacı vardı. Beni gerçekten şüpheli bir kişi olarak görmedikleri sürece bodrumumun aranması konusunda endişelenmeme gerek yoktu ama yine de bu bir sorundu. Bir şekilde ondan kurtulmam gerekiyordu ki bu çok utanç vericiydi. İyi bir gübre israfıydı ama hapse girmekten kaçınmak daha önemliydi.

Telefonum çaldığında ona baktım.

Alicia: *Büyükannem tatil başladığında gelebileceğimi söyledi.*

Tanrım. Acımasızdı.

Alicia oldukça iyi uyum sağlıyordu, buna çok da şaşırmadım. Ailemin onu gerçekten evlat edinmesi için daha yapılacak çok şey vardı ama bunu başaracaklardı. O artık ailenin bir parçasıydı ve önemli olan da buydu.

Jayce: *Kış tatili ne zaman başlıyor?*

Alicia: *Çarşamba. Erken çıkıyoruz.*

K. Geç saate kadar bir iş yerinde olacağım. Seni sonra alırım. Olur mu?

Mutlu olduğu anlamına geldiğini düşündüğüm çok sayıda emoji gönderdi. Ben de heyecanlanmıştım. Telafi edilmesi gereken çok fazla kayıp zaman vardı. Alicia'nın gelmesi Alana'nın başka bir şey düşünmesine yardımcı olabilirdi. Durumun kendisi yüzünden hâlâ biraz tedirginlik olsa da gerçekten hoşlanıyorlardı. İlişkilerinin gelişeceğini ve her şeyin yerli yerine oturacağını biliyordum.

Önce Ben'in durumunu düzeltmem gerekiyordu. Alicia Çarşamba günü geleceğinden, cesedi gerçekten evimden çıkarmam gerekiyordu. Çocuklar meraklı yaratıklardır ve ben bakmıyorken dolaşmaya çıkabilirdi. Onu tanıyorum, bodrumu keşfetmeye bayılırdı.

Ben'in telefonunu ölümünden sonra yerleştirdiğim masasından aldım. Yeterince şarj olduktan sonra açtım. Hızla mesajlar gelmeye başladı, büyük olasılıkla hayaletleştirdiği müşterilerdi. Alana'nın mesajlarına giderek onları okudum.

Hey, seni aramaya çalıştım ama muhtemelen meşgulsündür. Sadece kontrol etmek istedim. Nasılsın?

Selam. Birkaç gün oldu Umarım iyisindir.

Ben, biraz endişeliyim. Artık konuşmadığımızı biliyorum ama bunu düzeltmek istiyorum. Bu yüzden aramaya çalışıyorum.

11-doğum günümü hatırlıyor musun? Annem unuttuğu için aynı gün bir parti düzenlemişti. Kimse gelmedi ve o da boktan bir ebeveyn olmanın suçluluğuyla başa çıkmak için sarhoş oldu. Babamın cüzdanından para çalıp beni buz patenine götürmüştün. Hâlâ en sevdiğim doğum günümüdür. Her şey demektir. Her neyse, sadece seninle konuşmak istiyorum. Lütfen, Ben. Seni seviyorum.

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldandım. Neden her zaman olduğu gibi şimdi duygusallaşmak zorundaydı?

Onu suçlayamazdım. Bu sefer suç bendeydi. Ben'i öldürmek düşüncesizceydi çünkü her şeyi berbat edeceğini düşünmüştüm. Yaptıklarım hakkında çok fazla şey biliyordu ve eğer isterse ona Jake'ten, takipten, arabasındaki takip cihazından bahsedebilirdi. O bir sorumluluktan, onun asla özlemeyeceğini düşündüğüm bir sorumluluk.

Öngörü ve tüm bunlar.

Ben'in telefonu çaldı ve Alana'dan yeni bir mesaj görünce kaşlarım çatıldı.

Benim hatam. Bunu biliyorum. Keşke bir ilişkimiz olabilseydi. Ben, onlar hapse girdikten sonra seni dışladığım için özür dilerim. Jake'i senden üstün tuttuğum için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Seni seviyorum.

Vazgeçiyordu. Bu iyiydi ama hâlâ polise gitme ihtimali vardı.

Hay . Sesini tanımak için mesajlarına göz gezdirdim, sonra mesajlara geri döndüm.

Ben: *Lana... Tbh, ne beklediğini bilmiyorum. Sen benim kardeşimsin ve seni her zaman seveceğim ama artık çok geç. Su ve köprüler hakkında ne derler bilirsin. Senin için en iyisini istiyorum. Sadece her şeyin bunca yıldır olduğu gibi kalması gerektiğini düşünüyorum. Belki bu daha sonra değişir ama şu an bulunduğum nokta bu. Mutlu ol, evlat.*

Göndermeden önce bir düzine kez okudum. Hemen okundu olarak göründü ama cevap vermedi. On dakika sonra telefonu şarjdan çıkardım ve masanın üzerine geri koydum. Ne zaman biri onun ortadan kayboluşunu araştırırsa, her şey sanki öylece çekip gitmiş gibi görünecekti. Belki Alana'ya attığı mesaj yeniden başlamak istediğini falan düşünmelerine neden olabilirdi.

Önemli değildi. Bu işe karıştığım da bir iz bırakmamıştım. Kayıtlarında benden bahseden her şey gitmişti. Ellerindeki tek şey soğuk bir izdi ve sonuçta muhtemelen bunun için fazla çaba harcamayacaklardı. Benjamin Monroe artık bir hayaletti, kelimenin tam anlamıyla ve dünyanın gözünde. Gitmiş ve çoğunlukla unutulmuştu.

Vücudu hariç tabii ki. Alana bu hafta isteyken ondan kurtulmam gerekiyordu. Alana'yı kazandığımdan beri zihnimde bir şeyler pekişmişti ve bugün daha da netleşti.

Ben ya da Jake'i asla öğrenemezdi. Öldürdüğümü biliyordu ve sorarsa kurbanlarım hakkında dürüst olurdu. O ikisi hakkında değil. Bu onu kırabilir ve daha da kötüsü benden uzaklaştırabilirdi. Bu asla olmayacağına yemin ettiğim bir şeydi.

Rotorlu uçağım nihayet tamamlanmıştı ve muhteşemdi. Hector son teslim tarihinden hemen önce kurtulmuştu. Bu beni sarmak için yeterliydi

Ona ayı gibi sarıldım, bu onu korkutmuş olabilirdi ama bugün keyfim yerindeydi.

Alana'ya Alicia'nın geleceğini söyleyecektim ama çocuk ona sürpriz yapmak istedi. Sürpriz yapmayı severdi. Ben kim oluyordum da bunu ondan alıyordum? Ona bir Noel süsü bile yapmıştı ki bu çok sevimliydi. Bu çocuğu çok seviyordum.

"Git eşyalarını boş odaya koy," diye talimat verdim, koridorun başındaki odayı göstererek.

O gitti ve ben de onu takip ettim. Odasının önünden geçerken kapalı kapıma baktım. İçeri girdiğimizde Alana oturma odasında ya da mutfakta değildi, yani orada olmalıydı. Saat daha yediydi ama belki de işten sonra biraz kestirmeye ihtiyacı vardı. Ona şantiyeden ayrılacağımı söylediğimde bana mesaj atmamıştı.

Kapıyı aralayıp içeri baktım. Yatakta yüzüstü yatıyordu ve gülümsemekten kendimi alamadım. Onu orada görmek sonsuzluk gibi gelen bir süredir hayalini kurduğum bir şeydi. Bu güzel hayatı hak etmiştik.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onun üzerine süründüm. Saçlarını boynundan uzaklaştırıp arkasından öptüm.

"Bebeğim," diye mırıldandım.

Küçük bir ses çıkardı ve koluyla yüzünü kapattı. Kolunu kaldırdım, sonra yanağından çenesine doğru öpmeye başladım.

"Seni görmek isteyen biri var," dedim. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. Uyandığında hep huysuz olurdu ama bu sefer farklıydı. Sesi monotondur ve gözlerini bile açmamıştı. Bütün hafta yorgundu ve biraz mesafeli davranmıştı, bunun da iş yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Kış tatiline önceki günlerde hep tükenme noktasına gelirdi.

"Alana, sorun ne? Konuş benimle, bebeğim."

Başını salladı, yüzünü yastığa gömdü. Omuzları titredi ve ağladığını fark ettiğimde kalbim daha hızlı çarptı.

"Hey," dedim usulca. Cevap vermeyince yatağın yanında yere uzandım ve yüzünü bana çevirdim. Gözlerini açtı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Neler oluyor?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "O gitti." "Kim?"

"O gitti," diye tekrarladı, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. "Sadece onu tekrar görmek istedim ama o gitti."

Kimden bahsettiğini bilmiyordum. Kardeşi ya da Jake olabilir. Ciddi bir sorun vardı ama şu anda onu konuşturabileceğimden emin değildim. Kapı çalınca yemin ettim.

"Alana, lütfen kalk. Sana çay yapayım, tamam mı?"

Başını iki yana salladı. "Beni yalnız bırakın. Kimseyi görmek istemiyorum."

İçimi çekmeden önce bir süre daha ona baktım. Öne doğru eğilerek önce dudaklarını, sonra burnunu öptüm.

"Uyu. Bunu yarın çözeceğiz. Seni seviyorum."

Gözlerime baktı ve başını salladı. Şu anda alabileceğim tek şeyin bu olduğunu kabul ederek ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Alicia ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu ama çenemi sallayarak oturma odasına yöneldim. Suratını asarak beni takip etti.

"Alana şu anda kendini iyi hissetmiyor," dedim. "Süsü ona yarın verebilirsin."

"Hasta mı?" Gözleri endişeyle irileşmişti.

Gülümsedim ve omzunu okşadım. "Olabilir. Yarın iyi olacağına eminim. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye dramatik bir şekilde cevap verdi.

"Brokoli senin favorin, değil mi? Ya da lahana salatası." Kızın burnu kıristı. "Bu iğrenç."

"Haklısın. Bu yüzden pizza sipariş ettim. Ekstra ançuezli."

"Ugh. Eve gitmek istiyorum."

Bir kahkaha atarak televizyonun kumandasını aldım ve kanepeye çöktüm. "Sen dramatik küçük bir şeytansın. Bunu nereden aldığını merak ediyorum."

"Sen."

Elimi göğsümün üzerine koyarak şaşırmış gibi yaptım. "Ben bir meleğim ve her zaman da öyle oldum."

"Saçmalık."

"Alicia," diye azarladım ama de tam olarak gizleyemedim. "Küfür etmenin sana cehenneme tek gidişlik bir bilet verdiğini bilmiyor musun?"

"Büyükannem ve büyükbabam bunların sadece kelimeler olduğunu ve herhangi bir kelimeye 'kötü' demenin düşük zeka ve uygunluk belirtisi olduğunu söyledi... onaylayın..."

"Topluma uygunluk," diye tamamladım. Büyürken bize söyledikleri tam olarak buydu.

"Evet, o. Sadece bu kelimeleri okulda ya da arkadaşlarımla yanında söyleyemem." "Tamam, ama ister F-bombaları atmaya başlama. Çabucak alışkanlık haline gelir."

Disney uygulamasına giderek kumandayı ona uzattım. Aboneliği onun için bu hafta eklemiştim ve bana nefret edeceğim bir şey izleteceğini zaten biliyordum. Eğer Karlar lkesi olsaydı, yemin ederim.

Bölüm 41

Alana

O gitmişti. Ona ne yapmıştı? Neden... Bunu neden yapsın ki?

Gitmeliydim. O bodruma girdikten sonra kalmam için bir sebep yoktu. Jayce öldürmüştü. Bunu biliyordum elbette, ama sonra gördüm... Garip bir tabutun içindeydi ve üzeri bitkilerle kaplıydı. Sormak istedim ama bilmek de istemedim.

Neden gitmedim? Neden hala buradaydım?

Onu sevdiğim içindi elbette. Güzel bir duygu olması gereken aşk beni burada zincirliyordu. Ve buradan ayrılmak *istemeye* kendimi ikna edemiyordum. Yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyordum.

Jayce kardeşimi öldürmüştü ve nedenini bilmiyordum. Öfkeliydim, incinmişim ve tamamen paramparça olmuşum. Terör de bu listede olmalıydı ama ondan korkmuyordum.

Bu delilikti. Tamamen saçmalık. Bu bir çeşit manipülasyon belirtisi miydi? Yaptığı şeyin ona karşı duyduğum bu saçma sadakat duygusuna yol açıp açmadığını bilmiyordum. Onun için bahaneler uydurmak istedim.

Bir sebebi olmalı, değil mi? Öldürdüğü herkesin bir tehdit olduğunu söylemişti. O... beni koruyordu.

Evet. olmalı. Bir şekilde, Ben bir tehditti. Ama fiziksel olarak benim için mi yoksa Jayce ile olan ilişkim için mi bir tehditti? Yaptığı onca şeyden sonra, beni elinde tutmak için her şeyi yapabileceğini düşündüm. Bunu tatlı olarak görmek istedim.

Tanrım, kafayı yemiştim. Her şeyi çözmem gerekiyordu ama zihnim dönüp dolaşıp Jayce için hissettiklerime geliyordu. Sırf birlikte olabilmek için onu sevmek ve tüm bunları kabullenmek bencillikti. Hayatta yaşadığım onca şeyden sonra belki de bencil olmayı hak ediyordum.

Neyin kabul edilebilir olup olmadığına kim karar veriyordu? Bazı insanları öldürdü ama içten içe ona güveniyordum.

İhtiyacım olan tek şey gerçektir. Eğer sorarsam bana söylemesi mümkündür. Ya anlatmazsa?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Başım ağrıyordu. Ağrıyor ve çarpıyordu. Ne kadar çok düşünürsem o kadar kötüleşiyordu.

Orada bir yerde müzik vardı. Bunu hayal mi ediyordum? Disney. Filmi tam olarak seçemiyordum ama rahatlatıcıydı.

Hayal gücüm yüzünden olmalı. Zihnim parçalanıyordu, bu yüzden kendini kötü şeylerden korumaya çalışıyordu. Bazen, küçükken, aynı şeyi yapardım. Kendi kendime şarkı söylerdim ve birinin benimle birlikte şarkı söylediğini hayal ederdim. Bunu ona söylediğimde babam bana bunak dedi, ben de şarkı söylemeyi tamamen bıraktım.

Ben, Jake'le tanışana kadar beni bir arada tutan tek gerçek şeydi. Ya da Jayce. Hangisinin beni daha çok rahatlattığını bilmiyordum. Muhtemelen ikincisiydi. Bu noktada neden yalan söyleyeyim ki? Eğer ikisiyle de birlikte olmamı isteselerdi, anında evet derdim.

Ama Jayce... Tanrım, onu seviyordum. Bunu daha önce kabullenmeliydim, sonuçları ne olursa olsun.

Ben onu hep sevmiştir. Ben... Başka kim olacak?

Yan yatarken, bu soruyu tekrar tekrar sorarken ileri ve geri sallandım. Bilmeye ihtiyacım vardı. Bir şekilde önemliydi ama nedenini bilmiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, bunu daha önce söylemediğimi fark ettim. "Seni seviyorum, seni seviyorum. Kimi? Başka kim olabilir? Kim..."

Düşüncelerimle birlikte kelimelerim de karmakarışık oldu. Cumartesi günü o bodruma girdiğimden beri her gece bir saatten fazla uyumamıştım. Bu kesinlikle kendimi toparlamama yardımcı olmuyordu.

Başka kim olacak? Başka kim? Başka kim? Başka kim?

Hırıltıyla gözlerimi kapattım. Ben de bir Disney filmi izlemek istiyordum ama hâlâ gerçek olup olmadığını bilmiyordum ve oraya gitmeyi kendime yediremiyordum. O görecekti. Kafamdaki tüm bu karışık şeyler onu korkutacak ve beni bu konuda konuşturacaktı. Henüz hazır değildim.

Sadece uyumam gerekiyordu. Eğer dinlenirsem, her şeyin üstesinden gelebilirdim. Ben'in yeşil gözleri göz kapaklarımın arkasından bana baktı ve inledim.

Nereye gitti? Sadece onu tekrar görmek istedim. Neden onu bir kez daha görmeme izin vermedi?

Ben'e ne yaptı?

Bölüm 42

Jayce

Gözlerimi açtım ve Alana'nın üzerimde gezindiğini gördüğümde irkilerek nefesimi içime çektim. Kucağıma oturmuş, ellerini göğsüme koymuş, bana bakıyordu. Biraz sinir bozucuydu ama gülümseyerek ellerimi çıplak kalçalarından yukarı kaydırdım.

"Saat kaç?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hâlâ karanlık."

Avuçlarımı kürek kemiklerine dayadım ve onu öpebilmek için aşağı indirdim. Dudaklarıma karşı inledi ve kucağımda kaydı.

"Bir şey yapabilir miyiz?" diye mırıldandı. "Ne istersen."

Bacağını üzerime doğru salladı ve ayağa kalktı. Bir kolumu başımın arkasına koyarak onu izledim. Yavaşça tişörtünü başımın üzerine çekti. Göğüslerini görünce bir elimi şortumun üzerinden büyüyen sikimin üzerine koydum ve parmaklarımla okşadım. Şortunu çıkardığında onu yatağa geri atmaya hazırdım.

Acı verici bir hızla hareket ederek dizlerini yatağın üzerine koydu ve kalçama bir öpücük kondurdu. Şortumu aşağı indirdi ve sikime bakarken dudaklarını yaladı. Ağzı alçaldı ve dili ucunda gezindi. Hemen parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye çalıştım ama başını salladı.

"Bana dokunmak yok," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kontrol mü istiyorsun bebeğim?" Başını salladığında, içimden gelen inleme isteğiyle savaştım. "Tamam. Ben seninkini aldım, bu sefer sen de benimkini alabilirsin."

Beni ağzına almadan önce bana güzel bir gülümseme attı. Ellerimi iki yanımda tutuyordum ama kalçalarımı eğmekten kendimi alamıyordum. Dilini etrafımda dolaştırdığında, ona dokunmamak için çarşafı kavramak zorunda kaldım. Sıcaklık şaftımdan aşağıya, tabana ve yukarıya doğru ilerledi. Kargaşa ve coşkuydu.

"Alana," diye nefes aldım.

Dudakları başımın yanından geçerken yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Vücudumda süründü ve beni çıldırtarak kendini şaftım boyunca kaydırды. Elleri göğsümde, sikimi tam girişine yerleştirdi ama orada durdu. Yükselen ellerime baktığında, onları yatağa geri indirdim.

"Yüzünde o bakış var," diye not ettim. "Ne bakışı?"

"Bir şey istediğinde. Ne istiyorsun, bebeğim? Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Onu öpmek için can atıyordum ama ellerimi kullanmama izin yoktu. Bu kuralları çiğnemeye çok yaklaşmışım.

"Bana kimi öldürdüğünü söyle."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kendini öyle alçalttı ki tam içindeydim ve vücudunda kaybolmakla az önce söylediklerini düşünmek arasında kaldım. Beni tamamen içine aldığında, orada kaldı.

Bu da o oyunlardan biri olacaktı. "Alana," diye uyardım. "Benimle taşak geçme."

"Söyle bana."

"Gerçekten mi? Bunu hemen şimdi mi istiyorsun?" Başını salladı. "Bunu benden almak için kenar oyunu oynamana gerek yoktu, biliyorsun."

Bir kez kalktı ve indi. Sikim zonkluyordu, daha fazla hareket etmesi için çaresizdim.

"Tamam..." Onun içindeyken düşünmekte zorlanıyordum. "Greg."

Başını eğdi. "Greg mi? Sanat tarihçisi mi?" Başımı salladım. "Onun arkadaşını da öldürdün."

Biraz gülümsedim. "Savaş zayıfatı."

Yüzündeki boş ifade doğrulmama neden oldu. Bir eliyle beni tuttu ve onu kolayca kırabilecek olmama rağmen, ihtiyaç duyduğu şekilde işlemesine izin verdim.

"Başka kim olacak?" diye sordu.

"Çağrı merkezinde geceleri çalışırken seni eve kadar takip etmeye çalışan bir adam vardı. Ve Ted, seni bardan almaya çalışan adam. Eğer ben bir şey yapmasaydım, Jake'e karşı saldırı davası açacaktı."

Adını söylediğimde durakladım. Onu aklımdan çıkararak tekrar üzerimde hareket etti. Kalçalarını yuvarlama şekli dudaklarımı araladı.

Kalçalarını tutmadan hemen önce "Preston," diye boğuldum.

Hareket etmeyi tamamen bıraktı, ben de onu sırt üstü çevirip içine girdim. Dudaklarından çıkan ses onu öpmek için eğilmeme neden oldu.

Geri çekildiğimde "Neden Preston?" diye sordu.

"Seni ağılattı."

Burun delikleri genişledi ve çenesi titredi. "O sadece bir ." "Bu kadarı yeterliydi."

"Başka kim

var?" "Bu

kadar."

Ben dikkatli bir ifade takınırken o bana bakıyor, her şeyi analiz ediyordu. Dizlerini göğsüne doğru ittim, daha derine ulaştım ve ondan bir çığlık kopardım.

Çatışmalı ya da kızgın olması önemli değildi. Üstesinden gelirdik. Ne olmuş ya da olacak olursa olsun, ona sahip olduğumuz şeyin doğru olduğunu tekrar tekrar gösterecektim. Bu şehirdeki herkesi öldürmek zorunda kalsam bile son nefesime kadar bunun için savaşıacaktım.

"Ben iyi adam değilim," dedim ona ve sert bir hamleyle sözümü noktaladım. Çıkarken daha yavaş hareket ediyordum, amına baktım, etrafımda nasıl gerildiğini ve kaygan uyarılmasında horozumu kapladığını gördüm. "Bu, her zaman hoşuna gitmeyen şeyler yapacağım anlamına geliyor, ama bunların her biri ikimizin de ait olduğumuz yerde kalmamızı sağlamak için. Birlikte."

"Jayce," diye nefes nefese kaldı.

"Bu şekilde söyleyebileceğin tek isim benim adım, bebeğim. Sana yanlış bakmaya cüret eden herkes benim en kötü tarafımla yüzleşir. Bunu zaten biliyorsun, bu yüzden zaten zor yoldan öğrenmiş olan o piçlerden herhangi biri için bir dava açmaya çalışma."

Gözleri tavana doğru kaydı ve bir damla gözyaşının serbest kalışını izledim. İçinden çıkıp geriye doğru süründüm, sonra dirseklerimin üzerine düştüm. Onu yüzüme doğru çektim ve hemen damlayan amının tadına baktım. Odasındaki ilk sefer sarhoş ediciydi.

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Boşalacağım."

Uyluklarının arkasını kavrayarak dilimle klitorisini daha hızlı çalıştırdım. Haykırırken bacakları titriyordu. Oturmadan önce bir kez daha tadına baktım. Onu yanıma çektim ve tekrar kucağıma yerleştirdim. Kıçını tutarak onu sikime doğru yönlendirdim. Bana binmeye başladı, hızlı temposu beni şimdiden yaklaşıtıyordu.

Yüzümü boynuna gömdüm, o beni çözerken ben de onu içime çektim. Ona her sahip olduğumda, bunu tüm vücudumda hissediyordum. Yıllardır düşündüğüm her şeydi. *O* her şeydi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını geriye yatırdım ve gözleriyle buluştum. "Sen benimsin, Alana. Söyle bana."

"I..."

Tereddütü yüzünden içimi bir öfke kapladı. Onu sırt üstü çevirip kalçasını sıkıca kavradım.

"Bensiz sen yoksun, tıpkı sen bu hayatta benim için hiçbir şey olmadığı gibi. Söyle bana."

"Ben senim," dedi, gözleri parlak ve berraktı. "Ama..." "Ne oldu?"

Bakışlarını kaçırdı, soruma yanıt vermedi. Onu okumaya çalışırken başımı eğdim. Hâlâ kendinde değildi. Hasta olup olmadığını merak ettim. Belki de geçen ay onu düşündüğümünden daha fazla yıpratmıştı. Düzeltilebilirdi.

"Bir tatile çıkalım," diye önerdim. "Sen ve ben kaçabiliriz."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Yıllardır hiçbir yere gitmedim."

"Biliyorum. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Herhangi bir yer mi?"

"Neresi olursa, bebeğim." Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım, ellerimi karnında gezdirdim. "Her yere. Yunanistan'a gidebiliriz. Orada çok fazla tarih var."

"Erebus gibi," diye nefes aldı, içime doğru eğilerek.

"Ve Nyx." Dizini yukarı doğru iterek kalçasının arkasını öptüm, sonra dilimi klitorisinde kullandım. "Biz tanrıların arasında olmak için yaratılmışız, aşkım."

"Tamam. Evet. Evet, hadi... Siktir, Jayce."

Gülümsedim ve klitorisinden uzaklaştım. "Çok muhtaçsın, bebeğim." "Sadece senin için."

Bu bir erkeği öldürmek için yeterliydi. Dilimle meme ucunun etrafında gezindim, fazla kıpırdamasın diye bir elimi köprücük kemiğinin üzerinde tuttum. Benim

Sikim girişine doğru bastırđı ve küçük hareketler yaparak kendimi acı verici bir hızla içeride çalıştırdım.

"Seni dölleriyle doldurmak istiyorum. Amının her santimi benim tarafımdan ısıtılacak ve ben bittiğine karar verene kadar her damlayı tutacaksın."

Sikimi tutarak, şaftımı okşarken başını içeride tuttum. Zaten daha önce boşalmaya başlamıştı ve onu becermeden önce daha fazlasına sahip olmasına ihtiyacım vardı. Kalçalarını oynatmaya çalıştı ve ben de başımı ona doğru eğdim.

"Kendini boşalt," diye talep ettim.

Suratını astı ama bacaklarının arasına uzandı. İki parmağıyla klitorisinin etrafında dönerek güzel, nefes nefese bir inilti çıkarmasını izledim. Ondan çekildim, sonra daha önce olduğu gibi aynı miktarda içeri ittim. Bu hareketi sürdürürken, kendimi aletimin ucunda çok fazla uyarılma ile yoğunluktan nefes nefese buldum. Elimin hızlı vuruşlarıyla birleştğinde, kendimi topraklamak için uyluğunu kavramak zorunda kaldım.

Sikim şişti ama hareket etmeyi bırakmadım. İçine boşaldığımda, amının etrafımda sıkıldığını hissettim. İçine doğru iterek, spermimi onun derinliklerine zorladım, kasılırken duvarlarını kapladım.

Baldırlarının önünden tuttum ve dizlerini göğsüne doğru iterek sert ve hızlı bir ritim tutturdum. Şu anda, ona vermek zorunda olduğum her şeyi ona pompalamaktan başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Yılların arzusunu yönlendirdim ve tekrar bitirdiğimde ve durmam için bana yalvardığında bile devam ettim.

"Bana bir tane daha ver," dedim.

"Veremem."

"Her zaman daha fazlası vardır, bebeğim. Gel ."

Yavaşlayarak uzun, amaçlı itişler yapmaya odaklandım. Daha önce hiç bu kadar uzun sevişmemiştim ve onun da sevişmediğinden tamamen emindim. Belki imkânsızdı ama ona bir tane daha verecektim, böylece o da aynısını yapabilecekti.

"Komodin," dedim çenemi sallayarak.

Sağa doğru eğildi ve çekmeceyi karıştırdı. İsteddiğim şeyi bulduğunda kaşları çatıldı. Ondan aldım ve sonuna kadar açmadan önce klitorisine yerleştirdim. Güçlü titreşim aşırı derecede uyarıcıydı ve bacaklarını kapatmaya çalışmasına neden oldu.

"Jayce," diye bağırdı.

"Gerekirse zorla çıkaracağım, acısa bile bebeğim."

Sırtı kavislendi ve vibratörün doğrudan klitorisinin üzerindeki yoğunluğu tüm vücudunun titremesine neden oldu. Onu o halde görmek, acısı ve nasıl hissettiğine bakmaksızın gelecek olan orgazm arasında parçalanmak son derece güzeldi. Bu benim sikime daha fazla his verdi ve ben de son bir kez daha boşalabilmek için çaresizce hızlandım.

Sonunda, amcığı etrafımda titreşti. Uzun bir inilti çıkardım ve onu daha sert becerdim.

"İşte bu, bebeğim. Siktir. Sahip olduğum her şeyi alacaksın ve bana teşekkür edeceksin, değil mi?"

Orgazmı boyunca sarsılarak başını salladı. Bir iniltiyle kendimi olabildiğince derine gömdüm ve içinde yumuşamaya başladığımda dirseklerimin düştüm. Alnından öptükten sonra geri çektim. İçinde o kadar çok döl vardı ki hemen dışarı dökülmeye başladı. O bir felaketti ve hayal edebileceğim her şeydi.

"Bunu bir daha asla yapmayacağız," diye nefes nefese kaldı.

Homurdandım. "Ben ne zaman istersem o zaman yaparız. Eğer seninle çiftleşmek istersem, seninle çiftleşirim Alana."

Gözleri büyüdü. "Yapma bunu."

Gözlerimi devirerek onu oturur pozisyona çektim. "Sakin ol. Gerçek değil."

"Oh, Tanrıya şükür."

"Bir şey daha var."

Komodinden telefonumu aldım ve bacaklarını daha da ayırdım. Tartışmak istediği belliydi ama istediğini elde edemeyeceğini bilecek kadar zekiydi. Amının halinin birkaç fotoğrafını çektim ve gizli bir klasöre koydum. Bir süre için en değerli varlığım olabilirlerdi.

"Jayce," dedi. Sesinin tonu başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Bir elini göğsünde tutuyordu ve gözlerinde hüzne benzer bir şey vardı.

"Ne oldu?"

"Kötü bir zaman ama... Sormazsam uyuyamam. Eğer , bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Başını sallayarak ayağa kalktı ve bir çift şort giydi. Her kadar bir şeyler oluyor olsa da, onun bir şey yapmadığını bilmek beni tatmin ediyordu.

Biz bu her neyse onu yaparken hala damlıyordu.

Giyindim ve elini tuttum. Sanki gerginmiş gibi beni koridorda yavaşça yürüttü. Bodrum kapısının önünde durduğunda karnım guruldadı.

"Alana, ne..."

Kapıyı içeri doğru salladı ve karanlık merdivenlerden aşağı baktı. Bodrum katlarından hiç korkmamıştım ama şimdi çöken korkunç bir önsezi hissi vardı. Her zaman böyle yerlerde hayaletler ya da iblisler olmasından korkmuştu. Aşağıda var olanlar sadece benimkilerdi ve muhtemelen bazı korku filmi canavarlarından daha korkutucuydular.

Bölüm 43

Alana

Garip bir zamanlamaydı; bunu biliyordum. Onu uyandırdığımda, kendimi uyumaya zorlayamadığım için ona bunu sormaya niyetlenmişim. Yine de her zamanki gibi onun içinde kayboldum. Seksimiz bittikten sonra tek yapmak istediğim göğsüne uzanmaktı ama bunun yapılması gerekiyordu. Yolumuzda duran son şeydi, yakılması gereken son köprüydü. Eğer köprüler olmazsa, hiçbir kötü şey bize tekrar ulaşamazdı, değil mi?

Işığı açtıktan sonra uçuşuma baktım. Gerçekten de düşündüğüm kadar kötü değildi. Merdivenler çürük değildi; güzel, parlak bir cilası olan sağlam bir ahşaptı. Buraya daha önce de gelmişim, Jayce'in evi olduğunu bilmediğim zamanlarda, belki de bu yüzden geçen gün aşağı indiğimde daha az rahatsız olmuşum.

Derin bir nefes alarak ilk adımı attım. Elimi tuttu ve beni durdurdu.

"Hey, hadi yatağa dönelim. Bu her neyse, yarın da yapabiliriz." "Hayır, şimdi yapmam gerek."

Altımdaki basamağa geçerek yüzümü avuçladı. " oluyor?"

Şu anda ona bakmak çok zordu. Nedense yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Buraya inmek mahremiyet ihlali olabilirdi. Kızacağını düşünmemişim, ama bu onun ürkütücü, fütüristik gemilerde iki cesedi olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Bir dakika içinde açıklayacağım," dedim.

Gergin olduğu belliydi ama başını salladı. Cesetlerden bir şekilde kurtulmuştu, bu da gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak etmeme neden oldu. Eğer bana gaz vermeye çalışırsa, işler tersine dönebilirdi.

Elimi tuttu ve benimle birlikte merdivenlerden indi. Hemen sahte duvara doğru yöneldim, bu da onu gerdi. Ona baktığımda acı çekiyor gibi görünüyordu. Bir nefes aldım ve odaya doğru ilerledim.

Dün o yokken gördüğüm gibi, sadece iki boş kap vardı. Sanki korkunç bir şey olmamış gibi temizdiler. Sanki çürümekte olan cesetleri barındırmamışlar ya da Jayce'in benim için katlanmaya hazır olduğu aşırı boyutlardan bahsetmemişlerdi. Buraya ilk geldiğimden beri kafamın içinde bir savaş vardı. Onu bu yüzden seviyordum ama aynı zamanda ondan nefret ediyordum.

"Bunlar ne?" Fısıldadım.

Beni de yanına çekti, sonra duvara yaslandı. Beni göğsüne doğru çekmesine izin verdim. Aslında şu anda ona bakmamak iyi gelmişti. Belki o da aynı şekilde hissediyordu.

Yaptığı şeyi düşündüğünde utanç duyuyor muydu? Benden başkasına karşı soğuk ve duygusuz muydu?

Ailesini sevdiğini ve Alicia'ya bağlanma şekli çok güzeldi, ne kadar bu durumla ilgili henüz tam olarak rahat olmasam da. Bir şeyleri önemsiyordu ama bunun sonu nereye varacaktı?

"Bunlar için," diye cevap verdi monoton bir ses tonuyla.

"Ne tür?"

İç çekerek kollarını bana sımsıkı doladı. "Alana..."

"Onları gördüm." Kulağımı göğsüne dayamıştım ve kalbinin hızlandığını duyabiliyordum. Korkmuş olması en azından bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. "Sen Ben'i kontrol etmeye gittiğinde, ben de şarap içmek için buraya geldim. Ve... Onu gördüm."

Hatırladıkça gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken sırtımı okşadı. Acıma neden olan kişiden teselli almam yanlış mıydı?

"Neden?" Ben sordum.

"Senin için iyi değillerdi."

"Buna nasıl karar verebiliyorsun?"

Beni geri itti ve omuzlarımı kavradı. Mavi gözlerindeki yoğunluk dışında yüz ifadesi duygudan yoksundu.

"Çünkü kimse seni benim kadar önemsemiyor. *Hiç kimse*. İçimdeki her içgüdü beni seni korumaya zorluyor, bu yüzden eğer biri tehdit oluşturuyorsa, ben... Alana, seni güvende tutmak ."

"Preston'ı anlıyorum," diye itiraf ettim. "Bir dereceye kadar. O sadece bir pislikti ama yeterince düşünürsem, bunu neden yapmak istediğini anlayabiliyorum."

Biraz rahatlamış görünüyordu. Gemilere baktığımda titremeye başladım. Elleri boynumun yanlarına gitti ve beni sıkıca kavradı.

"Alana, bebeğim. Kardeşin bir sürü pisliğe bulaştı. Benim hakkımda onu tehlikeli yapan şeyler biliyordu."

"Ne biliyordu?" Bana söylemek istemediği belli olunca ondan uzaklaştım. "Ne biliyordu, Jayce?"

"Fark etmez," diye cevap verdi umursamazca.

"Önemli. Bunu atlatmak mı istiyorsun? Yaptığın tüm o boktan şeylerin tadını çıkarmak mı istiyorsun? Her şey masada olmalı. Her gerçek."

"Peki ya gerçek hoşuna gitmezse ne olacak?"

Omuz silktim. "Belki polisleri ararım."

Dudaklarını büken gülümseme tehditkârdı. Bu beni korkutmuyordu ama kim olduğunun, neler yaptığının ve ihtiyaç duyarsa tekrar yapabileceğinin farkına varmamı sağlıyordu.

"Beni verir misin, bebeğim?"

"Belki," diye mırıldandım. "Bunu hak ediyor musun?"

"Oh, kesinlikle öyle. Ama bu sadece toplumun yürürlüğe koyduğu bazı saçma ahlak kurallarına bağlı kalmak istiyorsanız geçerli. Bunu hak etmeyen birini öldürecek miyim? Hayır. Ama sevdiğin kişiyi korumanın nesi yanlış?"

"Tüm tehditlerin ortadan kaldırılması gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Ya sen benim için bir tehdiysen?"

Güldü. "Seni asla incitmem."

"Beni incittin! Fiziksel şeyleri, tacizleri, hepsini atlatabilirdim ama sen benden bir şeyler aldın. Kardeşimi aldın."

"Tek yaptığım seni gerçekten istediğin şeyle yüzleştirmektir. En son ne zaman Jake'i düşündün Alana?"

"Jake? ... Hafta sonu sanırım."

Yavaş bir nefes çekti. Çenesi birkaç kez titredi, sonra başını salladı.

"Bana baktığında hala onu görüyor musun?"

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, emin değildim. Düşündüğümde, bunun en son sınıfta beni öptüğü zaman olduğunu hatırlıyordum. Yavaş yavaş, o anı, kardeşiyle olan çağrışım parçalanıyordu.

Sessiz kaldığımda, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Sana kurtarıcın olduğumu söylemiştim."

"Ve benim felaketim."

"İkisi el ele gider. Seni yarattığım şeye dönüşecek kadar güçlü müsün yoksa bu aptalca şeyi mi yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sana kızmalıyım ama..."

"Burada bir karar vermen gerekecek." Telefonunu bana uzattı. "Gerekirse onları ara. Biliyor musun, benim daha iyi bir fikrim var."

Duvarı itti ve köşedeki bir dolaba doğru yürüdü. Kollarımı kendime sararak onu dikkatle izledim. Arkasını döndüğünde geri adım attım.

"Benden kurtulmak istiyorsan, beni öldürmen gerekecek."

Dehşet içinde elindeki silaha baktım. Başımı sallayarak ondan bir adım daha uzaklaştım. İlerledi ve boğazıma yapıştı, sonra beni duvara doğru itti. İçgüdüsel olarak çığlık attım ama dudakları dudaklarıma değince sustum. Silahı elime tutuşturdu ve geri çekilmeden önce parmaklarımı silahın etrafında kıvırdı. Kollarını açıp kendini istekli bir hedef haline getirdiğinde sertçe yutkundum.

"Hayır." Başımı salladım ve silahı geri vermeye çalıştım. "Hayır, sana zarar vermeyeceğim. Mesele anlamaktı. Anladım. Artık yolumuza devam edebiliriz."

"Jake'i ben öldürdüm."

Kulaklarım çınlamaya başlarken sırtım duvara çarptı. "Hayır, hayır, hayır."

Bilmem gerekirdi. Jayce'in gerçekte kim olduğunu öğrenir öğrenmez bir araya getirmeliydim. Belki de istememiştim. Beni Jake'in ikiz kardeşiyle birlikte olmanın suçluluğundan ve korkusundan kurtarmıştı ama bunun nasıl olduğunu bilmek...

"Ve Mike," diye devam etti. "O sadece senin için bir tehlike değildi. Alicia'nın ailesiyle birlikte olması gerekiyordu ve o seni kullanmaya çalıştı. Ölmeyi hak etti."

Buna gerçekten itiraz edemezdim. Bu beni şaşırtmadı bile. "Ve Jake..."

Jayce omuz silkti. "Jake bir tehditti, Alana. Sana zarar veriyordu."

"Hayır, o senin yoluna çıkıyordu," dedim, sesime yeniden güç gelmişti. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak için can atıyordun."

"Eğer durum böyle olsaydı, bir neden beklemeden bunu yapardım. Ona sana karşı dürüst olması için bir şans verdim ve o bunu . Bunu hak etmedi."

sen."

"Neden bizim takıntımız onun yaşamaması anlamına geliyor? Sen bencilsin." "ne olmuş yani?" diye bağırdı. "Bu asla değişmeyecek. Seni her *zaman* her şeyin üstünde ."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "İşte bu yüzden bir tehditsin." "Alana..."

Silahı kaldırarak elimde nasıl titrediğini görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce silahıma kısa bir süre baktı.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu öne doğru bir adım atarak.

Parmağımı tetiğe götürdüm ve çenemi kaldırdım. Gülümsedi ve göğsüne bastırana kadar devam etti.

"Eğer öleceksem, bu senin ellerinde olacak, bebeğim. Hadi yapalım şu işi. Yapabileceğini düşünüyor musun?" Cevap vermeyince başını eğdi. "Yeterince güçlü olduğunu biliyorum. Seni incittim, hatırladın mı? Birinci sınıftan beri seni takip ediyorum. Evine sürekli girdim, seni korkuttum, uyuşturdum, bağladım, teknik olmak istersek tecavüz ettim. Neden şimdiye kadar yapmadın? Hadi, Alana. Hadi ama!"

Çılgılık attım ama parmağım hareket etmedi. Birden gözleri omzumun üzerinden geçti ve genişledi. Arkamı döndüğümde pazılarımı arkadan kavradı ama tetiği çoktan çekmiştim. Sadece tıkladı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Aman .

Aman ." "Alana, silahı bana ver."

Başımı salladım. Önüme geldi ve onu almaya çalıştı ama ben onu göğsümde tuttum.

"Ona zarar verebilirdim," diye ağladım.

"Hayır. Dolu değil, ama silahı bana hemen vermelisin. Hadi bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Bu bir yalandı. Her şey karmakarışık. Bir çocuğa ateş ettim, Alicia'ya. Onun burada olduğunu bilmiyordum. Bana söyledi mi? Söylediğini sanmıyordum ama sonra daha önce oturma odasından gelen Disney şarkılarını düşündüm. Bunu neden düşünmemiştim?

Elimi alnıma götürerek geri çekildim. Düzgün düşünemiyordum. *Düşünemiyordum.*

Beni izleyen Jayce'in gözlerindeki korku yeniydi. Bu her şeyin odaklanmasını sağladı. Öldürmek istemiyordum. Tabii ki istemiyordum. Ona kızgındım; kızgınlıktan da öte. Yine de bu ona karşı hissettiklerimi değiştirmiyordu. Sadece bunun üstesinden gelmeliydik.

"Bir dakikaya ihtiyacım var,"
dedim. "Silah, Alana."

Hala hareket edemiyordum. Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Bölüm 44

Not: Bu, HEA olmayan sonun başlangıcıdır. Eğer HEA sonunu istiyorsanız, 44B bölümüne gidin ve oradan devam edin.

Jayce

Uzun dakikalar boyunca ona bakarken, hiç olmadığım kadar korktuğumu hissettim. Alicia'nın henüz kalkmamış olması gerekiyordu ve kesinlikle buraya gelmemesi gerekiyordu. Bizi arıyor olmalıydı. Belki Alana'nın çılgınlığını ya da bizim tartışmamızı duymuştu. Ona zarar gelmediği için minnettar olabilirdim ama Alana'ya silahı vermemeliydim. Onunla herhangi bir zarar veremese bile, Alicia'yı yanlış bir şey olmadığına ikna etmek büyük bir başarı olurdu. Gördüklerini birine anlatırsa, özellikle de evlat edinme söz konusu olduğunda sorunlara neden olabilirdi. Teyzesinin amcasına silah doğrultması mahkemenin duymak isteyeceği bir şey değildi.

"Alana," diye tekrarladım kararlılıkla. "Yukarı çıkmamız gerekiyor."

Tam bir felaketti. Yukarı çıkıp tüm bunları çözmemiz gerekiyordu. Onu omzuma atarsam, işler daha da kötüleşir mi bilmiyordum. Belki onu sakinleştirebilirim. Arkasındaki dolapta bir şırınga vardı. Onu aceleye getirip benden korkmasına neden olmak istemedim.

İleriye doğru hareket ettim, geçici olarak uzandım. Beni durdurmayınca yüzünü avuçladım.

"Her şey yolunda. Bunu birlikte çözelim." Kaşları çatıldı. "Benden çok korkacak." "Hayır. Tetiği senin çektiğini bile bilmeyecek." "Onu korkutmak istemiyorum. Ben istiyorum ki..."

"Ne istiyorsun bebeğim? Konuş benimle."

"Seninle olmak."

Bu ifade beni gülümsetti. "Sen benimlesin. Her zaman birlikte olacağız. Söz veriyorum."

Sonunda yüzü biraz gevşedi. Gözlerindeki değişim kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bir an için kırıldı ama iyi olacaktı. Onu tekrar bir araya getirecektim. Plan hep buydu.

Merdivenlerdeki adımlar beni döndürdü. Alicia'nınkilere benzemiyorlardı, çok ağırdılar. Daha fazlasını duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Alana duvara doğru geri çekildi, silahı göğsüne sıkıca tutarken yüzündeki korku belirgindi.

Elimi kaldırdım. "Sorun yok, Alana."

Kapı aralığında silahlarını kaldırmış adamlar belirdi. Küfrettim ve Alana'yı korumak için yana doğru bir adım attım.

"Silahını bırak!" diye bağıldılar.

Hay sikeyim. Yalvaran gözlerle Alana'ya döndüm. "Hey, dediklerini yapalım, tamam mı? Onu bana ver."

Onu kaldırmaya çalıştığımda yerinden kıpırdamadı ve bu mücadele onların daha yüksek sesle bağırmasına neden oldu. Emri tekrarladılar ama o hareket etmedi. Her şeyden sonra şoka girmiş olmalıydı. Memurlara beklemelerini söylemek için elimi kaldırdım. Onun yerine hedeflerini ayarladılar.

"Hayır," diye bağıldım. "Sorun yok. Bir şey yapmayacak. İçinde hiç mermi yok."

"Bırak şu lanet silahı!"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Nefes alışları paniklemişti ve daha önce gözlerinde gördüğüm kabullenme, içinde bulunduğumuz durum için çok tehlikeli olan bir şeye dönüşmüştü.

"Alana..." Yaklaştıkça cesaretlendim.

Sanki beni yeni fark etmiş gibi sarsıldı ve silahı göğsünden çekti. Arkamdan bir el ateş edilmeden hemen önce onu almak için öne . Omzumda bir acı hissettim ve tökezledim. Silahı ondan almayı başardım ve yana fırlattım.

" yok," dedim memurlara. "Hiçbir şey yapmayacaktı. Allah kahretsinsin."

İçlerinden birinin silahı yerden almasını izledim. Bunu aradan çıkardıktan sonra Alana'ya döndüm.

"Hayır," diye nefes aldım.

Elini boynuna dayayarak duvardan aşağı kaydı. O anda her şey durdu. Tek görebildiğim kan ve yüzündeki ifadeydi.

Yüzü. Gözleri dehşet ve acıyla irileşmişti. Elini çektiğinde yaradan daha fazla kan akıyordu.

"Hayır, hayır, hayır," dedim, onu daha yakına çekerek. Elimle kanamayı durdurmaya çalıştım ama kan gelmeye devam etti. Omzumu yırtarken bile yavaşlamıştı, kurşun çok fazla hasar vermişti. "Bebeğim, bana bak. Hey. Bir şey yok. Geçti."

Başı sallandı. Gözlerime baktığında artık ağlamıyordu.

"I..." Boğuldu ve ağzından kan geldi. "Ben... ölmek istemiyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece nefes almalısın, tamam mı? Yakında biri gelecek ve bunu düzeltecek. Düzeltecekler, bebeğim."

"Özür dilerim... Ben... demek istemedim..." "Şşş. Bunu ben yaptım. Bu benim hatam."

Ölüm hakkında öğrendiğim tek şey, onun huzurlu olmadığı idi. Filmlerde biri son nefesini verirken gözleri kapanır. Aslında çoğu durumda bundan korkunç derecede farklıydı.

"Efendim, hareket etmeniz gerekiyor."

Başımı salladım, bana bunu söyledikleri için bile öfkeliydim. Avuçlarım Alana'nın boynuna daha sıkı bastırdı. Onun kanı ellerimi kırmızıya boyadı, tıpkı diğerlerinin onun uğruna yaptığı gibi. Hepsi onun içindi. Her zaman öyleydi. Ama sonu buna varmıştı, peki gerçekte neyi başarmıştım? Ona sahip olamasam bile hayatta olmasını tercih etmez miydim? Hayır, bencildim. Beni terk etmesindense ikimizin de ölmesini tercih ederdim.

"O olacak," diye ısrar ettim. "O iyi. Her şey yolunda." "Efendim."

"Hayır!" Onu göğsüme doğru çekmeden önce bağırdım. Zayıf ve yorgundu. Sadece zayıf ve yorgundu. "Alana, bebeğim, uyan. İyisin, iyisin."

Ona daha sıkı sarıldım ve ileri geri sallanmaya başladım. Vücudumun titremesi neredeyse onun hareket ettiğini hissettiriyordu. Tekrar hareket edecekti. Etmek zorundaydı.

"Tıpkı senin istediğin gibi Yunanistan'a gideceğiz. Yüzeceğiz, dokunmamamız gereken tüm heykellere dokunacağız ve sahip oldukları her mağarayı keşfedeceğiz. Koordinasyonun berbat olsa ve muhtemelen bileğini burkacak olsan da yürüyüşe çıkacağız. Seni her zaman taşıyacağım. Ben her zaman

Seni taşıyorum. Yunanistan'da yunus var mı? Bulacağız bebeğim. İstedığın her şeyi göreceğimize söz veriyorum.

"O mavi sulara çok güzel görüneceksin," diye devam ettim. "Bir sürü fotoğraf çekeceğim. Manzaranın değil; sadece senin. Sana hiç bıkmıyorum bebeğim. Sadece benim için gülümsemeni ve konuşmanı dinlememi istiyorum. Sonsuza dek konuşmanı dinlemek istiyorum. Lütfen konuş benimle. Sesini duymaya ihtiyacım var." Yüzümü saçlarına gömüp boğuk, acı dolu bir ses çıkardım. "Lütfen konuş benimle. Lütfen, lütfen, lütfen."

Memurlardan biri, "Sağlık ekibi burada," dedi.

"Efendim, sizi kontrol ettirmemiz ve bize neler olduğunu anlatmanız gerekiyor."

"Onu vurdun," dedim. "Onu vurdun ve o kimseye zarar vermeyecekti."

"Bunu bilemeyiz, efendim."

"Silah boştu! Siktir!"

Biri kolumu tuttu, ben de omuz silktim. Tekrar denediklerinde onlara vurdum. Omzumdaki ağrı arttı ve bu onlara beni yüzüstü yatırma şansı verdi. Ellerim arkamdan kelepçeliydi ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım kurtulamıyordum. Yanağımı yere dayadığımda Alana'yı görebiliyordum. Yan yatmıştı ve saçları yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu. Sağlık görevlilerinden biri nabzını kontrol etmek için yanına çömelmişti. Onayladıklarını görememek için gözlerimi kapattım.

Yapamadım... Yapamadım...

Birkaç ay önce, işlerin iki şekilde gidebileceğini söylemiştim. İkisi de Alana'yı doğurmamla sonuçlanacaktı. Başka seçenek yoktu. Ama vardı. Durum üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğumu düşünürsem düşüneyim, planlamadığım bir şey oldu. O benden alınmıştı. Ona sahiptim ama artık yoktu.

Hastanede iyileşirken bunu düşündükten sonra nerede hata yaptığımı anladım. Jake. Birbirlerine aşık olmadan önce onu ondan almalıydım. İşe yarardı. Onu eve getirdiği gün, her şeyi kapatmalıydım. Çok uzun süre bekledim. Onunla mutlu olması için ona bir şans vermek korkakça bir hareketti. Onu her zaman almaya niyetliydim, neden bu kadar bekledim?

Kardeşıme olan aşkımdı. Bu asla önemli olmamalıydı, ama bunun için acı çektim çünkü ona sahip olmak için ölmesi gerektiğini biliyordum. Şu anda bu hastane yatağında var olan ben tereddüt etmezdim. Onu öldürdüğümde bu konuda daha rahat davranmıştım. Alevlerin ortasında göz kırparak yok oluşunu izlemiştim ama şimdi... Şimdi parmaklarımı boğazına dolayacak ve içindeki yaşamı söküp alacaktım. Ve sonra Alana'ya söyleyecektim. Bununla başa çıkabilirdik. Ona kim olduğumu hemen gösterecektim ve kimsenin bunu mahvetme şansı olmayacaktı.

Polisi aradığı için Alicia'ya kızmayı kendime yediremiyordum. Aşağı inmiş ve Alana'nın bana silah doğrulttuğunu görmüştü. Bunu yapabileceği aklımdan geçmeliydi ama ben sadece Alana'nın kendini kaybetmesini önlemekle ve Alicia'yla birlikte uğraşmakla ilgileniyordum. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Silah dolu değildi. *Her şey yolunda gitmeliydi.*

Bunu polislere nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama o anda bir hikâye uydurmuştum. Onun bir canı olduğunu düşünmelerine izin vermeyi reddettim. Alicia yanlış görmüştü. Alana'ya silahımı gösteriyordum çünkü Mike tarafından tehdit edildikten sonra nasıl kullanacağını öğrenmek istemişti. Dolu değildi ve ağırlığını hissediyordu. Polisler geldiğinde, Mike'ın ona saldırmaya çalıştığı anı hatırladı. Olanlar onların suçuydu ve bunu herkesin bilmesini sağladım.

Sonunda gerçekten önemli değildi. Onlara göre, taleplerine uymayarak her şeyi berbat etmişti. Elbette kötü adam o değildi ama yine de onu suçladılar ve bu beni çok kızdırdı.

Olay yerindeki tüm polisleri öldürmeyi başarabilir miydim? Muhtemelen hayır, ama belki. Uzun bir oyun oynayabilir ve onları yavaşça indirebilirdim. Ona yaptıklarından sonra hiçbirinin hayatta kalma lüksü olmamalıydı. Benden çalmışlardı ve bu asla affedebileceğim bir şey değildi. Alana'nın bulduğu öbür dünyada ona katılmaktan başka bir şey istemiyordum ama önce bunu yapmalıyım. Şimdilik bir amacım vardı. Tamamlandığında, onu bulacaktım. Onu her zaman bulacaktım. Ona sonsuza dek söz vermiştim ve o da başka yalan istememişti.

Kapı açıldı ve Charlie'nin yüzünü gördüm. Çekingen görünüyordu, muhtemelen benim ruhsal durumumdan korkuyordu. Bu akıllıcaydı. Buraya gelen her hemşire ve doktoru öldürmeyi düşünmüştüm. Onu tanımak yerine, omzumu acıtmasına rağmen pencereye doğru yuvarlandım. Belki de dikişleri mahvederdi. İntikam planlarım vardı ama kan kaybı gibi bir şey beni öldürürse şikâyet etmezdim.

Bölüm 45

Jayce

Şişeyi dudaklarıma götürerek davetsiz misafirlerimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Günlerdir peşimdeydiler; hastaneden ayrıldığımdan beri. Şu anda onlar umurumda bile değildi.

"Gelmen gerek," diye ısrar etti babam. "Hayır."

Charlie kanepede yanıma oturdu. "Bu onun cenazesi. Gelmezsen sonra pişman olursun."

Ona döndüm. "Neden? Onun cenazesi benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu toprağa verişini izlememi mi istiyorsun? Siktir et."

"Jayce..."

"Defol git evimden."

İçini çekti ve başını salladı. "Kapanışa ihtiyacın var."

Kapanış gerekli değildi. Alana'nın ölümünü kabul ettiğim bir gerçeklik yoktu. Onun gitmesine asla izin vermeyecektim ve onsuz yaşamaya niyetim yoktu. Kararlılığım sarsılmazdı, o kadar ki bunun onları incitip incitmemesi umurumda değildi. İnsanların başkalarının iyiliği için hayatta kalmanız gerektiğini iddia etmesi bencillikti. Eğer biri ölmek istiyorsa, suçluluk hissettirilmeden bunu yapmasına izin verilmeliydi.

Gitmelerinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Sadece içmeye devam ettim. Sonunda oturma odasındaki gölgeler uzadığında başımı kaldırdım ve yalnız olduğumu gördüm. Zaman göz önüne alındığında, cenaze muhtemelen şimdiye kadar bitmişti.

Alana'yı toprağa gömülürken görmek beni ilgilendirmiyordu. Orada kalmayacaktı. Ait olduğu tek bir yer vardı, o da benim yanımdı.

Gece yarısını geçene kadar bekledim. Alkol hala kanımı doyuruyordu ama aptal olmama yetecek kadar değil. Karanlık ve sessiz olan mezarlığa ulaşmam yirmi dakika sürdü. Çevrede devriye gezen bir bekçi vardı ama Jake öldükten sonra bunu daha önce de yapmıştım. Çok kolaydı.

Boğazımı temizleyerek burada çalıştırdıkları güvenlik şirketini aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra bir kadın açtı.

"Guardian Güvenlik."

"Merhaba," diye kibarca selamladım. Sesimdeki nezaket şu anda bana yabancı geliyordu. "Birkaç dakika önce Starford Mezarlığı'nın önünden geçiyordum. Babam orada gömülü, bu yüzden her geçişimde dua ederim."

"Bu çok güzel."

"Evet, kesinlikle. Baktım ve otoparkta park etmiş bir araba gördüm. Korumalarınızın kullandığı arabaya benzemiyordu, ben de dönüp tekrar geçtim. Arabadan koyu renk kapüşonlu biri indi ve etrafta dolaşıyor gibi görünüyordu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olabilmemiz için size haber vermek istedim."

"Pekâlâ, efendim. Bize haber verdiğiniz için çok teşekkürler. Kontrol etmelerini sağlayacağım."

Telefonu kapattım ve arabamdan indim. Önümde küçük bir ofis vardı, ben de oraya doğru ilerledim ve duvara yaslandım. O kadar zaman aldı ki, eğer gerçek bir tehdit olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar gitmiş olurlardı. Bir tehdit vardı ama ben hiçbir yere gitmiyordum.

Adam görünmeden hemen önce yan tarafta bir el feneri ışını belirdi. Yavaşça kamyonetime yaklaştı ışığı kamyonetin içinde parlattı. Duvarı ittim ve sessizce arkasından yaklaştım. Geçen sefer ondan uzak durmaya dikkat etmiştim. Bu sefer planım bu değildi.

Onu saçının arkasından yakalayarak yüzünü cama çarptım. Kafası karıştı, yana doğru tökezledi. Onu öldürebilirdim ama bir çıkışa ihtiyacım vardı, bu yüzden onu kapıya sabitlerken eldivenli elimi ağzına ve burnuna koydum. Çırpındı ve elimi çekmeye çalıştı ama başaramadı. Gözleri kapandıktan ve vücudu çöktükten sonra onu bağladım ve ağzını tıkladım, sonra arka koltuğa attım.

Bunu aradan çıkardıktan sonra küreğimi kaptım ve hedefime doğru ilerledim.

"Merak etme bebeğim. Seni buradan çıkaracağım."

Alana çiçeklerle çevrili çok güzel görünüyordu. Onu kabın içinde çevrelemek için her zamanki malzemelerimi kullanmıştım ama daha fazlasını da eklemiştim. Tüm bunların arasında ısıt ısıldı. Bu onun ne kadar mükemmel olduğunu pekiştiriyordu. Hayattayken olduğu kadar çarpıcı görünmek büyük bir başarıydı. Ama tabii ki o bunu başardı.

Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Başparmağımla önce elmacık kemiğine, sonra dudaklarına dokundum. Eğer aklım başımda olmasaydı, muhtemelen onu korumak ve burada tutmak isterdim ama bunun hiçbir faydası . Yine de çürüyecekti ve onu dondurmak gibi bir niyetim yoktu, o yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapacaktım. Onu sonsuza kadar saklayacaktım ama aynı zamanda ona bir amaç verecektim. Roller tersine dönseydi ben de kendim için bunu isterdim. Onun da tıpkı benim gibi bana katılmayı seçeceğine inanmak hoşuma gidiyordu. Duygularıyla birlikte öfkem de arttı. Uzun süre kendimden uzak tutamadım. Yaşanan trajedide daha çileden çıkarıcı bir şey vardı.

Sizin kontrolünüz dışında ama sizin yaptıklarınız yüzünden oldu.

Ona o silahı vermeseydim... Onu daha iyi engelleseydim ve kurşunu içimde bir yere saplanacağı yerden alsaydım. Memurlara farklı bir şey söyleseydim. Onlar gelmeden silahı almak için daha çok uğraşsaydım. Eğer... Eğer... Eğer...

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Bu değiştirilemezdi. Yapmak istediğim şeyi başarmıştım. Ona sahiptim ve onu kaybetmiş bir önemi yoktu. Onunla zirveye ulaşmıştım, şimdi tek yapmam gereken ona döneceğim günü planlamaktı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek ona bakmaya devam ettim. Bazı insanlar uyuduklarını hayal etmenin kolay olduğunu söylerdi. Ben bunu yapamazdım, yapmak da istemezdim. Yapmayacağım tek şey bu konuda kuruntuya kapılmaktı. Kendimi her gün bununla yüzleşmeye zorlardım. Buraya gelir ve onun doğanın bir parçası haline gelişini izlerdim. Onun bedenini, kimsenin dokunmadığı yeni bir şarap yapmak için kullanırdım. Sonra onu içerdim ve bu son olurdu.

"Bu..."

Kendimi Alana'nın önünde konumlandırmaya çalışarak etrafımda döndüm. Alicia kocaman gözlerle baktı, sonra bana baktı.

"Alicia, burada ne halt ediyorsun?"

"I..." Bakışlarını kaçırdı. "Seni görmek istedim."

"Buraya nasıl geldin? Biri mi getirdi seni?"

Etrafına bakındım. Ailemden biri burada olsaydı ne yapardım bilmiyordum. Bunu kesinlikle kabul etmezlerdi. Muhtemelen beni hapse attırmaya çalışırlardı.

"Otobüse bindim," dedi. "Birkaç tanesine. Telefonum bana hangileri olduğunu söyledi."

Elimi yüzümde gezdirerek bir açıklama bulmaya çalıştım. Ne diyecektim ki? Bahanelerime inanmayacak kadar yaşlıydı. "Ona ne yapıyorsun?" diye sordu, birkaç adım öne çıkarak.

Ona dikkatle baktım, sonra kenara çekildim. Yolun geri kalanını gemiye doğru yürüdü ve Alana'ya baktı. Başını eğdi. Korkmuş göründüğünü sanmıyordum; daha çok meraklıydı.

"Onu ölümsüzleştiriyorum," diye cevap verdim. "Babama da böyle mi yaptın?"

Ağzım açıldı ama cevap vermem bir dakika sürdü. "Hayır."

"O gün seni merdivenlerden duydum." Ayaklarına baktı. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim."

Arkasından yaklaşıp elimi omzuna koydum. "Yani, her şeyi duydun mu?" Başını salladı. "Sen... kızgın değil misin? Ya da korkmadın mı?"

"Öyleydim ama sonra korktuğum için Alana Teyze öldü. Bu benim hatamdı." Hay sikeyim.

Onu çevirerek, göz göze gelecek şekilde çömeldim. "Bilmiyordun. Yardım ettiğini sanıyordun."

"Ama birbirinize zarar vermeyeceğinizi bilmeliydim. Sen onu seviyordun, o da seni seviyordu."

"Bazen insanlar birbirlerini incitmeye devam ederler, aşk olsun ya da olmasın." İç çekerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Sen küçük değilsin, bu yüzden sana yalan söylemeyeceğim. İlişkimiz böyle yürümüyor. Kızgındım. Hâlâ kızgınım ve bir yanım bunu sana yöneltmek istiyor. Ama yapamam."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim yeğenimsin. Genetik olarak benim çocuğum sayılırsın. Ve sen dokuz yaşındasın."

"Ve dörtte üçü."

Bir kahkaha attım. "Evet, aynen öyle. Korkmuştun ve ikimizin de zarar görmesini istemediğini biliyorum."

Küçük bir hıçkırık omuzlarını sarstı. "Kimsenin zarar görmesini istemedim. Annem ve Jake'ten sonra olmaz. Ama şimdi Alana-"

Onu susturdum. "Zaten çok şey kaybettin. Başa çıkman gereken sorunlar listesine bir de suçluluk duygusunu eklemeyelim, tamam mı?" Doğrulurken başımla kapıya doğru işaret ettim. "Büyükannen ve büyükbaban çıldırmadan önce eve gitmelisin."

"Kalabilir miyim? Öğrenmek istiyorum." "Neyi öğrenmek?"

Gemiye baktı. "Birini nasıl ölümsüzleştirebilirim. Sonra, eğer başka birini kaybedersem, aynı şeyi yapabilirim."

Hm. Bu... berbattı. Alicia, Jake ve Mike'ı öldürdüğümü zaten biliyordu ve hayatımın aşkını gübrelediğime tanık olmuştu. Şimdiden tepelere koşup çılglık atmasaydı, belki bununla başa çıkabilirdi. Bunu yapmasına izin vermemeliydim ama bu diğer her şeyden daha az sapkınca görünüyordu. Yeğenime bir cesedin nasıl biyolojik olarak parçalanacağını mı öğretecektim? Evet, çünkü neden olmasın? Kim olduğumu saklamak Alana'yı mahvetti. Artık bu çocuğa saklanmak ya da yalan söylemek yoktu. Belki de yakınımda tutmam ve yaşadıklarından sonra kırılmadığından emin olmam daha iyiydi. Umarım bu onu bir sosyopata dönüştürmezdi. Jake'e bunu yaptıktan sonra tekrar yapmak istediğimi inkar edemem. Benim için ilginçti ve lanet olsun, benim için iyiydi

bitkiler.

"Pekâlâ," diye karar verdim. "Git üst kattan bir tabure getir. Sana nasıl çalıştığını göstereceğim. Ve arka bahçeden bir çiçek seç, böylece kendi çiçeğini ekleyebilirsin. En sevdiğin renk ne?"

"Yeşil."

"Kulübenin yanındaki ortancalardan birini al."

Gitmeden önce bana bir gülümseme fırlattı. Tüm bildiklerimi ona aktaracakmışım gibi görünüyordu. Cinayet kısmını değil.

Bir gün bunu bana da yapabilirdi. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı bir düşünceydi. Toprağa gömülüp ziyan olmaksızın Alana gibi olurum. Belki Alicia ikimizden de şarap yapar ve bizi bir rafta bir araya getirirdi. Bu fikir hoşuma gitti.

Bu benim berbat mirasımdı. Bir , sanırım bunun için kardeşime teşekkür etmeliydim. Tüm bu karmaşayı o başlatmıştı ve Alicia'yı dünyaya o getirmişti.

Rafta duran son Jake şarabı şişesine baktım. "Şerefine kardeşim. Görünüşe göre kızın babasından çok amcasına benzeyecek. Sen ikisine de bakamazsın. Umarım sonsuza kadar cehennemde yanarsın çünkü tüm bunlar," Alana'yı işaret ettim, "senin yüzünden."

Bölüm 46

Jayce

Arkamdan gelen bir inilti dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Lanet olası zamanı gelmişti."

"Nerede?" diye mırıldandı.

Arkamı döndüm ve onun sersemlemiş ve dehşete düşmüş ifadesine baktım. Ellerini hareket ettirdi, sonra yatağın kenarlarına kelepçelendiğini fark edince kocaman gözlerle ellerine baktı. Sanki onun için herhangi bir umut varmış gibi, onları daha sert çekti.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordum. Kaşları çatıldı. "Hayır."

"Hm." Parmaklarımı korkulukların üzerinde gezdirerek yaklaştım. Ben yaklaştıkça ağır ağır nefes alıyordu. Her adımda zihninin biraz daha açıldığını hayal ettim. "Çok eskilere dayanıyoruz, Memur Burkley."

"Bak, eğer babanı falan tutuklasaydım, kızgın olmanı anlarım. Ama bu başını büyük belaya sokacak."

"Babam mı? Hayır, o gayet iyi. Şu anda annemler ve onların arkadaşlarıyla tatilde. Evet, batı yakasındayken bazı insanlarla tanıştılar ve şimdi her yıl İsviçre'ye gidiyorlar. Güzel, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Kimsin sen?"

"Çok sabırsızsın. Sana bir ipucu vereyim." Ona omzumu göstermek için tişörtümü kaydırdım ve yara izine dokundum. "Hâlâ hatırlamıyor musun? Sanırım öldürdüğün insanlar aklında kalmıyor. Önemli değil mi Burkley?"

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra bodruma baktı. Gözleri o anda açık olan sahte kapıya takıldığında dudakları aralandı.

"Sen... Silahlı kız."

Elimin tersi yanağına kafasını yana savuracak kadar sert bir şekilde çarptı. "Silahlı kız. Bu çok büyük bir basitleştirme. Silah dolu değildi. Kimseye zarar vermezdi. O lanet şeyi bana verecekti ama sen onu vurdun."

"Çok hızlı hareket etti," diye kekeledi. "Sanki bize nişan gibi görünüyordu."

"Sen korkak küçük bir sürtüksün. Gerçek hatanın nerede yattığını bilmek ister misin? Kurşunun beni vurdu ama onu öldürdü. Beni canlı bırakmak sana her şeye mal olacak çünkü tehlikeli olan benim, o değil. Bu hikayedeki lanet canavar benim."

"Efendim, ben... Lütfen."

Yanımdaki bıçağı açmak için bileğimi oynattım. Tavana bakmadan önce gözleri kısa bir süre bıçağa takıldı. Belki de kaderini kabulleniyordu. Ya da dua ediyordu. Kabullenmek ve dua etmek yaşayacaklarına yardımcı olmazdı.

Dirseklerimi karyolaya dayayarak bıçağın ucunu çıplak göğsünde gezdirdim. "Yeğenim kompost yapmayı öğreniyor. Bu sağlıklı bir hobi, değil mi? Gezegen için bile iyi. Sen de yardım edeceksin."

"Nasıl?"

"Burada bulunan diğer üç memurun icabına baktım. Yakalanmamak ya da şüphe çekmemek için onları ikişer yıl arayla gönderdim. Hepsinin öldüğünü biliyor muydun?"

Sertçe yutkundtu. "Sadece bir . Memur Vanderbilt."

"Evet, o ilkti. Diğer ikisi ben onlara ulaştığımda farklı departmanlarda çalışıyordu. Miami ve Bakersville. Onları bulmak tam bir baş belasıydı. Bir sürü seyahat falan. Altı yıl, Burkley. Altı yıldır ruhumu benden kopardığın için seni mahvetmeyi bekliyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bunu takdir ediyorum elbette. Yine de bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Merdivenlerdeki ayak sesleri omzumun üzerinden bakmama neden oldu. Bakışları benimkileri takip etti, sonra öne doğru oturdu.

"Lütfen. Bana yardım edin. Bana zarar verecek."

Arkamdan hafif bir kahkaha geldi. "Ne kadar üzücü."

"Sen... Ben... Aman Tanrım. Sen o çocuksun."

"Çocuktu. On altı yaşındayım. Neredeyse on yedi, teşekkür ederim."

"İkiniz de delisiniz. Sen hastasın."

Alicia onunla alay etti, sonra yanıma geldi. "Bu çok klişe, dostum. Ne yani, sorunlarımız olduğunu düşündüğün için gitmene izin mi vereceğiz?" Bana baktı ve başını eğdi. "Sorunlarımız mı var?"

Omuz silktim. "Olabilir. Sende benim genlerim var, o yüzden sorunun bu olduğunu söyleyebilirim."

"Ooh," dedi, kelimeyi uzatarak. "Belki de hep içimdeydi ve çocukken yaşadığım onca şey onu harekete geçirdi ya da onun gibi bir şey."

"Hm. Psikolojiye girmelisin." "Belki de yaparım."

"Ölen kız," diye ağzından kaçırdı Burkley. Sesi artan çaresizliğiyle birlikte daha yüksek bir tona ulaşmıştı. "Bunu istemezdi, değil mi? Kimseye zarar vermeyeceğini söylemiştin. Bunu yaptığını görmekten nefret ederdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu biraz oldu. Onu tanıyormuş gibi davranma. Onu sen öldürdün, yani sonuçta bunun bir önemi yok."

Alicia bıçağı benden almaya çalıştı ama kaşlarımı çatarak geri çekti. "Sen daha iyi bilirsin."

"Oh, hadi ama."

Ona doğrulttum. "Yetişkin olana kadar olmaz. Bazı sınırları korumak zorundayım, biliyorsun."

Suratını astığında güldüm ve Burkley'e döndüm. "Yeğenimin bir fikri var ve bence bu şimdiye kadarki en saçma şey ama ben kimim ki ona yaratıcı yönünü keşfedemeyeceğini söyleyeyim?"

Alicia gözlerinde hınzır bir parıltıyla bir kavanoz fıstık ezmesi tuttu. Verdiğim kararları ilk kez sorgulamıyordum. Ona kompost yapmayı öğretmeyi kabul etmek bir şeydi. Bunu kendi başına yapmasına izin vermek için on beş yaşına kadar bekledim, üçüncü subayı öldürdükten sonra. Berbat arzuların büyüyüp daha kötü şeylere dönüşme eğiliminde olduğunu hesaba katmalıydım. Bir can almamıştı ama çok ilgiliydi ve karanlığa doğru eğilmeye devam etti. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu; bunu ilk elden biliyordum. Tek yapabileceğim onu bekletmek ve umarım ona hapisten nasıl kurtulacağını öğretmekti.

Belki Alana buna kızardı. Dediğim gibi, bunun bir önemi yoktu. Planım her zaman Burkley'i öldürdükten sonra onun ölümüne katılmaktı. Onsuz varlığımdan hâlâ nefret ediyordum ama Alicia'nın benim gitmeme hazır olmadığını da biliyordum. Büyükanne ve büyükbabasını seviyordu ve onlara uyum sağlamıştı ama ruhunun o karanlık, sefil parçası onun küçük kirli sırıydı. Ve

Benimkini. Onu uyandırmıştım, bu yüzden onu tamamen mahvetmediğinden emin olmam gerekiyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" Burkley sordu.

Alicia kapağı açıp kaşıkla bir miktar alırken yanıt vermedi. Alicia adamın yanaklarını sıkarak ağzını açmaya zorladığında adam döndü ve onu ısırmaya çalıştı. Kadın kaşık dolusunu ağzına itti ve adam homurdandı. Tamamen dolması için bir tane daha yaptı, sonra dudaklarına bir parça koli bandı yapıştırdı.

Onun çırpınışını izlerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne anlamı var ki?"

"Belki de boğulacak," diye cevap verdi. "Bütün o pisliği yutmasına yardımcı olmak için ağzını açamaz. Boğazına takılabilir."

"Peki bu fikre nereden kapıldın?"

Gülümsedi. "Kafeteryada PB&J yiyordum ve boğazıma takıldı. Biraz su içmek zorunda kaldım ve yemeğin sıkıştığı ve onu çıkarmak için çok acı verici bir şey yaptı. Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüm."

Bir kahkaha attım. "Doğru. Kafeteryada ölmediğine sevindim."

"Korkunç olurdu. Bir liseye sonsuza kadar musallat olduğunuzu düşünün. Fıstık ezmeli gobbler olarak bilinmek hiç hoş olmazdı."

Burkley'in boğazından korkulu bir uğultu çıktı. Gözlerinde çaresizlikle bize baktı. Öğürdü, sonra nefesini tutmaya çalıştı. Belki de bir şeylerin peşindeydi. Fıstık ezmesiyle ölüm.

İşi daha ilginç hale getirmek için bıçağımı dizinin arkasına yerleştirdim ve derin bir kesik attım. Çılgılık atmaya çalıştı ama bu onun için işleri daha da kötüleştirdi. Yutkunmaya çalışırken boğazının birkaç kez sallanmasını izledim.

Bıçağımla karşı duvarı işaret ettim. Bir rafta her biri gübreyle dolu üç kavanoz vardı. Arkalarında da üç şişe şarap duruyordu.

"Onlar senin arkadaşların. Birkaç ay içinde sen de onlara katılacaksın. Vücudunun ne kadar besleyici olacağını düşünüyorsun? Hiçbiri onun kadar iyi olmayacak, orası kesin."

Alana'nın resminin ve benzer bir kavanozun olduğu başka bir rafa baktı, ama onunki daha güzeldi. Birkaç şişe kalmıştı çünkü onları içmeyi kendime yediremiyordum. Her iki yılda bir bir tane içtim. Jake'in son şişesi onunkinin yanındaydı ve bir gün benimki de orada olacaktı. Jake, Jayce ve Alana olacaktı. Tıpkı on dört yaşımızdan beri olduğu gibi. Bu hoşuna giderdi.

Sonsöz

Ferris

Bir sapığım var.

Sapığımın bildiğimi bildiğini sanmıyorum. Ama ben biliyorum. Onları gördüm. Kadın mı erkek mi bilmiyorum. Her zaman gölgelerdedirler. Sadece bir anlık bir bakış ve tekrar kayboluyorlar.

Bir de öpücükler var. Hershey öpücükleri gibi. Çalılarımın arasında paketlerini buluyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok. Onları yemiyorum ve cebinde taşıyan birini de tanımıyorum. Bu çok garip.

Belki de kamera almalıyım. Bu iyi bir fikir olabilir. Ama... Kimse iyi kararlar verdiğimi söylemedi. Hayatım sıkıcı ve kendimi geceleri pencereden dışarı bakıp onları ararken buluyorum.

Neden biri beni takip etsin ki? Muhtemelen var olan en sıradan adamdım. Çoğunlukla en sevdiğim kafede dizüstü bilgisayarım ile otururdum. Gizem ve gerilim romanları yazıyordum, bu da tehlikeli olabilecek bu kişiye olan hastalıklı ilgimi açıklayabilir.

Yani, evet. Bir sapığım var. Ve şu anda, ben kahvemi yudumlarken ve orada olduklarını bilmiyormuşum gibi davranırken, arazimin kenarındaki ağacın altında duruyorlardı.

Bir adım öne çıktıklarında nefesimi içime çektim. Düşündüğümde daha küçük görünüyorlardı ama koyu renk giysileri içinde herhangi bir ayrıntıyı ayırt etmek zordu. Birden yüzleri aydınlandı. İki yeşil X göz ve dikişli bir ağız.

Bu resmi bir tanıtım mıydı?

Büyük ihtimalle bu beni öldürtecekti.

Yine de iyi bir kitap olabilir.

Bölüm 44B

Not: Bu HEA sonunun başlangıcıdır. HEA'nın olmadığı bölümle aynı şekilde başlıyor, bu yüzden eğer onu okuduysanız, bu bölümde tekrar olacak. Bu bölüm Epiloglar da tamamen aynı.
Jayce

Uzun dakikalar boyunca ona bakarken, hiç olmadığım kadar korktuğumu hissettim. Alicia'nın henüz kalkmamış olması gerekiyordu ve kesinlikle buraya gelmemesi gerekiyordu. Bizi arıyor olmalıydı. Belki Alana'nın çılgınlığını ya da bizim tartışmamızı duymuştu. Ona zarar gelmediği için minnettar olabilirdim ama Alana'ya silahı vermemeliydim. Onunla herhangi bir zarar veremese bile, Alicia'yı yanlış bir şey olmadığına ikna etmek büyük bir başarı olurdu. Gördüklerini birine anlatırsa, özellikle de evlat edinme söz konusu olduğunda sorunlara neden olabilirdi. Teyzesinin amcasına silah doğrultması mahkemenin duymak isteyeceği bir şey değildi.

"Alana," diye tekrarladım kararlılıkla. "Yukarı çıkmamız gerekiyor."

Tam bir felaketti. Yukarı çıkıp tüm bunları çözmemiz gerekiyordu. Onu omzuma atarsam, işler daha da kötüleşir mi bilmiyordum. Belki onu sakinleştirebilirim. Arkasındaki dolapta bir şırınga vardı. Onu aceleye getirip benden korkmasına neden olmak istemedim.

İleriye doğru hareket ettim, geçici olarak uzandım. Beni durdurmayınca yüzünü avuçladım.

"Her şey yolunda. Bunu birlikte çözelim." Kaşları çatıldı. "Benden çok korkacak." "Hayır. Tetiği senin çektiğini bile bilmeyecek." "Onu korkutmak istemiyorum. Ben istiyorum ki..."

"Ne istiyorsun bebeğim? Konuş benimle."

"Seninle olmak için."

Bu ifade beni gülümsetti. "Sen benimlesin. Her zaman birlikte olacağız. Söz veriyorum."

Sonunda yüzü biraz gevşedi. Gözlerindeki değişim kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bir an için kırıldı ama iyi olacaktı. Onu tekrar bir araya getirecektim. Plan hep buydu.

Merdivenlerdeki adımlar beni döndürdü. Alicia'nınkilere benzemiyorlardı, çok ağırdılar. Daha fazlasını duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Alana duvara doğru geri çekildi, silahı göğsüne sıkıca tutarken yüzündeki korku belirgindi.

Elimi kaldırdım. "Sorun yok, Alana."

Kapı aralığında silahlarını kaldırmış adamlar belirdi. Küfrettim ve Alana'yı korumak için yana doğru bir adım attım.

"Silahını bırak!" diye bağırdılar.

Hay sikeyim. Yalvaran gözlerle Alana'ya döndüm. "Hey, dediklerini yapalım, tamam mı? Onu bana ver."

Onu kaldırmaya çalıştığımda yerinden kıpırdamadı ve bu mücadele onların daha yüksek sesle bağırmasına neden oldu. Emri tekrarladılar ama o hareket etmedi. Her şeyden sonra şoka girmiş olmalıydı. Memurlara beklemelerini söylemek için elimi kaldırdım. Onun yerine hedeflerini ayarladılar.

"Hayır," diye bağırdım. "Sorun yok. Bir şey yapmayacak. İçinde hiç mermi yok."

"Bırak şu lanet silahı!"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Nefes alışları paniklemişti ve daha önce gözlerinde gördüğüm kabullenme, içinde bulunduğumuz durum için çok tehlikeli olan bir şeye dönüşmüştü.

"Alana..." Yaklaştıkça cesaretlendim.

Sanki beni yeni fark etmiş gibi sarsıldı ve silahı göğsünden çekti. Arkamdan bir el ateş edilmeden hemen önce onu almak için öne . Omzumda bir acı hissettim ve tökezledim. Silahı ondan almayı başardım ve yana fırlattım.

" yok," dedim memurlara. "Hiçbir şey yapmayacaktı. Allah kahretsinsin."

İçlerinden birinin silahı yerden almasını izledim. Bunu aradan çıkardıktan sonra Alana'ya döndüm.

"Hayır," diye nefes aldım.

Elini boynuna dayayarak duvardan aşağı kaydı. O anda her şey durdu. Tek görebildiğim kan ve yüzündeki ifadeydi. Gözleri dehşet ve acıyla irileşmişti. Elini çektiğinde yaradan daha fazla kan akıyordu.

"Hayır, hayır, hayır," dedim, onu daha yakına çekerek. Elimle kanamayı durdurmaya çalıştım ama kan gelmeye devam etti. Omzumu yırtarken bile yavaşlamıştı, kurşun çok fazla hasar vermişti. "Bebeğim, bana bak. Hey. Bir şey yok. Geçti."

Başı sallandı. Gözlerime baktığında artık ağlamıyordu.

"I..." Boğuldu ve ağzından kan geldi. "Ben... ölmek istemiyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece nefes almalısın, tamam mı? Yakında biri gelecek ve bunu düzeltecek. Düzeltecekler, bebeğim."

"Özür dilerim... Ben... demek istemedim..." "Şşş. Bunu ben yaptım. Bu benim hatam."

Ölüm hakkında öğrendiğim tek şey, onun huzurlu olmadığı idi. Filmlerde biri son nefesini verirken gözleri kapanır. Aslında çoğu durumda bundan korkunç derecede farklıydı.

"Efendim, hareket etmeniz gerekiyor."

Başımı salladım, bana bunu söyledikleri için bile öfkeliydim. Avuçlarım Alana'nın boynuna daha sıkı bastırdı. Onun kanı ellerimi kırmızıya boyadı, tıpkı diğerlerinin onun uğruna yaptığı gibi. Hepsi onun içindi. Her zaman öyleydi. Ama sonu buna varmıştı, peki gerçekte neyi başarmıştım? Ona sahip olamasam bile hayatta olmasını tercih etmez miydim? Hayır, bencildim. Beni terk etmesindense ikimizin de ölmesini tercih ederdim.

"O olacak," diye ısrar ettim. "O iyi. Her şey yolunda." "Efendim."

"Hayır!" Onu göğsüme doğru çekmeden önce bağırdım. Zayıf ve yorgundu. Sadece zayıf ve yorgundu. "Alana, bebeğim, uyan. İyisin, iyisin."

Ona daha sıkı sarıldım ve ileri geri sallanmaya başladım. Vücudumun titremesi neredeyse onun hareket ettiğini hissettiriyordu. Tekrar hareket edecekti. Etmek zorundaydı.

"Tıpkı senin istediğin gibi Yunanistan'a gideceğiz. Yüzeceğiz, dokunmamamız gereken tüm heykellere dokunacağız ve sahip oldukları her mağarayı keşfedeceğiz. Yürüyüşe çıkacağız, her ne kadar koordinasyonun berbat olsa ve

muhtemelen bileğini burkacak. Seni hep taşıyacağım. Seni hep taşıyacağım. Yunanistan'da yunus var mı? Bulacağız, bebeğim. İstedğin her şeyi göreceğimize söz veriyorum.

"O mavi sulara çok güzel görüneceksin," diye devam ettim. "Bir sürü fotoğraf çekeceğim. Manzaranın değil; sadece senin. Sana hiç bıkmıyorum bebeğim. Sadece benim için gülümsemeni ve konuşmanı dinlememi istiyorum. Sonsuza dek konuşmanı dinlemek istiyorum. Lütfen konuş benimle. Sesini duymaya ihtiyacım var." Yüzümü saçlarına gömüp boğuk, acı dolu bir ses çıkardım. "Lütfen konuş benimle. Lütfen, lütfen, lütfen."

Memurlardan biri, "Sağlık ekibi burada," dedi.

"Efendim, sizi kontrol ettirmemiz ve bize neler olduğunu anlatmanız gerekiyor."

"Onu vurdun," dedim. "Onu vurdun ve o kimseye zarar vermeyecekti."

"Bunu bilemeyiz, efendim."

"Silah boştu! Siktir!"

Biri kolumu tuttu, ben de omuz silktim. Tekrar denediklerinde onlara vurdum. Omzumdaki ağrı arttı ve bu onlara beni yüzüstü yatırma şansı verdi. Ellerim arkamdan kelepçeliydi ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım kurtulamıyordum. Yanağımı yere dayadığımda Alana'yı görebiliyordum. Yan yatmıştı ve saçları yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu. Sağlık görevlilerinden biri nabzını kontrol etmek için yanına çömelmişti. Onayladıklarını görememek için gözlerimi kapattım.

Yapamadım... Yapamadım...

Birkaç ay önce, işlerin iki şekilde gidebileceğini söylemiştim. İkisi de Alana'yı doğurmamla sonuçlanacaktı. Başka seçenek yoktu. Ama vardı. Durum üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğumu düşünürsem düşüneyim, planlamadığım bir şey oldu. O benden alınmıştı. Ona sahiptim ama artık yoktu.

"Sedyeyi getirin," diye seslendi kadın.

Getiren kişiyi görmek için boynumu uzattım. Arabayı çökertti ve Alana'yı arabaya bindirdiler. Tekrar çırpındım, onu nereye götürüyorlarsa oraya gitmek için çaresizce çırpındım.

"beni," dedim. "beni!" "Efendim, sakınleşmeniz gerekiyor."

"Bırak onunla gideyim. Lütfen. Kahretsin, lütfen onunla gitmeme izin ver."

birine baktı, sonra beni ayağa kaldırdı. Kelepçeleri çıkarmadılar ama beni yukarı çıkardılar. Yaklaşırken gözlerimi Alana'yı bindirdikleri ambulandan ayırmadım. İçeri girdiğimizde ellerimi serbest bıraktılar ve ben de bakışlarımı ondan ayırmaya cesaret edemeyerek ellerimle ağzımı kapattım.

Sağlık görevlilerinden biri, "Efendim, omzunuza bakmama izin verin," dedi.

İstediklerini yapmalarına izin verdim ama uzanmayı ya da onlara bakmayı reddettim. "O iyi olacak mı?"

"Henüz bilmiyoruz. Kurşun soluk borusunu delip geçmiş gibi görünmüyor ama hastaneye gidene kadar bir şey söyleyemeyiz."

Belki bana çarptığında yeterince yavaşlamıştır. Belki, sadece belki. Bununla çalışabilirim.

Hastanede oturup düşündükten sonra nerede hata yaptığımı anladım. Jake. Birbirlerine aşık olmadan önce onu ondan almalıydım. İşe yarardı. Onu eve getirdiği gün, her şeyi kapatmalıydım. Çok uzun süre bekledim. Onunla mutlu olması için ona bir şans vermek korkakça bir hareketti. Onu her zaman almaya niyetliydim, neden bu kadar bekledim?

Kardeşıme olan aşkımdı. Bu asla önemli olmamalıydı, ama bunun için acı çektim çünkü ona sahip olmak için ölmesi gerektiğini biliyordum. Şu an burada, bu hastanede var olan ben tereddüt etmezdim. Onu öldürdüğümde bu konuda daha temkinli davranmıştım. Alevlerin ortasında göz kırparak yok oluşunu izlemiştim ama şimdi... Şimdi parmaklarımı boğazına dolayacak ve içindeki yaşamı söküp alacaktım. Ve sonra Alana'ya söyleyecektim. Bununla başa çıkabilirdik. Ona kim olduğumu hemen gösterecektim ve kimsenin bunu mahvetme şansı olmayacaktı.

Polisi aradığı için Alicia'ya kızmayı kendime yediremiyordum. Aşağı inmiş ve Alana'nın bana silah doğrulttuğunu görmüştü. Bunu yapabileceği aklımdan geçmeliydi ama ben sadece Alana'nın kendini kaybetmesini önlemekle ve Alicia'yla birlikte uğraşmakla ilgileniyordum. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Silah dolu değildi. *Her şey yolunda gitmeliydi.*

Alana'ya baktığımda, bunca zamandır endişelendiğim kadar endişelendim. Ameliyattan sonra uyanmıştı ama uyanık değildi. Ona çok fazla ilaç vermişlerdi ve uzun süre uyanık kalabilecek kadar iyi hissetmesinin zaman alabileceğini söylemişlerdi. Çok kan kaybetmiş, sonra da ameliyata girmiş. Ameliyattan sonra

Biraz daha dışarıda kalsa muhtemelen daha iyi olacaktı. Acı çekecekti ve bundan nefret ediyordum.

En azından sağlık görevlileri haklıydı. Soluk borusuna saplanmış ama geçecek kadar değil, bu yüzden konuşma ya da yemek yeme yeteneğini bozmayacak. Boğazında nefret edeceği bir yara izi olacaktı ama ben onun her zaman güzel hissetmesini sağlayacaktım.

Eğer bunu atlatırsa. Bunu *atlattığında*. Başka seçenek yok.

Buraya geldiğimizden beri öfkeliydim. Beni bir yatakta tutmalarına izin vermedim ve bu sandalyeden nadiren ayrıldım. Ziyaret saatleri hakkında bir şeyler söylemeye çalıştıklarında, onlara buraya kabul edildiğimi ve istediğim yere gidebileceğimi söyledim. Eğer gitmemi , beni zorla götürmeleri gerekirdi. Babam onlarla daha nazik bir şekilde konuştu ve beni kendi halime bırakmaya karar verdiler.

Bunu polisler nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama o anda bir hikâye uydurmuştum. Onun bir canı olduğunu düşüncelerine izin vermeyi reddettim. Alicia yanlış görmüştü. Alana'ya silahımı gösteriyordum çünkü Mike tarafından tehdit edildikten sonra nasıl kullanacağını öğrenmek istemişti. Dolu değildi ve ağırlığını hissediyordu. Polisler geldiğinde, Mike'ın ona saldırmaya çalıştığı anı hatırladı. Olanlar onların suçuydu ve bunu herkesin bilmesini sağladım.

Sonunda gerçekten önemli değildi. Onlara göre, taleplerine uymayarak her şeyi berbat etmişti. Elbette kötü adam o değildi ve bu yüzden başı belaya girmemişti ama yine de onu suçladılar ve bu beni çok kızdırdı.

O polisleri düşünmeden edemiyordum. Olay yerinde bulunanların öldürmeyi başarabilir miydim? Muhtemelen hayır, ama belki. Uzun bir oyun oynayabilir ve onları yavaşça indirebilirdim. Ona yaptıklarından sonra hiçbirinin hayatta kalma lüksü olmamalıydı. Onu neredeyse benden alıyorlardı ve bu asla affedebileceğim bir şey değildi.

Kapı açıldı ve Charlie'nin yüzünü gördüm. Çekingen görünüyordu, muhtemelen benim ruhsal durumumdan korkuyordu. Bu akıllıcaydı. Buraya gelen her hemşire ve doktoru öldürmeyi düşünmüştüm. Onu tanımak yerine tekrar Alana'ya baktım.

"Eğer burada kalacaksan, en azından yemek yemelisin."

Tek kelime etmeden başımı salladım. Bir dakika sonra belirdi ve görüşümü engelledi. Ona gözlerinin açılmasına neden olan zehirli bir bakış attım. Sonra gözlerini kıstı.

"Onu seviyorsun," dedi. "Ama hepimiz seviyoruz. Kötü bir şey oldu diye pislik gibi davranamazsın."

"Siktir git, Charlie."

Avuç içi yüzüme değdi. Gözlerimi kapatarak derin nefesler aldım.

"Beni becermek mi?" diye tısladı. "Alana'yla ilk tanıştığından beri ona aşık olduğumu biliyordum. Bakmak isteyen herkes için çok açıktı. Kimseye söylemedim, seni uzaklaştırmaya çalışmadım, bu tür bir saplantının tehlikeli olabileceğini bilmeme rağmen."

Gözlerine baktım, şu anki durumunu ölçmeye çalışıyordum. Bir şey biliyor muydu? Şüpheliydim ama varlığından memnun olduğumu hissettirmiyordu, bu kesindi.

"Kardeşin öldü ve her şey senin için yoluna girdi," diye devam etti. "Trajediyle gelen aşk ya da her neyse. Vurulmaktan kurtuldu. İkiniz de kurtuldunuz. Şimdi kendine gel ve ailenin senin yanında olmasına izin ver. Onu kızımız gibi seviyoruz ve hepimiz çok endişeliyiz."

"Tamam."

Burun delikleri alevlendi ama bir adım geri çekildi. Şu anda ona verebileceğim tek şey buydu, bu yüzden kabul etmek zorundaydı. Alana uyanana kadar onların sevgisini ya da cesaretlendirmesini istemedim. Onun benim için her şeyden daha önemli olduğunu söylerken asla yalan söylememiştim. Ailemi ölesiye seviyordum ama biri kafalarına silah dayasa ve Alana ile onlar arasında bir seçim yapmamı istese hiç tereddüt etmeden onu seçerdim. Ve bunun yanlış olduğunu düşünmedim. Eğer öyleyse, umurumda bile değildi.

Bölüm 45B

Jayce

Parmaklarımı çenemin altında birleştirerek günün yirmi dört saati düşüncelerimi meşgul eden kadına baktım. Her saniyesi işkence gibi gelse de ailemin içeri girip biraz benimle oturmasına izin vermiştim. Sadece onunla yalnız kalmak istiyordum. Onu paylaşmak şu anda beni çok kızdırıyordu. Ona karşı her zamankinden daha korumacı hissediyordum ve burada onunla ilgilenen insanlara bile güvenim yoktu.

Sesini özledim. Ve gözlerini. Bir süre önce göz kapaklarını kaldırmıştım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Bu şekilde, onun öldüğünü hayal etmek çok zordu. Gözlerinde hayat ya da duygu yoktu. Tanıma yoktu.

Ayağa kalkarak dudağımı ısırdım. Onun yaşadığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Hayatta olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Hemşire birkaç dakika önce çıktı, yani bir süre daha dönmezler. Kapıyı kilitledim, sonra Alana'ya döndüm. Pantolonumun fermuarını açtıktan sonra battaniyesini ayak bileklerine kadar indirdim. Dikkatlice tüpleri ve ona bağlı her şeyi ayarladım, hiçbir şeyin bozulmayacağından emin oldum.

"Eski günlerdeki gibi," dedim ona, hissettiğimden daha neşeli görünmeye çalışarak.

Önlüğünü kaldırdım ve parmaklarımı yarığının üzerinde gezdirdim. Arkama yaslanarak bir tükürük akıttım ve yavaşça girişine doğru yaydım. Bir kez başladığımda, vücudu dokunuşuma karşılık verecekti. Uyanabilirdi ama yatağında sarhoş olduğu zamankinden bile daha fazla kendinden geçmiş olacaktı.

İçine bir parmağımı soktuğumda aletim sertleşti. O sıcaklığın beni sardığını, içimdeki yaşamı sıkıldığını hayal ettim. Elimle

Başının yanında dururken, içeri ve dışarı hareket etmeye devam ettim, onu benim için açtım. Amcığı ıslanmıştı ve her hareketi sessiz odada duyulabilir hale geliyordu. Parmaklarımı çıkardım ve sikimi ona doğru bastırmadan önce ıslaklığını şaftımın üzerine . Çaresizlik beni daha beklemeden içine girmeye itti. Dudaklarından bir inilti çıktı ve göz kapakları dalgalandı, sonra tekrar bayıldı. Çıkarken daha yavaş hareket ettim, hatta Yine de ona karşı nazik olmak istemedim.

"Tanrım, bebeğim," diye inledim kendimi tekrar gömerken. "Sana her gün döllerimle dolacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Ciddiydim. Sana verdiğim her sözde ciddiydim." Sonraki her sözümle birlikte onu olabildiğince derine ittim. "Her. Tek. Biri."

Dirseğimin üzerine düşerek diğer elimle dizini büktüm. Onu becerirken yatak gıcırdıyordu ama umurumda değildi. Hiçbir şey beni Alana'ya sahip olmaktan alıkoyamazdı. Benimle savaşıırken bedenini ele geçirmiştım ve bunu en ufak bir pişmanlık duymadan tekrar yapabiliirdim.

Eğildim ve elbisenin üzerinden göğüs ucunu ısırdım. Bu onun biraz sarsılmasına neden oldu. Dudaklarımı usulca boynunun kenarına bastırarak kalçalarımı tekrar tekrar yuvarladım, sadece kendi orgazmımı değil, onunkini de kovaladım.

"Bilincin yerinde olmayabilir," diye mırıldandım. "Ama benim için hâlâ boşalabilirsin bebeğim."

Klitorisini iki parmağımın arasında yuvarlamak için aramıza uzandım. Makinenin bip sesi hızlandı ve benim hızım da arttı. Ayağa kalkarak başparmaklarımla onu araladım, böylece sikimi aldığını görebiliyordum. İçinde her kaybolduğunda, orgazmımı geri tutmak zorunda kaldım. Onun uyarılmasıyla parlaması dünyadaki en sevdiğim manzaralardan biriydi.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ettirdiğimde, amı etrafımda sıkılaştı. Alana'nın parmakları çarşafı tutuyordu ve ağır ağır nefes alıyordu. Ne kadar uyanık olduğunu bilmiyordum ama uyanık olması onun için yeterli değildi. Şu anda nerede olursa olsun zevki hissedebildiği sürece ben tatmin olmuşum.

" bu, bebeğim. Sikime boşal."

Dudaklarından bir inilti daha kaçtı. Kaslarım kasılırken eğildim ve onu öptüm. Devam edemediğim için, onun derinliklerindeyken bitirmeme izin verdim. Ağzına karşı nefes nefese kaldım, hissettiklerinin içinde kayboldum. Bu kadının bana yaptığı şeyler.

"Sen benim geleceğimsin," diye nefes nefese kaldım. "Biraz daha uyuyabilirsin ama sabah bana geri döneceksin, anlıyor musun?"

Tanrım, onun sesini duymaya
ihtiyacım vardı. Sadece biraz
daha uzun sürecekti.

Parmaklarımı ıslak aminin üzerinde gezdirdikten sonra içinden çıktım ve
onu temizlemeye başladım.

Bir ses beni uykumdan uyandırdı. Hemen sandalyede doğruldum ve
Alana'ya baktım ama o da eskisi gibi hareketsizdi. Kapıya döndüğümde, orada
duran daha küçük bir figür gördüm.

"Alicia?" Gözlerimi ovuşturarak söyledim. Gözlerimi açtığımda bana daha
yakındı ve yemin ettim. Uyanmak için korku filmi gibi bir şeydi bu. "Burada
ne ediyorsun?"

"I..." Bakışlarını kaçırdı. "Seni görmek istedim."

"Buraya nasıl geldin? Biri mi getirdi seni?"

Etrafına bakındım ama kapı kapalıydı ve odada başka kimse yoktu.

"Otobüse bindim," dedi. "Birkaç tanesine. Telefonum bana hangileri
olduğunu söyledi."

Elimi yüzümde gezdirerek kafamı toplamaya çalıştım. Birkaç saat önce
Alana'nın bilinçsiz bedenini beceriyordum. Şimdi ise karşımda evde olması
gereken dokuz yaşında bir çocuk vardı.

"O iyi mi?" Kaşları çatılmış bir halde Alana'ya baktı.

Ona dikkatle baktım, sonra öne doğru eğildim. "Evet, iyi olacak. Sadece
biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var."

"Eğer o ölseydi, babama yaptığınızı yapar mıydınız?"

Ağzım açıldı ama cevap vermem bir dakika sürdü. "Anlamıyorum."

"Dün seni merdivenlerden duydum." Ayaklarına baktı. "Kulak misafiri
olduğum için özür dilerim."

Elimi omzuna koydum. "Yani, her şeyi duydun mu?" Başını salladı. "Sen...
kızgın değil misin? Ya da korkmadın mı?"

"Öyleydim ama sonra korktuğum için Alana Teyze yaralandı. Bu
benim hatamdı." Hay sikeyim.

Onu daha yakına çekerek gözleriyle buluştum. "Bilmiyordun. Yardım
ettiğini sanıyordun."

"Ama birbirinize zarar vermeyeceğinizi bilmeliydim. Sen onu seviyorsun,
o da seni seviyor."

"Bazen insanlar birbirlerini incitmeye devam ederler, aşk olsun ya da olmasın." İç çekerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Sen küçük değilsin, bu yüzden sana yalan söylemeyeceğim. İlişkimiz böyle yürümüyor. Kızgındım. Hâlâ kızgınım ve bir yanım bunu sana yöneltmek istiyor. Ama yapamam."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim yeğenimsin. Genetik olarak benim çocuğum sayılırsın. Ve sen dokuz yaşındasın."

"Ve dörtte üçü."

Bir kahkaha attım. "Evet, aynen öyle. Korkmuştun ve ikimizin de zarar görmesini istemediğini biliyorum."

Küçük bir hıçkırık omuzlarını sarstı. "Kimsenin zarar görmesini istemedim. Annem ve Jake'ten sonra olmaz. Ama şimdi Alana-"

Onu susturdum. "Alana iyi olacak. Zaten çok şey kaybettin. Başa çıkman gereken sorunlar listesine bir de suçluluk duygusunu eklemeyelim, tamam mı?" Doğrulurken başımla kapıya doğru işaret ettim. "Büyükannen ve büyükbaban çıldırmadan önce eve gitmelisin."

"Kalabilir miyim?"

"Neden?"

"Çünkü uyandığında burada olmak istiyorum. Çiçeklere ihtiyacı var."

"Muhtemelen haklısın. En sevdiğin renk ne?" "Yeşil," diye cevap verdi hemen.

"Pekâlâ, aşağıdaki dükkân açıldığında gidip yeşil çiçekleri olup olmadığına bakabiliriz. Ortancalar olabilir."

Heyecanla başını salladı. Bir dakika daha ona baktım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Alicia..." Derin bir nefes aldım. "Babana ne oldu..."

"Alana'ya onun tehlikeli olduğunu söyledin. Eğer onu koruyorduysan, bu her şeyi yoluna koyar, değil mi?"

"Yani, hayır mı?" Dudaklarımı büzerek daha iyi bir cevap vermenin yolunu düşündüm. "Bu biraz karışık. Belki bunu biraz daha büyüdüğünde konuşabiliriz."

Tekrar Alana'ya baktı. "O garip, cam tabutlar ne işe yarıyor? Bodrumunuzdakiler."

"Onlar... Birini ölümsüzleştirirler. Öldükten sonra." "Bana öğretecek misin?"

"Sana neyi öğreteyim?"

"Birini nasıl ölümsüzleştirebilirim. Sonra, eğer başka birini kaybedersem, aynı şeyi yapabilirim."

Hm. Bu... berbattı. Alicia, Jake ve Mike'ı öldürdüğümü zaten biliyordu. Şimdiden çılgılık atıp tepelere kaçmasaydı, belki bununla başa çıkabilirdi. Böyle bir şey yapmamalıydım, ama garip bir şekilde diğer her şeyden daha az sapkın görünüyordu.

Yeğenime bir cesedin nasıl biyolojik olarak parçalanacağını öğretecek miydim? Muhtemelen, çünkü neden olmasın? Kim olduğumu saklamak Alana'yı neredeyse mahvediyordu. Artık bu çocuğa saklanmak ya da yalan söylemek yoktu. Belki de onu yakınımda tutmam ve yaşadıklarından sonra kırılmadığından emin olmam daha iyiydi. Umarım bu onu bir sosyopata falan dönüştürmezdi. Jake'e bunu yaptıktan sonra tekrar yapmak istediğimi inkâr edemezdim. Benim için ilginçti ve bitkilerim için de iyiydi.

"Pekala," diye karar verdim. "İstersen sana nasıl çalıştığını gösteririm ama büyüyene kadar olmaz. Ve kimseye tek kelime edemezsin. Mike'a odanda olduğumu söylemeyeceğine söz verdiğini hatırlıyor musun?" Başını salladı, zorlukla gülümsedi. "Ama beni dinle. Başka biri senden böyle sırlar saklamayı isterse, hemen bana söyleyeceksin."

İstedğim son şey onun bu tür talimatlara uyması gerektiğini öğrenmesiydi. Hayatındaki hiç kimse ona zarar vermeyecekti, ama bu birinin gelmeyeceği anlamına gelmiyordu. Peki bu durumda ben ne yapardım? Öldürürdüm tabii ki.

Diğer sandalyeyi işaret ettim. Oturmadan önce bana bir gülümseme fırlattı.

Tüm bildiklerimi ona aktaracakmışım gibi görünüyordu. Cinayet kısmını değil. Bir gün bunu bana ve Alana'ya da yapabilirdi. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı bir düşünceydi. Toprağa gömülüp ziyan olmaktansa, ölümsüzleşecektim. Belki Alicia ikimizden de şarap yapar ve bizi bir rafa yerleştirirdi. Bu fikir hoşuma gitti.

Bu benim berbat mirasım olabilir. Bir bakıma, sanırım bunun için kardeşime teşekkür etmeliydim. Tüm bu karmaşayı o başlatmıştı ve Alicia'yı dünyaya o getirmişti.

kardeşim, diye düşündüm. Görünüşe göre kızın babasından çok amcasına benzeyecek. İkisine de bakamadın. Umarım hayatımdaki en önemli iki insanı yüzüstü bıraktığın için sonsuza dek cehennemde yanarsın.

Bölüm 46B

Alana

Yaptığım şeye dehşet içinde baktım. Kan vardı. Hem de çok fazla. Silah bir takırtıyla yere düştü ve geriye doğru tökezledim. Güçlü kollar etrafımı sardı ama kendimi güvende hissetmedim. Beni dizginler gibi sıkıca tutuyorlardı.

"Alicia," diye boğuldum.

Jake'inkine çok benzeyen boş gözler bana bakıyordu. Boynundaki delik bir sel kapısı gibiydi. Televizyonda boğazının kesildiğini görmüştüm ama gerçek hayatta bir kurşunun onu parçaladığını görmek tamamen farklıydı. Öğürdüm ve öne doğru kıvrılmaya çalıştığımda hâlâ kapana kısılmış olduğumu fark ettim.

Kapana kısılmıştım. Kapana kısılmıştım. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. "Özür dilerim," diye ağladım. "Bunu yapmak istememiştim."

Sesim sanki suyun altındaymışım gibi uzaklardan geliyordu. Sonra düşüyordum. Sandalyeden düşeceğinizi düşündüğünüz an gibi hissettim ama ayaklarımı yere basamadım. Sadece devam ettim. Alice Harikalar Diyarı'nda tavşan deliğinden nasıl düştüğünü düşündüm. Dibinde ne vardı?

Acı tüm vücuduma yayıldı. Aşağı baktım ve belli belirsiz tanıdık gelen mermer zeminleri gördüm. Çok temiz ve bozulmamışlardı. Kendimi yukarı itmek için avuç içlerimi düzleştirdim ama sonra üzerlerine kırmızı bir şey damladı. Dışarıya doğru yayıldı ve odanın her tarafındaki zeminin rengini değiştirdi. Öksürdüm ve içimden daha fazlası fışkırdı. Nefes almaya çalıştığımda boğazım guruldadı.

Boğuluyordum. Kendi kanımda boğuluyordum. Ölmek üzereydim. Başım zaten havasızdı ve ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanıyordu.

Sarsıldım ve kandan öğürdüm. Kulaklarım çınlıyordu ve uzaktan belli belirsiz bir ses geliyordu. Bip sesi mi? Çıkaramadım. Belki de alarmım beni bu kâbustan uyandırmaya çalışıyordu.

"Alana."

Gözlerim açıldı ve bir nefes aldım. Boğazım acıyordu ama kanla dolu değildi. Nerede olduğumu anlayamadan parlaklık gözlerimi kısmama neden oldu. Bip sesi şimdi daha yüksekti ve solumdan geliyordu. Birinin eli benimkini tuttu ve her nasılsa kim olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

"Efendim, size geri söylemiştik." "Siktirin gidin."

Jayce'e bakmak için döndüm. Beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinin yaşlarla dolması göğsümün ağırmasına neden oldu. Ağlamaması gerekiyordu. Kardeşinin cenazesinde bile ağlamamıştı.

Jake.

"Aman Tanrım," diye homurdandım. Kelimeler boğazımı yaktı ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Hey, bir şey söyleme. İyileşmen gerek."

Kaşlarımı çatarak açıklama yapması için ısrar ettim. Bir hemşire omuz atarak yanından geçti ve onu kenara itti. Yüzündeki ifade öldürücüydü. Ona küçük bir gülümseme verdim, bu da öfkesini hafifletti. Tek bir adım geri çekildi ve onlar beni kontrol ederken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bana ne söylerlerse söylesinler, dikkatimi veremezdim. Şu anda düşüncelerimi meşgul eden iki şey vardı. Birincisi birkaç adım ötedeki adamdı. Varlığı ağır ve emrediciydi. Hemşirelerden biri bile sanki ısırabilecek bir köpekmiş gibi ona bakıp duruyordu. Isırabilirdi de.

İkincisi ise vurulmadan önce onun hakkında öğrendiklerimdi. Jake, Ben, Mike ve diğerleri. O sırada çıldırmıştım. Kendimi kaybediyordum. Kendimi kaybediyordum. Alicia araya girdikten sonra ne yapacağımı biliyordum. Onu affedecektim ve mutlu olacaktık. Sadece o lanet silahı bırakamıyordum. Aklım başımda değildi. Eğer silah dolu olsaydı, onu vurabilirdim. Bu yeni bir korkuyu tetikledi. Bir an için her şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmeden edemedim. Herhangi birimiz Jayce'in eylemlerinden doğacak sonuçlara yakalanabilirdik.

Ama hemşireler dışarı çıktığında ve ben ona baktığımda, sanki yeniden aşık olmuş gibiydim. Yaklaşırken biraz çekingen görünüyordu. Durakladı, sonra başını salladı ve beni öpmek için eğilmeden önce elini belime koydu. Sertti ama canımı acıtmayacak kadar da nazikti.

"Sana çok kızgıyım," diye mırıldandı. "Sana o silahı vermemeliydim. Çok özür dilerim."

Ona başımı hafifçe sallamasını önerdim. Elimi boğazıma götürdüğümde parmaklarımı tuttu ve geri çekti.

"Konuşabileceksin, endişelenme. Sadece iltihaplanmış ve boynunda dikişler var. Bir süre çok fazla hareket ettiremezsin. Güzel bir yara izin olacak."

Kaşlarımı çattım. Bir yara izi istemiyordum, özellikle de ön ve merkezde olacak bir yara izi.

Bana gülümsedi. Gözlerinin mavisi beni boğmaya yetti.

"Çok güzelsin, Alana. Çok güzelsin. Ve bunu bir düşün. Baş belası gibi görüneceğin için öğrencilerin etrafta o kadar çok takılmayabilir."

Gülüşüm canımı yaktı ama aynı zamanda hissettirdi.

"Alicia," diye mırıldandım. "O iyi. Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu, tamam mı?"

İç çekerek başımı salladım. İleride ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama herkes hayattaydı. Herkes değil ama o iş bitmişti. Yapabileceğimiz tek şey devam etmek ve yeni bir sayfa açmaktı. Tüm bu karanlık geride kalabilirdi. Artık kötü şeyler olmayacaktı.

Parmaklarım şakaklarıma sıkıca bastırdı. Böyle bir şey olamazdı. Olmuyordu. Hayır. Sanrısızlık inkar moduna geçecektim. Hayır, hayır, hayır.

"Alana."

"Ne oluyor lan?" Aptal sahte duvarı işaret ederek çılgılık attım.

Jayce gözlerini devirerek, "Sakin ol," dedi.

"mi? Gerçekten mi?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, . Ben süper sakinim Jayce."

Dudaklarını büzerek gülümsedi, bu da beni daha çok kızdırdı. Lanet bodrumumuzda bir ceset vardı. *Yine*. Sadece yirmi metre ötemde vurulmamın üzerinden altı ay geçmişti ve ben her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Her şey yolundaydı. Cinayet yoktu. Lanet olası bir cinayet işlenmek üzereydi ve o piç bodrumumuzdaydı.

"Seni vuran adam o," dedi omuz silkerek.

"Oh, bu beni çok daha iyi hissettirdi. Sanki bu işe karışmışız gibi değil. Sebebiniz var!"

Homurdandı. "Bunu bir araya getiremezler. Bu adamın kaç kişiyi tutukladığını biliyor musun? Birkaçını da öldürdü. Ortadan kaybolmasıyla ilgili şüpheli olabilecek bir sürü insan var. Biz mi? Hayır. Sen kurtuldun ve ikimiz birlikte gün batımına doğru yol aldık. Onu öldürmek için bir nedenimiz yok."

"O zaman neden buradayız?"

O tehditkâr gülümseme yüzünü kapladı. "Eğlenceli olduğu için mi?" "Hayır. Tekrar dene."

"Güzel. Her birinin ölmesini istiyorum."

Parmaklarını tekrar şakaklarına gitti. "Açıkla."

"O seni vurdu; diğerleri de silahlarını sana doğrulttu. Hepsi yaşananlara katkıda bulundu ve bence bunun bedelini ödemeliler."

"Bu çok . Bunun ne kadar saçma olduğunu duydun, değil mi?"

Öne doğru bir adım atarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra başını geriye doğru eğdi. Dudaklarını aralandı çünkü bedenim bir haindi.

"Kim olduğumu sanıyorsun, Alana? Sana yaptığım şeyin karakterime aykırı olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece aykırı bir durum muydu? Hayır. Seni koruyacağımı söyledim. İntikamını da alacağım. Seni ağlatan herkesi bıçağımın altına koyacağım. Bahçemizi ve dolayısıyla bizi besleyecekler."

Burnum kırıştı. "Bu yamyamlık sayılır mı?"

Başını eğdi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Hayır diyelim çünkü bu iğrenç."

"Jayce," diye iç geçirdim. "Bunu hayatımızda istemiyorum."

"Her altı ayda bire ne dersiniz? Bu bize düzenli bir kompost akışı sağlayacaktır."

Dişlerimi birbirine geçirirken bunu düşündüm. "Ve memurlarla işin bittiğinde, her şey sona erecek, değil mi?" Dudağını ısırды. "Jayce, her şey bitecek, değil mi?"

"Sanırım ne olacağını göreceğiz. Alicia ona gemilerin nasıl çalıştığını öğretmemi istiyor."

"Kesinlikle hayır."

"Merak etme. Onu on altı yaşına kadar bekleteceğim. Senin için birini ilk kez o zaman dövmüştüm."

Ağzım açık kaldı. "Kim?"

Elini cebine attı ve bir paket sakız çıkardı. Bir tanesini ağzına atarken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Senden nefret ediyorum."

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Yataktaki adam inledi ve Jayce'in gözleri parladı. Ona sert bir bakış attım.

"Seni vurduğu zamanı hatırlıyor musun?"

diye sordu. "Umurumda değil."

Dudağını dışarı çıkararak tişörtünü omzundan çıkardı ve oradaki yara izini ortaya çıkardı. "Beni vurduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Bu kanımın biraz ısınmasına neden oldu. Bir adamı öldürecek kadar değil ama iyi bir denemeydi. Başımı sallayarak merdivenlere yöneldim.

"Eğer yakalanırsan, ben bu işe bulaşmayacağım ve seni hapishanede ziyaret etmeyeceğim."

"Bu bir yalan," diye .

Belki de öyleydi. Tüm bunlar berbatlığın milyonlarca tonuydu. Cidden, Alicia on yaşındaydı. Sanırım bu bizim kesinlikle çarpık ahlak anlayışımıza uyuyordu. Babası ve üvey babası da dahil olmak üzere amcasının öldürdüğu insanları biliyordu. Ayrıca Jayce'in DNA'sını taşıyordu, yani belki de delilik geni bir şekilde onun on dört yaşında olduğu gibi aktive olmuştu.

Tanrım, umarım değildir.

Hayatımda iki tane katil kompost makinesi olmazdı. *Olmazdı.*

Sonsöz

Ferris

Bir sapığım var.

Sapığımın bildiğimi bildiğini sanmıyorum. Ama ben biliyorum. Onları gördüm. Kadın mı erkek mi bilmiyorum. Her zaman gölgelerdedirler. Sadece bir anlık bir bakış ve tekrar kayboluyorlar.

Bir de öpücükler var. Hershey öpücükleri gibi. Çalılarımın arasında paketlerini buluyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok. Onları yemiyorum ve cebinde taşıyan birini de tanımıyorum. Bu çok garip.

Belki de kamera almalıyım. Bu iyi bir fikir olabilir. Ama... Kimse iyi kararlar verdiğimi söylemedi. Hayatım sıkıcı ve kendimi geceleri pencereden dışarı bakıp onları ararken buluyorum.

Neden biri beni takip etsin ki? Muhtemelen var olan en sıradan adamdım. Çoğunlukla en sevdiğim kafede dizüstü bilgisayarım ile otururdum. Gizem ve gerilim romanları yazıyordum, bu da tehlikeli olabilecek bu kişiye olan hastalıklı ilgimi açıklayabilir.

Yani, evet. Bir sapığım var. Ve şu anda, ben kahvemi yudumlarken ve orada olduklarını bilmiyormuşum gibi davranırken, arazimin kenarındaki ağacın altında duruyorlardı.

Bir adım öne çıktıklarında nefesimi içime çektim. Düşündüğümde daha küçük görünüyorlardı ama koyu renk giysileri içinde herhangi bir ayrıntıyı ayırt etmek zordu. Birden yüzleri aydınlandı. İki yeşil X göz ve dikişli bir ağız.

Bu resmi bir tanıtım mıydı?

Büyük ihtimalle bu beni öldürtecekti.

Yine de iyi bir kitap olabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.